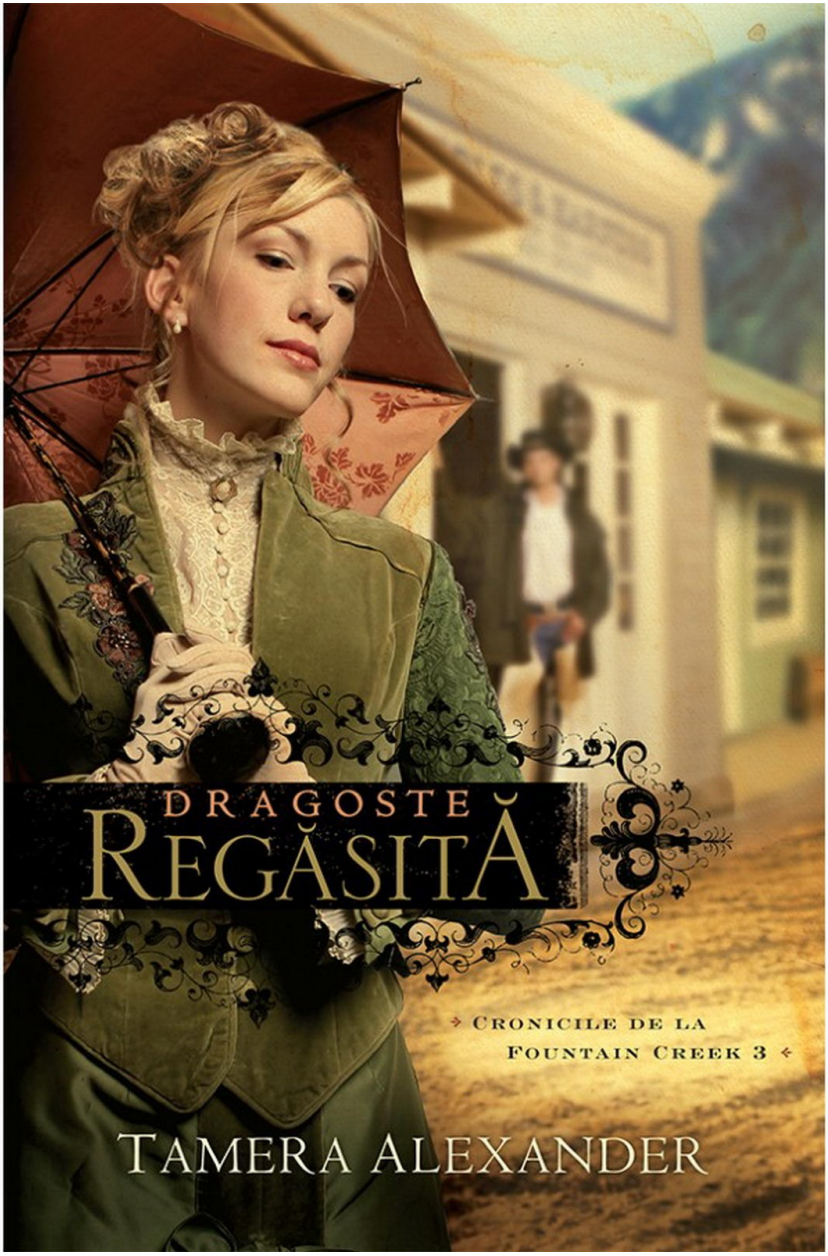
DRAGOSTE
REGĂSITĂ
CRONICILE DE LA
FOUNTAIN CREEK 3
TAMERA ALEXANDER

Aprecieri aduse seriei „Cronicile de la Fountain Creek”.

„Un roman istoric şi o poveste de dragoste încântătoare, cu personaje bine conturate şi un fir narativ curgător şi captivant care îi va face pe cititori să aştepte cu sufletul la gură apariţia celui de-al doilea volum din serie. Îl recomand cu căldură…”

Tamara Butler, *Library Journal*

„Este o plăcere să citeşti acest roman de debut. Stilul narativ savuros, cadrul realist şi personajele credibil creionate, combinate cu o poveste de dragoste mişcătoare vă vor acapara până târziu în noapte…”

Romantic Times

„O scriere plină de sensibilitate despre izbăvire… Rareori se întâlneşte într-un roman de debut o îmbinare atât de reuşită între un subiect captivant şi măiestria tehnică a prozatorului. Alexander introduce în scenă un grup de personaje fermecătoare şi se pare că poveştile de la Fountain Creek nu se sfârşesc aici”.

Kristine Wilson, *Aspiring Retail*

„Cel de-al doilea volum din seria «Cronicile de la Fountain Creek» este un roman plin de suspans în care autoarea zugrăveşte cu măiestrie sufletul rănit al eroinei şi lupta acesteia cu regretele. Un succes garantat”.

Bev Houston, *Romantic Times*

„Volumul «Păcate răscumpărate» ne descoperă ce poate săvârşi puterea iubirii şi a iertării. Toate personajele din roman sunt interesante şi complexe, până şi cele care joacă un rol secundar. O poveste spirituală înduioşătoare”.

Nan Curnutt, *Historical Novels Review*

„Personajele Tamerei Alexander – profund umane şi, deci, supuse greşelilor – sunt o minunată întruchipare a dreptăţii şi îndurării lui Dumnezeu. Istoriile lor se devăluie strat cu strat, absorbindu-te tot mai adânc cu fiecare

pagină”.

Sheryl Root, *Armchair Interviews*

DRAGOSTE REGĂSITĂ

Cronicile de la Fountain Creek Cartea 3

Traducere de Mihaela Tocuţ

Tamera Alexander

Casa Cărţii, Oradea 2015

Copyright e 2007 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Remembered*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Dragoste regăsită de Tamera Alexander Copyright e 2015 Casa Cărţii OP 2, CP 30, 410670, Oradea

Tel. /Fax: 0259 – 469 057; 0359 – 800761; 0728 – 874975 E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Alexander, Tamera

Dragoste regăsită / Tamera Alexander; trad.: Mihaela Tocuţ.

— Oradea: Casa Cărţii, 2015

ISBN 978 – 606 – 732 – 013 – 8 I. Tocuţ, Mihaela (trad.) 821.111 (73) – 31 = 135.1

Traducerea: Mihaela Tocuţ Editarea: Camelia Luncan Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Corectura: Timeia Viman Coperta: Studio Gearbox

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea Tel. /Fax: 0259 – 472 640

Lui Joe, cu dragoste, îţi mulţumesc pentru Paris.

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre. Isaia 55: 8 – 9

Prolog

Cimitirul din Montmartre, Paris, Franţa

17 iulie 1870

Véronique Eveline Girard aşează un trandafir alb pe mormântul mamei sale şi, aplecându-se, îi şopti celei trecute la cele veşnice:

— Dacă mă auzi cumva, *maman*… Mâna îi tremură pe marmura rece. Să ştii că nu îţi pot îndeplini dorinţa. Mi-ar fi mult prea greu să…

Un fior straniu îi trecu pe şira spinării ca un deget de gheaţă. Simţind că nu mai este singură, Véronique se ridică şi se întoarse încet.

Sepulcrele înnegrite de vreme ale cimitirului Montmartre mărgineau, care mai înalte, care mai joase, bine cunoscuta alee pietruită. Morminte vechi, decolorate, se înşirau, îngrămădite, de-a lungul cărărilor şerpuitoare. Razele piezişe ale soarelui de vară se încăpăţânau să pătrundă prin bolta de frunze, aruncând umbre tăcute pe marmura albă şi gri a locurilor de veci.

Sesiză, cu coada ochiului, o mişcare.

În spatele unei pietre de mormânt de o vechime seculară, şedea, trăgând cu ochiul spre ea, un motan cu blana de culoarea cenuşii.

Véronique oftă, zâmbind.

— Vasăzică nu sunt, totuşi, singură. Tu eşti pezevenghiul care se furişa pe aici.

Mâţa nu se urni din loc, ci continuă s-o privească, fluturându-şi coada într-o cadenţă ce vădea o oarecare

curiozitate felină. Pisicile erau ceva obişnuit în Parisul acelor zile şi, întrucât contribuiau la decimarea puhoiului de rozătoare, constituiau o prezenţă de-a dreptul binevenită.

— Dumnealui nu este singurul pezevenghi ce dă târcoale pe aici, *mademoiselle*.

La auzul vocii venite chiar din spatele ei, Véronique tresări, recunoscându-i instantaneu timbrul profund.

— Cristophe Charvet…

Recunoscătoare să îl aibă alături, izbuti totuşi să afişeze o mină dojenitoare când se întoarse, ştiind că el ar fi dezamăgit dacă n-ar face-o.

— Când ai să încetezi să te furişezi pe urmele mele prin cimitir? Véronique pufni uşor, apoi adăugă: Nu mai suntem de mult copii.

Căinţa umplu ochii bărbatului, amestecată cu o sclipire poznaşă. Acesta îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Te încredinţez, mademoiselle Girard, că au trecut mulţi ani de când nu te mai privesc ca pe o copilă, spuse el cu o formalitate jucăuşă ce contrasta cu intimitatea ce i se citea în privire – o intimitate pe care Véronique şi-o amintea prea bine, dar pe care considera că o lăsaseră de mult în urmă. E de-ajuns un singur cuvânt de încurajare din partea dumitale, mademoiselle…

— Cristophe…

Ştiind ce va urma şi dorind să ocolească subiectul, Véronique îi aruncă o căutătură prevenitoare.

Chipul lui Cristophe vădea o fermitate plină de blândeţe.

— Un semn din parte-ţi, mademoiselle, şi aş face bucuros o ultimă încercare de a-ţi cuceri inima cu aceeaşi uşurinţă cu care am câştigat inima fetiţei care ai fost cândva.

Véronique ridică privirea spre el. Faptul că Cristophe

aborda din nou subiectul nu era întru totul surprinzător – şi cu atât mai puţin acum, după moartea mamei sale. Ceea ce o luase pe nepregătite era cât de fierbinte îşi dorea să existe vreun temei ca să-i dea speranţe.

Îl cunoştea pe Cristophe de când aveau amândoi cinci ani şi se bălăciseră despuiaţi în fântâna din curtea deputatului Marchand. Amintindu-şi pedeapsa usturătoare pe care o primiseră în urma acelei ofense, rezistă cu greu tentaţiei de a-şi trece mâna peste turnura rochiei. Acele escapade continuaseră până în adolescenţă când, după ce îşi isprăveau în pripă treaba, o zbugheau aici să exploreze nenumăratele ascunzători din această citadelă tăcută a sepulcrelor.

Pe vremea aceea îl adora pe Cristophe. El, pe de altă parte, nu a început s-o privească în felul acela decât peste ani, când simţămintele ei pentru el se stinseseră de mult şi nu dădeau niciun semn că ar putea fi retrezite.

Îi repetă numele – de astă dată pe un ton mai blajin.

— Ştii că eşti prietenul meu cel mai drag…

Cristophe îşi arcui sprânceana castanie.

— *Prieten drag*, îngână el, după care făcu o grimasă. Cuvinte pe care orişice bărbat amorezat nădăjduieşte să le audă de la o femeie pe care o adoră.

Sarcasmul lui o făcu să zâmbească. Totuşi, era sigură că orişice suferinţă va fi simţit Cristophe din pricina respingerii avea să fie de scurtă durată. În fond, el spusese „o femeie”, nu „*femeia*”.

Cristophe dădu din cap.

— Ei, orice bărbat este dator să încerce, Véronique. Mai ales când miza jocului este atât de atrăgătoare; zâmbi resemnat. Acestea fiind zise, îmi reînnoiesc pe această cale jurământul solemn pe care ţi l-am făcut atunci când aveam amândoi douăzeci şi şase de ani…

— Douăzeci şi cinci, îl corectă Véronique, ridicând o

sprânceană, şi gândul îi zbură la acea după-amiază din urmă cu cinci ani când Cristophe îi făcuse promisiunea în timp ce se plimbau în promenada înverzită de pe Champs-Élysées.

— *Pardon*, *ma chérie*, ai dreptate; Cristophe îşi îngustă ochii preţ de o clipă, şi acea sclipire jucăuşă pe care Véronique o cunoştea prea bine îi lumină pupilele întunecate. Îţi prezint scuzele mele şi de acum înainte am să renunţ la vremelnica-mi speranţă că *draga mea prietenă*, sublinie el mucalit cuvintele, va ceda în cele din urmă şarmului meu şi se va învoi să îşi revizuiască sentimentele.

Privind serioasă într-o parte, Véronique încercă să îi egaleze umorul.

— N-ai s-o regreţi, Cristophe, fiindcă eu nu ţi-aş fi nicidecum pe plac. Crede-mă pe cuvânt.

Ridicând din umeri, Véronique arătă cu un gest depreciativ spre propria persoană, nădăjduind în taină că mama ei le putea auzi cumva dialogul. *Maman* se amuza mereu de felul în care se tachinau şi ţinuse enorm la Cristophe.

— Sunt ca vinul lăsat prea multă vreme în pivniţă. Fermentând prea mult, mi-am pierdut dulceaţa şi am devenit amară.

Cristophe o apucă jucăuş de mână şi îşi încreţi şăgalnic fruntea.

— Ei, dar în cei treizeci de ani ai mei eu am învăţat ceva ce ţie se pare că ţi-a scăpat, mademoiselle Girard.

Zâmbetul îi deveni conspirativ.

— Eşti bun să-mi spui şi mie ce anume, *monsieur* Charvet?

În ochii lui Cristophe se citea voioşia, dar şi sinceritatea.

— Că cel mai ales Bordeaux francez, tare şi aromat,

devine mai bun odată cu trecerea anilor, *ma chérie*.

Incapabilă să găsească o replică spirituală, Véronique alese în schimb tăcerea. Înfăţişarea chipeşă a lui Cristophe şi tăria lui plină de blândeţe atrăgeau atenţia femeilor de ani de zile. Nu înţelegea în ruptul capului de ce el era încă amorezat de ea.

Se înţeleseră dintr-o privire şi, după o clipă, Cristophe încuviinţă din cap.

Strânse uşor mâna lui Véronique, apoi făcu o reverenţă adâncă, imitând gestul formal pe care îl făceau zilnic bărbaţii ce slujeau la casa Marchand unde crescură împreună în rândurile servitorimii.

— De acum încolo am să mă mulţumesc cu titulatura pe care o deţin în inima ta, mademoiselle Girard, şi am s-o preţuiesc toată viaţa; Cristophe schiţă un zâmbet, apoi adăugă mai încet: Cum am făcut şi până acum, *ma petite*.

Micuţa mea.

Felul în care o dezmierda Cristophe în copilărie o făcu să se îndrepte din spate. Dar chiar şi aşa, la cei nici 160 de centimetri ai ei, nu avea nicidecum o alură impozantă şi ştia prea bine că arată mai degrabă ca o fătucă de optsprezece ani decât ca o femeie de treizeci. Mama ei îi spusese întotdeauna că într-o bună zi avea să fie recunoscătoare pentru înfăţişarea ei tinerească. Dar ziua aceea încă nu venise.

Cristophe arătă spre stradă.

— Am venit să te însoţesc până acasă. Domnul Marchand a convocat o şedinţă cu toţi angajaţii.

Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi şovăi. Cutele din jurul ochilor i se adânciră.

Véronique îl cercetă cu privirea, intuind că mai era ceva.

— S-a întâmplat ceva, Cristophe?

El îşi încreţi fruntea, dar voioşia parcă-i dispăruse.

— Zi mersi că am venit eu după tine, *ma petite*. Doctorul Claude – *pezevenghiul* acela bătrân – s-a oferit să vină în locul meu, dar eu nici n-am vrut să aud.

Auzind de intenţia doctorului, Véronique schiţă o grimasă.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă în preajma lui, Véronique. N-am auzit nimic bătut în cuie, dar cred că se consideră vrednic de tine şi s-a dus la domnul deputat Marchand să îţi ceară mâna.

— De vrednicia sa nu mă îndoiesc, iar rangul şi situaţia lui sunt mult peste ale mele, spuse Véronique, cu gândul la domnul Claude, medicul personal al familiei Marchand. Dar e mult prea bătrân pentru mine şi îi miroase mereu gura; se strâmbă.

Cristophe pufni în râs.

— La cei cincizeci de ani ai lui, o fi el, într-adevăr, mai vârstnic decât tine, dar nu e nici pe departe cu un picior în groapă, *ma chérie*; clătină din cap. Eşti mereu atât de francă, Véronique… Sinceritatea ta este o calitate admirabilă, dar, dacă nu se îmbină cu o judecată sănătoasă, are să te bage într-o grămadă de buclucuri.

Véronique se holbă la el cu gura căscată.

— Ba să ştii că am o judecată perfect sănătoasă şi, orice ai spune tu despre francheţea mea, scumpa mea *maman* – fie-i ţărâna uşoară – zicea mereu că un răspuns sincer şi cinstit este asemeni unei sărutări pe buze.

Cristophe zâmbi.

— Când răspunsul este cel pe care şi-l doreşte celălalt, fără îndoială.

Véronique dădu să riposteze, dar el o opri printr-un gest.

— Dar un lucru e sigur – dacă scumpa ta *maman* avea orişice convingere ce o contrazice pe una dintr-ale mele, voi renunţa numaidecât la părerea mea şi-o voi îmbrăţişa

negreşit pe a ei; Cristophe îşi întoarse privirea spre mormântul mamei lui Véronique. Căci mama ta a fost o adevărată sfântă.

Trecu pe lângă Véronique şi, îngenunchind, îşi aşeză mâna pe mormânt, lângă trandafirul alb, şi îşi plecă fruntea.

Véronique îl privi preţ de o clipă, ştiind cât de mult ţinuse Cristophe la mama ei, apoi îngenunche lângă el şi îşi trecu mâna peste piatra netedă şi rece. Mama ei se stinsese încet. Prea încet pe de o parte, prea repede pe de alta.

Arianne Elizabeth Girard a suferit mult şi nopţi la rând, adâncită într-un somn zbuciumat indus de laudanum, L-a implorat pe Dumnezeu să o ia la El. Véronique, pe de altă parte, îl implora pe Cel de Sus să *nu* îndeplinească dorinţa maică-sii. Cât de egoistă fusese rugămintea aceea…

Dar nu mai egoistă decât rugămintea pe care i-o adresase *maman* în ultimul ei ceas.

Fusese o rugăminte nedreaptă, care implica mult prea multe sacrificii. În împrejurări obişnuite, mama ei ar fi realizat lucrul acesta, dar febra şi medicamentele îi înceţoşaseră gândirea. Véronique îi auzise pe mulţi spunând că nu îţi revii niciodată după pierderea mamei şi, judecând după aceste ultime săptămâni, se temea că era adevărat.

Văzând cu ochii minţii chipul lui *maman*, încercă din răsputeri să găsească alinare într-un sonet pe care îl păstrase în memorie de ani de zile. Dragi mamei sale, cuvintele sonetului, scrise cu peste două sute de ani în urmă, erau abia acum menite să treacă prin focul purificator al încercării în viaţa lui Véronique.

Dorind să simtă pe buze cuvintele aşa cum le va fi simţit autorul lor, alese limba poetului englez în locul

limbii sale materne.

— *Death, be not proud, though some have called thee mighty and dreadful, for thou art not s-o.*

Cristophe, deşi vorbea şi el cursiv limba engleză, la fel ca Véronique, rămase tăcut, cu capul plecat.

Véronique avea fruntea încreţită de concentrare. Glasul i se auzi abia şoptit.

— *For those whom thou think st thou dost overthrow, die not, poor death. Nor yet canst thou kill me.*

Memoria nu o înşela niciodată, dar următoarele pasaje ale sonetului ameninţau de fiecare dată să îi pună un nod în gât.

Cugetările lui John Donne îi aduseseră oarece consolare în ultimele luni în care privise neputincioasă cum mama ei se stinge încetul cu încetul. Dar în loc să îi ofere alinare, în dimineaţa aceasta „Sonetul sfânt” al lui Donne părea să îşi râdă de ea. Pretinsa victorie descrisă în poem suna fals şi găunos în lumina vieţii răpite recent de Moarte, oricât de vremelnică s-ar fi dovedit această răpire în viaţa de apoi.

Véronique scoase din buzunar cărticica de sonete, cu coperta aproape străvezie din pricina uzurii, şi o deschise la ultima pagină marcată de mama ei.

Însemnarea din josul paginii îi atrase privirea.

Amintindu-şi caligrafia impecabilă pe care o avusese cândva mama sa, cu bucle şi înfloriturі artistice care semănau atât de mult cu ale ei, Véronique simţea o strângere de inimă ori de câte ori vedea cuvintele mâzgălite, aproape indescifrabile, ce coborau pieziş pe foaie. Dar recitirea ultimelor cugetări ale mamei sale îi aducea de fiecare dată un dram de speranţă.

— „Moartea este doar o oprire, şi nicidecum un sfârşit, scumpa mea Véronique”.

— Traducerea versurilor recitate de Véronique este

următoarea: *Nu fi semeaţă, moarte, chiar dacă prin lume se spune C-ai fi temută şi de neînvins, căci nu eşti. Aceia pe care tu crezi că îi nimiceşti, Nu mor, sărmano. Şi nici pe mine nu mă poţi răpune,* (n.tr.)

Véronique îşi îndulci vocea, ştiind că astfel glasul îi va aduce mai mult cu cel al mamei – în ultimii ani lumea sesizase în repetate rânduri asemănarea dintre vocile lor. Acum îşi dorea, mai mult ca niciodată, să poată auzi şi ea acea asemănare.

— „Când, în cele din urmă, plămânii se golesc de aer şi încep să se umple cu dulceaţa suflării cereşti, fiecare va realiza că, deşi a existat şi înainte, abia în clipa aceea va începe cu adevărat să trăiască”.

Cerneala lăsase o dâră subţire şi tremurată ce dispărea în cotorul cărţii, ca şi cum cea care scrisese cuvintele nu ar fi avut puterea să ridice vârful peniţei de pe foaie.

Mâna lui Cristophe o acoperi preţ de o clipă pe a ei.

Véronique închise ochii şi o lacrimă i se prelinse, solitară, pe obraz. Plângea şi acum, dar mai rar. Odată cu trecerea timpului, îi venea mai uşor – şi totodată mai greu.

Privirea îi alunecă peste numele gravat în marmură – ARIANNE ELIZABETH GIRARD – apoi poposi dedesubt, pe portretul minuscul încastrat în piatră şi acoperit cu sticlă. Îl pictase chiar ea la începutul lui februarie, cu puţin înainte de moartea mamei sale, la cererea acesteia, lângă un pod peste Sena ce ocupa un loc special în inima ei. De acel pod o legau mai multe amintiri dragi.

Amintiri cu un bărbat pe care nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat… dar fără de care îi fusese greu toată viaţa.

Amintirile cu el erau înceţoşate şi tulburi, ca apa Senei. Totuşi, îşi amintea clar ce plăcut era să îl ţină de mână. Tonul vocii lui când zugrăvea peisaje mintale cu

ajutorul cuvintelor, descriind cum se juca soarele dimineţii pe oglinda apei, răsplătind privitorul cu prisme de culoare.

Deşi avea doar cinci ani când el a plecat, Véronique îşi amintea şi acum cum se simţea când se plimbau împreună pe malul apei – îndrăgită, specială, *iubită*.

Studie micul portret al mamei sale. Îi trasase liniile feţei din memorie, aşa cum făcea în mai toate tablourile sau desenele ei. Încă un dar de la Dumnezeu, aşa îl numise mama ei. Era de ajuns să vadă un lucru o singură dată pentru a şi-l aminti apoi în cele mai mici detalii. Îl punea spre păstrare în adâncul memoriei, ca într-un cufăr ferecat cu grijă, din care să îl poată scoate şi picta mai târziu.

Sau, mă rog, aşa stătuseră lucrurile înainte. Nu mai luase pensula în mână de luni de zile, de când căzuse mama ei la pat.

Totuşi, n-o putea pune doar pe seama bolii mamei – criticile deloc măgulitoare primite din partea unui instructor respectat contribuiseră şi ele în mare măsură. Se afla la Musée du Louvre, copiind portrete ale clasicilor împreună cu alţi cursanţi, când instructorul i-a adus o critică extrem de dură. *„Dumneata nu încerci decât să ne impresionezi, mademoiselle Girard, când de fapt ai avea mai mult de câştigat dacă ai respecta hotarele artei convenţionale. Te afli aici să înveţi de la maeştri şi din tehnicile lor, nu să le răstălmăceşti lucrările*”.

Cuvintele profesorului fuseseră usturătoare. Deşi era obişnuită cu criticile şi acestea erau, în parte, întemeiate, aprecierea publică făcută de instructor cum că lucrările ei nu erau vrednice de atenţie şi că îi lipsea talentul îi zdruncinase binişor încrederea în sine.

Vântul foşni în frunzişul de deasupra.

Véronique trasă cu privirea razele luminoase ce cădeau oblic peste mormânt, făcând marmura să pară de un alb strălucitor pe fundalul maro-gălbui pictat în jur de

vara secetoasă. De când se ştia, existase mereu un ungher în sufletul ei ce rămânea incomplet, plin de dor. Pesemne că Dumnezeu o înzestrase cu talentul de a picta tocmai pentru a-i satisface această nevoie de împlinire.

Totuşi, de la moartea mamei sale, toate strădaniile ei de a umple golul pictând fuseseră doar nişte încercări neizbutite.

Iar acel vid sufletesc împinse acum la suprafaţă o amintire zguduitoare – ultima dorinţă a mamei sale.

— Vreau să faci ceea ce eu n-am putut niciodată, Véronique. Du-te la el…

Véronique ar fi vrut s-o ia la goană, dar tonul stăruitor al mamei sale o făcuse să rămână nemişcată la căpătâiul patului.

— Caută-l… Ştiu că tatăl tău este încă în viaţă; ochii mamei sale se scăldau în lacrimi. Fă-o pentru el, pentru tine… Tăticul tău e un om bun.

Privirea mamei sale alunecă peste măsuţa de lângă pat şi, apoi, poposi pe un teanc de scrisori. Cândva albe, acum îngălbenite şi purtând urmele repetatelor lecturări, foile erau legate strâns – parcă prea strâns – cu o panglică pe care Véronique nu-şi amintea s-o fi văzut până atunci.

— Acestea nu mai sunt scrisorile mele, Véronique. Sunt ale tale; o lacrimă se prelinse pe tâmpla stângă a mamei sale, dispărând în păr. De fapt, au fost întotdeauna ale tale. Ia-le. Citeşte-le, *ma chérie*.

Nu o putuse refuza atunci pe mama ei, dar nu îşi dorea scrisorile. Nu avea de ce să le recitească. Ştia deja de promisiunile tatălui ei cum că va trimite după tânăra lui soţie şi fiica lor de cinci ani de îndată ce îşi va face un rost în Americi – adică de îndată ce va face avere din negoţul cu blănuri.

Dar Pierre Gustave Girard nu a trimis niciodată după ele.

În momentul acela, Cristophe se ridică şi îi întinse braţul. Véronique se ridică şi ea şi îl luă de braţ, dorindu-şi din răsputeri ca întrebarea nerostită ce îi zăbovea pe marginea gândurilor să fie redusă la tăcere o dată pentru totdeauna.

Căminul ei era Parisul. Cum a putut *maman* să-i ceară să-şi părăsească oraşul natal pentru a porni în căutarea unui bărbat care le părăsise pe amândouă?

Cristophe o conducea încet pe aleea pietruită, potrivindu-şi pasul după al ei.

Frunzişul copacilor sub care mergeau formau un umbrar des ce făcea ca ţârâitul greierilor să stăruie mult după ora la care aceştia ar fi trebuit să amuţească în arşiţa verii. Licheni agăţători îmbrăcau piatra mormintelor în mantii de un verde cenuşiu. Porţile de fier ale mausoleelor barau intrarea vizitatorilor fără cheie, lanţurile cu care erau prinse uşile atârnând sleite sub greutatea misiunii lor.

— Cristophe, cum de timpul se scurge atât de încet uneori şi alteori pare să fie atât de neîndestulător?

După cum se aşteptase, întrebarea ei îl făcu să zâmbească.

— Mereu aceeaşi perspectivă poetică asupra vieţii; Cristophe îşi coborî privirea spre ea. Un lucru pe care am dorit întotdeauna să îl înţeleg, dar am dat-o pe de lături ori de câte ori am încercat.

— Poftim? Să renunţi *tu* la gândirea realistă? La abilitatea – Véronique îşi vârî bărbia în piept, încercând să-i imite vocea groasă – de a vedea lumea aşa cum este ea cu adevărat, nu aşa cum o văd alţii?

Cristophe clătină, zâmbind, din cap.

— Doamne, ce memorie ai, *ma petitel* Cum de reţii fiecare frază, fiecare imagine cu atâta precizie? Nu uiţi niciodată nimic.

— Ei, asta nu este adevărat şi o ştii prea bine. În

ultima vreme, gândurile îmi zboară adesea aiurea şi mai uit una, alta.

— A, da, uiţi să mănânci atunci când te adânceşti în pictat până noaptea târziu; Cristophe îi aruncă o privire mustrătoare. Sau, mă rog, uitai pe vremea când pictai. Uiţi să stingi flacăra din lampă când adormi citindu-l pe care îi zice – şi pocni din degete – poetul acela străin care îţi place ţie atât de tare.

Véronique îl plesni peste braţ, chicotind.

— Ştii foarte bine cum se numeşte.

— *Oui*, ştiu de maestrul John Donne. Dar de ce trebuie să fie…

englez?

Felul în care rostise cuvântul, de parcă ar fi fost ceva revoltător, o făcu să pufnească în râs.

Cristophe îşi coborî privirea spre ea.

— Îmi place să te aud râzând, *ma petite*, spuse el, pornind mai departe de-a lungul aleii. Hm, unde rămăsesem?

— Tocmai îmi înşirai defectele şi greşelile. Într-un mod nu foarte delicat.

— *Oui*, mademoiselle. Dar trebuie să recunoşti că lista e lungă!

Tonul vocii îi oglindea zâmbetul.

— Deunăzi, bunăoară, când ai uitat să pui zahăr în ceaiul doamnei Marchand, am crezut că va trebui să convocăm Parlamentul ca să-ţi hotărâm soarta.

Véronique zâmbi, înfiorându-se pe dinăuntru când îşi aminti de madame Marchand, matroana familiei. Cu şase ani în urmă, domnul deputat Marchand o transferase pe Véronique în slujba maică-sii, după ce fiica lui, căreia Véronique îi fusese însoţitoare încă din copilărie, se măritase.

În ziua în care a făcut acea eroare gravă omiţând

zahărul, madame Marchand a mustrat-o în nu mai puţin de patru rânduri. Şi, fără să mai rostească un cuvânt, bătrâna a continuat ofensiva pe parcursul următoarelor zile, aruncând priviri scurte şi tăioase – de la zaharniţă înspre Véronique.

Oftă, clătinând din cap.

— Mă tem că în ultima vreme am fost cam distrată.

— O, dar stai aşa! încă n-am pomenit de cusururile tale cele mai mari.

Cristophe se opri şi ea făcu aşijderea.

— Uiţi întruna greşelile celorlalţi chiar şi când aceştia ţi-au făcut rău cu bună ştiinţă. Ierţi chiar şi atunci când iertarea nu îţi este meritată… Expresia lui Cristophe deveni mai gravă. Iar atât tu, cât şi scumpa ta *maman*, aţi slujit mereu familia Marchand în mod ireproşabil, oricât de arţăgoasă şi de pretenţioasă ar fi fost madame Marchand, scorpia aia bătrână şi nerecunoscătoare…

Véronique făcu ochii rotunzi când auzi felul în care o descrise Cristophe pe madame Marchand. Deşi, la drept vorbind, uneori gândise şi ea acelaşi lucru.

Când cotiră de pe alee, Véronique zări una dintre trăsurile domnului Marchand aşteptând la intrare. În dimineaţa aceasta străbătuse pe jos cei trei kilometri până la cimitir, bucurându-se de răgazul de gândire, departe de ochii iscoditori ai doamnei Marchand.

— Şedinţa convocată de domnul Marchand este chiar atât de grabnică?

Cristophe rămase cu privirea aţintită înainte şi seriozitatea de pe chipul lui făcu să îi pălească zâmbetul.

— S-a întâmplat ceva? stărui Véronique.

Cristophe o ajută să urce în trăsură, apoi luă loc lângă ea şi bătu în portieră, dându-i de înţeles vizitiului s-o ia din loc.

Véronique ar fi vrut să insiste asupra problemei, dar

se abţinu. Nu avea niciun rost să îl preseze pe Cristophe. Rezultatele nu erau niciodată favorabile.

Vizitiul mână trăsura pe una dintre şoselele principale, apoi pe un bulevard ce trecea pe lângă Luvru şi Sena. Râul se arcuia prin centrul oraşului, apele-i întunecate şi tulburi emanând miasmele ritualurilor zilnice ale parizienilor.

Conştientă de înnegurarea ce se lăsă pe chipul însoţitorului ei, Véronique dădu la o parte draperia de catifea ce acoperea fereastra, să intre puţin aer în trăsură.

Cristophe se aplecă în faţă, rezemându-şi antebraţele pe coapse.

— Trebuie să îţi spun ceva, *ma chérie*, şi te rog să mă laşi să isprăvesc înainte de a-mi da un răspuns; îşi întoarse privirea spre ea. Altfel, mă tem că n-am să fiu în stare să-mi duc sarcina până la capăt.

Neobişnuita solemnitate a vocii lui constituia o motivaţie cât se poate de temeinică pentru a-i îndeplini dorinţa. Véronique încuviinţă, tăcută, din cap.

— Peste câteva ceasuri, împăratul Napoleon are să declare război Prusiei. Domnul deputat Marchand a fost înştiinţat în taină cum că guvernul prusac îşi mobilizează deja armata. Cu siguranţă că spaniolii li se vor alătura de bunăvoie. Domnul deputat Marchand…

Trăsura opri brusc. Cristophe aruncă o privire pe fereastră, apoi continuă, în şoaptă:

— Domnul deputat Marchand socoteşte că disputa va lua amploare. Aşa că *notre patron* a aranjat să plecăm neîntârziat la Bruxelles, iar… eu va trebui să îl însoţesc. Întreaga familie se va muta la Bruxelles.

Înţelegând în sfârşit motivul îngrijorării lui Cristophe, Véronique îi atinse uşor braţul.

— Nu vreau să părăsesc Parisul, Cristophe, şi cu atât mai puţin acum. Dar dacă… Trăsura se urni din loc cu o

zdruncinătură. Dacă familia trebuie să se mute la Bruxelles, am s-o însoţesc bucuroasă pe madame Marchand. Sunt sigură că şederea acolo nu are să fie de lungă durată şi că această… lovitură suferită de ţara noastră se va remedia cu repeziciune.

Cristophe dădu din cap, cu o privire care o făcu să se simtă aidoma unei şcolăriţe naive.

— Nu este atât de simplu, Véronique. Din mai multe motive.

Cutele de pe fruntea lui se adânciră şi Véronique încercă să îi risipească îngrijorarea.

— Am să fac faţă. O excursie la Bruxelles s-ar putea chiar să-mi priască. Şi când ne vom întoarce, totul va fi…

— Madame Marchand l-a anunţat pe *notre patron* că nu vrea s-o însoţeşti.

Auzindu-i tonul plat şi categoric, Véronique avu senzaţia că o mână nevăzută îi strânge corsetul, micşorându-l cu două numere. Încercă să tragă aer în piept.

— Bine, dar nu… nu înţeleg; clătină năucă din cap. Eu sunt… doamna ei de companie.

Cristophe îşi îngustă ochii.

— Am fost anunţat că… madame Marchand a găsit deja o nouă doamnă de companie care s-o însoţească la Bruxelles.

Véronique îşi mişcă buzele, dar nu ieşi niciun sunet.

Trăsura coti pe drumul pietruit ce ducea la reşedinţa Marchand.

Descoperirea retrogradării sale – oricare ar fi fost noua sa poziţie – îi puse în gât un nod de mânie şi lacrimi. Se căzni să înghită nodul şi să vadă partea plină a paharului, cum ar fi îndemnat-o mama ei.

— Să înţeleg că restul angajaţilor vor rămâne aici să aibă grijă de casă până la întoarcerea familiei?

Cristophe îşi strânse buzele, dar nu răspunse.

— Cristophe, murmură ea, tot mai neliniştită cu fiece clipă. Noi doi am fost mereu sinceri unul cu altul. Spune-mi care este noua mea funcţie.

Cu ochii pironiţi pe podeaua trăsurii, bărbatul oftă din toţi rărunchii.

— Începând de săptămâna viitoare… n-ai să mai fi în slujba familiei Marchand. Domnul Marchand ţi-a găsit un post la familia deputatului Descântes, care va porni numaidecât spre Anglia.

Puţin mai târziu, când fu chemată în biroul privat al domnului Marchand, Véronique îşi adună puţinul curaj care îi mai rămăsese şi încercă să îşi domolească pulsul frenetic. Aerul oficial al biroului o intimidase dintotdeauna, iar zgomotul uşii supradimensionate ce se închise în spatele ei nu făcu decât să îi adâncească neliniştea.

Îl zări pe Cristophe stând în picioare lângă fereastra din capătul opus, cu spatele la ea. Domnul Marchand ceruse să vorbească întâi cu el şi Véronique răsuflă uşurată, realizând că acesta va fi de faţă la discuţie.

— *Bonjour*, mademoiselle Girard.

Stând în picioare în spatele biroului său, domnul Marchand îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele gondolă din lemn de mahon din faţa lui.

Véronique făcu o reverenţă, apoi alese scaunul care o plasa în raza vizuală directă a lui Cristophe. De s-ar întoarce spre ea!

Domnul Marchand rămase tăcut preţ de o clipă, şovăiala sa făcând-o să creadă că îi venea extrem de greu să spună ce avea de spus.

— Monsieur Charvet m-a înştiinţat că a stat de vorbă cu dumneata, mademoiselle Girard. Şi că eşti la curent cu schimbarea survenită.

Véronique aprobă din cap. De ce nu se uita Cristophe

la ea?

— Înainte de a continua, permite-mi să-ţi spun că a fost din cale afară de important pentru mine să îţi găsesc o slujbă care să reflecte cât de mult apreciez modul impecabil în care ne-ai slujit familia în toţi aceşti ani, mademoiselle; ochii domnului Marchand se umplură de regret. În care ne-aţi slujit atât dumneata, cât şi mama dumitale, adăugă el cu o surprinzătoare tandreţe. Iată de ce am cerut să fii angajată de către familia deputatului Descântes.

— *Merçi beaucoup*, domnule Marchand, murmură ea cu un zâmbet forţat, bucuroasă că Cristophe îi mărturisise deja asta în trăsură.

Îi întâlnise pe soţii Descântes o dată, la un dineu. Deputatul Descântes, în pofida înfăţişării sale severe, fusese extrem de amabil şi la fel de amabilă se dovedise a fi şi soţia lui.

— Vă sunt profund îndatorată că v-aţi folosit de influenţa domniei voastre pentru a mă ajuta.

Domnul Marchand ridică o mână.

— Nu doar graţie influenţei mele ai obţinut această slujbă, ci şi a domnului Charvet. Te-a recomandat punându-şi chezăşie propria reputaţie. Poate că nu ştii cum merg lucrurile în Parlament, dar ai fără îndoială habar de acordurile încheiate între alianţe.

Véronique încuviinţă din cap.

— Se deschid tratative, se cade la învoială, se încheie înţelegeri solemne, şi toate acestea printr-o strângere de mână. Nimic mai mult. Cuvântul unui bărbat stă chezăşie respectării pactului. Nimic nu trebuie să fie trecut în scris fiindcă reputaţia bărbatului, bărbatul însuşi, este garanţia. Înţelegi ce spun?

— Bineînţeles, domnule Marchand.

Véronique înţelegea că era obligatoriu să accepte

slujba oferită la familia Descântes. În caz contrar, nimeni altcineva n-ar mai angaja-o şi, atât reputaţia domnului Marchand, cât şi cea a lui Cristophe, ar fi compromise.

— Eşti o tânără inteligentă, mademoiselle Girard. Acesta este unul dintre motivele pentru care, cu mulţi ani în urmă, te-am ales personal să îi ţii companie fetei mele. Lui Francette i-a lipsit mereu spiritul de iniţiativă. Cred că asta s-a datorat, în parte, faptului că şi-a pierdut mama la o vârstă atât de fragedă, dar eu îmi găsesc şi mie o parte de vină. Fiind singurul ei părinte, i-am dat prea multe, prea uşor.

Véronique gândise adesea acelaşi lucru, dar fireşte că nu îl rostise niciodată cu voce tare.

— Aşa că am început să caut o tovarăşă care să o scoată pe Francette din apatia ei şi s-o inspire prin propriul exemplu; domnul Marchand zâmbi cu duioşie. Căutările mele au fost de scurtă durată, căci am găsit-o pe acea copilă chiar aici, sub acoperişul casei mele. Dumneata ai fost modelul de care avea nevoie Francette; zâmbi amar. Ai făcut ceea ce eu n-am putut niciodată.

Ultimele cuvinte ale domnului Marchand şi schimbarea subtilă survenită pe chipul lui o făcură să îşi îndrepte spatele.

— Domnule Marchand, eu…

Privirea cu care o aţinti deputatul o făcu să amuţească.

— Véronique… Domnului Marchand îi scăpă un oftat şi chipul i se umplu de mâhnire. Te rog să nu mă întrerupi, mademoiselle, şi să asculţi tot ce am să-ţi spun.

Surprinsă de apelativul familiar şi, pusă la locul ei, Véronique se făcu mică şi aprobă din cap. Era a doua oară pe ziua de azi când i se aducea această admonestare.

— După cum te-a înştiinţat domnul Charvet mai devreme, ai într-adevăr o slujbă asigurată la familia

Descântes. Vei fi meditatoare şi doamnă de companie celor patru fiice ale deputatului Descântes. Dar ceea ce nu ştia domnul Charvet, ceea ce i-am ascuns dinadins, este că familia nu va merge în Anglia.

Deputatul se opri, şi timpul păru să se oprească în loc odată cu el.

Véronique se uită cu ochii lărgiţi de uimire peste birou, la bărbatul pe care îl ştia de-o viaţă, fără să-l fi cunoscut vreodată *cu adevărat*. Cristophe se răsuci, atrăgându-i atenţia. În ochii lui se citea o singură emoţie covârşitoare – mânie.

Greaţa îi spintecă abdomenul. Aerul din încăpere deveni subit sufocant şi umed.

— Eu şi *ta mère*… începu domnul Marchand, ţinându-şi privirea aţintită asupra biroului somptuos în spatele căruia şedea, conversam deseori până seara târziu, aici, în odaia aceasta. Cu trecerea timpului, am devenit… prieteni. Şi nimic mai mult, se grăbi el să adauge, citindu-i parcă gândurile. Totuşi, am ajuns să ţin foarte mult la mama dumitale. Te-a iubit ca pe ochii din cap.

Véronique. Mi-a împărtăşit visurile, speranţele pe care le avea pentru tine. Şi spre sfârşit… regretele ei. I-am făcut mamei tale o promisiune înainte să moară.

Lui Véronique îi venea greu şi să respire, darămite să rămână pe scaun. Rederulă în minte ultima dorinţă a mamei sale. *„Vreau să faci ceea ce eu n-am putut niciodată”*.

Se ridică încet, strângând din pumni să îşi domolească tremurai mâinilor. Se auzi punând o întrebare, la care, în mod straniu, ştia deja răspunsul.

— Care este destinaţia familiei Descântes?

Deputatul Marchand se ridică şi, ocolind masa, se opri aproape de ea, păstrând totuşi o distanţă respectuoasă.

— Destinaţia lor finală sunt Americile, *ma chérie*. Pleacă peste o săptămână în Italia, iar dumneata îi vei însoţi. Deputatul Descântes va avea de rezolvat câteva chestiuni de ordin politic acolo vreme de câteva săptămâni sau poate chiar mai mult, apoi vei călători cu familia până în Americi, într-un oraş numit New York City. La sosire, angajamentul dumitale faţă de familia Descântes se va încheia şi va veni cineva să te însoţească mai departe.

Véronique privi de la domnul Marchand la Cristophe, mută de uimire, simţindu-se pe de o parte trădată şi pe de alta, în mod absurd, ocrotită.

— Mai… departe?

Cristophe făcu un pas spre ea. Ochii îi străluceau de emoţie.

— Eşti puternică, *ma petite*. Mult mai puternică decât pari şi decât crezi că eşti.

Véronique clătină din cap. Asta obişnuia să spună mama ei.

— M-am săturat să fiu puternică, Cristophe.

Domnul Marchand oftă uşor, atrăgându-i iar atenţia.

— Printr-o legătură stabilită de deputatul Descântes, am tocmit un domn care te va aştepta la New York City. I-am expediat o misivă cu instrucţiuni chiar în dimineaţa aceasta. Domnul deputat Descântes îi va aduce la cunoştinţă data sosirii de îndată ce va fi stabilită – un zâmbet blajin accentuă urmele tinereţii apuse ce înconjurau ochii domnului Marchand. Conform dorinţei mamei tale şi promisiunii pe care i-am făcut-o, acest domn te va însoţi până în teritoriul Colorado, la ultima adresă cunoscută a tatălui dumitale – un orăşel numit Willow Springs.

Capitolul 1

În apropiere de Big Hill, pe Drumul Oregonului
Martie 1871

Îngenunchind în peisajul dezolat al văii pârjolite de secetă, Jack ibrennan îşi scoase pălăria şi închise o clipă ochii. Soarele de dimineaţă îi încălzea spatele şi arunca o umbră lunguiaţă pe bine cunoscutul petic de pământ. Întinse încet mâna şi o aşează, cu evlavie, pe locul nemarcat.

Minutele se scurseră în tăcere.

Un vânt zelos de primăvară mătura firicele de praf peste şi printre degetele lui. Mormântul acesta simplu, fără cruce sau alte înfrumuseţări, aflat la sud-est de Idaho, ascundea ceea ce însemnase cândva totul pentru el – trupul soţiei sale şi pe cel al unicului lor fiu.

Cu ochii aţintiţi la locul de veci, întâmpină cu bucurie noianul de amintiri ce îl împresurau ori de câte ori se întorcea aici. La locul unde se întâmplase. Aceste amintiri dragi nu erau multe la număr, dar tocmai ele fuseseră cele ce îi dăduseră tăria de a merge mai departe.

A durat ani de zile, dar în cele din urmă numai s-a vindecat. Pe de-a-ntregul.

Încet, privirea îi fu atrasă de floarea de câmp ce se înălţa solitară chiar în locul în care s-ar fi putut aşeza piatra funerară. Petalele delicate ale florii, sfidând peisajul dezolat, erau de un galben pal. Frunzele erau lipicioase la atingere şi mărginite de un puf fin ce conferea plantei o culoare cenuşie. Tulpina suplă a florii se înălţa semeaţă spre înalturi, vădind curaj şi o perseverenţă ce nu putea fi înfrântă cu una, cu două.

O floare numai potrivită pentru mormântul lui Mary a lui.

Jack expiră aerul pe care îl ţinuse în piept şi scrută orizontul vestic, până hăt, în zare, unde câmpia cafenie se contopea cu albastrul diafan al văzduhului.

— Asta e ultima dată când vin aici, Mary.

Vorbea cu glas domol, ştiind că trebuia să dea rostire

acestor lucruri, relativ sigur că Mary îl aude. Un lucru era sigur; dacă Mary chiar îl *auzea*, cu siguranţă că asta nu se întâmpla din ţărâna pe care stătea el acum. Şi cu toate că ştia asta, ceva îl îndemnase să revină aici an de an.

Cunoştea locul acesta la fel de bine cum cunoştea fiecare drum, deal, râu şi albie – seacă ori ba – de aici până în California şi de acolo în sus până în Oregon. Bătuse de atâtea ori cei 2400 de kilometri ce despărţeau Missouri de teritoriile vestice, că ajunsese să nu se mai simtă acasă decât pe drum. Până la un moment dat.

Cu timpul, lucrurile s-au schimbat. *El* s-a schimbat.

În ultimele treisprezece primăveri petrecute călăuzind caravane spre vest, făcuse popas aici de fiecare dată, fără ca familiile ce călătoreau sub îndrumarea lui să bănuiască vreodată semnificaţia acestui loc. Suferinţa e ceva intim. Nu un lucru pe care să îl păstrezi în suflet şi din care să îţi faci altar, cum văzuse că făceau alţii când pierdeau pe cineva drag, ci un adversar formidabil pe care trebuie să îl înfrunţi făţiş, fără şovăire şi cu respectul cuvenit. Cum altfel să răzbească un om prin acest tunel al întunericului, la lumina în care, din inamic, durerea se transformă încet-încet, într-un învăţător venerabil şi chiar de încredere?

Luă un pumn de pământ şi lăsă să i se scurgă printre degete, apoi se ridică încet în picioare.

— Mary, ani la rândul n-a trecut zi în care tu să nu-mi ocupi fiece gând. Îmi doream să te pot strânge din nou în braţe, să ne mai putem… iubi măcar o dată, aşa cum ne-am iubit în noaptea când l-am zămislit pe fiul nostru.

Oftă. Dacă n-ar fi fost dagherotipul şters pe care îl purta în desagă, poate că nici nu şi-ar mai fi amintit trăsăturile ei. Timpul are abilitatea de a şterge chiar şi ceea ce odată părea de neuitat.

— Uneori încerc să-mi imaginez unde sunteţi acum tu

şi Aaron, ce faceţi… cum arată acum băiatul nostru. Dacă e un adolescent înalt sau tot copilaşul acela neastâmpărat pe care îl purtam eu pe umeri.

Aruncă o privire în spate, amintindu-şi.

Trecuse multă vreme de când nu se mai învinuia că fusese incapabil să prevină desfacerea frânghiilor şi prăbuşirea căruţei la vale, cu cele două fiinţe pentru care şi-ar fi dat bucuros propria viaţă. Viaţa nu e întotdeauna dreaptă şi nici nu îi răsplăteşte pe oameni după merite. În cei treizeci şi opt de ani ai săi, aceasta fusese una dintre lecţiile pe care le învăţase de timpuriu.

Două lucruri i-au alinat suferinţa. Primul a fost convingerea că, după viaţa asta, ne aşteaptă ceva mai bun. Al doilea, asemănător primului, a constat în credinţa că despărţirile de pe acest pământ nu sunt menite să fie pentru totdeauna.

Inspirând mirosul de soare şi iarbă de prerie, distinse în vânt un iz înţepător de rozătoare. Pentru orice eventualitate, îşi ridică puşca de jos şi scrută boscheţii ce înconjurau locul. Iapa sură, priponită în apropiere, ciuli urechile, dar nu dădu niciun semn de alarmă.

Într-un târziu, Jack îşi ridică privirea spre cer şi continuă în şoaptă:

— Lucrurile s-au schimbat atât de mult în cei cincisprezece ani de când v-aţi dus… Nu mai e ca atunci când am pornit noi la drum. Acum sunt forturi şi hanuri de-a lungul drumului. Sârma de telegrai se întinde pe kilometri întregi de-a lungul preriei, cât vezi cu ochii.

Uneori, când tăcerea era deplină, auzea de-a lungul firelor împletite de cupru bâzâitul mesajelor telegrafiate dintr-un capăt al ţării într-altul.

În ultima vreme, căile ferate Union Pacific păreau să fie folosite mai tot timpul. Călătoria din Missouri până în California, greoaie şi istovitoare, dura cândva patru luni.

Acum, cu trenul, o făceai în doar două săptămâni. Multe dintre companiile de căi ferate, cum ar fi Santa Fé, construiseră liniile de tren direct peste vechile cărări pentru caravane, înlocuindu-le pentru totdeauna. Toate aceste lucruri la un loc, deşi bune în sine şi mărturie a unei naţiuni înfloritoare, semnalaseră sfârşitul profesiei sale – şi sfârşitul unei ere.

— Ţara asta s-a schimbat, Mary. Şi eu a trebuit să mă schimb odată cu ea; îşi întoarse privirea preţ de o clipă. Mi se întâmpla adesea să-ţi văd chipul în mulţime şi, de fiecare dată, inima aproape că-mi stătea în loc; clătină din cap. Fireşte că nu erai tu. Ştiam. Era doar cineva care semăna cu tine.

Dar asta nu se mai întâmplase de mult, ceea ce îi întărea şi mai mult convingerea că hotărârea de a se mai întoarce aici o ultimă dată fusese cea corectă.

Îşi lovi pălăria de coapsă, iscând un nor de praf, apoi şi-o puse pe cap.

— Am să te port mereu în sufletul meu, Mary. Şi pe tine la fel, fiule.

Gândul îi zbură la dimineaţa în care se născuse Aaron. Pierderea soţiei şi pierderea copilului crestaseră răni adânci, dar foarte diferite. N-ar fi putut în ruptul capului să spună care pierdere îl apăsase cel mai tare de-a lungul anilor, dar era împotriva firii ca un părinte să îşi îngroape copilul. De asta era sigur.

— O parte din mine crede că ai aşteptat îndelung momentul acesta, Mary. Şi că poate îmi şi încurajai cumva această alegere…

Îşi drese glasul. Inima începu să îi bată niţel mai iute.

— Las trecutul în urmă. Am vândut pământul nostru din Oregon acum ceva vreme. Mi-ar fi fost pur şi simplu peste puteri să îmi întemeiez un cămin acolo fără voi. Nu ştiu de ce, dar mi se părea un lucru nelalocul lui.

La prima lor divergenţă de opinii, firea blajină a lui Mary făcuse ca ei să-i vină greu să îşi exprime sentimentele.

— Spuneai mereu că sunt încăpăţânat ca un catâr, Mary Lowell Brennan; privi încă o dată, zâmbind, floarea sălbatică. Ai fi uimită să vezi cât de răbdător m-a învăţat Dumnezeu să fiu de-a lungul anilor.

Şi cât de mult au însemnat în viaţa mea cei trei ani, cât ar fi fost ei de scurţi, trăiţi alături de tine.

Plecându-şi capul, Jack înălţă în gând un ultim rămas-bun.

Într-un târziu se duse la iapă, o dezlegă şi, săltând în şa, scrută priveliştea ce se deschidea în faţa lui, regretând că îi lipsea harul de a reproduce asemenea peisaje pe hârtie. Acum câţiva ani chiar îşi cumpărase foi de desen şi creioane – să îşi umple nopţile singuratice petrecute pe drum desenând. Totuşi, chiar dacă izbutea să schiţeze cât de cât lucrurile, adevărul e că talentul de a desena îi lipsea cu desăvârşire şi tocmai de aceea îl admira atât de mult la alţii. Ce minunat trebuie să fie să poţi zugrăvi iarba tânără de primăvară, ce abia de-ţi ajunge până peste gleznă, culcată de vânt ca într-o reverenţă plină de evlavie în faţa Creatorului – şi preria ce, aparent plată cale de mile întregi, se tot înalţă înspre vest, până la poalele falnicilor Munţi Stâncoşi, unde îl aştepta un nou început. Sau cel puţin aşa nădăjduia el.

Iapa sură fremătă nerăbdătoare sub el.

Jack se aplecă şi o mângâie cu fermitate, zâmbind când ea îi răspunse cu un nechezat.

— Ai răbdare, fetiţo. Plecăm acuşica.

Vara trecută, când călăuzise ultima caravană din Denver până în Idaho şi de acolo în Oregon, întâlnise o pereche pe nume Jonathan şi Annabelle McCutehens. La o săptămână după începerea călătoriei, Jonathan s-a

îmbolnăvit şi caravana a fost nevoită să îşi continue drumul fără cei doi soţi. Totuşi, în ajunul despărţirii lor, Jonathan îl rugase să pună o scrisoare la poştă şi îi vorbise despre oraşul Willow Springs.

Jack îşi întoarse iapa spre vest şi îi dădu pinteni, rederulând în minte cuvintele lui Jonathan de parcă le-ar fi auzit ieri*: „În orăşelul acela n-am găsit ceea ce căutam, dar am descoperit ceea ce îmi lipsise toată viaţa*”.

Jack mână iapa la galop şi, intuindu-i neastâmpărul, îi dădu frâu liber. Unul dintre primele lucruri pe care avea de gând să le facă la sosirea în Willow Springs era să ducă scrisoarea Annabellei, pe care o avea în buzunar, unui predicator pe nume Patrick

Carlson şi soţiei acestuia, Hannah. „Vezi să le înmânezi scrisoarea personal”, stăruise Annabelle, dându-i clar impresia că voia ca el să-i cunoască pe cei doi soţi. Şi Jack abia aştepta să-i cunoască.

Următorul lucru pe care voia să-l facă în Willow Springs era să se ducă pe malul râului Fountain Creek, la mormântul lui Jonathan McCutehens, care murise la scurtă vreme după despărţirea lor. Trecând prin Idaho, Jack se folosise de prilej ca să-i viziteze pe Annabelle şi pe noul ei soţ. Amintirea acelei vizite îl făcu să zâmbească. Era convins că Jonathan McCutehens ar fi aprobat din tot sufletul alegerea Annabellei.

Aşa cum ar fi aprobat acum alegerea lui.

Felul în care vorbise Jonathan despre acest oraş, despre ceea ce găsise aici, aprinsese o scânteie de curiozitate în sufletul lui. Jack avea nevoie de un nou început şi spera să îl găsească în orăşelul de la poalele masivului Pikes Peak.

Capitolul 2

Willozv Springs, Teritoriul Colorado

5 aprilie 1871

Véronique fu ultima care ieşi din diligentă în Willow Springs.

Abia apucă să scoată afară un picioruş încălţat în gheată, că vreo şase domni – deşi „domni” era, poate, mult spus – se şi grăbiră să îi sară în ajutor, cu mâinile întinse şi zâmbete pline de speranţă. Cam prea pline de speranţă.

Dintre toţi, Véronique îl alese pe cel despre care ştia că este cu adevărat un gentleman – pe guralivul domn mai vârstnic care o însoţise tot drumul din New York City până aici, în această pustietate vastă şi sălbatică pe care americanii o numeau, cu umor de bună seamă, Teritoriul Colorado. Dacă prin „teritoriu” înţelegeau un pământ sterp, ars de soare şi parcă uitat de Dumnezeu, atunci aleseseră corect numele. Totuşi, în acest peisaj searbăd exista o mare excepţie…

Maiestuosul şir de munţi colţuroşi ce se contura falnic în orizontul vestic.

Atrăgea îndeosebi privirea un masiv ce se înălţa în splendoarea-i semeaţă, învăluind în umbra sa tot ce era în jur, până ce ajungea parcă să străpungă pragul cerului. Cele mai înalte piscuri erau acoperite de o mantie proaspătă de omăt, ceea ce nu era de mirare având în vedere temperatura scăzută a aerului. *Munţii aceştia sunt de o frumuseţe ce îţi taie respiraţia*! Şi trebuia să admită că îi făcea plăcere aerul proaspăt ce îi gâdila acum plămânii – atât de diferit de aerul îmbâcsit, cu iz de putregai şi mizerie al Parisului.

— Ai grijă cum calci, miss; monsieur Bertram Colby zâmbi cu toată faţa când îi cuprinse mânuţa înmănuşată în palma sa mare şi aspră. Primu’ pas e întotdeauna un pic cam mare pentru cineva de talia dumitale.

Ţinându-şi parasolul închis cu o mână şi strângându-şi faldurile fustei cu cealaltă, Véronique îşi aşeză piciorul pe rezemătoarea şubredă. După trei săptămâni de

călătorie în tovărăşia domnului Colby, se obişnuise cu atenţionarea acestuia şi, cu ajutorul lui, reuşi să îşi păstreze echilibrul. Deşi primele impresii despre americani lăsaseră de dorit – în genere îi găsea băgăreţi, gălăgioşi şi mult prea slobozi la gură – trebuia să admită că, în ciuda exteriorului grobian, Bertram Colby se dovedise a fi un gentleman în adevăratul sens al cuvântului.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Colby; Véronique detectă o sclipire în ochii lui şi adăugă mai încet: *Merçi beaucoup*, monsieur.

După cum se aştepta, Colby ridică încântat o sprânceană şi dădu însufleţit din cap.

— Tare-mi place să te aud vorbind pe graiul tău, domnişoară. Sună drăgălaş şi îţi şi şade bine.

Mai mulţi dintre spectatori încuviinţară la unison din cap, după care atenţia li se mută prompt de la chipul lui Véronique la turnura fustei sale.

Véronique îşi coborî privirea spre compleul pe care îl alesese în dimineaţa aceasta. Se obişnuise cât de cât cu atenţia pe care o atrăgeau veşmintele sale, dar încă tot o stânjenea. Sub straturile de praf acumulate pe drum, jacheta cu aplicaţii florale şi fusta împodobită cu funde, cândva de un frumos verde-smarald, se închiseseră notabil la culoare. Pe măsură ce înaintaseră spre vest, tot mai multe femei îi complimentaseră rochiile cu turnură. Şi făcuseră comentarii măgulitoare şi vizavi de pălăria ei împodobită cu panglici şi pene de struţ, pe care o purta, după ultima modă, trasă pe o sprânceană. Unele chiar spuseseră că nu văzuseră în viaţa lor toalete atât de elegante.

Dar singura reacţie primită din partea sexului opus a constat în ocheade stăruitoare. Oricât de diferită ar fi fost această ţară, pare-se că unele lucruri erau la fel peste tot.

Îi salută din cap pe bărbaţii adunaţi în jurul ei,

nevrând să pară nepoliticoasă, dar nici să îi încurajeze în vreun fel. Cu o mişcare exersată, îşi deschise umbreluţa de soare, apoi încercă, fără succes, să îşi scuture colbul de pe fustă. Fără îndoială că atât fusta, cât şi jacheta erau distruse.

— Nu-ţi face griji pentru fustă, miss.

Monsieur Colby le aruncă celorlalţi bărbaţi o privire fermă, îndelung exersată, dându-le de înţeles să o lase în pace, apoi o luă de braţ şi o conduse de-a lungul străzii până la o clădire pe trei niveluri cu sigla *Hotelul Baird & Smith*.

— E aici, în oraş, o femeie care spală rufe. După ce ies din mâinile ei, hainele mele arată de fiece dată ca noi. Freacă toate rufele pân' ce scoate şi sufletu' din ele. Ai să vezi că, după ce isprăveşte cu ele, şi straiele astea dichisite ale dumitale or să fie curate ca lacrima.

Véronique urcă, zâmbind, pe trotuar.

— Vă mulţumesc, monsieur Colby, murmură ea, imaginându-şi cu groază cum anterior menţionată spălătoreasă îi înmoaie veşmintele fine într-un lighean cu apă murdară şi le „freacă pân' ce scoate şi sufletu' din ele".

Cu părul său grizonant şi barba deasă, Bertram Colby era un bărbat cu o înfăţişare impresionantă şi aspră, cât se poate de obişnuit cu viaţa din aceste locuri neîmblânzite. Deşi mult diferit de bărbaţii *gentils* şi cultivaţi pe care îi cunoscuse în Franţa, monsieur Colby era de o politeţe neîndoielnică. Véronique îi dădea vreo şaizeci de ani, dar n-avea cum să fie sigură. Cutele adânci de pe faţa lui bronzată stăteau mărturie nenumăraţilor kilometri străbătuţi în calitate de „călăuză", cum îşi spunea el, pe aceste meleaguri arse de soare. Şi un lucru era indiscutabil – monsieur Colby avea cel mai blajin chip din câte văzuse ea vreodată, aflat parcă mereu în căutare de

noi motive de a zâmbi.

Colby arătă cu capul spre hotel.

— Dumneata ia-o înainte şi te instalează. Cuierele ţi le aduc eu, stai fără grijă.

Coborând de pe trotuar în colbul străzii – nepietruite, observă Véronique – Colby adăugă peste umăr:

— Te las să te odihneşti niţel şi-apoi am să te duc la locanda lui Myrtle să guşti nişte bucate pe cinste.

Véronique îi mulţumi, dar se îndoia că el o auzi peste vacarmul traficului. Se opri o clipă, petrecându-l cu privirea prin mulţime. Colby saluta bărbaţii din cap şi îşi ridica pălăria în faţa femeilor, iar Véronique observă că toată lumea îi răspundea la salut, în relaţiile sale cu ceilalţi, monsieur Colby avea, în mod cert, o dezinvoltură pe care Véronique o admira nespus şi ar fi dorit să o posede şi ea într-o măsură mai mare. Deşi la Paris fusese mereu relativ sigură de calităţile ei, în ultimele luni devenise mai rezervată.

Înainte nu se îndoia niciodată de hotărârile luate – acum părea s-o facă în fiecare zi.

Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, Bertram Colby se dovedise a fi un tovarăş de călătorie minunat, chiar dacă manierele lui lăsaseră câteodată de dorit. Constatase că americanii erau mult mai dezinhibaţi în conversaţii, or monsieur Colby excela la acest capitol. Ca nou-venită pe aceste meleaguri, Véronique îi găsise povestirile pe cât de amuzante, pe atât de instructive, dar în momentul ascultării lor, adevărul e că ar fi dat uneori chiar şi ultimul pateu parizian pe o baie fierbinte şi o clipă de tăcere.

Gândul la foietajele dulci de acasă îi aminti că nu mai pusese nimic în gură de dimineaţă. Mâncarea oferită de-a lungul călătoriei cu diligenţa, gătită prea puţin sau prea îndelung, fusese imposibil de consumat – cum se dovediseră a fi majoritatea antreurilor pe care le serviseră

de la părăsirea civilizaţiei din est. Stomacul ei probabil că uitase deja cu desăvârşire senzaţia de saţietate şi mulţumire.

Véronique îşi închise umbreluţa şi păşi în holul hotelului, bucuroasă să găsească un interior curat şi îngrijit. Hotelul era mobilat simplu, dar cu gust, o schimbare bine-venită faţă de hanurile de pe marginea drumului la care opriseră de-a lungul călătoriei cu diligenţa.

Uşa laterală dinspre recepţie se deschise şi îşi făcu apariţia o tânără domnişoară, cu braţele încărcate de cearşafuri împăturite, aparent complet acaparată de sarcina sa, ce aduse cu sine o aromă delicioasă de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Véronique salivă la gândul unei felii calde unse cu unt proaspăt şi servite cu o garnitură de fructe de pădure cu frişcă – o gustare de seară pe care obişnuia să o savureze adesea împreună cu mama ei.

Îşi atinse medalionul de la baza gâtului – un cadou de la tatăl ei pentru *maman* – şi dorul de casă îi puse un nod în gât.

În momentul acela, angajata hotelului se întoarse şi, văzând-o, arboră un zâmbet larg.

— Bună ziua, stimată doamnă, şi bine aţi venit la Hotelul Baird & Smith. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Întorcându-i zâmbetul, Véronique nu putu să îşi mascheze fascinaţia. Părul negru şi lung al fetei, ochii săi violeţi şi pielea fără cusur alcătuiau un ansamblu care îţi lua ochii. Pentru Véronique, descoperirea unei fiinţe atât de manierate, graţioase şi atrăgătoare pe aceste meleaguri sălbatice constituia o adevărată surpriză. În localurile pariziene cele mai rafinate avusese parte de primiri mult mai puţin cordiale, şi asta din partea unor angajaţi a căror vârstă şi experienţă le depăşeau cu mult pe ale actualei sale interlocutoare. Se apropie de recepţie.

— Aş dori o cameră. Perioada şederii mele aici este deocamdată nedeterminată.

Fata îşi reveni repede din mirare.

— Desigur, stimată doamnă. Avem mai multe camere libere şi am fi încântaţi să vă găzduim, orişicât ar dura şederea domniei voastre în oraş.

Fata nu părea să aibă mai mult de treisprezece – paisprezece ani, dar vocea şi comportamentul ei deopotrivă de mature – seriozitatea sa era, în mod vădit, exersată, dar bunăvoinţa îi părea sinceră – o făceau să pară mai matură. Véronique o plăcu imediat.

— Aţi prefera o cameră la parter sau la etaj?

Véronique detectă din nou un uşor formalism exersat în tonul fetei, care vădea că încerca să pară mai matură decât era de fapt. Véronique zâmbi. Cât de bine înţelegea acea dorinţă! Simţindu-se aventuroasă, ridică întrebătoare o sprânceană.

— Am să mă încred în recomandarea dumitale, mademoiselle.

Fata o răsplăti cu încă un zâmbet larg.

— În acest caz, îmi face deosebită plăcere să vă recomand camera 308.

Véronique zâmbi, cu inima strânsă. Era de aşteptat să fie la ultimul etaj!

Fata notă numărul camerei, apoi întoarse spre ea registrul îmbrăcat în piele şi îi arătă unde să se iscălească.

— E o cameră pe colţ, cea mai frumoasă din hotel, cu cea mai frumoasă panoramă asupra oraşului. Puteţi chiar să vedeţi apusul soarelui deasupra munţilor, dacă vă iţiţi niţel pe fereastră.

La auzul sugestiei, degetele lui Véronique se încleştară şi mai straşnic pe pană.

Fata îşi ridică umerii supli şi apoi îi lăsă iar să cadă.

— Şi-apoi, nu costă niciun penny în plus.

Îi spuse preţul camerei, explicându-i că acesta includea micul dejun care se servea în sala de mese din dreapta ei.

— Minunat. Îţi mulţumesc.

Véronique semnă în registru, lăsând dinadins căsuţa cu data plecării necompletată. Preţurile camerelor erau rezonabile, iar ea dispunea încă de fonduri ample. Domnul Marchand şi domnul Descântes fuseseră amândoi extrem de generoşi faţă de ea, iar suma primită din partea lor acoperise cu prisosinţă cheltuielile pe care le avusese de când se despărţise de familia Descântes în New York City.

Înainte să părăsească Parisul, deputatul Marchand îi explicase că într-un cont de la banca din Willow Springs o aşteptau fonduri suplimentare şi că el va continua să se îngrijească de nevoile ei în mod regulat. Ce însemna, exact, „în mod regulat”, Véronique nu ştia sigur. Orişicum, va face în curând o vizită la bancă. Dar, deocamdată, banii de care dispunea îi erau mai mult decât suficienţi.

Gândul la situaţia sa financiară îi contură în minte o întrebare stranie, la care încă nu era defel dornică să răspundă – dacă ar fi nevoită să caute de lucru în Willow Springs, ce slujbă ar putea găsi cu calificările ei?

Nu era o muziciană desăvârşită, dar ştia să cânte la pian – învăţase împreună cu Francette, fiind însoţitoarea ei. Dar cine să fie interesat de acest talent în Willow Springs? Sau de cunoştinţele ei de ajutor al gazdei la dineuri organizate pentru peste o sută de persoane, sau de abilitatea de a socializa cu elita societăţii la balurile politice şi de a purta conversaţii inteligente cu colegele sale de breaslă, doamne de companie ale soţiilor şi fiicelor demnitarilor străini? Toate acestea erau esenţiale pentru doamna de companie a fiicei unui deputat, dar pare-se că nu foloseau la mare lucru în această ţară străină. Şi cu atât mai puţin aici, pe aceste meleaguri uitate de Dumnezeu.

Puse pana la loc lângă călimară, hotărând să nu mai zăbovească asupra lucrurilor pe care nu le putea schimba. În schimb, se lăsă inspirată de primirea caldă pe care i-o făcuse angajata hotelului.

— Eu mă numesc mademoiselle Véronique Girard. Şi dumneata, amabilă domnişoară?

Fata înclină din cap.

— Lilly. Lilly Carlson.

Ochii violeţi îi sclipeau ghiduşi.

— Şi eşti cumva proprietara acestui hotel minunat?

Lilly chicoti.

— Ei aş!…

Ezită, apoi adăugă mai încet:

— Nu, mademoiselle Girard.

Era prima dată când îi pronunţa numele corect. Copila învăţa repede.

— Doar îi ajut pe domnul şi pe doamna Baird după-amiaza şi în unele dimineţi. Muncesc ca să strâng bani pentru o nouă a…

Tăcu şi îşi întoarse privirea. Când se uită iar la Véronique, în locul sclipirii jucăuşe de odinioară, în ochi i se citea sfiala.

— Ajut la spălatul rufelor şi al vaselor şi, din când în când, întâmpin oaspeţii.

Véronique dădu gânditoare din cap.

— Nu pot decât să sper că monsieur şi madame Baird te plătesc cum se cuvine, mademoiselle. O angajată *responsable* face toţi banii.

Oricare ar fi fost motivul posomorârii fetei, acesta dispăru ca prin farmec şi chipul i se lumină din nou.

— Mă duc să iau cheia şi apoi am să vă conduc până la camera dumneavoastră. Şi… Lilly ezită din nou, strângându-şi nostim guriţa frumoasă. N-aţi vrea să vă pregătesc o baie fierbinte?

Lui Véronique mai că-i veni s-o îmbrăţişeze pe copilă.

— Ar fi de-a dreptul minunat. *Merçi*. În scurtă vreme au să sosească şi cuierele mele.

Lilly încuviinţă din cap.

— Voi avea grijă să vă fie aduse în cameră.

Când Lilly se făcu nevăzută pe uşa laterală, Véronique auzi râsete. Veneau din stradă. Se apropie de fereastră să arunce o privire afară.

Pe trotuar, la doar câţiva metri distanţă, îl văzu pe Bertram Colby stând de vorbă cu un alt bărbat. Necunoscutul stătea cu spatele la ea, dar râsul său adânc răzbătea prin fereastra deschisă. Le auzea vocile, dar nu putea distinge ce îşi spuneau.

Cu cel puţin un cap mai înalt decât monsieur Colby, bărbatul avea umeri largi şi vorbea într-o manieră care vădea familiaritate. Şi bunătate. Iar când străinul se întoarse spre ea, interesul lui Véronique faţă de el crescu parcă şi mai mult.

Monsieur Colby îşi coborî vocea şi continuă să vorbească, privind într-o parte. Bărbatul mai înalt îşi aşeză mâna pe umărul lui, dând din cap. Pare-se că monsieur Colby îşi regăsise un tovarăş de încredere, şi asta spunea multe despre interlocutorul său.

Auzind uşa deschizându-se, Véronique se răsuci.

— Am adus cheia şi am pus nişte apă la încălzit pentru baia dumneavoastră, mademoiselle Girard, spuse Lilly, apropiindu-se şi ea de fereastră.

— Îţi mulţumesc, Lilly; Véronique arătă spre Bertram Colby şi prietenul acestuia. Ştii ceva despre domnul acela?

— Despre domnul Colby? Toată lumea ştie…

— *Non*, *non*, iartă-mă, şopti Véronique. Îl cunosc şi eu pe monsieur Colby. Mă referam la celălalt domn.

Lilly clătină din cap.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Un zâmbet poznaş îi alunecă peste feţişoara frumoasă.

— Şi cred că mi-aş aminti dacă l-aş mai fi văzut. Nu de alta, da' e chipeş rău, nu-i aşa?

Deşi nu mai auzise niciodată expresia, Véronique îi înţelese sensul din tonul vocii lui Lilly şi încuviinţă cu însufleţire din cap, chiar dacă n-ar fi recunoscut în ruptul capului aşa ceva cu voce tare. O înghionti cu umărul pe Lilly şi îi zâmbi pe sub gene.

— Cum se face că observi asemenea lucruri, *ma chérie*? Bărbatul acela este mult prea în vârstă pentru dumneata.

Lilly o privi cu o expresie candidă.

— Ei, dar eu nu ziceam de mine.

Când fata se întoarse, Véronique defectă în ochii ei o sclipire jucăuşă.

— Eu mă uitam la dânsul pentru dumneavoastră.

Véronique chicoti şi aruncă o ultimă privire pe fereastră, apoi se răsuci şi o urmă pe Lilly până la etaj. Nu s-ar fi aşteptat să se simtă atât de în largul ei în Willow Springs – şi cu atât mai puţin cu cât adevărata ei călătorie abia acum începea.

— Cred că ar fi înţelept să stau cu *ambii* ochi pe dumneata, Lilly Carlson. E drept că eşti tânără, dar nu mai eşti nici pe departe o copilă.

Gândurile îi zburară la Cristophe, răscolind amintiri de acasă. Dorul de Paris nu o părăsea nicio clipă, oricâte mile o despărţeau de dragul ei prieten, de familia Marchand şi de tot ceea ce îi era cunoscut.

Atunci cum se explica neaşteptata apropiere pe care o simţea subit faţă de *acest* loc – şi faţă de un tată pe care nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Gândul îi zbură la scrisorile primite de mama ei de la Pierre Gustave Girard. Într-una dintre ele, tatăl ei le înştiinţa că trecuse de la

negoţul cu blănuri la minerit. „*Pâraiele şi râurile nu mai oferă o pradă îndestulătoare, dar se pot face bani din minerit în munţii aceştia falnici. Mulţi au făcut deja avere din asta, şi sper că în curând am să mă număr şi eu printre ei*”. Într-una dintre următoarele lui scrisori, îşi descria noua profesie, dar în cuvinte care fuseseră, în mod vădit, alese cu mare atenţie. Şi, deşi avea o vârstă fragedă pe atunci, Véronique dedusese totuşi că mineritul era o ocupaţie periculoasă.

Plicul acela, adăpostit împreună cu celelalte pe fundul unuia dintre cufere, fusese expediat din acest oraş, în urmă cu aproape douăzeci de ani. Oare călătoria de întoarcere a epistolei pe meleagurile din care fusese trimisă avea să fie mai rodnică decât anii de aşteptare îndurаţi alături de mama ei?

Când ajunseră la ultimul etaj, Lilly o luă înainte pe coridorul din stânga.

Pierdută în propriile-i gânduri, Véronique observă abia acum mersul neregulat al fetei. Se opri o clipă pe palier şi îşi coborî privirea spre tivul rochiei ce foşnea în jurul gleznelor lui Lilly. Talpa ghetei drepte a fetei era considerabil mai groasă decât cea stângă, şi din cale afară de roasă pe o parte. Datorită tălpilor de grosimi diferite, Lilly reuşea să calce cu relativă uşurinţă, dar nu să-şi mascheze total şchiopătatul. Şi nici atela de fier care îi încadra tocul ghetei, de unde se întindea în sus, pe tot piciorul.

Judecând după uşoara grimasă de pe chipul fetei, Véronique deduse că urcatul scărilor era o adevărată corvoadă pentru ea.

Lilly se opri în dreptul ultimei uşi de pe dreapta şi Véronique făcu aşijderea. Ar fi vrut s-o întrebe, dar nu îndrăznea. Lilly răsuci mânerul uşii şi îşi flutură ceremonios mâna, îndemnând-o să o ia înainte.

Împodobită cu motive florale de un galben pal, cu accente rubinii şi verzi, camera oferea o primire caldă, chiar dacă nu măsura nici măcar o treime din apartamentul ei privat de la reşedinţa Marchand. Dar atât îi era suficient pentru moment, până ce va găsi un loc mai potrivit. Oftă şi îşi întinse umerii, obosită şi totodată plină de speranţă, dar mai ales bucuroasă că încheiase prima etapă a călătoriei şi ajunsese în sfârşit în Willow Springs.

— Asta-i singura cameră cu bovindou; Lilly traversă cămăruţa primitoare şi deschise fereastra, ridicând pe jumătate obloanele. Veniţi să aruncaţi o privire.

Véronique nu făcu nicio mişcare.

— Da, sunt sigură că panorama este *extraordinaire*, aşa cum spui. Poate că am să mă uit altă dată. Acum sunt puţin cam ostenită.

— O… desigur. Vă rog să mă iertaţi.

Regretând imediat mâhnirea pe care o sesiză în tonul fetei, Véronique încercă să îşi repare greşeala.

— Îţi mulţumesc, Lilly, pentru primirea caldă pe care mi-ai făcut-o. Amabilitatea dumitale m-a făcut să mă simt mai puţin departe de ţara mea natală.

— Şi… care este ţara dumneavoastră natală?

— Franţa. M-am născut şi am trăit toată viaţa la Paris; Véronique îşi trecu mâna peste cuvertura simplă ce acoperea patul, apoi adăugă încet: Până acum.

Ochii lui Lilly se luminară de uimire şi în ei se citeau nenumărate întrebări, dar spre meritul fetei, aceasta nu dădu rostire niciuneia dintre ele.

Véronique o petrecu cu privirea până la uşă. Copila era nu doar isteaţă, ci şi plină de tact. Câtă inteligenţă şi frumuseţe la o fiinţă atât de tânără! Şi totuşi, sub toate acestea, intuia o fragilitate pe care fata o ţinea *bien masquée*, mai tot timpul. Şi pentru ce strângea Lilly bani? Fusese cât pe ce să îi spună adineauri. O fi vrând să îşi

cumpere o bonetă sau o rochie nouă. Lucruşoare drăguţe pe care orice fată de vârsta ei era firesc să şi le dorească.

Véronique îşi puse deoparte umbreluţa şi scoase câteva monede din săculeţul de mână.

— Aceştia sunt pentru tine, Lilly, spuse ea, întinzându-i banii.

Lilly se holbă la mâna ei.

— O, nu, mademoiselle. Nu e nevoie să…

Véronique îşi luă libertatea de a-i îndesa banii în palmă.

— O angajată *responsable* face toţi banii… mai ţii minte?

Lilly privi spre bani, apoi încuviinţă sfioasă din cap.

— Vă mulţumesc, mademoiselle. Sunteţi foarte amabilă; fata se opri în prag, cu mâna pe mâner. Am să vă bat la uşă când e gata baia. N-ar trebui să mai dureze mult. Iar spălătorul e la distanţă de doar două uşi.

Véronique studie odaia, observând abia acum că nu avea baie privată. Amintindu-şi comentariul lui Lilly, cum că aceasta era cea mai frumoasă cameră din hotel, şi gândindu-se la handicapul fetei, îşi ascunse adevăratele sentimente şi, înainte ca Lilly să se retragă, îi mulţumi.

Îşi scoase jacheta, dar când dădu să o pună în *armoire*, observă că aceasta era plină de praf. Scuturând-o cât putu de bine, îşi surprinse reflexia în oglindă. Părul îi era încă strâns în coc, cu excepţia câtorva cârlionţi rebeli, dar nu asta o nemulţumea cel mai tare.

Se apropie de oglindă, să vadă despre ce era vorba.

Mes *yeux*.

De un căprui brumat, ochii ei păreau spălăciţi şi terni. Se gândi la ochii violeţi ai lui Lilly, la strălucirea lor, îi compară cu ai săi, şi rezultatul nu fu deloc mulţumitor. Adevărul fie spus, ochii copilei aveau exact culoarea pe care şi-ar fi dorit-o ea dacă Dumnezeu ar fi lăsat-o să

aleagă.

Oftând, se întoarse cu spatele la oglindă şi îşi scoase cele câteva ace rămase în coafură. Părul i se revărsă pe spate. Îşi masă gâtul şi umerii. Călătoria aceasta îi deschisese ochii în nenumărate privinţe, smerind-o totodată.

Fiind angajate la reşedinţa Marchand, Véronique şi mama sa duseseră o viaţă pe care ea o luase de sigură, necunoscând o alta. Personalul casei se îngrijise de toate nevoile lor elementare. Hainele ei, aproape la fel de fine ca ale lui Francette, erau cusute de croitoreasa familiei Marchand şi, când se murdăreau, dispăreau şi reapăreau în dulapul ei a doua zi, proaspăt spălate. Până să fie silită să părăsească Parisul astă vară, nu realizase niciodată ce trai uşor dusese până atunci şi cât de mult depindea de securitatea şi familiaritatea acelei existenţe. Ele o defineau, o făceau să se simtă în siguranţă.

Făcu un pas spre fereastră, atentă să nu se apropie *prea* tare şi împinse obloanele ca adierea răcoroasă să pătrundă mai uşor în odaie. Acesta era un lucru pe care ajunsese repede să îl aprecieze în teritoriul Colorado – oricât de calde ar fi devenit amiezile odată cu venirea primăverii, serile aduceau mereu cu ele o răcoare binevenită. Inspiră adânc şi defectă o dulceaţă în aer – o mireasmă plăcută, dar necunoscută.

Apoi îl auzi din nou… Râsul răsunător şi adânc o făcu să zâmbească.

Judecând după direcţia din care venea, conchise că monsieur Colby şi prietenul său stăteau încă de vorbă pe trotuar, cu două etaje mai jos. Măsură din ochi distanţa până la fereastră.

Perdelele albe de dantelă fluturau în vânt, aidoma unei invitaţii tăcute – sau unei provocări. Véronique ezită, încercând să nu se gândească la podeaua de sub picioarele

ei ce se iţea în gol, susţinută doar de o grindă în consolă. Totuşi, dorinţa de a deţine controlul, de a dovedi că îşi poate impune voinţa, îi întrecu pentru moment temerile.

Păşi înainte cu inima strânsă.

Clădirile pariziene erau construite de secole întregi cu bovindouri, deci modelul arhitectural nu era nou pentru Véronique. Ea încerca doar să le evite, şi asta mai cu seamă atunci când ferestrele erau deschise, ca acum.

Îşi încleştă mâinile de o parte şi de alta a ferestrei, repetând întruna în gând: *Sunt doar trei niveluri*. *Doar trei niveluri*.

Cu inima bubuindu-i în piept şi respiraţia sacadată, înaintă până ce atinse cu talia pervazul. Scrâşni din dinţi şi ignoră fiorul care o străbătu când strada îi intră în câmpul vizual.

Închizând ochii, îşi făcu puţin curaj şi se aplecă în faţă. Cuprinsă de vertij, îşi încleştă şi mai tare mâinile pe pervazul de lemn. Aşteptă să-i treacă ameţeala, apoi deschise încet ochii.

După cum bănuise, monsieur Colby şi prietenul lui se aflau tot acolo, sub fereastra ei. Strada era mai puţin circulată acum că după-masa făcea loc înserării.

O trecu un fior fierbinte, apoi unul rece. *Pot s-o fac*… La distanţă de o stradă, în faţa magazinului universal, o femeie mătura trotuarul şi un băieţel spăla geamurile prăvăliei. Un pârâu venit din munţi îşi croia bolborositor drum pe marginea oraşului şi în zare se înălţa o clopotniţă albă. Lângă curtea bisericii se distingea, vag, un cimitir. Lilly avusese dreptate – fereastra aceasta oferea, într-adevăr, o panoramă excelentă a oraşului Willow Springs.

O apucă ameţeala şi capul începu să-i vuiască. În vest, pe fundalul azuriu al cerului, orizontul era pictat în roşu. Munţii străluceau sub soarele după-mesei târzii, ca şi cum cineva ar fi aprins o lumânare undeva în adâncul lor.

Vuietul din tâmple devenea tot mai asurzitor cu fiecare zvâcnet al inimii. „*Respiră*, *Véronique*, *respiră*…” îi veni degrabă în ajutor, din negura timpului, glasul mamei sale.

Véronique trase cu nesaţ aer în piept şi încercă să se depărteze de fereastră. Dar braţele nu îi dădură ascultare. Se clătină. Oraşul Willow Springs începu să se învârtă şi totul se înceţoşă.

Capitolul 3

I se tăie respiraţia şi simţi că se prăbuşeşte. În direcţia greşită.

— Mademoiselle Girard!

Véronique se simţi cuprinsă de mijloc şi trasă înapoi.

— Mademoiselle Girard!

Spinarea i se izbi de ceva tare şi zdruncinătura îi risipi ceaţa din minte. Inspiră sacadat şi vuietul din urechi începu să se domolească. Clipi de câteva ori din ochi şi abia atunci realiză că era întinsă pe podea. Cineva o ţinea strâns de mijloc.

— Eşti bine, mademoiselle?

Panica pe care o simţi în vocea lui Lilly îi declanşă un şuvoi de emoţii. I se urcă un nod în gât. Îşi masă tâmplele zvâcninde, roşie de ruşine, dar mai ales mişcată de îngrijorarea fetei.

— *Oui*, sunt bine. Dar recunosc că ai apărut la momentul potrivit. Îţi sunt recunoscătoare.

Lilly îşi retrase mâna de pe mijlocul ei şi îşi aranjă repede fusta peste picioare. Dar nu înainte ca Véronique să vadă atela de fier ce îi imobiliza gamba şi coapsa.

Lilly şovăi, apoi arătă spre fereastră.

— Nu te supăra că întreb, mademoiselle Girard… dar ce făceai acolo?

— Cred că încercam să mă uit pe fereastră.

Véronique ridică din umeri. Nu mai ştia exact în ce

ordine se petrecuseră lucrurile. Apoi, din ceaţa amintirilor, ieşi încet la suprafaţă râsul bărbatului.

— Ai avut dreptate, Lilly. Camera aceasta are, într-adevăr, o vedere frumoasă. Frumoasă…

Şovăi, încercând să-şi amintească exact expresia.

— Frumoasă rău.

Lilly se uită de la ea la fereastră şi apoi înapoi la ea.

— Ei bine, mademoiselle, m-ai făcut să trag o sperietură soră cu moartea, zău aşa. Am bătut la uşă şi, neprimind niciun răspuns, am intrat. Şi te-am găsit atârnată afară pe fereastră!

Gândindu-se cum stăteau amândouă întinse pe burtă în mijlocul podelei, Véronique abia îşi putu înăbuşi un chicot. Oare ce-o fi crezând acum copila asta despre ea?

Faţa lui Lilly se destinse încet într-un zâmbet.

— Bag seamă că nu te-ai bine cu înălţimile, mademoiselle. De ce nu mi-ai spus? Te-aş fi cazat într-o cameră de la parter.

— *Non, non*\ Nu vreau să mă mut. Îmi place foarte mult camera aceasta.

Afişând o nonşalanţă pe care, cu ani în urmă, o exersase îndelung pentru a putea ţine piept neobositelor zeflemele ale lui Cristophe, Véronique strânse iar din umeri.

— Înălţimile nu mă deranjează prea tare… atâta vreme cât nu mă uit în jos.

Trotuarul, pustiu cu un ceas în urmă, când intraseră în sala de mese să servească micul dejun, era acum ticsit de muşterii matinali.

— Monsieur Colby, nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Aţi fost extrem de amabil şi de atent.

Véronique îşi desfăcu gentuţa să scoată bancnotele, nădăjduind că însoţitorul ei nu se va împotrivi.

În dimineaţa aceasta stabiliseră să ia împreună micul dejun la hotel. Clătitele cu gem, subţiri şi crocante pe margini, îi amintiseră de îndrăgitele *crêpes* de acasă, iar cârnaţii fuseseră groşi şi delicioşi. Noaptea trecută avusese parte de un somn odihnitor, mulţumită băii calde pregătite de Lilly, urmate de o gustare târzie servită în compania domnului Colby. Deşi sperase oarecum că li se va alătura, nu-l mai văzuse pe prietenul acestuia de când Lilly îi sărise în ajutor.

Întinse bancnotele.

— Monsieur Colby, aş dori să vă ofer banii aceştia în semn de recunoştinţă pentru serviciile dumneavoastră. V-aţi îndeplinit atribuţiile de călăuză cu o destoinicie *extraordinaire*.

— Nu, doamnă, nu pot să-i primesc, protestă Colby, făcând un pas înapoi. Francezu ăla, Descântes – pronunţia lui o făcu să zâmbească – mi-a plătit de la bun început toată simbria convenită şi n-am de gând să accept niciun penny în plus. N-ar fi cinstit. Şi-apoi, ce am făcut eu pentru dumneata nici că se poate numi muncă. Pentru mine, a fost mai degrabă o recreaţie. Iar acum că liniile ferate ajung până-n Denver şi de-acolo restul drumului se face cu diligenţa, nici că mă mai pot numi călăuză în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum eram odinioară. Bag seamă, adăugă el, făcându-i cu ochiul, că principala mea sarcină în călătoria asta a fost să mă încredinţez că bărbaţii te lasă în pace. Şi trebuie să admit că-n privinţa asta am avut de lucru cu vârf şi îndesat.

Realizând că toate stăruinţele sale ar fi în van, Véronique renunţă, cu inima îndoită, la luptă şi vârî bancnotele înapoi în *réticule*. La început nu prea se simţise în largul ei călătorind cu un necunoscut pe aceste meleaguri străine. Dar cu timpul se obişnuise cu blândeţea şi grija lui Bertram Colby şi cu faptul că el ştia mereu ce să

facă şi încotro s-o ia. Îi va duce lipsa.

La plecarea din New York City fusese dezamăgită să afle că monsieur Colby n-o va putea însoţi decât până în Willow Springs. Din scurta privire aruncată asupra orăşelului, dedusese că nu-i va fi deloc uşor să găsească aici un vizitiu cu o trăsură adecvată care să o însoţească până la comunităţile miniere din zonă.

Monsieur Colby îşi ridică pălăria.

— Domnişoară, săptămânile astea au fost o adevărată plăcere şi nădăjduiesc să ai o şedere plăcută aici. Dacă ai prilejul, du-te neapărat de te scaldă în izvoarele calde. Apa-i tare plăcută şi unii zic că are puteri tămăduitoare. Cică în curând are să se deschidă un hotel simandicos într-un oraş din apropiere, anume pentru cei ce vin aici să se odihnească şi să se bucure o vreme de apa caldă a izvoarelor.

Văzând exuberanţa ce se citea pe chipul lui, Véronique simţi o mustrare de cuget. Nu îl minţise pe monsieur Colby, dar nici nu fusese întru totul sinceră cu el în privinţa motivului pentru care venise aici. El presupunea că se afla într-o călătorie de plăcere, iar ea nu-l contrazisese.

— *Merçi beaucoup*. Izvoarele calde. Voi încerca să le vizitez pe durata şederii mele aici.

În două rânduri se simţise tentată să îi mărturisească adevăratul motiv al călătoriei sale, dar de fiecare dată dăduse înapoi. Şi se pare că şi binefăcătorii săi trecuseră acest amănunt sub tăcere. Auzise conversaţia purtată de deputatul Descântes cu monsieur Colby în New York City şi fusese, de asemenea, informată despre scrisoarea trimisă acestuia de către deputatul Marchand. Pe scurt, în scrisoare se spunea că o persoană extrem de importantă pentru domnul Marchand avea nevoie de un însoţitor de încredere până în Willow Springs şi că monsieur Colby

avea obligaţia de a se îngriji de toate nevoile ei pe parcursul călătoriei. În misivă se menţiona şi suma achitată călăuzei de către deputat, ce dădea dovadă de aceeaşi generozitate pe care domnul Marchand o arătase şi faţă de ea.

— Eu nu ştiu cum e-n Franţa, domnişoară, dar ţinutul ăsta e tare frumos. Cred c-o să-ţi placă. Oamenii din oraş sunt cinstiţi şi cumsecade… mare parte din ei. Aminteşte-ţi tot ce te-am povăţuit, auzişi? adăugă monsieur Colby, vădit îngrijorat. Îndeosebi în ceea ce-i priveşte pe unii bărbaţi.

Véronique zâmbi.

— *Oui*, îmi voi da silinţa.

Deşi se îndoia că va putea ţine minte toate poveţele lui, având în vedere faptul că bunului monsieur Colby nu-i stătea o clipă gura.

Pe parcursul călătoriei, o atenţionase în repetate rânduri să se ferească de „puşlamale”, dar se vede treaba că monsieur Colby nu îi cunoştea pe compatrioţii ei. Îi venea greu să creadă că bărbaţii de aici ar fi mai îndrăzneţi decât francezii în avansurile făcute unei femei. Crescând alături de Cristophe, prietenul ei de suflet, fusese *privilégiée* să afle despre sexul opus lucruri care altfel i-ar fi rămas ascunse.

El fusese primul care îi destăinuise natura esenţială a gândirii unui bărbat, arătându-i cât de mult se deosebea ea de cea a femeilor. Graţie relatărilor amănunţite ale lui Cristophe, Véronique învăţase că cele două sexe abordau situaţiile şi relaţiile în moduri cât se poate de diferite. Iar această informaţie se dovedise a-i fi nu o dată utilă.

— O femeie-n toată firea se poate descurca şi singură prin părţile astea. Dar dumneata eşti atât de tânără, miss Girard… Vezi să fii cu băgare de seamă la tot pasul.

— Am să fiu. Vă promit, răspunse Véronique, ştiind că interlocutorul său nu îi dă nici pe departe treizeci şi unu de

ani, câţi avea de fapt.

Şi, întrucât nu se cădea să se discute vârsta unei femei – şi nici nu era important să schimbe părerea domnului Colby în această privinţă – alese să nu îl corecteze.

— Vă doresc toate cele bune în activitatea pe care o veţi desfăşura la Denver, monsieur Colby, şi sper să ne revedem într-o bună zi.

— Am să mă întorc aici peste vreo două luni, miss. Şi-am să trec negreşit să-ţi fac o vizită, de-i mai fi aici, în Willow Springs. Să văd cum o mai duci.

— Abia aştept, răspunse Véronique, făcând o reverenţă. Voi fi şi eu dornică să ştiu cum… o mai duceţi, adăugă ea, repetând expresia cu o pronunţie care îl făcu să zâmbească în barbă.

Îl petrecu cu privirea, dar despărţirea de monsieur Colby se dovedi a fi mai grea decât se aşteptase. Încercă să-şi ocupe gândurile cu ceea ce avea de făcut. În dimineaţa aceasta trebuia să facă o vizită la banca din oraş ca să se convingă de situaţia sa financiară, care depindea exclusiv de fondurile pe care deputatul Marchand îi promisese că le va depune într-un cont înainte de plecarea ei din Paris. Apoi va face un drum până la grajdul cu chirie să se intereseze cum ar putea tocmi un vizitiu.

Dar un lucru era dureros de sigur – speranţa de a găsi un însoţitor atât de destoinic şi de onorabil ca Bertram Colby părea de-a dreptul deşartă.

— Ce drăguţ din partea dumitale să ne aduci personal scrisoarea ei, domnule Brennan!

Hannah Carlson luă capacul ceaunului de pe sobă şi amestecă în mâncare, apoi adăugă:

— Nu erai nicidecum obligat s-o faci.

— Am făcut-o bucuros, răspunse Jack, savurând aromele din bucătărie în timp doamna Carlson strecură o

cratiţă cu turtă de mălai în cuptor.

Mâncarea de casă constituia o raritate pentru el.

Până acum, toate lucrurile pe care i le spusese Annabelle despre soţii Carlson se dovediseră a fi adevărate. Se simţise imediat ca acasă în căminul lor şi acum înţelegea de ce Annabelle vorbea despre ei cu atâta drag. Când îl invitaseră să rămână la masa de prânz, acceptase bucuros. Avea planificată o vizită la grajdul din oraş să-l întrebe pe Jake Sampson de căruţa pe care o comandase, dar asta mai putea aştepta.

— Doamna McCutehens şi s-o… îmi cer scuze, se grăbi el să adauge, doamna *Taylor* şi soţul său vă transmit urări de bine amândurora. Şi, pastore Carlson, adăugă întorcându-şi privirea spre Patrick, care stătea de cealaltă parte a mesei, Matthew îţi transmite un mesaj special. Zice că duce dorul conversaţiilor voastre de pe verandă. A spus că vei înţelege dumneata despre ce e vorba.

Patrick dădu din cap, zâmbind gânditor.

— Înţeleg prea bine. Matthew Taylor este un om de ispravă.

— Eu am avut dintotdeauna o presimţire în privinţa Annabellei şi a lui Matthew, spuse Hannah, ştergându-şi mâinile de şorţ. Mai ales după ce am primit scrisoarea aceea. Mai ţii minte, Patrick? Annabelle a scris-o astă vară, în drum spre caravana condusă de dumneata, domnule Brennan, ca să ne încredinţeze că „încă nu s-au omorât unul pe altul”, râzând încetişor. Atunci n-am mai avut nicio îndoială.

Patrick clătină din cap.

— Vorbeşte în numele *tău*. Pe vremea aceea, eu încă tot nu mă încredeam în el.

În tonul pastorului, Jack sesiză tachinare, dar şi un strop de adevăr, şi îl înţelegea prea bine. Şi el avusese reţineri faţă Matthew Taylor la prima lor întâlnire de pe

câmpiile nordice, atunci când se alăturase împreună cu Annabelle caravanei sale ce călătorea spre vest. Dar în scurtă vreme Matthew i-a dovedit că se înşelase, fapt pentru care Jack îi mulţumea lui Dumnezeu. După toate încercările prin care trecuse pierzându-l pe Jonathan, primul ei soţ, la doar câteva luni de la căsătoria lor, Annabelle merita puţină fericire.

Şi faptul că găsise fericire alături de fratele mai mic al lui Jonathan părea cumva firesc.

Hannah se întoarse la masă cu un ibric de cafea proaspătă.

— Prânzul va fi gata peste câteva minute. Şi spune-mi, te rog, domnule Brennan, le-ai văzut cumva şi fetiţa? îl întrebă ea, uitându-se cu o sprânceană ridicată la cana lui goală.

Jack i-o întinse.

— Mulţumesc mult. Păi cum să n-o văd? zâmbi mânzeşte. Trebuie să recunosc că am fost niţel mirat să văd că au deja un copil, dar Matthew mi-a explicat că Annabelle era grea când a murit Jonathan. Eu n-am băgat de seamă de-a lungul călătoriei.

Dacă ar fi ştiut, i-ar fi fost şi mai greu să îi lase singuri în prerie pe Annabelle şi pe primul ei soţ.

— Alice a lor e frumuşică foc şi nu duce lipsă de dragoste părintească, atâta lucru e sigur.

Hannah îşi strânse buzele cu alean.

— Vai, cât mi-ar plăcea s-o văd pe cea mică! Annabelle mi-a scris că Sadie o duce bine. Ai apucat să vorbeşti şi cu ea?

— Nu foarte mult; Jack suflă în cafea şi luă o înghiţitură. Sadie a fost din cale afară de tăcută în prezenţa mea, dar e de înţeles…

după toate prin câte a trecut. Annabelle şi Matthew spun că se adaptează destul de bine.

Soţii Carlson dădură încet din cap, în semn că înţeleg, iar Jack răsuflă uşurat că nu se impun alte lămuriri.

În seara în care i-a vizitat în noul lor cămin, Matthew şi Annabelle i-au povestit deschis despre trecutul lor şi despre cel al lui Sadie. Multe au fost emoţiile care l-au năpădit când a aflat că atât Annabelle, cât şi Sadie, fuseseră vândute de mici unor bordeluri – uluire… repulsie… furie… – dar nicicând nu s-a simţit mai smerit de puterea lui Dumnezeu de a vindeca şi de a înnoi.

Scaunul doamnei Carlson scârţâi, întrerupându-i reveria.

— Poate că dumneata nu ştii, domnule Brennan, dar Annabelle a trăit cu noi o vreme înainte de a se căsători. Noi două ne-am apropiat foarte mult în răstimpul acela, adăugă Hannah, scoţând turta din cuptor. Îmi lipseşte şi acum îngrozitor de tare. Mi-a fost de mare ajutor.

Hannah îi făcu subtil cu ochiul soţului său, gest ce nu trecu, totuşi, neobservat de Jack, apoi aşeză cratiţa pe un suport în mijlocul mesei şi o acoperi cu un şervet.

— Annabelle se oferea adesea să asculte în locul meu predicile exersate de Patrick; Hannah oftă teatral şi Jack surprinse un zâmbet şugubăţ iţindu-se pe chipul pastorului. Ah, domnule Brennan, nici nu-ţi poţi închipui ce încântare era pentru mine să scap de această corvoadă! Sunt zile în care aş da orice s-o am din nou alături pe Annabelle!

Chicotind, Hannah încercă să se dea la o parte, dar nu fu îndeajuns de rapidă.

Patrick o înhăţă cu o mână şi o trase spre el.

— Şi nu-ţi poţi închipui, domnule Brennan, ce încântare era pentru mine să ascult părerile unei femei care chiar şi-a citit Biblia!

— Patrick! protestă soţia lui, plesnindu-l uşor peste

braţ.

Jack râse împreună cu ei, savurând felul în care se tachinau unul pe altul şi admirând căminul pe care îl clădiseră împreună.

— Tocana-i aproape gata, spuse Hannah cu glasul încă scuturat de râs. Mă duc să-l chem pe Bobby şi-apoi ne putem aşeza la masă. Lilly zicea că azi o să ia prânzul cu o prietenă. Mai târziu poate c-or să treacă amândouă pe aici, dar la prânz vom fi doar noi patru.

Jack observă cum Patrick o petrece cu privirea până la uşă. Deşi trecuseră mulţi ani de atunci, încă îşi mai amintea sentimentul – de a fi atât de captivat de o femeie încât ea să-ţi atragă, la propriu, privirea, oriunde s-ar afla.

În unele privinţe, Hannah Carlson îi amintea de Mary. Soţia lui avea aceeaşi ospitalitate graţioasă şi acelaşi umor jucăuş, dar fusese mai reţinută din fire decât era doamna Carlson. La început, tocmai vorba ei domoală şi dorinţa înfocată de a-i pune pe alţii mai presus de sine îl atrăseseră la Mary.

Pastorul Carlson îşi împinse scaunul în spate şi îşi întinse picioarele.

— Şi ia spune, Jack, acum că nu mai eşti călăuză, ce ai de gând să faci?

Urmând exemplul pastorului, Jack se lăsă pe spate şi se făcu mai comod.

— Am să transport marfă în aşezările miniere din împrejurimi. Am făcut deja o înţelegere cu domnul Hochstetler de la magazinul universal. Lucrează cu majoritatea comercianţilor din coloniile învecinate. Abia ce-am stat de vorbă cu el. Am să iau locul căruţaşului său, care a fost rănit de curând.

— Rănit?

Jack încuviinţă din cap.

— Acum o lună cică a încercat să treacă pasul de la

Maynor’s Gulch cu o încărcătură prea grea. Căruţa s-a înclinat într-o parte, roata a alunecat pe buza prăpastiei şi s-au prăbuşit toate în hău. O stâncă ieşită în afară a oprit căderea căruţaşului, dar omul a rămas agăţat acolo vreme de două nopţi până să fie găsit. Piciorul îi era rupt ferfeniţă. Domnul Hochstetler spunea că ar fi o minune ca omul să poată umbla din nou, darămite să mâne o căruţă de marfă.

— Se vede treaba că e o profesie periculoasă. Eşti sigur că vrei să te înhami la asta?

Jack zâmbi. Îşi răspunsese de mult la această întrebare.

— Cred că ăsta-i unul dintre principalele motive pentru care vreau să fac această schimbare. În ocupaţia asta, riscul este personal… nu eşti răspunzător pentru alţii, nu trebuie să ai grijă de nimeni; făcu o pauză. Sper să nu sune egoist, dar… după ce am călăuzit atâţia ani de zile pe alţii, sunt pregătit să port o vreme numai grija mea.

Patrick păru că îi cântăreşte răspunsul.

— A răspunde de alţii este o povară grea, iar tu ai purtat-o pe umeri… câţi ani?

— Mai bine de treisprezece.

Patrick dădu din cap.

— E îndeajuns de greu să îţi găseşti propria cale în viaţă. Dar să ştii că mai depind şi alţii de tine, că îţi urmăresc fiecare pas, poate fi de-a dreptul apăsător. Chiar dacă este o profesie pe care ai îndrăgit-o şi un drum pe care l-ai bătut adesea; Patrick sorbi încet din cafea. Şi, ia spune-mi, care a fost viaţa ta înainte să te faci călăuză? îşi arcui o sprânceană. Dacă-ţi mai aminteşti.

La auzul întrebării, Jack se îndreptă uşor din spate. Trecuse multă vreme de când nu mai vorbise cuiva de Mary şi de Aaron, dar pastorul Carlson avea un fel de-a fi care te îmbia să-ţi descarci sufletul. Şovăi o clipă, apoi

răspunse încet:

— Îmi amintesc prea bine.

Cu greutate la început, îi povesti pe îndelete lui Carlson despre Mary şi Aaron, despre accident, şi despre recenta – şi ultima – să vizită în Idaho, la mormântul lor.

— Cred că tocmai faptul că am bătut de atâtea ori drumul acela m-a ajutat să găsesc în cele din urmă împăcare. Dumnezeu s-a folosit de toţi acei ani şi de toate acele mile parcurse ca să-mi aline durerea.

Expresia lui Carlson deveni gânditoare.

— Îmi pare rău, Jack, pentru pierderea pe care ai suferit-o. Dar admir totodată ceea ce L-ai lăsat pe Dumnezeu să facă din suferinţa ta. Nici nu-ţi închipui câte vieţi a schimbat alegerea aceea.

Încleştându-şi degetele pe cana goală, Jack înclină din cap, în chip de mulţumire pentru cuvintele pline de bunătate ale pastorului, apoi se foi pe scaun, dornic să schimbe subiectul.

— Şi când începi lucrul?

— Ar trebui să pornesc luni dimineaţă cu prima încărcătură, dar încă nu mi-am ridicat căruţa. Am trecut aseară pe la Jake Sampson, dar am ajuns prea târziu şi atelierul era închis.

— Asta fiindcă ai pierdut vremea tăifăsuind cu Bertram Colby.

Jack nici măcar nu încercă să îşi ascundă mirarea.

Pastorul zâmbi mucalit.

— Domnul Colby ne-a făcut o scurtă vizită în dimineaţa asta, înainte de a părăsi oraşul, şi ne-a spus că ai sosit şi…

O uşă se trânti undeva, în dos, şi un băieţel se năpusti în bucătărie.

— Ho, băiete!

Patrick întinse mâna şi îşi apucă în joacă fiul de

ceafă. Deşi cel mic se zbătea, pastorul reuşi cu uşurinţă să îşi petreacă braţul pe după pieptul lui şi să îl tragă mai aproape. Băieţelul se prăpădea de râs în timp ce tatăl lui îl gâdila şi îi ciufulea părul.

Urmărind scena dintre tată şi fiu, o durere îndepărtată se porni să zvâcnească în adâncul fiinţei lui Jack, tot mai puternic, fără ca el s-o poată opri. Trebui să-şi întoarcă privirea când realiză că… azi fiul lui ar fi avut şaisprezece ani, dacă ar mai fi fost în viaţă.

Într-o fracţiune de secundă, frânturi de clipe pe care nu ajunsese să le trăiască niciodată alături de fiul său i se perindară fulgerător prin minte – cum l-ar fi învăţat pe Aaron să pescuiască, să vâneze, să facă noduri, să afle vremea de mâine citind cerul nopţii… Nodul ce i se urcase în gât devenea dureros. Înghiţi ca să-l împingă în jos. Chiar dacă suferinţa ţi-a fost alinată, asta nu înseamnă că nu mai jeleşti când şi când pierderea – încă o lecţie pe care o învăţase undeva de-a lungul drumului.

Râsetul copilului îl readuse în prezent. Buzele îi schiţară încet un zâmbet.

— Bobby, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Brennan, spuse Patrick, întorcându-şi privirea spre musafirul său. Jack, el este Bobby, mezinul nostru. Bobby, domnul Brennan aici de faţă este o călăuză în carne şi oase.

Băiatul încremeni de uimire.

— Zău??

— Zău, repetă Jack, aţintindu-l cu privirea pe băiatul ce părea să aibă vreo şapte-opt ani.

— Aici erai! Hannah apăru gâfâind în pragul uşii, cu mâinile în şold. Ai zbughit-o aşa de repede că n-am putut să te ajung din urmă.

De parcă nici n-ar fi auzit-o, Bobby ocoli în goană masa şi se opri lângă Jack.

— N-ai vrea să-mi povesteşti câteva din peripeţiile tale, nenea Brennan? Ai ucis vreodată pe cineva?

Hannah îşi ciupi uşor fiul sub bărbie.

— Nu sâcâi lumea, Bobby. Domnul Brennan este musafirul nostru, aruncându-i lui Jack o privire prevenitoare. Bobby adoră să audă povestiri despre călăuze şi caravane. Sper că nu te deranjează.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin; Jack îşi rezemă coatele pe genunchi, ca să fie ochi în ochi cu băiatul. Şi-apoi, ce rost are să salvezi un viţel nou-născut din ghearele unei pume dacă nu apuci să povesteşti şi altora despre asta?

Bobby rămase cu gura căscată.

Patrick se ridică de la masă.

— Şi cu asta, Jack, ţi-ai pecetluit soarta. Acum nu va fi de ajuns să rămâi la prânz. Va trebui să te muţi cu totul la noi!

Capitolul 4

Véronique cercetă colţul de stradă, apoi verifică iar fiţuica pe care o ţinea în mână. Instrucţiunile lui Lilly Carlson – scrise cu litere mari, de o formă şi o mărime uimitor de uniforme – duceau la strada aceasta. Dar nu exista nicio plăcuţă cu denumirea străzii. Fiind o comunitate restrânsă, era de înţeles că localnicii nu aveau nevoie de astfel de repere. Dar cum să se descurce nou-veniţii?

După ce îşi luase rămas-bun de la monsieur Colby, găsise, nu fără oarecare dificultate, banca şi descoperise, spre marea ei uşurare, că deputatul Marchand depusese deja o sumă substanţială într-un cont deschis pe numele ei. Dispunea deci de fonduri ample, din care putea să tocmească un însoţitor pe o perioadă îndelungată, cel puţin până la efectuarea următorului virament bancar.

Îşi ridică iar privirea şi pufni, exasperată de lipsa

indicatoarelor stradale. Memoră îndrumările lui Lilly şi apoi puse bileţelul în *réticule*. Oamenii din acest oraş *déconcertant* chiar nu îşi marcau în niciun fel străzile principale?

Ţinând parasolul într-o mână, cu cealaltă îşi trase uşor în sus gulerul înalt de dantelă. Putea să jure că aici razele soarelui ardeau mai puternic. Soarele de aprilie strălucea deja sus pe cer, risipind răcoarea dimineţii. Nebăgând în seamă felul în care se holba lumea la ea, Véronique porni cu pas hotărât de-a lungul străzii.

Trecu pe lângă magazinul universal, de ale cărui uşi deschise erau proptite butoaie cu cartofi şi ceapă şi, peste câteva minute, trecu pe lângă o prăvălie la care îşi propuse să revină mai târziu – *Domnul Hudson, îmbrăcăminte şi galanterie bărbătească*. Poate că domnul cu pricina avea priceperea necesară pentru a-i salva compleul verde ce atârna acum jalnic în dulapul de la hotel.

Un fluierat prelung îi atrase atenţia, dar doar preţ de o clipă, după care îşi întoarse repede privirea. Era un grup de băieţi – după înfăţişare păreau să fie elevi – adunaţi pe trotuar în faţa frizeriei. Nu le putea desluşi comentariile, dar râsul lor acoperea huruitul căruţelor ce circulau pe şosea.

După ce se îndepărtă îndeajuns, încetini pasul şi se apropie de galantarul unei croitorii de damă. Pe un cuier de lemn atârnau, aranjate cu vădită grijă, mai multe rochii. Iniţial, atenţia îi fusese atrasă de culori sau, mai bine zis, de lipsa culorilor. Toate rochiile erau de un maro mohorât sau de un gri tern, asemănătoare celor pe care le purtau slujnicele de la bucătărie din casa Marchand, dar nici pe departe la fel de drăguţe. Nu putea decât să spere că acesta nu era singurul magazin cu haine de damă din oraş. Dar bănuia deja, cu inima strânsă, că era o speranţă deşartă.

Grajdul cu rotăria aferentă se afla la capătul străzii, pe trotuarul opus, exact aşa cum îi spusese Lilly. Véronique traversă strada, ocolind cu grijă grămezile de bălegar lăsate în trecere de cai, boi şi alte dobitoace. Oraşul acesta chiar nu avea oameni care să se ocupe de înlăturarea acestor… resturi respingătoare? Rochia *bleue* îi era deja acoperită de praful de pe drum; nu mai lipsea decât s-o târască prin…

În clipa aceea gheata i se afundă în ceva moale.

Făcu repede un pas îndărăt, apoi se strâmbă şi oftă cu năduf. Nu doar gheata, ci şi tivul rochiei îi erau acum acoperite de scârnăvie.

Căută din priviri niscaiva buruieni sau iarbă de care să se şteargă, dar Dumnezeu părea să fi izgonit orice formă de verdeaţă din acest colţ de lume afurisit. Convinsă că nu era nimeni în jur care să vorbească franceza, Véronique îşi continuă drumul, găsind o imensă plăcere în a-şi exprima printre dinţi părerea despre acest oraş, acest teritoriu şi ţara asta întreagă, cu locuitorii ei cu tot.

În faţa uşilor deschise se opri, şovăielnică. Nu mai pusese niciodată piciorul într-un astfel de stabiliment şi, nefiind sigură de protocolul cuvenit, alese să tragă un pic cu urechea înainte de a intra. Lilly i-l descrisese pe proprietar şi Véronique deosebi cu uşurinţă glasul domnului Jake Sampson de cele ale muşteriilor. Acum nu mai trebuia decât să decidă cum să îl abordeze.

Muşteriii intrau şi ieşeau, fiecare măsurând-o din cap până în picioare când trecea pe lângă ea. Toţi, fără excepţie, îşi ridicau pălăriile şi o salutau cordial. Chiar şi aşa, fiind singura femeie de acolo, Véronique regreta acum că nu îi ceruse lui Lilly s-o însoţească.

Îi ajungeau la ureche frânturi din conversaţiile purtate de proprietar cu clienţii săi şi în scurtă vreme i se risipiră toate îndoielile. Venise la omul potrivit. Jake

Sampson părea să ştie totul despre toţi locuitorii urbei.

Véronique aşteptă până ieşi ultimul muşteriu şi trase adânc aer în piept. Venise momentul.

Monsieur Sampson stătea la distanţă de câţiva metri, lângă un cuptor de piatră, cu spatele la ea, pompând aer într-o instalaţie acţionată prin mânere – o dată, de două ori… de şase ori – până ce focul se aprinse vâlvătaie în vatră. Véronique ridică vocea să se facă auzită peste pârâitul flăcărilor.

— *Bonjour*, monsieur Sampson.

— O secundă şi viu, ripostă bărbatul fără să ridice privirea, adâncit în continuare asupra lucrului. Am avut atâţia muşterii în dimineaţa asta, că nici n-am apucat să…

Dând cu ochii de ea, meşterul amuţi.

Véronique făcu încă un pas spre el.

— *Bonjour*, monsieur Sampson. Am venit la dumneavoastră în speranţa că mă puteţi ajuta.

Bărbatul lăsă capul într-o parte şi faţa zbârcită i se lăţi încet într-un zâmbet.

— Măi să fie… murmură el în barbă, abia desluşit, după care în ochi i se aprinse o scânteie. *Bon-jiur*, *mad-ma-zel*.

Luată pe nepregătite de răspunsul neaşteptat şi de accentul cu care fuseseră măcelărite cuvintele, Véronique nu-şi putu reprima un chicot. Totuşi, faptul că fierarul îi cunoştea limba era încurajator. Poate că lucrurile vor merge mai uşor decât îşi imaginase. Arătă spre sine.

— Je m’appelle mademoiselle Véronique Eveline Girard.

— *Gim-ă-pel* Jake Sampson, răspunse el, lovindu-se mândru cu pumnul în piept.

Felul adorabil în care stâlcea cuvintele o făcu să zâmbească.

— Enchantée de faire votre connaissance, monsieur.

Je cherche un chauffeur et une voiture pour me porter au…

— Ho, miss, c-ai luat-o prea repejor! o opri Sampson, ridicând o mână. Am priceput eu cum că eşti încântată de cunoştinţă şi ceva despre o trăsură, da în rest mă tem că n-am înţeles o iotă; se aplecă spre ea şi adăugă, ridicând vocea: Înţelegi ce zic?

Véronique chicoti din nou.

— Da, monsieur Sampson, înţeleg fiecare cuvânt pe care îl rostiţi.

— Slavă Domnului! Fiindcă eu nu ştiu decât o boabă din limba dumitale şi acum am cam uitat-o şi pe-aia.

— Când aţi avut prilejul să învăţaţi limba franceză, monsieur Sampson?

— Păi, ia să vedem… Sampson îşi muşcă buza inferioară, făcându-şi barbişonul cărunt şi des să se răsfire. Acu-s mai bine de douăzeci de ani. Pe vremea aia treceau pe-aici o mulţime de compatrioţi de-ai dumitale – vânători de blănuri.

La auzul răspunsului, Véronique simţi că îi sare inima din piept. Se strădui să îşi ţină speranţa în frâu.

— Vânători… francezi?…

Sampson încuviinţă din cap.

— Aţi ajuns cumva să-l cunoaşteţi pe vreunul dintre ei?

— Păi cum nu? Am cunoscut nu unu, ci o grămadă. Că doar treceau cu zecile pe-aici; Sampson luă un baros de pe bancul de lucru şi se întoarse la vatra forjei. Şi când veneau ei, aveam şi eu de lucru cu prisosinţă, chit că din păsăreasca lor abia de pricepeai câteva vorbe. Îşi arcui sprâncenele stufoase. Ceea ce nu se poate spune, însă, despre dumneata, miss.

Râsul lui răsună viguros şi sincer, iar Véronique nu se simţi câtuşi de puţin ofensată. Ba dimpotrivă, datorită atmosferei destinse îi veni mai uşor să pună următoarea

întrebare.

— Ştiu că au trecut mulţi ani de atunci, dar nu vă mai amintiţi cumva numele unora dintre ei? Numele Pierre Gustave Girard nu vă spune nimic?

— Girard, repetă Sampson gânditor, cercetându-i faţa mai atent.

— Trebuie să fi trecut pe aici în toamna lui 1850 – sau poate puţin mai devreme.

— Prin 50, zici? Sampson fluieră prelung. Păi asta a fost parcă-n altă viaţă pentru mine…

Melancolia pe care Véronique o văzu umbrind trăsăturile bărbatului făcea ca distanţa de douăzeci de ani să pară un abis de netrecut.

— Nu, miss, numele Girard nu-mi sună defel cunoscut. Da primu' nume l-am tot auzit, adăugă el jovial.

— *Oui*, asta nu este de mirare, răspunse Véronique, încercând să abordeze acelaşi ton glumeţ, dar eşuând lamentabil.

În fond, de ce se simţea atât de dezamăgită? Se aşteptase cumva să coboare din diligenţă şi să-şi găsească tatăl aşteptând-o aici, în Willow Springs, după atâta amar de vreme? Nu. Dar nici la vastitatea acestei ţări nu se aşteptase – la miile de mile ce se întindeau, cât vedeai cu ochii, între coasta estică şi cea vestică. Imensitatea misiunii sale devenise tot mai descurajatoare cu fiecare milă străbătută cu trenul sau cu diligenţă şi, prin comparaţie, ea se simţea mică şi neputincioasă.

Singurul indiciu pe care îl avea despre locul în care se afla tatăl ei era o scrisoare, şi acest orăşel cât un degetar aflat la capătul lumii – un ţinut pe care îşi dorea să nu-l fi cunoscut niciodată.

În clipa aceasta nu îşi dorea decât să fie iar în Paris, plimbându-se pe Champs-Élysées la braţul lui Cristophe, pe lângă podul ei de pe Sena sau vizitând mormântul

mamei sale în cimitirul Montmartre.

De cealaltă parte a oceanului – a lumii – îi susură în ureche o voce mult iubită. *„Vreau să faci ceea ce eu n-am putut niciodată”*.

Véronique îşi plecă fruntea în faţa amintirii acelor cuvinte şi a gândului că prietenul ei Cristophe nu mai era la Paris, iar Parisul nu mai era cel pe care şi-l amintea. Asta conform scrisorii primite de la Cristophe atunci când sosise în New York City şi conform articolelor pe care le citise pe durata şederii ei acolo. Vechi de câteva săptămâni la vremea când a apucat ea să le dea citire, gazetele confirmau descrierea făcută de Cristophe căderii mult iubitului lor oraş după luni de asediu continuu – parizienii făceau foamea şi, ca să supravieţuiască, ajunseseră să mănânce orice, chiar şi şobolanii ce rătăceau prin canale şi pe alei.

Toate aceste gânduri la un loc se împletiră într-o funie ce se încordă în adâncul ei, cât pe ce să plesnească, proiectând în faţă realitatea situaţiei în care se afla. Nu avea unde altundeva să meargă, la cine altcineva să apeleze.

Îşi ridică privirea şi se ruşină când descoperi că monsieur Sampson o urmărise răbdător în tot acest timp. Trase adânc aer în piept şi încercă să îşi ascundă tulburarea.

— Te-a supărat vreo vorbă de-a mea, miss Girard? Că, de-i aşa, îmi cer smerit iertare.

Dacă nu se înşela, atitudinea lui Jake Sampson se schimbase uşor. Meşterul era înzestrat cu o gentileţe pe care nu o întrezărise iniţial la el.

— Nici gând, monsieur Sampson, îşi drese vocea. Dar aş avea o rugăminte la dumneavoastră. Într-o chestiune extrem de importantă pentru mine.

Sampson rămase tăcut, cu ochii la ea.

— Am nevoie de un vizitiu care să mă însoţească până în aşezările învecinate. Sunt dispusă, desigur, să plătesc pentru serviciile acestui domn. Şi dacă nu posedă o trăsură adecvată, sunt în măsură să plătesc şi pentru vehicul.

— Un vizitiu… murmură Sampson, punând barosul la o parte. Vrei să zici un om pe care să-l ţii cu simbrie să te ducă unde pofteşti?

— *Oui*, un om cu simbrie. Un bărbat care să conducă trăsura.

Sampson îşi încreţi nedumerit fruntea, apoi zâmbi.

— Un bărbat care să conducă trăsura, vasăzică?

— *Oui*, răspunse Véronique, de astă dată cu mai puţină siguranţă de sine.

De ce repeta Sampson tot ce spunea?

— Mă tem că în momentul de faţă nu ştiu pe nimeni care să fie în căutarea unei asemenea slujbe, iar eu unul, n-am trăsuri. Dar dacă ai trebuinţă de-o căruţă, ai venit la locul potrivit. Am una chiar în spate, numai bună de dus. E o căruţă de marfă, făcută la comandă. Muşteriu a plătit jumătate din preţ în avans şi trebuia să vină s-o ridice acum o săptămână, dar n-a mai apărut. Şi nici vorbă nu mi-a trimis; îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ai fi în stare să mânuieşti un atelaj?

— Un… atelaj?

— Adică o pereche de cai. Ai mai condus vreodată o căruţă?

— A… murmură Véronique, incapabilă să îi susţină privirea. *Oui*, desigur. Am avut această *expérience*.

Asta dacă punea la socoteală plimbarea cu trăsura făcută împreună cu Cristophe, când el a lăsat-o să ţină un pic hăţurile. Dacă n-o înşela memoria, pe vremea aceea aveau amândoi… unsprezece ani.

Pe chipul lui Sampson stăruia îndoiala.

— De ce nu iei mai bine diligenţa, miss? Ar fi mai uşor, mai sigur şi mai puţin costisitor.

— Am cumpănit îndelung asupra acestei opţiuni, dar rutele diligenţelor nu cuprind locurile unde trebuie să mă duc eu.

Când oprise la Denver împreună cu monsieur Bertram Colby, trecuse pe la biroul unui topograf şi îşi procurase o listă cu aşezările miniere din preajma oraşului Willow Springs. Conform hărţii, comunităţile ce înţesau zona nu păreau să se situeze departe una de cealaltă. Nu se pricepea ea prea bine la cititul hărţilor, dar conchisese cu oarecare siguranţă că răstimpul necesar vizitării coloniilor respective avea să fie unul relativ scurt.

— Şi care ar fi, mă rog, locurile acelea, miss?

Felul în care fusese pusă întrebarea arăta că meşterul începea să îşi piardă răbdarea. Véronique se grăbi să îi reintre în graţii.

— Doresc să vizitez comunităţile miniere învecinate, monsieur Sampson, şi pentru asta sunt dispusă să plătesc o simbrie *generoasă* celui ce mă va însoţi.

— Da, miss, am înţeles prea bine cum stă treaba cu banii. Dar în ceea ce priveşte aceste *comunităţi*… Sampson accentuă ultimul cuvânt, de parcă acesta ar fi constituit o întrebare în sine. Nu ştiu ce-ai auzit dumneata, dar prin părţile astea nu există *comunităţi* miniere – aşezările la care te referi sunt locuri primejdioase în care n-are ce să caute o tânără domnişoară ca dumneata. Nici gând, clătină hotărât din cap. Indivizii din coloniile alea sunt nişte brute murdare şi necioplite, cu care-i periculos să ai de-a face. Singurii căruţaşi ce se aventurează până acolo sunt ticăloşi cu care nu te-aş lăsa să te duci nici dacă aş călări eu alături, cu puşca în mână, darămite de una singură. Ar profita de naivitatea dumitale. Cât ai fi de tânără, cred că pricepi ce vreau să spun.

Véronique simţi că îi iau foc obrajii – în parte din cauza subiectului în discuţie, dar mai ales deoarece era luată, încă o dată, drept o femeie mult mai imatură decât era de fapt. Toată viaţa, îi lăsase pe alţii să hotărască în locul ei – nu avusese de ales. Abia în ultimele luni descoperise că *avea*, de fapt, libertatea de a alege. Ţinea la asta şi nu avea de gând să renunţe cu una, cu două.

— Aşadar, date fiind împrejurările… Sampson ezită, strângând din pleoape. Mă tem că n-aş putea să fac ceea ce-mi ceri… şi să rămân cu conştiinţa împăcată. *Je suis désolé*, mademoiselle Girard, adăugă el, pronunţând aproape perfect cuvintele de părere de rău.

Véronique rămase mută. O refuzase categoric, dar o făcuse într-o manieră atât de afectuoasă, încât nu putea să-i poarte pică. Atunci de ce o durea atât de cumplit maxilarul? Şi ce era fierbinţeala aceasta pornită din capul pieptului ce i se urca acum spiralat în gât, sufocând-o? Grija domnului Sampson faţă de ea, oricât de sinceră ar fi fost, nu schimba cu nimic motivaţia cu care se afla aici şi nici hotărârea de a-şi duce călătoria până la capăt. Pesemne că nu fusese îndeajuns de explicită.

— Monsieur Sampson, am petrecut mai bine de o lună pe vas, traversând Mediterana şi Oceanul Atlantic, răstimp în care am avut de îngrijit patru copile suferinde şi pe a lor *mère*, deşi mă luptam eu însămi cu răul de mare. Apoi am călătorit cu trenul, sufocându-mă ba din cauza lipsei de aer, ba din pricina fumului şi a cenuşii ce îmi erau suflate în faţă. După această plăcere *extrême*, am călătorit mile întregi înghesuită împreună cu alţi cinci pasageri într-o diligenţă neîncăpătoare ce se hurduca la tot pasul. Şi toate acestea numai ca să ajung… aici. Am trecut prin multe încercări ca să mă pot afla astăzi în faţa dumneavoastră; trase, sughiţând, aer în piept; tremura din tot corpul. Şi după toate acestea, dumneavoastră refuzaţi

cu bună ştiinţă să îmi acordaţi ajutorul? Aş putea să vă întreb de ce?

Strângându-şi pumnii pe lângă corp, aşteptă ca el să răspundă, rederulând în minte propriile-i cuvinte. Nu mai vorbise nimănui în felul acesta, nici măcar unui cunoscut, darămite unui om cumsecade cum părea să fie monsieur Sampson, pe care îl vedea acum pentru prima dată în viaţă!

Îşi plecă privirea, fixându-şi tivul murdar al rochiei. Oare să fi avut dreptate Cristophe? Era, într-adevăr, mai puternică decât se considerase cândva? Dar dacă asta însemna să fii puternic, de ce şi-ar dori ea cu adevărat acest lucru? Reacţia lui monsieur Sampson avea să fie, cel mai probabil, la fel de aprigă cum fusese a ei, şi pe bună dreptate. Vorbise în mod necuviincios unui domn mult mai vârstnic decât ea – nu conta că, în Franţa, rangul lui ar fi fost mult sub al ei.

Totuşi, când ridică fruntea, nu văzu în ochii lui decât bunătate şi compasiune.

— Când ţi-ai văzut ultima dată tatăl, mademoiselle Girard? o întrebă el după un lung moment de tăcere, iar vocea abia i se desluşea peste pârâitul focului.

Îi tremură bărbia. Nu putu să-i răspundă.

— L-ai întâlnit vreodată?

Véronique clipi din ochi şi lacrimile i se prelinseră pe obraji.

— A venit să îşi încerce norocul în Americi pe vremea când eu eram doar o copilă.

— A fost vânător de blănuri, vasăzică.

Véronique aprobă din cap.

— Asta înainte să se apuce de minerit. Era vorba că are să trimită după noi, după mine şi *maman*.

Se lăsă între ei o tăcere firească, nestânjenitoare, de parcă ar mai fi stat astfel de vorbă de nenumărate ori până

acum. Ceva din adâncul ei îi spunea că se poate încrede în monsieur Sampson, şi Véronique alese să dea ascultare acelei voci.

— Dar tatăl tău n-a trimis niciodată după voi, nu-i aşa?… Şi acum iată-te aici, după douăzeci de ani, în speranţa de a-l găsi; privirea domnului Sampson alunecă spre uşile deschise. Mama ta e aici, cu tine?

În toate chipurile cu putinţă, în afară de unul. Véronique clătină din cap, simţind cum i se pune un nod în gât.

— Pe mama am lăsat-o în Franţa, răspunse ea abia şoptit. În cimitirul Montmartre.

Capitolul 5

— Şti/ fără doar şi poate, un meşter iscusit, domnule Sampson.

P Jack, care tocmai se despărţise de soţii Carlson, împreună cu care luase prânzul, se aşează în genunchi să cerceteze saşiul căruţei. Întărituri din lemn şi din oţel se intersectau pe toată suprafaţa caroseriei foarte adânci, asigurând rezistenţa vehiculului la încărcături cât de grele.

Jack îşi trecu mâna peste curbura inferioară a roţii din spate şi verifică spiţele. *Fără cusur*.

— Bertram Colby are numai cuvinte de laudă la adresa dumitale, domnule Sampson. Spune că eşti cel mai iscusit meşter rotar din întregul teritoriu.

Se ridică încet în picioare şi, când se asigură că se bucura de întreaga atenţie a meşterului, adăugă:

— Dar eu cred că se înşală; tăcu doar preţ de o clipă. Asta-i cea mai grozavă căruţă de marfă din câte am văzut *vreodată*. Şi, după ce-am bătut fiecare milă la vest de Mississippi, pot spune c-am văzut câteva.

Jake Sampson râse straşnic, cu vădită satisfacţie.

— Ei bine, nu se cade să te contrazic, nu-i aşa, Brennan? Da meritu nu-i numai al meu. Că, de fapt, eu n-

am făcut decât să-ţi urmez îndrumările; Sampson îşi scoase de la gât basmaua în carouri şi îşi şterse fruntea năduşită. Desenele dumitale au fost cu adevărat amănunţite. Încă le mai am acolo, pe masa de lucru, dacă le vrei înapoi.

— La ce să-mi mai trebuiască mie desenele acum că am căruţa? replică Jack, după care îi întinse mâna. Îţi mulţumesc c-ai isprăvit-o la timp şi îmi cer iertare că n-am venit după ea acum câteva zile, cum ne era înţelegerea. Pe drum încoace, pe lângă opririle planificate, am mai făcut una în Idaho.

— Chiar mă-ntrebam ce s-a întâmplat cu dumneata. Începusem să-mi fac oareşice griji; bătrânul zâmbi şugubăţ, îngustându-şi ochii, şi îi strânse mâna la fel de straşnic cum era orice lucru meşterit de el. Căruţa asta e făcută să ducă aproape orice. Dar ceea ce nu ştiu eu încă, fiule, e la ce ai de gând s-o foloseşti. Bag seamă că ai în vedere încărcături grele şi drumuri nebătute.

— Se poate spune şi aşa, răspunse Jack, după care arătă spre vadra cu apă.

Văzând că Sampson aprobă din cap, Jack umplu linguroiul cu apă şi îşi ostoi setea, vorbind printre înghiţituri.

— Am să transport marfă… în aşezările miniere din vecinătate… pentru domnul Hochstetler… de la magazinul universal.

Pe faţa zbârcită a meşterului se citi o uşoară surprindere.

— În aşezările miniere… ca să vezi! Păi cu asta credeam că se-ndeletniceşte pungaşul ăla de Zimmerman.

Insinuarea deloc subtilă îl făcu pe Jack să zâmbească. Până acum nu auzise decât lucruri urâte despre Zimmerman. Atunci de ce îl ţinuse Hochstetler în slujba lui atâta vreme? Nu putea decât să spere că proasta reputaţie

a predecesorului său nu se va răsfrânge şi asupra lui. Va munci din greu, să se asigure că asta nu se va întâmpla.

— Aşa este, dar de curând omul s-a accidentat şi postul a devenit vacant. Bertram ştia că vreau să-mi găsesc de lucru prin părţile astea. I-am spus unde mă poate găsi dacă se iveşte ceva, iar el mi-a trimis o telegramă. I-am scris numaidecât lui Hochstetler; puse linguroiul la loc în căldare. Iar dânsul m-a tocmit pe loc, fără să mă vadă măcar la faţă. Bănuiesc că prietenul meu Colby o fi pus o vorbă bună pentru mine.

— Colby e un om de ispravă. Noi doi ne cunoaştem de când lumea. Dacă eşti prietenul lui, Brennan, poţi deja să te socoţi şi al meu; Sampson îl cercetă o clipă cu privirea. Eşti de prin părţile astea?

— Nu, de loc sunt din Missouri, dar în ultimii ani am condus caravane în lung şi-n lat, umplând cu noi familii ţinuturile pustii ale acestei ţări.

Îl intriga căutătura iscoditoare a experimentatului meşter. Până acum, Sampson i se păruse a fi un om ce spune pe şleau ce gândeşte. Hotărî să aştepte până ce acesta va aduce singur în discuţie gândul ce îi dădea, în mod vădit, târcoale, şi arătă în josul străzii, spre magazinul universal.

— Hochstetler mi-a spus că mai sunt pe aici câţiva comercianţi ce vor să-şi extindă negoţul. Mă duc să vorbesc cu ei în după-masa asta. Luni dimineaţă trebuie să pornesc la drum cu căruţa plină de marfă.

— S-ar putea să fiu şi eu interesat de asta, spuse Sampson. Să-ţi dau să vinzi nişte marfă de-a mea. La preţul cuvenit, se înţelege.

Vasăzică asta era. Bătrânul voia să câştige şi el nişte bani.

— Judecând după calitatea muncii dumitale, domnule Sampson, aş primi cu bucurie orice doreşti să vinzi. O

parte din marfă aş cumpăra-o cu banii jos, iar o alta aş lua-o în consemnaţiune, cu convenţia ca mărfurile comandate să fie gata în zilele când mă întorc în oraş. Am să preiau comenzi şi de la mineri şi am să stabilesc un plan de livrări adecvat. Ei, ce zici, te-nvoieşti?

Sampson îi aruncă o privire cumpănitoare.

— Cât de des socoţi c-ai să faci drumul până sus pe munte şi înapoi?

— De vreo două-trei ori pe săptămână, în funcţie de vreme şi de distanţa până la colonii.

— Şi-ai să călătoreşti singur, Brennan?

Ce voia bătrânul coţcar? Doar n-o fi având de gând să-l însoţească?! Jack îşi împunse cu limba interiorul obrazului, încercând din răsputeri să îşi ascundă zâmbetul.

— Mai vrei să mă întrebi ceva, domnule Sampson? Că, de-i aşa, aş prefera s-o faci direct şi cinstit, cum am să fiu la rându-mi faţă de dumneata de fiece dată. Eu nu-mi încalc niciodată cuvântul dat. Voi face ceea ce am spus c-am să fac şi aş dori ca şi dumneata să faci aşijderea.

Chipul bătrânului rotar se lăţi într-un zâmbet.

— Eşti exact aşa cum am bănuit; surâsul lui Sampson se stinse. Şi tocmai de aceea mi-e aşa de greu să-ţi spun asta.

Cuvintele îl loviră pe Jack în moalele capului.

— Adineauri a mai venit cineva să se intereseze de căruţa asta. A spus că are mare trebuinţă de ea şi că ar cumpăra-o pe loc, cu banii jos. Se dădea de ceasu morţii, nu alta.

Jack se căzni să îşi ascundă iritarea.

— Dar asta-i căruţa mea. Ţi-am plătit un avans pentru ea, ţi-am trimis schiţele şi ai făcut-o special pentru mine, aşa cum spuneai chiar dumneata adineauri.

— Ştiu, ştiu! De-aia mi-e atât de greu să…

Jack scoase un teanc de bancnote din buzunarul

cămăşii şi le numără în tăcere.

— Poftim, ai aici restul de plată; îi întinse banii. Domnule Sampson, am nevoie de slujba aceasta şi n-o pot obţine fără căruţă.

O căruţă obişnuită nu ar fi putut să ducă încărcătura pe care trebuia el s-o transporte şi cu atât mai puţin să răzbată pe cărările anevoioase din munţi.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze şi să înţeleagă ce urmărea, de fapt, Sampson. Brusc, încremeni.

— Dacă vrei mai mulţi bani…

Oftă şi fixă colbul de sub cizme. Investise o sumă substanţială în cai şi în căruţă. De banii ce-i mai rămâneau avea nevoie pentru provizii, marfă… Unde mai pui că trebuia să-şi găsească şi un sălaş. Avusese de gând să treacă pe la oficiul de cadastru să vadă ce proprietăţi erau de vânzare.

— Ascultă, domnule Sampson… călăuzirea caravanelor vreme de treisprezece ani nu m-a făcut un om avut. Noi doi am avut o înţelegere, iar în ceea ce mă priveşte, cuvântul unui bărbat cântăreşte la fel de greu ca un contract scris.

— O, nu, domnule Brennan, nu este nicidecum vorba de bani; Sampson clătină din cap. N-aş accepta niciun penny peste suma convenită. Doar că… noi doi am convenit şi că vei veni să ridici căruţa la o dată anume.

Jack simţi cum cuţitul nevăzut i se răsuceşte şi mai tare în stomac.

— Iar când data fixată a trecut, am socotit, bag seamă, că nu-ţi mai trebuie căruţa şi, din una într-alta, bănuiesc că s-ar putea să-i fi dat de înţeles celeilalte părţi interesate c-o poate avea.

— Bănuieşti?!

Văzând că Sampson ridică echivoc din umeri, Jack

pufni printre dinţi şi îşi îndesă banii la loc în buzunar.

— Uite cum facem. Dacă-mi spui cum să iau legătura cu omul ăsta, am să încerc să cad la o înţelegere cu el. Poate că el mai poate aştepta. Ai putea chiar să te foloseşti de schiţele mele ca să-i faci o căruţă leită ăsteia.

Sampson îşi mângâie barba.

— Am putea să facem şi-aşa, da ceva îmi spune că şi cealaltă persoană se grăbeşte nevoie mare… Date fiind împrejurările, cred c-ar fi mai bine să-i vorbesc eu; meşterul îşi arcui sprâncenele cărunte. Când vreau, pot fi din cale afară de convingător.

Jack porni cătrănit înapoi spre Hotelul Baird & Smith, sperând că puterea de convingere a bătrânului va da rezultate mai bune în cazul celuilalt muşteriu decât dăduse în cazul lui.

Când Véronique ajunse la locul unde urma să ia prânzul cu Lilly, era deja unu şi jumătate. Restaurantul cu terasă ales de Lilly avea vreo duzină de mese aşezate într-o fâşie rar întâlnită de umbră, sub frunzarul unui copac bătrân. Văzând cum flutură în vânt feţele de masă cu romburi alb-albastre, ascultând murmurul conversaţiilor din jur, presărate în răstimpuri cu câte un râset, simţind în nări mirosul dulce al unei pipe, Véronique închise ochii şi, preţ de o clipă, gândurile îi zburară acasă, la cafeneaua de lângă Luvru.

Dar doar preţ de o clipă.

Locul acesta îi adâncea dorul de casă – şi asta mai ales când se gândea la rezultatul recentei sale întâlniri cu monsieur Sampson.

Dar nu avea de gând să renunţe. Bătuse cale prea lungă. Nu-şi va abandona planurile în faţa primului hop. Spre deosebire de Paris, unde puteai închiria o trăsură la fiecare colţ de stradă, se părea că Willow Springs ducea lipsă de vizitii. Ei, dar cum îi spusese odată Cristophe –

făcând referire la anumiţi deputaţi în preajma câte unui vot hotărâtor în parlament – banii constituie un imbold puternic. Deputatul Marchand fusese extrem de *généreux* cu ea şi prin urmare îi dădea şi ei mâna să fie generoasă cu alţii.

Trebuia să existe în oraşul acesta un bărbat onorabil care să fie dispus să-i primească oferta şi s-o însoţească până la aşezările acelea.

— Nu-ţi place mâncarea? Lilly se aplecă spre ea şi adăugă în şoaptă: Pot să comand altceva, dacă vrei.

Véronique clipi buimacă, apoi îşi coborî privirea spre friptura neatinsă ce încă îi ocupa jumătate din farfurie. Fleica lucioasă de vită ce plutea într-un sos maroniu nu o atrăgea defel, oricât de tare ar fi lăudat Lilly localul.

— Sunt sigură că este delicioasă. Dar pur şi simplu… nu îmi este prea foame în momentul acesta.

Chiorăitul stomacului păru să îi contrazică imediat cuvintele. Véronique tuşi uşor, încercând să acopere zgomotul.

Lilly se opri din mestecat şi ridică din sprânceană, în semn că nu reuşise defel s-o convingă, apoi zâmbi cu toată faţa, dându-i de înţeles că minciuna îi era deja iertată.

— Văd eu că te preocupă ceva, mademoiselle Girard. Nu ştiu ce anume, dar dacă pot, mi-ar face plăcere să te ajut.

Véronique îşi netezi şervetul din poală, întrebându-se cât de sinceră ar trebui să fie cu ea. Lilly era doar o copilă, chiar dacă una extrem de matură…

În momentul acela, îl zări cu coada ochiului pe bărbatul ce trecea strada.

Îl recunoscu imediat. În pofida încruntării ce îi umbrea acum trăsăturile, nimic nu ar fi putut şterge din mintea lui Véronique amabilitatea pe care o arătase acesta în ajun faţă de monsieur Colby. Pasul lui hotărât făcea cu

uşurinţă cât trei paşi de-ai ei.

Îl petrecu cu privirea până ce bărbatul coti după colţ, apoi se lăsă înapoi pe spătar, cu privirea fixată în direcţia în care se făcuse nevăzut. Ce putea stârni o asemenea mânie unui om pe care era de ajuns să-l auzi râzând ca să te înseninezi?

— Mademoiselle Girard?

Glasul lui Lilly îi întrerupse iar reveria. Văzând îngrijorarea din ochii fetei, Véronique fu numaidecât covârşită de regret.

— *Je suis désolée*, Lilly. Eram cu gândurile în altă parte.

— *Je suis désolée*, repetă fata, pronunţând aproape perfect cuvintele necunoscute. Asta înseamnă „îmi pare rău”?

Véronique încuviinţă din cap, apoi îşi coborî iar privirea.

— Bravo, înveţi foarte repede, dar… – oftă – mă tem că nu sunt o companie prea plăcută în momentul de faţă. Întâlnirea cu monsieur Sampson de la rotărie n-a avut, din păcate, rezultatul pe care îl doream.

Lilly se opri iar din mâncat.

— N-a putut să-ţi recomande un căruţaş?

N-a vrut, *mai degrabă*, îşi spuse Véronique în sinea ei, dar nu voia să-l vorbească de rău pe vârstnicul domn în faţa lui Lilly. Motivele – oricât de nebine-venite şi de eronate – care îl făcuseră s-o refuze păruseră a fi spre binele ei.

— În momentul de faţă nu ştie pe nimeni care să fie interesat de o asemenea slujbă. Dar s-a oferit să îmi vândă o căruţă; zâmbi forţat. Din păcate însă, cunoştinţele mele în ceea ce priveşte condusul unui asemenea vehicul…

Negăsindu-şi cuvintele, scoase repede din gentuţă o cărticică intitulată *Gramatica şi folosirea corectă a limbii*

engleze. Încă îi venea greu uneori să îşi amintească traducerea corectă. Iar câteodată se strecurau în conversaţie cuvinte din limba ei maternă – cu precădere atunci când termenii din cele două limbi erau asemănători.

Frunzări înfrigurată paginile cu colţuri îndoite.

— Gata, am găsit! Cunoştinţele mele în această privinţă… lasă de dorit.

Lilly zâmbi, dar Véronique văzu cum se învârteau rotiţele în spatele acelor ochi violeţi. Încă nu îi mărturisise fetei motivul pentru care se afla în Willow Springs. Lilly presupusese, la fel ca monsieur Colby, că venise aici într-o călătorie de plăcere, să viziteze împrejurimile. Ce idee ridicolă – să vină tocmai din Paris ca să se „delecteze" cu atracţiile turistice ale acestui capăt dezolat de lume!

Memoră expresia şi puse cartea la loc. Ştiind ce absurd suna aparentul motiv al venirii ei în America, înclina să-i mărturisească lui Lilly adevărul. Pe de altă parte însă, încă se mai lupta cu gândul că, deşi fusese doar o *petite fille* atunci când plecase tatăl său, poate vina faptului că el nu se mai întorsese la Paris îi revenea oarecum ei. *Maman* o încredinţase în repetate rânduri că nu era nicidecum aşa, dar ea încă tot nu era convinsă.

Lăsându-şi îndoielile la o parte, Véronique hotărî să îi mărturisească adevărul noii sale prietene. Şi, începând cu ultima dorinţă a mamei sale, îi istorisi întreaga poveste, simţind cum i se ridică povara de pe suflet pe măsură ce povestea.

Lilly o ascultă cu atenţie, fără să o întrerupă măcar o dată. În cele din urmă, fata oftă din rărunchi.

— Doamne, mademoiselle Girard, asta este cea mai frumoasă poveste pe care am auzit-o vreodată! Nici nu-mi pot imagina prin câte ai trecut ca să ajungi aici.

— *Oui*, ultimele luni au fost, într-adevăr, dificile, dar etapa cea mai anevoioasă a călătoriei mele abia acum

începe. Şi simt că deja am ajuns într-un *impasse*. Lilly se aplecă spre ea, gesticulând cu furculiţa ca să-şi sublinieze cuvintele:

— Am putea încerca… să dăm un anunţ pentru tocmirea unui căruţaş la oficiul poştal. Tata a mai făcut asta. Domnul Brantley are un afişier unde oamenii pot pune anunţuri cu serviciile şi lucrurile pe care le vor sau de care au nevoie. Şi am putea agăţa afişe în tot oraşul. Iar în afiş am putea trece numele tatălui dumitale… să vedem dacă-şi aminteşte cineva de el.

Véronique se lumină la faţă.

— *Merçi*, Lilly, acestea sunt nişte idei minunate!

Lilly strâmbă din nas.

— Dar mă tem că domnul Brantley cere câte cinci centi pentru fiecare anunţ…

Véronique dădu din mână în semn că puţin importă.

— Oficiul poştal este deschis la ora asta?

— Desigur. Dar întâi… Lilly îşi coborî privirea spre farfuria lui Véronique. Te rog mult să încerci cartofii cu smântână ai doamnei Hudson.

— Merçi, dar…

— Sunt delicioşi… pe cuvânt.

Tonul implorator al fetei o determină pe Véronique să ia, fără tragere de inimă, o gură de cartofi. Şi apoi încă una. Piureul cu gust de unt şi de smântână proaspătă era cremos şi fin, fără pic de cocoloaşe.

— Garnitura este cu adevărat *délicieuse*.

Sub privirea triumfătoare a fetei, Véronique termină toată porţia de cartofi.

Totuşi, când se ridicară de la masă, nu putu să nu arunce o ultimă privire dezaprobatoare fleicii de carne ce rămăsese neatinsă în farfurie.

Dacă ar fi fost presată să numească o caracteristică agreabilă a acestui teritoriu, Véronique ar fi ales, fără doar

şi poate, apusurile de soare. În seara aceea zăbovi minute în şir pe trotuarul din faţa hotelului, memorând nuanţele de *orange* şi *lavande* ce pluteau ca un abur deasupra piscurilor montane.

Pe măsură ce soarele cobora, amestecul de culori devenea tot mai pal, revărsându-se cu o graţie galeşă peste canioane şi ravene ca să se adune în cele din urmă în jurul crăpăturilor şi scobiturilor din munţi în ochiuri brumării de violet şi gri. Urmărind magnificul spectacol ceresc, Véronique făcu în gând o concesie neobişnuită. Trebuia să admită că, deşi rămânea pentru ea cel mai frumos oraş din lume, Parisul nu se putea mândri cu un asemenea asfinţit.

Gândurile îi zburară la unul dintre cuierele din camera de hotel, în care se găseau pânzele şi vopselele ei. Cristophe stăruise să le ia cu ea. În tot acest timp, cufărul rămăsese nedesfăcut, cu curelele de piele fixate strâns încă de mâna lui Cristophe. Dată fiind starea ei de spirit în timp ce îşi făcea bagajele pentru a părăsi Parisul, Véronique nu voise să le ia, iar asta stârnise o discuţie în contradictoriu între ea şi Cristophe în ultima după-masă pe care o petrecuseră împreună.

— Dumnezeu ţi-a dat acest har, *ma petite*, şi va veni o vreme când le vei dori din nou. Dacă le laşi aici, soarta le va fi pecetluită.

Véronique luă din mâna lui pânzele făcute sul şi le puse deoparte.

— Nu mai am nevoie de ele, Cristophe. Ştim amândoi ce părere proastă are monsieur Touvliér despre talentul meu. Nu fac decât să mă amăgesc crezând că voi putea vreodată să…

— Te amăgeşti, Véronique, dacă pui cuvântul unui om mai presus de pasiunea pe care o simţi atunci când ţii penelul în mână. Sau când imortalizezi, din propria-ţi

perspectivă, un moment din timp şi istorie; Cristophe clătină din cap şi adăugă cu glas blajin: Nu te grăbi să renunţi la un vis din pricina unei păreri, *ma petite*. În fond şi la urma urmei, oricât de învăţat ar fi el, monsieur Touvliér nu e decât un simplu… om.

Véronique se îndoia că vopselele ei ar fi rezistat călătoriei peste ocean, şi cu atât mai puţin, acestui climat arid. Nu pictase nimic de mai bine de un an, dar acum câteva săptămâni îşi încercase mâna la desen.

Fusese un eşec total.

Toate schiţele ieşiseră ba disproporţionate, ba statice şi lipsite de viaţă – sau de originalitate. Se părea că, oricare ar fi fost talentul cu care o înzestrase cu atâta generozitate, Dumnezeu i-l luase acum cu desăvârşire, dintr-un motiv doar de El ştiut.

Véronique zăbovi cu privirea asupra fisurilor din peretele stâncos unde nuanţele tot mai închise de vineţiu făceau treptat loc întunericului. Oare îi mai rămânea ceva de făcut ca să reintre în graţiile lui Dumnezeu în această privinţă? Oricare ar fi fost răspunsul Lui, deocamdată ea nu îl auzea.

Când intră în holul hotelului, domnul Baird, proprietarul, îşi ridică ochii din spatele tejghelei şi lăsă imediat gazeta din mână.

— Miss Girard, chiar speram să vă prind înainte să vă retrageţi la culcare, spuse el privind-o prin ochelarii săi cu rame din sârmă. Aţi primit un răvaş.

— Un răvaş?

Primul ei gând fu că poate Cristophe îi scrisese din nou, dar văzând foaia simplă, împăturită, pe care o ţinea în mână monsieur Baird, abandonă repede acea speranţă. Poate că era un răspuns la anunţul pe care îl afişase după-masa asta la oficiul poştal, în anunţ ceruse ca toţi cei interesaţi să ia legătura cu ea la hotel. Trebuia, *à-propos*,

să îl înştiinţeze pe monsieur Baird.

Bărbatul îi ascultă explicaţiile dând din cap.

— Nicio problemă, miss Girard. Voi avea grijă să-i spun şi şefei ca să fie şi ea cu luare-aminte.

Véronique îl privi nedumerită.

Domnul Baird chicoti.

— Mă refer la nevastă-mea… doamna Baird; îi făcu cu ochiul. Ea – i adevăratul şef pe-aici. Eu nu fac decât să mă supun dorinţelor sale.

— Merçi.

Véronique luă foaia, înclinând uşor din cap. Începea să se obişnuiască cu lipsa de protocol de care dădeau dovadă mai toţi locuitorii acestei ţări, deşi nu putea nicidecum pretinde că i-ar înţelege. După ce îşi trecu repede privirea peste bileţel, rămase uşor nedumerită.

— Veşti bune, sper, comentă domnul Baird, revenind la gazeta sa.

Véronique citi încă o dată răvaşul, apoi zâmbi.

— Da, cred că da. Sincerele mele mulţumiri, monsieur.

Traversă cu pas vioi holul, dar în dreptul scării se opri brusc.

— Monsieur Baird, aţi fi bun să îmi pregătiţi o baie în seara aceasta?

— Cu cea mai mare plăcere, miss… dar va trebui să aşteptaţi niţel; bărbatul arătă spre etaj. Un alt oaspete de-al nostru tocmai ce-a intrat la baie. Dar probabil că n-are să stea mult. Am să vă dau de ştire când isprăveşte.

Véronique oftă. Tânjea după o baie, dar parcă şi mai mult după un pat.

— Sunt cam ostenită. Aş putea să vă rog să-mi fie pregătită baia mâine la prima oră?

După ce făcu programarea, Véronique urcă până la ultimul etaj. Spălătoarele comune nu erau un lucru de care

să nu mai fi auzit – acestea se întâlneau destul de des în rândul păturii de jos din Paris. Dar a împărţi baia cu *un bărbat* – ei bine, asta era o experienţă cu totul nouă, cu care încă trebuia să se obişnuiască.

Când ajunse pe palier, un plescăit îi atrase atenţia. Se opri. Ridicând privirea, realiză că se afla chiar în faţa băii. Auzind paşi de cealaltă parte a uşii, o zbughi într-un suflet de-a lungul coridorului. După ce ajunse cu bine în cameră, se prăbuşi pe pat şi râse încetişor de reacţia sa exagerată, apoi citi încă o dată bileţelul.

Monsieur Jake Sampson îi scria doar atât: Mademoiselle Girard, te rog să treci pe la rotărie mâine dimineaţă la prima oră. Caleaşca te aşteaptă.

Capitolul 6

Véronique se lăsă încet în baia aburindă şi, lipindu-şi umerii de cadă, îşi întinse picioarele. Apa fierbinte îi furnică, relaxant, muşchii. *De vis*, cu o singură excepţie – oare americanii aveau ceva împotriva apei parfumate de baie? Sau poate că pur şi simplu nu aflaseră încă de existenţa băilor frumos mirositoare de la verii lor europeni.

Încă îi rămâneau vreo 30 de centimetri până la capătul opus al căzii, aşa că se lăsă să alunece în faţă şi îşi vârî capul sub apă, înmuindu-şi complet părul. Când ieşi din nou la suprafaţă, îşi şterse apa de pe faţă şi inspiră adânc aerul umed.

Gândurile îi zburară la bileţelul domnului Sampson. Întrebându-se la ce s-o fi referit meşterul rotar, frecă în palme bucata aspră de săpun şi îşi întinse clăbucii pe braţe şi pe picioare. Climatul arid al acestor locuri îi usca pielea, iar săpunul acesta nu îi era de mare ajutor în această privinţă. Loţiunea ei preferată, de lămâie şi salvie, pe care o drămuise cu mare atenţie de la plecarea din Paris, i se terminase acum trei săptămâni. Poate că la magazinul universal ar putea comanda…

Zgâlţâitul uşii îi întrerupse brusc şirul gândurilor.

Instinctiv, se afundă în cadă, regretând că nu era pic de spumă care s-o acopere. Oare trăsese zăvorul? Da, fireşte că îl trăsese.

Mânerul zăngăni iar.

— Baia este *occupéel* strigă ea.

Urmă o clipă de tăcere, apoi auzi un bărbat tuşind uşor.

— Îmi cer scuze, doamnă. Nu credeam să fie cineva înăuntru atât de devreme. Eu… am venit doar să-mi iau cămaşa. Cred că aseară am lăsat-o în baie.

Véronique aruncă o privire peste marginea căzii, apoi înapoi spre uşă.

— *Oui*, cred că aveţi dreptate. Văd o cămaşă agăţată în colţ. Dar… nu pot să vin momentan la uşă.

— A, nu, doamnă… adică… da, înţeleg. Staţi liniştită. Nu mă grăbesc.

Răsuflând uşurată, Véronique se clăti şi întinse mâna după prosop.

— Îmi cer scuze, doamnă, pentru deranj.

Auzindu-i vocea, Véronique plonjă înapoi, împroşcând apă de jur-împrejurul căzii.

— Nu m-aţi deranjat defel, răspunse ea, îndepărtându-şi o şuviţă udă de pe faţă, după care adăugă în şoaptă, convinsă că îl auzise râzând încetişor: Dar asta s-ar putea să se schimbe foarte curând.

Aşteptă să audă paşii bărbatului îndepărtându-se. Neauzind nimic, trase cu ochiul peste marginea căzii şi văzu o umbră iţindu-se pe sub uşă.

— Îmi dau seama că sunteţi încă aici, monsieur.

— A… da, doamnă. Am… am să aştept aici, afară.

Ridicându-se uşor, Véronique se încredinţă că uşa nu are crăpături, apoi ieşi din cadă, îşi şterse corpul cu prosopul şi apoi îşi puse halatul. Deşi capotul o acoperea în

mod adecvat, roşi la gândul că un necunoscut avea s-o vadă îmbrăcată aşa, şi chiar mai abitir din pricina aparentei lipse de încredere pe care i-o arăta acesta.

— Monsieur, nu sunt o hoaţă. Vă asigur că n-am să încerc să vă subtilizez cămaşa.

Încă un chicot, de astă dată mai tare, îi confirmă că adineauri nu o înşelase auzul.

— Nu, doamnă… după vorbă, nu-mi păreţi a fi o… subtilizatoare, doar că am ceva foarte valoros în buzunarul cămăşii şi vreau să mă asigur că nu face picioare.

Intrigată şi totodată aţâţată de lipsa lui de politeţe, Véronique traversă încăperea şi luă cămaşa din cui. Când trase cu ochiul în buzunarul din faţă, înţelese pe loc motivul îngrijorării lui. Privind înapoi spre uşă, îi veni o idee.

— Ce aveţi atât de valoros în buzunar, monsieur?

Tăcere, apoi scârţâitul unei scânduri din podea.

— Mai aveţi mult, doamnă?

Véronique îşi reprimă un chicot, savurând faptul că acum ea era *en avantage*.

— *Non*… isprăvesc numaidecât.

Puse cămaşa la loc în cui şi îşi făcu grăbită toaleta de dimineaţă. Se spălă pe dinţi şi îşi pieptănă părul şters cu prosopul, mai conştientă de mişcările ei şi de trecerea timpului, la gândul că bărbatul aşteaptă în faţa uşii.

Când termină, deschise uşa. Şi aproape imediat îşi dori să o poată închide la loc.

Jack trebui să-şi coboare mult privirea ca să i se uite în ochi – dar nu regretă câtuşi de puţin efortul făcut. Femeia ridică ochii spre el, apoi îşi întoarse iar privirea – stânjenită, i se păru lui.

Ceea ce era de înţeles, date fiind împrejurările.

Păstră distanţa în speranţa de a o face să se simtă mai în largul ei.

— Îmi pare rău că v-am speriat adineauri, miss. Nu mă aşteptam să fie cineva în spălător atât de devreme.

Tânăra înălţă o clipă privirea, apoi şi-o pironi iar în pământ.

— Vă mulţumesc, monsieur, şi accept bucuroasă *vos excuses*.

Jack zâmbi. Nu se înşelase adineauri presupunând că era franţuzoaică.

Ea arătă în spate, spre cămaşa lui.

— După cum vedeţi… este acolo.

Recunoscând materialul cămăşii şi văzând conturul buzunarului din faţă, Jack simţi că începe să i se desfacă nodul din stomac. Cum de putuse să fie atât de nesăbuit? Aseară fusese atât de amărât, atât de supărat pe Jake Sampson şi pe întreaga situaţie, că nu mai judecase limpede. Se dădu la o parte, făcându-i tinerei loc să iasă. Cămaşa atârna exact acolo unde o lăsase. Numără iute banii şi îl trecu un fior de uşurare. Norocul lui că prima care folosise baia în dimineaţa asta era această domnişoară cumsecade.

— Cămaşa dumneavoastră este în siguranţă, monsieur. Exact aşa cum aţi lăsat-o în ajun, *n'est-ce pas*?

Expresia feţei îi era plină de dulceaţă, dar tonul îi era parcă uşor persiflator. Dar puţin îi păsa lui de asta, acum că îşi recuperase banii.

— Da, miss. Totul pare să fie în ordine, graţie dumneavoastră.

Până când închise el uşa spălătorului, ea o luase deja din loc.

Mergea repede pentru o făptură atât de micuţă, dar o ajunse uşor din urmă, nevrând încă să se despartă de ea. Intuiţia îi spunea că femeia ştia prea bine ce avea în buzunarul cămăşii. Şi intuiţia nu îl înşela aproape niciodată.

— Vă mulţumesc, doamnă, că aţi dat dovadă de atâta integritate. Nu mulţi ar fi făcut la fel.

Oprindu-se în faţa camerei 308, tânăra vârî mâna în buzunar şi scoase o cheie.

— *Oui*, ar trebui să-mi fiţi, într-adevăr, recunoscător, monsieur. A fost o încercare grea.

Din nou acelaşi ton zeflemitor. Deşi nu-i vedea faţa, Jack era convins că de astă dată tânăra zâmbise.

Ea se chinui să vâre cheia în broască şi chiar reuşi la cea de-a treia încercare, evitându-i în tot acest răstimp privirea. Gândul că el constituia motivul fâstâcelii ei era pe cât de supărător, pe atât de… încurajator.

Umerii capotului ei erau uşor umezi din pricina părului proaspăt spălat. Cordonul legat strâns nu lăsa nicio deschizătură în material, dar faptul că se acoperise cu atâta străşnicie nu făcea decât să îi scoată în evidenţă talia subţire şi şoldurile suple. Realizând unde îi alunecaseră ochii, Jack îşi ridică imediat privirea şi o întâlni, spre bucuria sa, pe a ei. Ceea ce îi lipsea tinerei în înălţime era compensat cu prisosinţă în toate celelalte privinţe.

Era de-a dreptul superbă – şi mult prea tânără pentru el.

Făcu un pas în spate. La treizeci şi opt de ani, nu era nicidecum cu un picior în groapă, dar dându-i tinerei cu vreo douăzeci de ani mai puţin, indiferent de părerea altora, diferenţa de vârstă era prea mare din punctul lui de vedere. Orişicum, el era dornic să-şi uşureze povara, să fie răspunzător doar pentru sine. Nu asta îi spusese şi pastorului Carlson? Dintr-odată, acele cuvinte sunau parcă găunos.

— Vă mulţumesc, miss, încă o dată. Vă sunt sincer recunoscător pentru cinstea de care aţi dat dovadă.

Şi sper ca drumurile să ni se încrucişeze din nou într-o bună zi, adăugă el în gând. Şi ceva îi spunea că

probabilitatea unei reîntâlniri era destul de ridicată.

Se îndepărtă pe coridor, pe deplin conştient că uşa ei era încă deschisă. Când auzi ţăcănitul zăvorului, făcu cale întoarsă, îşi scoase cheia şi intră în camera sa. Situată chiar vizavi de a ei.

Capitolul 7

Peste o oră, când Véronique coborî la parter, afacerile păreau să meargă neaşteptat de bine pentru o dimineaţă de vineri. La recepţie, domnul Baird tocmai stătea de vorbă cu o familie cu doi copii mici, în timp ce alţi patru domni aşteptau de o parte.

Bărbaţii nu aduceau cu oaspeţii pe care îi avea hotelul în mod obişnuit. Înfăţişarea lor era mult mai aspră, de muncitori, iar felul în care se uitau la ea o făcu să se cutremure. Poate că monsieur Baird îi angajase la hotel. În acest caz, ar fi bine să-şi instruiască simbriaşii ca de acum înainte să folosească intrarea din dos.

În timp ce Véronique traversa holul, unul dintre bărbaţi ţâşni în faţă, blocându-i calea.

— Miss Girard, nu-i aşa?

După ce îi stâlci numele, individul îi întinse butucănos mâna, încălcând toate regulile bunei cuviinţe.

Luată pe nepregătite, Véronique făcu un pas îndărăt. Bărbatul care i se adresase era înalt şi bine clădit şi respiraţia îi mirosea a ceapă. Cum de ştia cine este? Se uită sever la mâna lui până ce el şi-o retrase.

— Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, miss; aruncă o privire la cei trei bărbaţi din spatele lui. Şi-aş vrea să ştiţi că eu am fost primu’ la rând.

Primul la rând? Véronique nu ştia la ce se referă omul, dar era relativ sigură că, orice ar fi fost, nu constituia nicidecum o prioritate pentru ea.

Ceilalţi bărbaţi păşiră brusc în faţă, făcând un semicerc în jurul ei şi vorbind unul peste altul.

— Miss Girard! bubui glasul domnului Baird, acoperindu-le pe toate celelalte. Am putea sta puţin de vorbă?

Véronique ocoli zidul de bărbaţi şi îl văzu pe proprietar venind cu pas apăsat spre ea. Monsieur Baird avea o mină severă şi părea supărat pe ea.

— Mă puteţi însoţi, vă rog, până în sala de mese, miss Girard?

Recunoscătoare că este salvată, Véronique aruncă o privire spre ceasornicul de pe tejghea. Jake Sampson o aştepta deja la rotărie.

— N-am să vă reţin mult, vă asigur, adăugă monsieur Baird, citindu-i parcă gândurile, pe un ton tăios şi nespus de convingător.

Îi făcu semn să îl urmeze.

După ce intrară în sala de mese, proprietarul închise uşa dublă în urma lor, îi salută pe oaspeţii aşezaţi la mese, apoi o conduse până în fundul sălii.

— Miss Girard… începu el în şoaptă. Bărbaţii aceia au venit aici în urma anunţului pe care l-aţi dat ieri.

Véronique clătină din cap.

— *Impossible*… Aruncă o privire spre uşă, amintindu-şi prea clar figurile indivizilor din spatele ei. Niciunul dintre ei nu corespunde criteriilor pe care le-am enumerat în anunţ. Am cerut în mod clar…

— Am impresia, miss Girard, că v-aţi trecut *propriul* nume în anunţ, o întrerupse monsieur Baird, arcuindu-şi uşor sprâncenele negre deasupra ochelarilor. Am dreptate?

Încercând înfrigurată să înţeleagă unde bate cu asta, dar eşuând lamentabil, Véronique aprobă din cap.

— Ştiu că nu este treaba mea şi sunteţi liberă să mi-o aruncaţi în faţă după ce voi fi isprăvit. Dar, având în vedere că sunteţi cam tânără şi s-ar putea să nu vă daţi seama de anumite lucruri, simt că este de datoria mea să intervin.

Comentariul despre vârsta ei o făcu să se crispeze. Toţi o credeau mai tânără decât era de fapt. Şi toţi voiau să hotărască în locul ei – or ea era deja sătulă de asta. Cu un zâmbet forţat ce spera să treacă drept plăcut, Véronique hotărî să schimbe asta – începând de acum.

— Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o arătaţi, monsieur, dar vreau să înţelegeţi cât se poate de clar că sunt perfect capabilă să iau hotărâri şi singură. Am venit tocmai din Paris ca să…

Monsieur Baird îi făcu semn să se oprească.

— Miss Girard, asta nu are nimic a face cu capacităţile dumneavoastră. N-am niciun dubiu că sunteţi o domnişoară din cale afară de capabilă. Şi n-am niciun dubiu nici în privinţa motivului care i-a adus aici pe toţi bărbaţii aceştia; faţa îi deveni mai blajină. Willow Springs este un oraş mic, miss. Zvonurile circulă repede aici. Toată lumea din oraş ştie cine sunteţi.

Véronique se încruntă.

— Dar nu mă aflu aici decât de două zile.

— După cum am spus, acesta este un oraş mic prin care… vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, nu trec multe franţuzoaice; zâmbi. Şi nicidecum unele care să lase o impresie atât de trainică precum dumneavoastră, miss Girard. Dar bărbaţii aceia… Clătină din cap. Nu au venit aici cu intenţii curate; vă rog să mă credeţi. Şi să ştiţi, stimată domnişoară, că doar pentru că puteţi face ceva – cum ar fi afişarea acelui anunţ – nu înseamnă neapărat că ar şi trebui s-o faceţi.

Véronique vru să obiecteze, dar adevărul din spatele spuselor lui o împiedică.

Monsieur Baird oftă din greu.

— În cele din urmă, decizia vă aparţine. Dar am trei fete de-o seamă cu dumneavoastră şi n-aş îndrăzni s-o las pe niciuna dintre ele să facă măcar un pas împreună cu

indivizii aceia, darămite să se ducă în munţi cu ei. Sunt sigur că, dacă tatăl dumneavoastră ar fi aici, ar fi de aceeaşi părere.

Véronique simţi că i se taie respiraţia şi ochii i se înceţoşară. Monsieur Baird nu cunoştea motivul pentru care se afla ea în Willow Springs şi, prin urmare, nu avea cum să ştie cât de mult o rănise cu ultimul său comentariu. Îşi plecă ochii. Iubirea evidentă pe care o avea acest om pentru fiicele sale îi adâncea şi mai tare regretul cauzat de lipsa tatălui în viaţa ei. Amintirea a ceea ce avusese cândva – şi pierduse – tăia adânc, ascuţită ca lama unui brici.

Tuşi, încercând să împingă în jos şuvoiul de emoţii ce puseseră stăpânire pe ea, şi spuse abia şoptit:

— Vă mulţumesc pentru sfat, monsieur Baird. M-am pripit şi nu am cumpănit cu atenţia cuvenită posibilele urmări ale acţiunilor mele.

Aruncă iar o privire spre uşă, îngrozită la gândul că trebuia să dea din nou ochii cu bărbaţii aceia.

Monsieur Baird îi urmări privirea şi apoi îi făcu, pe neaşteptate, cu ochiul.

— Ce-aţi zice dacă m-aş ocupa eu de pungaşii ăştia? În felul acesta mi-aş răcori şi eu inima de tată.

Uşurată până peste poate, Véronique rezistă cu greu tentaţiei de a-l îmbrăţişa. Făcu, în schimb, o reverenţă şi ieşi pe uşa dinspre bucătărie.

Ajunse la atelier mai târziu decât avusese de gând şi, după cum se aşteptase, monsieur Sampson era ocupat cu alţi muşterii. Aşteptă într-un colţ al rotăriei, făcându-i timid cu mâna când meşterul o salută cu un zâmbet. Avea nervii încordaţi la maximum, parţial din cauza celor întâmplate de dimineaţă, dar şi de emoţie. Abia aştepta să afle ce avea să-i spună monsieur Sampson.

În cele din urmă se ivi şi un moment de linişte şi cei

doi putură să discute între patru ochi.

— ’neaţa, mademoiselle Girard; Jake Sampson îşi şterse mâinile de o cârpă murdară, apoi îi studie cu vădit interes rochia şi fluieră admirativ. Ptiu, domnişoară, că tare arătoasă mai eşti! într-o bună zi, zău c-ar trebui să mă duc şi eu să văd Parisul. Toată lumea de-acolo îi aşa spilcuită ca dumneata?

Întrebarea lui, atât de candidă, o făcu să încremenească. Şi asta mai ales în lumina comentariului făcut mai devreme de monsieur Baird cu privire la „impresia trainică” pe care o lăsa. Îşi trecu stânjenită mâna peste materialul liliachiu al rochiei.

Era una dintre rochiile sale mai simple şi nici pe departe preferata ei. Chiar şi aşa, era mult mai sofisticată decât orice alt veşmânt pe care îl văzuse în acest oraş. Studie ţinuta lui Jake Sampson. Se îndoia amarnic că meşterul poseda un costum sau măcar o cămaşă croită dintr-un material atât de fin. Ruşinându-se subit, întoarse privirea.

Dusese o viaţă atât de privilegiată în comparaţie cu alţii! Cum de putuse trăi atâţia ani fără să-şi dea seama de lucrul acesta?

— *Merçi beaucoup*, monsieur Sampson, sunteţi foarte amabil. Şi am convingerea că aţi fi încântat de oraşul meu natal.

Acesta era răspunsul mai sigur, dat fiind că nu ştia ce se întâmplase cu mult iubitul ei Paris în ultimele luni de război.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, am fost reţinută la hotel. Dar abia aştept să aflu pentru ce m-aţi chemat; îşi roti privirea prin atelier. Şi să văd trăsura despre care mi-aţi scris.

Sampson arătă spre capătul rotăriei.

Véronique se întoarse, dar nu văzu decât căruţa

aceea *énorme* pe care o observase şi data trecută – neacoperită, fără un compartiment separat pentru pasageri şi fără alte locuri în afară de bancheta din lemn destinată căruţaşului. Încercă să îşi ascundă dezamăgirea, să spună ceva care să rupă tăcerea ce se lăsase între ei şi devenea tot mai apăsătoare cu fiecare secundă, dar nu izbuti.

— Ştiu că nu-i vehiculul la care te aşteptai şi nici unu cu care să fii obişnuită. Dar are să te ducă acolo unde doreşti – crede-mă pe cuvânt.

Tonul forţat al meşterului o făcu să înroşească. Se îndepărtă să privească mai îndeaproape mijlocul de transport şi să îşi ascundă stinghereala. Scândurile platformei erau încastrate perfect, nelăsând nicio rază de soare să răzbată printre ele, şi fixate cu şuruburi voluminoase, unele groase cât pumnul ei. Deşi nu era deprinsă cu astfel de vehicule, lucrătura minuţioasă vădea în mod clar că monsieur Sampson punea suflet în munca lui.

Îşi trecu mâna peste una dintre roţile din spate, regretându-şi reacţia iniţială.

— *Au contraire*, monsieur Sampson. Aceasta este una dintre căruţele cel mai iscusit lucrate din câte am văzut vreodată. Va fi perfectă pentru mine. *Merçi beaucoup*.

— Cu mare plăcere, mademoiselle, răspunse blajin Sampson. La drept vorbind, acelaşi lucru mi i-a spus un flăcău care-a trecut ieri pe-aici. E nou-venit în Willow Springs, da un prieten de-al meu pe care-l cunosc de ani de zile are numai cuvinte de laudă despre el. Şi pân' ce soarele nu s-o hotărî să răsară în vest, poţi fi sigură că prietenu' ăsta al meu nu umblă niciodată cu minciuna.

— Şi… *flăcăul* acesta este un căruţaş cu experienţă?

Monsieur Sampson zâmbi în colţul gurii.

— Văd că înveţi repejor graiul nostru. Da,

domnişoară, acest gentleman a condus multe căruţe la viaţa lui. A călăuzit caravane vreme de mai bine de treişpe ani.

Véronique îi cumpăni cuvintele, încercând totodată să-şi formuleze următoarea întrebare. Nefiind deprinsă cu discuţiile de afaceri, hotărî să atace subiectul direct.

— Care este preţul acestui vehicul, monsieur? vârî mâna în gentuţă. Pot să vă achit suma chiar în dimineaţa aceasta.

— Nu-ţi face griji, mademoiselle, sunt sigur c-om ajunge noi la o învoială. Dar înainte să-ţi fac cunoştinţă cu acest domn, aş vrea să lămurim o seamă de lucruri. În primul rând, trebuie să ştii că el nu…

— Bună dimineaţa, meştere Sampson.

Glasul venit din spatele ei i se păru oarecum cunoscut. Dacă n-o înşela *l'intuition*, îl mai auzise – prin uşa băii, chiar în dimineaţa aceasta.

Capitolul S

— P omnule Brennan!

f Monsieur Sampson porni cu pas apăsat spre nou-venit şi îl întâmpină la jumătatea drumului.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de grabnic.

Véronique sperase să îl revadă, dar nu se aşteptase ca asta să se întâmple atât de repede. Îşi netezi părul, gândindu-se cum arătase în dimineaţa aceasta, ieşind din baie. Nu putea decât să spere că acum îi va face o impresie mai bună.

Monsieur Brennan dădu mâna cu mai vârstnicul Sampson.

— Eram în oraş şi m-am gândit că n-ar fi rău să trec pe aici să văd dacă ai noutăţi; Brennan se întoarse spre ea şi îşi scoase pălăria. Doamnă, mă bucur să vă revăd.

— Aşijderea… monsieur Brennan.

Véronique înclină uşor din cap, savurând faptul că se

afla *en avantage* pentru a doua oară în dimineaţa aceasta. Când ridică privirea, observă un zâmbet arcuind încet buzele bărbatului, îndulcindu-i liniile drepte şi ferme ale feţei şi scoţându-i în evidenţă blândeţea trăsăturilor. Iar acel zâmbet, ştrengăresc şi totodată viril, îi… tăia respiraţia.

— Vă cunoaşteţi deja? întrebă monsieur Sampson, privind mirat de la unul la altul.

— Am avut plăcerea de a face cunoştinţă în dimineaţa aceasta, la hotel.

Brennan lăsă uşor capul într-o parte, retrăind parcă acele momente.

Véronique se strădui să nu zâmbească nici ea prea larg.

— Monsieur Brennan a lăsat ceva de valoare – săgetă cu privirea buzunarul umflat al cămăşii lui – şi eu am avut prilejul să am grijă de acel lucru valoros.

— Dacă-mi amintesc bine, a fost o încercare grea pentru dumneavoastră, mademoiselle.

— *Oui*, murmură ea, uşor impresionată de pronunţia interlocutorului său, dar mai ales de replica lui bine ţintită.

După o clipă, monsieur Brennan se întoarse spre meşter.

— Domnule Sampson, am nevoie de un răspuns. În următoarele două zile trebuie să discut cu comercianţii, să preiau mărfurile, să le fac inventarul şi să le încarc. Muşteriul din Jenny's Draw aşteaptă să primească proviziile de la magazinul universal până luni după-masă cel târziu, ceea ce înseamnă că luni trebuie să pornesc la drum de cum mijesc zorii.

Jake Sampson îşi mângâie gânditor barba.

— E un plan straşnic, Brennan. E grozav c-ai chibzuit lucrurile în chip aşa de amănunţit.

Judecând după expresia lui Brennan, Véronique

conchise că acesta nu era tocmai răspunsul la care se aşteptase el. Îi intui nemulţumirea şi, într-o oarecare măsură, i-o împărtăşea. Conversaţia aceasta părea, într-adevăr, cam trasă de păr.

— Domnule Sampson, începu Brennan, încordându-şi uşor umerii, te rog să-mi spui cinstit – căruţa asta este a mea ori ba?

Dură o clipă până ce Véronique înţelese sensul întrebării. Cum să fie *a lui*? îşi mută privirea de la unul la altul, aşteptând ca Jake Sampson să îi spună lui Brennan că vehiculul era deja vândut. Că îi aparţinea ei sau, mă rog, avea să-i aparţină de îndată ce îl va achita.

Dar meşterul nu o făcu.

Véronique făcu un pas în faţă cu intenţia de a lămuri lucrurile, dar privirea prevenitoare pe care i-o aruncă monsieur Sampson o opri.

— Baiul, domnule Brennan, spuse acesta, frecându-şi ceafa, e că mă aflu între ciocan şi nicovală. Şi cealaltă persoană de care ţi-am vorbit e încă interesată de căruţă. Ba mai mult, mi-a spus că vrea s-o cumpere.

Véronique se linişti când auzi că meşterul spune adevărul, dar nu aprecia deloc felul în care aborda acesta chestiunea. De ce nu recunoştea, pur şi simplu, că ea era cealaltă parte interesată? Poate că aici comercianţii obişnuiau să îşi scutească muşteriii de angoasa şi stânjeaneala de a licita pentru acelaşi vehicul. Dar erau tustrei oameni în toată firea. Monsieur Brennan ar înţelege că ea a ajuns aici prima.

— Ai încercat să vorbeşti cu el? Monsieur Brennan îşi încleştă maxilarul, exact aşa cum făcea şi Cristophe înainte de a răbufni. L-ai întrebat dacă nu poate aştepta să-i faci o altă căruţă? Eu nu am nicio clipă de pierdut.

Monsieur Brennan rostise cuvintele pe un ton hotărât, dar fără a-şi abandona buna cuviinţă de

gentleman, fapt ce îl făcu să crească enorm în ochii lui Véronique. *Maman* spunea mereu că adevăratul caracter al unui om se arată cel mai clar în faţa adversităţilor. Or, judecând după încruntarea de pe chipul lui, situaţia de faţă era fără doar şi poate una adversă pentru monsieur Brennan.

— Şi cealaltă persoană are trebuinţă grabnică de căruţă, domnule Brennan, ripostă monsieur Sampson pe un ton amabil, dar ferm.

Din punct de vedere al civilităţii, cei doi se asemănau izbitor de tare.

— Are multe drumuri de făcut, continuă meşterul. Şi trebuie să le facă înainte de venirea iernii. Câteva dintre locurile unde trebuie să meargă sunt primejdioase după prima ninsoare, aşa că timpul este, şi în cazul său, la fel de preţios ca pentru dumneata. Totuşi, am impresia că n-ar refuza să cadă la o înţelegere cu dumneata – în schimbul unor servicii.

La auzul acestor cuvinte, Véronique se alarmă din nou. De ce ar avea ea nevoie de serviciile domnului Brennan? Căruţa era a ei, nu a lui.

— În schimbul unor servicii? Vrea să-i transport ceva marfă?

Monsieur Sampson încuviinţă şovăielnic din cap.

— Se poate zice ş-aşa. Orişicum, în felul ăsta ai putea dispune de căruţă când şi cum doreşti… fără să te coste un penny.

Auzind asta, Véronique se pregăti să obiecteze. Cum s-o ducă simbriaşul ei până la coloniile miniere dacă vehiculul se va afla constant la cheremul lui Brennan?

— *Pardon*, *messieurs*. Trebuie să vă întrerup…

— Şi tot ce trebuie să faci dumneata în schimb, domnule Brennan, continuă monsieur Sampson pe un ton neobişnuit de ferm, este să te învoieşti ca această

persoană să te însoţească din când în când în călătorie.

Véronique, care se pregătea deja să protesteze, simţi cum i se ridică vălul de pe ochi. Expiră încet aerul pe care îl ţinuse în plămâni şi se întoarse spre monsieur Brennan. *El* era căruţaşul de care vorbise adineauri Jake Sampson? Omul cu o experienţă bogată şi referinţe atât de favorabile?

Simţi că i se ridică o greutate de pe umeri. Dumnezeu îi trimisese un însoţitor adecvat cu care să îşi ducă până la capăt călătoria.

Îi reînvie în suflet speranţa. Judecând după reacţia lui monsieur Colby când se întâlnise cu el deunăzi, conchisese deja că monsieur Brennan trebuie să fie un om onorabil. Era exact genul de însoţitor de care avea nevoie. Cu el, putea ajunge în siguranţă la aşezările miniere unde s-ar putea afla tatăl ei, Pierre Gustave Girard. Bărbatul pe care mama ei îl iubise toată viaţa şi căruia îi rămăsese fidelă până la moarte.

Véronique fu copleşită din nou de aceeaşi emoţie care pusese stăpânire pe ea azi-dimineaţă, la hotel, când stătuse de vorbă cu monsieur Baird. Acum ştia că este… dragostea de fiică. Ca un mugur verde şi delicat, încolţise din rădăcina înfiptă într-un sol uscat şi nerodnic undeva în adâncul ei – iubirea pentru un bărbat pe care nu şi-l amintea, pentru un tată pe care se putea să nu îl cunoască niciodată.

Privirea îi alunecă încet spre căruţă, apoi se întoarse spre monsieur Brennan. Nu fusese niciodată o negociatoare iscusită, dar aceasta era *une negociation* din care era hotărâtă să iasă învingătoare.

Capitolul 9

4

ack nu era sigur că auzise bine. Cu mintea încă înceţoşată de iritarea şi mânia de adineauri, îşi coborî

privirea spre ea.

— *Ce* vreţi să vă fiu?

— Căruţaş, monsieur. Onorariul va fi unul adecvat şi veţi fi liber să folosiţi căruţa atunci când nu mă însoţiţi în călătoriile mele.

— Când nu vă însoţesc…?

Ea încuviinţă zâmbitoare din cap, considerând pesemne că oferta ei era una acceptabilă, dacă nu chiar prea generoasă, şi că târgul era ca şi făcut.

Ei bine, se înşela amarnic.

— Doamnă… mademoiselle, se corectă el, asigurându-se că se bucura de întreaga atenţie a meşterului, nu ştiu ce înţelegere aveţi cu domnul Sampson aici de faţă, dar dacă aveţi impresia că am să mă învoiesc să vă duc cu mine în munţi, până la – Dumnezeule mare! – acele colonii miniere… Oftă şi clătină din cap. Ţin să vă anunţ, cu tot respectul… că vă înşelaţi.

La drept vorbind, nu-i venea să creadă că Jake Sampson putuse chiar şi să propună un asemenea aranjament, darămite să fie părtaş la el. S-ar fi aşteptat ca acesta să aibă mai mult respect – pentru reputaţia acestei tinere şi pentru faptul că era şi el un bărbat ca toţi bărbaţii, căruia îi curgea sânge prin vine.

Trebuia să admită că domnişoara aceasta era nu doar drăguţă, aşa cum considerase azi-dimineaţă, ci de-a dreptul fermecătoare.

Zâmbetul ei păli şi deruta îi umbri trăsăturile.

Văzând această schimbare bruscă, Jack simţi o strângere de inimă, dar simţul onoarei îl împiedica să ia parte la o asemenea sminteală.

— Mademoiselle…

Jack ezită, realizând că nu îi ştie numele. Judecând după privirea ei, era clar că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

Îşi dădea seama încă de acum că tânăra i-ar da numai bătăi de cap pe drum. Nu că ar fi avut de gând să o ia cu el – nici vorbă – dar, de-a lungul anilor petrecuţi conducând caravane, avusese de-a face cu o mulţime de femei. Îşi dădea seama, încă de la începutul unei călătorii, care femei se vor obişnui cu greutăţile şi vor face faţă, care se vor adapta mai greu şi care îi vor scoate peri albi de-a lungul drumului, neadaptându-se deloc.

Ea făcu o reverenţă adâncă, demnă de o curte împărătească, ţinându-şi graţios fusta cu o mână.

— *Je m'apelle* – se îndreptă încet, zâmbind radioasă – mademoiselle Véronique Evelyn Girard.

O, femeia asta făcea, *fără doar şi poate*, parte din ultimul grup. Jack nu-şi putu reprima un zâmbet, apoi regretă imediat, de teamă ca ea să nu îi interpreteze greşit reacţia.

Văzând speranţa ce i se reaprinsese în privire, înţelese că era… prea târziu.

— Sunt sigură, monsieur, că putem ajunge la o înţelegere pe care s-o găsiţi convenabilă. Cei ce vă cunosc au numai cuvinte de laudă despre dumneavoastră. Sunteţi un căruţaş cu o experienţă bogată, *non*?

În fond, de ce nu? Profesia căreia îi dedicase ultimii treisprezece ani din viaţă se putea numi, la o adică, un soi de „condus căruţe". Totuşi, felul în care se exprimase tânăra micşora substanţial importanţa contribuţiei pe care voia el să creadă că o adusese omenirii. Or Jack sperase dintotdeauna să lase în urmă ceva trainic. Ei, dar ştia că aceasta era doar vocea orgoliului.

— Mademoiselle Girard, sunt onorat de încrederea pe care mi-o arătaţi, dar acest aranjament este pur şi simplu nepotrivit, dintr-o mulţime de motive.

Ea se încruntă.

— Cum de ştiţi că este nepotrivit? încă nici nu v-am

spus care v-ar fi onorariul.

Jack îi observă pe cei doi bărbaţi ce intrară atunci în atelier, sesizând atât felul în care se holbau la interlocutoarea sa, cât şi ce soi de oameni erau. După ei intră încă un muşteriu.

— Când am spus „nepotrivit”, nu mă refeream la…

— Am de gând să vă plătesc şapte dolari pentru fiecare zi în care mă însoţiţi până la aceste comunităţi învecinate, îl întrerupse ea, deschizându-şi săculeţul de mână. Am banii la mine şi vă pot plăti mai multe călătorii *en avance*, dacă doriţi.

— Doamnă, vă rog; Jack se postă în faţa ei, să ascundă teancul de bancnote de ochii celorlalţi. Puneţi banii la loc. Nu este cuminte să-ţi etalezi banii în public în felul acesta.

De parcă n-ar fi fost ea însăşi o ispită îndeajuns de mare…

— Nu îmi *etalam* banii, monsieur Brennan, ripostă ea ofensată. Vă demonstram doar că am cu ce să plătesc pentru serviciile dumneavoastră.

Văzând răceala care îi umbrea acum ochii căprui, Jack şovăi înainte de a-i răspunde. Se părea că, de fiecare dată când deschidea gura, dădea cu bâta-n baltă.

— De asta nu m-am îndoit nicio clipă, mademoiselle. Încercam doar să vă apăr interesele, nu… să vă corectez o gafă.

Ea dădu din cap, strângând din buze.

— Vreţi să spuneţi un *faux pas*.

Jack o fixă preţ de o clipă, cu mintea aiurea.

— Poftim?

— Un *faux pas* este un soi de gafă. Se referă fie la o acţiune, fie la o afirmaţie nepotrivită făcută în public sau în particular.

Jack, care ştia deja semnificaţia, o lăsă să disece mai

departe expresia, bucăţică cu bucăţică, în timp ce el îi urmărea vigilent pe cei doi bărbaţi din apropiere. Jake Sampson era ocupat cu celălalt muşteriu, dar Jack ştia instinctiv că meşterul avea ochi şi la spate.

— Dar cuvântul – Véronique îşi miji ochii, încercând parcă să îşi amintească – în sensul folosit de dumneavoastră, monsieur Brennan, denotă o greşeală comisă din stupiditate, neglijenţă sau ignoranţă.

Tânăra era nu doar fermecătoare, ci şi citită! în ochii ei se citea atâta mândrie, că lui Jack aproape îi părea rău să îi dea peste nas – aproape.

— M-aţi înţeles complet greşit, mademoiselle Girard. Vă explicam că atunci când v-am cerut să nu vă etalaţi banii, am făcut-o să vă protejez, nu ca să vă acuz că aţi comis cine ştie ce… *faux pas*, cum îi ziceţi dumneavoastră.

— *Oui*, dar…

Tânăra scoase repede o cărticică din poşetuţă şi începu să dea înfrigurată paginile. La un moment dat se opri, cu ochii măriţi.

— Iată… *A etala* înseamnă „a expune ceva sau pe sine cu ostentaţie sau aroganţă”. Întoarse pagina spre el, mişcându-şi degetul pe măsură ce citea cu voce tare. „A face paradă cu sine sau a arăta cu fală”.

Véronique închise cartea şi adăugă cu nedisimulată sinceritate:

— Eu, monsieur, n-am fost ostentativă, şi nici arogantă. Tocmai de aceea am simţit că am obligaţia să…

Jack ridică mâna în semn de capitulare. Dacă ar fi avut un steag alb, n-ar fi pregetat să-l fluture.

— Poate că ar fi trebuit să folosesc un alt cuvânt, mademoiselle.

— *Voilai* exclamă ea, împungând aerul cu un arătător drăgălaş. Fiecare cuvânt are semnificaţia sa. Tocmai de aceea trebuie să vă alegeţi vorbele cu mai multă

chibzuinţă.

Ar fi avut el să-i spună câteva vorbe *bine* alese, dar se abţinu, în alte împrejurări, poate că ar fi gustat observaţiile ei pline de candoare, dar acum, privind spre căruţa sa – ba pardon, spre căruţa *ei* – singurul lucru la care se putea gândi era cât timp şi câţi bani avea să-l coste această încurcătură.

În după-masa aceasta, va trece pe la ceilalţi comercianţi din oraş, să vadă dacă vreunul din ei n-avea cumva o căruţă de închiriat – chiar şi pe termen scurt. Dacă nu va putea procura nicicum o căruţă de marfă, va fi nevoit să se ducă la magazinul universal şi să îl anunţe pe domnul Hochstletler că livrările programate vor trebui amânate – ceea ce voia să evite cu orice preţ.

Viaţa de nomad pe care o dusese ani de zile îl învăţase să rămână flexibil, să privească mereu dincolo de dificultatea momentului, cu ochi de credinţă. În marea orânduire a lucrurilor, faptul că nu putea cumpăra această căruţă nu era un capăt de lume. Nu se compara cu pierderea cuiva drag sau a unei persoane ce ţi-a fost lăsată în grijă. De l-ar putea convinge şi pe domnul Hochstetler să privească situaţia din aceeaşi perspectivă!

Într-un sfârşit, cei doi bărbaţi care se tot învârtiseră prin atelier – chipurile, interesaţi de marfă – plecară. Jack se folosi imediat de prilejul ivit.

— Mademoiselle Girard, vă doresc toate cele bune şi, dacă-mi permiteţi să vă spun părerea mea sinceră…

Văzu cum puţina lumină ce mai stăruia în ochii ei păleşte încet.

— Îmi refuzaţi oferta, monsieur Brennan?

Câtă candoare. O parte din el îşi făcea griji pentru tânără… dar îşi reaminti imediat că ea nu era răspunderea lui.

— Da, doamnă, refuz, răspunse el blajin. Şi aş da

dovadă de nepăsare dacă n-aş încerca măcar să vă conving să vă ţineţi departe de coloniile miniere. Ele nu sunt nicidecum nişte comunităţi civilizate, cum credeţi dumneavoastră. Sunt primitive şi periculoase – ca majoritatea indivizilor pe care îi atrag. Nu ştiu de ce doriţi să mergeţi acolo, dar vă spun sigur că aşezările acelea nu sunt locuri potrivite pentru o femeie, şi cu atât mai puţin pentru o tânără ca dumneavoastră.

— Şi totuşi, dumneavoastră vă duceţi acolo, stărui ea, fără pic de sarcasm în voce.

— Asta-i cu totul altceva. Este datoria mea să le duc marfă minerilor. Şi-apoi, eu sunt bărbat.

Tânăra schiţă un zâmbet.

— Dac-aş fi şi eu bărbat, monsieur, m-aţi lăsa să vă însoţesc?

— Scoateţi-vă numaidecât din cap ideea asta, mademoiselle Girard. Dumneavoastră n-aţi putea trece niciodată drept bărbat.

Tânăra emana feminitate din toţi porii şi, cu toate acestea, Jack detectă la ea o voinţă greu de învins. Poate că adineauri o repartizase în categoria greşită.

Zâmbetul ei păli repede.

— Cum vă veţi descurca fără căruţă?

Din nou, întrebarea fusese rostită fără pic de răutate.

— Încă nu ştiu, mademoiselle. Dar am să găsesc eu o soluţie.

— Dacă v-aş oferi mai mulţi bani, aş putea să vă conving să…?

— După cum v-am mai spus, mademoiselle, există mai multe motive pentru care refuz să fac aşa ceva. Iar banii nu au legătură cu vreunul dintre ele.

Dedusese deja, din ţinuta şi din conduita ei, că provenea dintr-un mediu înstărit. Avea, probabil, un tată bogat care se îngrijea, în mod nesăbuit, ca fata lui să se

lăfăie în bani.

— Regret, doamnă, dar răspunsul meu rămâne acelaşi: nu. Nu ştiu cum să v-o spun mai limpede de-atât.

Tânăra lăsă încet capul în pământ.

— Nu este nevoie s-o faceţi, monsieur. Cunosc prea bine înţelesul cuvântului.

Jack nu-i vedea faţa, doar mâinile încleştate în dreptul taliei. Intenţionase să plece el primul, dar când ea îl ocoli, îi oferi întâietate şi o urmări cum se îndepărtează.

Când se apropie de ei, mulţimea de muşterii ce împânzeau strada se despărţi numaidecât în două, făcându-i loc, ca şi cum o trâmbiţă imaginară ar fi anunţat trecerea unei feţe regale. Ea nu păru să bage de seamă, iar Jack se întrebă dacă totul în viaţa ei o fi fost obţinut atât de uşor.

Aşteptă să se îndepărteze. Era mai bine aşa. Fără îndoială că domnişoara Girard nu mai voia să-l vadă prea curând.

— Mă surprinzi, Brennan. Mă aşteptam să-i accepţi oferta.

Jack se răsuci la auzul vocii lui Sampson. Incapabil să se împace cu ceea ce tocmai se întâmplase, îl urmări pe bătrân ridicând o şa şi aşezând-o pe o masă proptită de perete.

— Atunci m-ai subestimat, domnule Sampson.

— Nu-mi stă-n obicei să subestimez oamenii.

Jack îşi cântări următoarea întrebare înainte de a o rosti cu voce tare.

— Îţi stă, în schimb, în obicei să-ncerci a-i manipula?

Sampson tăcu preţ de o clipă, fără a părea câtuşi de puţin jignit.

— Nu, dar nu preget să-l dau Celui de Sus o mână de ajutor atunci când văd ceva ce trebuie făcut. Şi mai ales atunci când ştiu că aşa e cel mai bine.

Meşterul luă o potcoavă şi un cleşte şi se apropie de forjă.

Jack îl urmă.

— Chiar crezi că a mă trimite în Munţii Stâncoşi – singur cu tânăra aceea – este o idee bună? Ai habar cum sunt acele colonii miniere? Sau în ce situaţie ai pune-o pe mademoiselle Girard, ca să nu mai vorbim de răspunderea uriaşă pe care mi-ai arunca-o mie în cârcă?

— Ştiu exact ce răspundere ţi-ar reveni, domnule Brennan, şi ţi-aş aşeza-o în cârcă chiar în clipa asta de-aş putea!

Jake Sampson aruncă potcoava în stratul de cărbuni înroşiţi, făcând să sară scântei.

Jack învăţase de mult că atunci când avea de-a face cu un om mânios, cel mai bine era să tacă şi să aştepte răbdător. Descifrarea sentimentelor din spatele mâniei mergea mult mai iute dacă nu îşi ocupa mintea reacţionând la acea mânie.

— Îşi doreşte cu orice preţ să ajungă la coloniile alea, Brennan, şi n-o să se lase până n-o va face; Sampson puse cleştele deoparte. Şi, dacă se întovărăşeşte cu cine nu trebuie, n-o să sfârşească bine. O ştim amândoi.

— Atunci trebuie să găseşti o cale de-a o convinge să nu se ducă.

Jake Sampson râse amar.

— Am cam tot atâtea şanse câte aş avea să mă scufund în Fountain Creek şi să ies cu buzunarele pline cu aur.

Bătrânul se aşează pe o ladă răsturnată şi arătă spre un scaun vechi din colţul atelierului.

Jack ezită preţ de o clipă, apoi trase scaunul mai aproape şi îl încălecă.

— A venit ieri la mine zicând că are trebuinţă de un însoţitor şi de o… caleaşcă; Sampson imită pronunţia lui

mademoiselle

Girard, făcându-l să zâmbească. De parcă eu, vezi Doamne, aş avea ograda plină de căleşti. După cât amar de drum a bătut de la Paris până aici, n-o să se lase uşor convinsă să facă frumuşel cale întoarsă înainte de a-şi atinge ţelul. A venit aici să-şi caute tatăl.

Asta reuşi să atragă atenţia lui Jack.

— Să-şi caute tatăl?

— Zice că omu' a trecut pe-aici în toamna lui 50. Era vânător de blănuri. Spune că ea era mititică atunci când a plecat şi-a lăsat-o singură cu mamă-sa la Paris. Mă tem că n-o aşteaptă decât amărăciune pe copilă, chiar de-o izbuti să dea de el – deşi eu unul tare mă-ndoiesc că l-o găsi vreodată. Am încercat să-i spun, dar cineva i-a băgat în căpşoru ăla drăgălaş al ei că, dacă-l găseşte pe bărbatul care a zămislit-o, o să-şi găsească şi părintele. Dar cele două nu merg întotdeauna mână în mână.

O umbră alunecă peste chipul lui Sampson şi Jack nu putu să nu se întrebe ce se ascundea în spatele ei. Totuşi, un lucru îi era dureros de limpede – se înşelase în privinţa domnişoarei Girard, chiar dacă numai parţial. Şi regreta că o judecase pripit. Dar, chiar dacă ar fi ştiut de la bun început, asta tot nu i-ar fi schimbat decizia finală. Încă îşi menţinea acea hotărâre, oricât de mult o compătimea pe tânără. Şi era de acord cu Sampson: era aproape imposibil ca ea să-şi regăsească tatăl.

Când un bărbat voia să dispară, alegea acest teritoriu cu bună ştiinţă.

— Am cunoscut o mulţime de francezi de-a lungul anilor, continuă Sampson, cu ochii pironiţi în zare. Oameni de treabă, majoritatea dintre ei. Trimiteau bani familiilor rămase acasă. Încercau să-şi câştige traiul ca toţi ceilalţi. Când negoţul cu blănuri a dat chix, majoritatea vânătorilor de prin părţile astea au dat năvală în pâraie, ca noi toţi, să

caute aur. Mulţi n-au găsit nici măcar o pepită.

Uruitul şaretelor şi al căruţelor de pe stradă răzbea până la ei prin uşile deschise ale atelierului, amestecat cu frânturi de conversaţie. Jack îl studie pe bărbatul din faţa lui, intuind că acesta ascundea o poveste mult mai interesantă decât presupusese el la început.

Îşi rezemă braţele pe spătarul scaunului şi se aplecă spre el.

— Şi *dumneata* ai găsit niscaiva aur, domnule Sampson?

Tăcere. Apoi pe faţa bărbatului mai vârstnic apăru încet un surâs. Oare acesta să fie răspunsul?

— Şmecheria, Brennan, începu meşterul, continuând să-şi ţină privirea aţintită înainte, e să ştii când să te opreşti. Lăcomia este un adversar puternic. Dacă o laşi să prindă rădăcini, îţi va lua tot ce ţi-a dat şi înc-o dată pe atât. E greu să înveţi a te mulţumi cu ce ţi-a dat Dumnezeu. Dar să nu înveţi… e uneori şi mai greu.

Jack îşi roti privirea prin atelier – o afacere modestă şi asta era încă mult spus. Nu ştia dacă Sampson găsise sau nu aur, dar ştia intuitiv că acesta spunea adevărul. Zâmbi în sinea lui, întrebându-se de ce ar trăi un om bogat în condiţii atât de modeste. Poate că Sampson era puţin ciudat – ba chiar excentric – dar părea îndeajuns de inofensiv.

— Încă mai ai avansul pe care ţi l-am plătit, domnule Sampson… Vreau să-l păstrezi, se grăbi el să adauge, după care se ridică şi puse scaunul la loc în colţ. Vreau să-mi construieşti, cât mai grabnic, o căruţă aidoma ăsteia. Şi, de astă dată, nu va mai exista nicio îndoială asupra proprietarului.

Sampson încuviinţă din cap şi Jack se întoarse să plece.

— A pierdut-o şi pe mamă-sa, spuse Sampson încet în

urma lui.

Jack se opri în prag.

— Mademoiselle Girard mi-a mărturisit-o cu lacrimi în ochi, deci bănuiesc că s-a întâmplat de curând. Poate că asta a mânat-o acum să-şi lase meleagurile natale. S-o fi gândit că n-are nimic de pierdut sau că nu mai are pentru ce să rămână acolo.

Cu bărbia în piept, Jack expiră încet.

— Manipularea este o formă josnică a laşităţii, domnule Sampson. Şi eu unul n-o privesc cu ochi buni.

— Dacă ţi-aş fi cerut-o fără ocolişuri, ai fi acceptat?

Jack îşi întoarse privirea spre el şi clătină din cap.

— Domnule Brennan, dumneata eşti singurul om în care mă încred îndeajuns ca să-i cer asta.

— Cu tot respectul, domnule Sampson, dumneata nici măcar nu mă cunoşti.

— Dar îl cunosc pe Bertram Colby. Şi ştiu că, dacă ai câştigat stima acelui bărbat, trebuie să fii un om de ispravă. Poţi să mă contrazici cât vrei, dar mi-ai dovedit deja că eşti omul potrivit.

— Şi de asta cum ţi-ai dat, mă rog, seama, domnule Sampson?

Meşterul se ridică de pe ladă şi făcu un pas spre el.

— Fiindcă, după toate câte ţi-a oferit ea, dumneata tot ai refuzat-o.

Capitolul 10

IAN seara aceea, de la o distanţă sigură de fereastra deschisă a camerei sale, Véronique privea cum soarele îmbracă munţii într-o mantie stacojiu-aurie. Cât de mică şi de insignifiantă se simţea în faţa acestei imensităţi! Cât de izolată şi de singură…

Examinându-şi melancolia, realiză repede că motivul ei era refuzul domnului Brennan. Încă nu-i venea a crede că el o respinsese ferm, chiar şi după ce îi oferise mai

mulţi bani.

Nu îl mai văzuse la hotel, dar presupunea că este unul dintre oaspeţi, din moment ce îşi lăsase cămaşa la spălător. Oare ce i-ar mai putea propune ca să-l convingă să revină asupra hotărârii sale? Judecând după fermitatea sumbră pe care i-o văzuse azi pe chip, toate strădaniile ei ar fi, cel mai probabil, zadarnice.

Golul sufletesc lăsat de refuzul lui categoric nu era uşor de înlăturat. Fusese o inepţie să-şi pună atât de repede nădejdea în acest om. Cu siguranţă că Dumnezeu n-o adusese atât de departe ca s-o părăsească tocmai acum. Şi totuşi, începea să creadă că tocmai asta se întâmplase.

Un vânt răcoros de seară flutură perdelele.

Nori alburii umpleau orizontul vestic, talazuri înspumate ce se înălţau unul după altul, reflectând ultimele rămăşiţe ale luminii până când văzduhul ajunse să semene cu un ocean ce se revărsa năvalnic spre ţărm. Din subconştient îşi croi drum o amintire – legănatul navei care o purtase peste Atlantic, atât de departe de casă. Véronique închise ochii şi îşi aminti mirosul sărat al oceanului. Mai că simţea sarea pe buze şi tangajul ce îi răsucea stomacul.

Clipi din ochi să alunge acea ultimă amintire neplăcută.

Oare cum o mai duceau soţii Descântes? Or mai fi încă în America? Oare fetele exersau engleza învăţată sub îndrumarea ei? Luă de pe masa de alături o carte îmbrăcată în pergament – *Le Comte de Monte Cristo* – şi o întoarse în mâini, amintindu-şi cât de tare le vrăjise povestea pe fetele soţilor Descântes.

Pe cât îi era de drag, în seara aceasta romanul lui Alexandre Dumas nu o atrăgea defel. Îl puse înapoi pe masă.

De pe culoar se auziră voci bărbăteşti.

Véronique ciuli urechile, apoi tresări speriată când auzi o bătaie în uşă.

Când deschise, dădu cu ochii de monsieur Baird, care aştepta la oarece distanţă de prag, şi auzi uşa de vizavi închizându-se.

— Bună seara, miss Gir ard. Am venit să vă iau tava dacă aţi isprăvit de mâncat.

Bucuroasă de companie, chiar şi doar pentru câteva momente, Véronique încuviinţă din cap.

— *Oui*, am isprăvit. Vă rog să îi transmiteţi complimente bucătarului-şef, adăugă ea, întinzându-i tava. De când mă aflu în America n-am gustat nicăieri mâncare mai savuroasă ca aici.

Bărbatul zâmbi cu căldură.

— Voi avea grijă să-i transmit nevesti-mii aceste cuvinte frumoase. O să-i aducă sigur zâmbetul pe buze. Vă mulţumesc, mademoiselle.

Lui Véronique îi veni o idee.

— Şi aş dori să vă felicit şi pentru personalul hotelului, monsieur Baird. Miss Carlson este o angajată *exceptionnelle*, pe cât de tânără, pe atât de eficientă.

— O, da, Lilly este într-adevăr minunată. Suntem fericiţi s-o avem printre noi; monsieur Baird privi spre tavă. În felul ăsta o scutesc să mai urce scările încă o dată, mai ales că s-a făcut atât de târziu.

Véronique fu surprinsă să audă că Lilly era încă la lucru la o oră atât de târzie.

— Scările sunt o problemă pentru ea?

Ştia deja răspunsul, dar formulase afirmaţia ca pe o întrebare nevrând s-o pună pe fată într-o lumină proastă.

Proprietarul aprobă din cap.

— Şi asta mai cu seamă în ultima vreme, chit că din comportamentul ei nici nu ţi-ai da seama. Lilly continuă să

muncească din greu, fără să se plângă vreodată de ceva. Mereu a fost aşa. Iar asta mă îndurerează şi mai tare când mă gândesc ce o aşteaptă.

Monsieur Baird clipi emoţionat şi îşi întoarse privirea, apoi îşi drese glasul.

— Dar e o fată minunată. Şi la fel e şi familia ei. Ei… vă doresc noapte bună, miss. Şi odihnă plăcută.

— Şi dumneavoastră la fel, monsieur Baird. *Bonsoir*.

Véronique închise uşa şi se rezemă de ea, cu gândul la comentariul făcut de proprietar cu privire la viitorul lui Lilly. Să fi fost ceva legat de dispozitivul ei ortopedic? Oare era un defect din naştere sau dobândit în urma unui accident? Fata şi-l ascundea extrem de bine, ceea ce scotea din calcul posibilitatea unei accidentări de dată recentă.

Véronique se duse la dulap şi îşi scoase cămaşa de noapte, îşi petrecuse după-masa despachetând, activitate care îi ocupase, măcar o vreme, gândurile. În modestul *armoire* nu încăpeau nici jumătate din rochiile ei. Celelalte erau aranjate pe un fotoliu, aşteptând să fie periate cum scrie la carte. Véronique trase draperiile florale ale bovindoului, lăsând fereastra deschisă, şi se dezbrăcă.

Mătasea cămăşii de noapte nu prea ţinea de cald. Se vârî în aşternutul rece şi îşi strânse cuvertura matlasată pe lângă corp. Deşi în cameră nu era foarte frig, tremura. Obosită, dar încă nepregătită să se culce, întinse mâna după lucrarea *Dévotions Upon Emergent Occasions* de John Donne. Cartea se deschise exact acolo unde voia.

Îşi trecu privirea peste cuvintele subliniate. „Nicio fiinţă nu-i o insulă, stingheră şi de sine stătătoare; fiecare om e o bucăţică din continent, parte din întreg”.

Se opri şi reciti, în gând, pasajul. Strecurându-se pe fereastră, bolborositul îndepărtat al râului Fountain Creek cânta o serenadă tăcerii nopţii.

După o clipă, Véronique citi mai departe. „Chiar şi-un bulgăre de-i smulg valurile mării, Europa-i împuţinată, cum ar fi orice fâşie de uscat sau moşia ta, ori a prietenilor tăi: cu moartea fiecărui om mă simt mai sărac şi mai singur, căci sunt parte din omenire şi de aceea nu trimite pe nimeni să-ntrebe pentru cine bat clopotele; pentru tine bat”.

Lectura bine-cunoscutei meditaţii în proză, faptul că Donne considera că nimeni nu este cu adevărat izolat sau părăsit vreodată pe de-a-ntregul o făcu să se simtă mai puţin singură. Oare… Donne bănuise vreodată că aceste cuvinte cărora le insuflase viaţă cu atâta timp în urmă aveau să dăinuiască încă vreme îndelungată după ce el îşi va fi dat ultima suflare? îi plăcea să creadă că da.

Mademoiselle Girard, sunt onorat de încrederea pe care mi-o arătaţi, dar acest aranjament este pur şi simplu nepotrivit, dintr-o mulţime de motive.

Cuvintele de peste zi îşi croiră cale printre gândurile ei cu o claritate supărătoare, la fel ca amintirea atitudinii ferme pe care o avusese monsieur Brennan. De-ar găsi un argument care să-l convingă! Din păcate, monsieur Brennan nu părea genul de om care să se lase convins cu una, cu două.

Aşează cartea pe noptieră şi suflă uşor, stingând lampa, apoi se întoarse pe-o parte. În afară de razele lunii ce cădeau pieziş la picioarele patului, întreaga încăpere era scufundată în întuneric.

Se făcu ghem, regretând că nu era aprins focul în cămin sau că nu avea măcar încălzitorul de pat pe care, la reşedinţa Marchand, îl găsea mereu ascuns în aşternut în nopţile reci. Îşi vârî braţul sub pernă. Găsea încălzitorul în pat ori de câte ori avea nevoie de el, aşa că nu se întrebase niciodată cum ajunsese acesta acolo.

Dar oare cine încălzise cărbunii pentru patul ei în toţi

acei ani?

În timp ce o ajută pe Francette Marchand să se pregătească de culcare, patul ei era de asemenea pregătit în odaia alăturată, îşi amintea feţele slujnicelor, dar nu şi numele lor. Era şi firesc.

La urma urmei, ele erau doar servitoare, mult sub nivelul unei doamne de companie, cum era ea.

Dârdâind, Véronique îşi îngropă şi mai abitir faţa în pernă, surprinsă de nodul ce i se urca în gât, şi de neaşteptata dorinţă de a-şi exprima adânca apreciere faţă de cea care avusese ani la rând grijă ca patul ei să fie mereu cald, fără ca ea să-i fi oferit în schimb măcar un cuvânt de mulţumire.

— Cum să nu? Am o căruţă care s-ar putea să te intereseze, domnule Brennan. E colo, în fundul hambarului. N-am mai folosit-o de ceva vreme, da dacă vrei să-i arunci o privire, eşti bine-venit.

Jack îl urmă pe fermier până în hambar, atent să îşi potrivească pasul după mersul artritic al bătrânului.

În urma fiascoului de la atelierul lui Jake Sampson, ieri îşi petrecuse toată după-masa cutreierând oraşul în căutarea unei alte căruţe corespunzătoare. Întâlnirea din dimineaţa asta era ultima lui şansă. Judecând după starea deplorabilă a hambarului, nu-şi făcea mari speranţe. Dacă nici aici nu avea noroc, îi datora o vizită domnului Hochstetler – vizită pe care nu era nicidecum dornic s-o facă.

Starks mergea în faţa lui pe culoarul acoperit cu fân şi mărginit de-o parte şi de alta de boxe goale, cu tavan jos. Pe măsură ce înaintau, întunericul devenea tot mai adânc şi aerul tot mai greu, îmbâcsit de praf şi de mirosul înţepător al bălegarului.

Jack începu să simtă furnicături la baza gâtului. Mirosul dobitoacelor nu-l deranja, dar aici îi venea din ce

în ce mai greu să respire.

Îl urmă pe Starks, încleştându-şi întruna pumnii pe lângă corp în încercarea de a se linişti. Privi peste umăr, spre uşile deschise ale hambarului, şi simţi că îi mai vine inima la loc.

Starks se opri şi se întoarse spre el.

— Iat-o; îi făcu semn să se apropie. Uită-te bine la ea şi spune-mi ce părere ai.

O singură privire fu de ajuns ca Jack să-şi dea seama că n-ar îndrăzni să pornească nici până în oraş cu hârbul acela, darămite sus pe munte. Îl trecură căldurile când observă peretele din spatele său şi plafonul jos ce-i cobora în pantă deasupra capului.

Nevrând să pară lipsit de respect, se făcu că studiază căruţa.

— Din câte văd, s-ar zice c-a fost o tovarăşă devotată.

— Straşnică. Câte recolte n-am strâns eu cu drăguţa asta!

Jack înghiţi cu noduri, încercând să nu se gândească la vara în care el şi Billy Blakely…

— De câţi ani o aveţi?

— Mintenaş se-mplinesc doişpe ani. Ehei, nu se mai fac acum căruţe ca astea, de asta poţi fi sigur!

Privirea nostalgică a fermierului poate că l-ar fi făcut să zâmbească dacă Jack ar fi putut gândi limpede în clipa de faţă. Se aplecă şi se uită sub caroserie. Ştia deja ce are să găsească acolo, dar avea nevoie de un moment de răgaz să îşi alunge ceaţa din minte.

În cele din urmă, oftă şi se ridică în picioare, apucându-se cu o mână de căruţă, dar când peretele lateral cedă uşor sub greutatea lui, îi dădu imediat drumul.

— Baiul e, domnule Starks, că eu am nevoie de o căruţă care să aibă întărituri de lemn şi de oţel sub platformă. Aşa că mă tem că asta nu-i potrivită pentru

mine.

— Ei, asta e.

Detestând amorţeala ce îi cuprindea tâmplele, Jack îşi schimbă poziţia ca să aibă iar uşile deschise în raza vizuală.

— Dar înţeleg cât se poate de bine de ce aţi păstrat-o în toţi aceşti ani – nerăbdător să iasă la aer, îi făcu semn bătrânului să o ia înainte. O asemenea căruţă ajunge să fie aidoma unui prieten vechi, nu-i aşa?

Starks încetini pasul şi aruncă o privire peste umăr.

— Aşa-i, fiule. Nevastă-mea zice că nu mai e bună decât de pus pe foc, da pe mine încă nu mă lasă inima să mă despart de căruţa mea.

După ce trecură pragul şi păşiră în lumina soarelui, Jack trase adânc aer în piept. Ameţeala dispăru şi el începu să se relaxeze.

Nu mai avusese de mult o reacţie ca asta, dar spaţiile închise aveau întotdeauna efectul ăsta asupra lui…

Îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr, apoi îşi puse pălăria la loc. Aproape că nu putuse închide un ochi toată noaptea, atât se perpelise din pricina încurcăturii în care îl băgase Jake Sampson. Slăbiciunea din inima meşterului, oricât de bine-intenţionată, îi dădea toate planurile peste cap.

Domnul Starks îi întinse mâna, zâmbind în continuare cu toată faţa.

— Sper c-ai să găseşti ce cauţi, tinere. Şi îmi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi timpul.

— N-am pierdut nimic. Eu vă mulţumesc, stimate domn, pentru timpul acordat.

După ce urcă în şa, Jack privi cum bătrânul fermier face cale întoarsă spre casă. Straniu cum se agaţă oamenii de unele lucruri, păstrându-le mult timp după ce ele îşi pierdutilitatea şi rostul. Jack ştia că avea şi el defectele lui,

şi încă nu puţine, dar ataşamentul faţă de „lucruri” nu era unul dintre ele.

Experienţa de călăuză – toate acele căruţe ce erau încărcate până la refuz la plecare pentru ca pe parcurs proprietarii lor să lase în câmp mobilă, cutii cu porţelanuri fine şi cufere cu haine elegante – îl învăţase să nu se ataşeze prea tare de ceea ce rămânea de această parte a veşniciei.

În drum spre oraş, realiză că nu avea cum să ocolească discuţia cu domnul Hochstetler. Nu putea decât să spere că proprietarul magazinului universal va fi dispus să ia în considerare un alt aranjament.

Capitolul 11

Véronique agăţă ultimul dintre afişele realizate cu ajutorul lui Lilly pe panoul din faţa oficiului telegrafic, apoi făcu un pas înapoi să vadă rezultatul. Caligrafia impecabilă a lui Lilly se detaşa de toate celelalte afişe, atrăgând astfel atenţia asupra anunţului lor. Textul afişului, scris central pe pagină, suna în felul următor:

Cetăţenii din Willow Springs care au informaţii despre

Pierre Gustave Girard (născut la Paris, în 1820)

sau despre locul în care se află acesta sunt rugaţi să ia legătura cu

Hotelul Baird & Smith.

Se oferă recompensă.

Scurt şi la obiect. Fusese ideea lui Lilly să treacă şi data naşterii, ca să dea de înţeles ce vârstă ar trebui să aibă tatăl lui Véronique. Oferirea unei recompense, pe de altă parte, fusese ideea ei. Cristophe obişnuia mereu să spună că oamenii de rând răspund cu mai mare entuziasm în faţa unui stimulent pecuniar.

Véronique porni înapoi spre hotel, având grijă pe unde păşeşte. Nu de alta, dar nu voia să mai calce o dată

în ceea ce călcase cu prilejul primei vizite făcute la rotărie.

În afară de cei patru bărbaţi care răspunseseră primului ei anunţ şi care fuseseră cu totul nepotriviţi pentru post – şi monsieur Brennan, care refuzase cu îndărătnicie postul – nu se mai prezentase niciun alt pretendent. Ei, dar ziua era încă tânără. Precis că anunţurile afişate ieri şi în dimineaţa aceasta de sâmbătă nu vor trece neobservate de muşteriii ce luau deja cu asalt prăvăliile.

Când dădu colţul şi zări în faţă hotelul, încetini pasul. I se puse un nod în stomac.

Pe stradă, în faţa hotelului stăteau adunaţi mai bine de douăzeci de bărbaţi. Véronique se mută pe marginea trotuarului, urmărindu-i de la distanţă. *Doar nu…*

În clipa următoare, monsieur Baird ieşi din hotel şi îşi croi drum prin mulţime. Îl văzu apoi suindu-se pe un butoi şi ţintuind o foaie de hârtie pe un stâlp. Nici nu apucă el bine să coboare că în jurul său izbucniră deja strigăte de nemulţumire.

Véronique se piti în intrândul unei prăvălii. Auzind comentariile bărbaţilor, nu-i trebui mult să înţeleagă pentru ce se aflau acolo. La gândul celorlalte anunţuri pe care le afişase, nodul din stomac începu să-i zvâcnească dureros. Monsieur şi madame Baird erau cu siguranţă *furieux* pe ea din cauza…

Simţind o atingere pe braţ, sări ca arsă.

— Mademoiselle Girard! Pe dumneata te căutam!

Lilly Carlson stătea lipită de ea, cu o expresie în care se îmbinau entuziasmul şi căinţa. Fata îi făcu semn s-o urmeze.

— Anunţul dat de noi a iscat ditamai harababura la hotel, mademoiselle Girard. Domnul Baird m-a trimis să îţi ies în întâmpinare ca să nu fii prinsă în învălmăşeală.

— *Merçi*, şopti Véronique cu un surâs tremurat. Îţi

mulţumesc că m-ai scăpat de o situaţie atât de penibilă.

Tânăra Lilly porni în direcţia opusă de-a lungul trotuarului de lemn. Mergând în spatele ei, Véronique observă că fata şchiopăta parcă mai tare.

Când se apropiară de colţul străzii, Lilly aruncă o privire în spate.

— Te-aştept aici de-o oră întreagă. Domnul Baird zice că nu se vede o faţă cinstită în toată adunătura – arătă spre dreapta. Pentru orice eventualitate, o să ocolim pe-aici şi-o să intrăm pe uşa din dos. Dar pe unde ai fost, mademoiselle? în dimineaţa asta, când am ajuns la hotel, erai deja plecată.

— Am fost să… pun afişele cu privire la tatăl meu, murmură Véronique, înfiorându-se la gândul că nu se consultase în prealabil cu monsieur Baird, cum ştia că ar fi trebuit să facă.

Aruncă o privire în spate.

— Monsieur şi madame Baird sunt supăraţi pe mine, *n'est-ce pas*?

Lilly făcu ochii mari.

— Nu, mademoiselle, nu sunt deloc supăraţi pe dumneata, pe cuvânt. I-am explicat domnului…

Se opriră, făcând loc unei femei şi fetiţei sale să intre în prăvălia alăturată. Véronique ridică privirea şi citi firma aşezată deasupra intrării: *Cofetăria Susannei*. Bunătăţile din galantar îi făceau cu ochiul, amintindu-i că trecuse multişor de când luase micul dejun.

— I-am explicat domnului Baird, reluă Lilly, că eu te-am îndemnat să scrii anunţul ăla şi că niciuna dintre noi n-a bănuit c-are să se întâmple una ca asta.

— Şi ce a spus monsieur Baird când a auzit această explicaţie?

Lilly se opri pe trotuar, cu o mină din cale afară de serioasă.

— A spus că, dacă vrem să facem parte din lumea bărbaţilor, trebuie să învăţăm a gândi ca nişte bărbaţi.

Véronique rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că amabilul monsieur Baird ar spune vreodată un asemenea lucru. Apoi observă că buzele lui Lilly încep să tremure uşor.

— A fost doar o glumă, mademoiselle Girard! exclamă fata râzând. Domnul Baird îţi transmite să nu-ţi faci nicio grijă, dar ne roagă pe amândouă să rezistăm ispitei de a mai pune anunţuri; Lilly se aplecă spre ea şi adăugă: Măcar până ce goleşte holul hotelului de pretendenţi.

Véronique zâmbi uşurată şi o înghionti şăgalnic în umăr.

— Încă mai trebuie să învăţ când vorbeşti serios şi când eşti pusă pe glume.

— Tata ar spune că, dacă-mi tremură buzele, ai face bine să te fereşti! exclamă fata, râzând, după care adăugă: Totuşi, asta înseamnă că ar trebui, probabil, să facem un ocol şi să dăm jos toate afişele.

Şi tocmai asta făcură în următoarea oră înainte de a porni înapoi spre hotel. Véronique aruncă o privire afectuoasă spre Lilly, care mergea alături de ea. Era plăcut să aibă o prietenă – chiar dacă mult mai tânără – pe aceste meleaguri străine, unde ducea atât de tare lipsa lui Cristophe.

După scrisorile ce-i fuseseră înmânate la sosirea în New York City, nu mai primise nicio veste de la el. Îi va scrie din nou săptămâna aceasta. Dar oare Cristophe se mai afla în Bruxelles? Sau se întorsese la Paris împreună cu domnul deputat Marchand? Cel mai bine era să expedieze scrisoarea pe adresa familiei Marchand, conchise ea, nădăjduind că somptuoasa lor reşedinţă reuşise să scape nevătămată.

— Dacă mâine nu eşti ocupată, începu Lilly, smulgând

un afiş de pe stâlpul de lângă mercerie, părinţii mei te invită să iei prânzul cu noi după slujbă. Sunt dornici să te cunoască.

Véronique se opri şi făcu o reverenţă adâncă.

— Îţi accept invitaţia cu mare încântare, mademoiselle Carlson. Şi abia aştept să îţi cunosc familia.

Lilly zâmbi cu toată faţa.

— Mă înveţi, te rog, şi pe mine?

Véronique îşi coborî imediat privirea, cu gândul la atela fetei, dar şi-o ridică la fel de repede, nevrând să se holbeze.

— Vrei să te învăţ… cum să faci o reverenţă?

Lilly aprobă din cap.

— Arată atât de graţios!

Observând îngrijorarea din ochii lui Véronique, fata se grăbi să adauge:

— Dacă îmi îndoi piciorul cum trebuie, cred că n-o să mă încurce atela. Până şi doctorul Hadley spune că am un echilibru perfect.

Véronique simţi că i se strânge inima şi i se aprind obrajii.

— *Je suis désolée*, Lilly. N-am vrut să…

— E în regulă. Trăiesc de mulţi ani în Willow Springs, spuse fata, după care adăugă, strângând din umeri: De pe-acum toată lumea ştie de beteşugul meu.

Asta răspundea la una dintre întrebările lui Véronique.

— Îl ascunzi foarte bine, *ma chérie*.

Lilly plecă privirea şi zâmbetul îi păli niţel.

— Am avut destul timp să învăţ.

Véronique îi ridică bărbia.

— Am să te învăţ cum să faci o reverenţă, Lilly Carlson. Şi am să te învăţ şi limba franceză dacă vrei.

Ochii violeţi ai fetei se luminară din nou.

— Cum să nu vreau?? *Merçi beaucoup*, mademoiselle Girard!

— Şi vom începe chiar de azi, dar înainte de toate…

— Véronique ridică privirea – am putea face o scurtă oprire aici?

— La magazinul universal? Lilly ridică din umeri. Sigur. Am s-o întreb pe doamna Hochstetler – dânsa şi soţul ei sunt proprietarii prăvăliei – dacă nu are ceva de livrat pentru hotel. În felul ăsta am să-i scutesc pe soţii Baird de un drum.

Véronique afişă o mină serioasă, precum cea cu care o păcălise Lilly adineauri.

— Lilly, eşti o copilă dulce şi săritoare, dar te-aş sfătui, *ma chérie*, să acorzi mai multă atenţie altor persoane din viaţa ta.

Văzând nedumerirea fetei, Véronique îşi arcui încet buzele într-un zâmbet şi arătă spre sine.

— Adică… *miel*

Fericită să vadă zâmbetul larg al copilei, intră grăbită în magazin.

Trecând călare pe lângă hotel în drum spre magazinul universal, Jack aruncă, fără să vrea, o privire spre bovindoul de la ultimul etaj. Fereastra era deschisă, dar pe ea n-o zări.

Rederulă în minte ceea ce îi spusese ieri Jake Sampson. Tatăl domnişoarei Girard părăsise Parisul când ea avea doar câţiva anişori… şi trecuse prin Willow Springs în urmă cu aproximativ douăzeci de ani. Făcu repede socoteala. Asta însemna că mademoiselle Girard trebuia să aibă 22 – 23 de ani. Era mai în vârstă decât estimase el iniţial, dar nu cu mult.

O mişcare îi atrase atenţia – ceva ce fâlfâia în vânt în apropiere de intrarea principală a hotelului. Foaia de hârtie nu era prinsă pe uşă, ca toate celelalte, ci pe un

stâlp din faţa hotelului, ieşind astfel în evidenţă. Nu-şi amintea să fi văzut un afiş acolo în dimineaţa aceasta. Împins de curiozitate, făcu cale întoarsă.

Hârtia se zbătea în vânt. Prinse cu degetul colţul de jos al foii ca să poată citi. Apoi reciti textul cu voce tare, nevenindu-i parcă să creadă: „Postul de însoţitor al domnişoarei Girard a fost ocupat. Nu se mai primesc cereri de angajare”.

Gândul îi zbură imediat la cei doi indivizi dubioşi ce opriseră ieri la rotărie şi n-o scăpaseră din ochi pe mademoiselle Girard. Intenţiile lor erau lesne de ghicit, dacă pe ei îi angajase domnişoara.

Nu şi-o putea imagina în compania lor nici măcar aici, în oraş, darămite în mijlocul pustietăţii. Mademoiselle Girard era prea tânără şi prea naivă ca să pornească la drum în tovărăşia unor indivizi atât de josnici, care n-ar ezita câtuşi de puţin să…

Gândul la toate nenorocirile ce se puteau întâmpla îl făcu să se cutremure.

Dintr-odată, ceaţa posibilităţilor ce îi treceau prin minte se risipi şi ieşi la suprafaţă un singur gând. După ce va sta de vorbă cu domnul Hochstetler, se va duce întins la atelier şi îl va înştiinţa pe Jake Sampson de această turnură a situaţiei. Precis că meşterul va putea să-i bage tinerei minţile în cap – chiar dacă ea luase deja o hotărâre.

La gândul că mademoiselle Girard s-ar putea să plece în munţi cu acei indivizi ordinari, aproape că-i venea să-i accepte oferta – aproape.

Magazinul universal era ticsit de muşterii. Jack se aşează la coadă, cu pălăria în mână. Într-un târziu îi veni şi lui rândul. Bănuia că femeia din spatele tejghelei era soţia proprietarului, dar nu era sigur.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Hochstetler, dacă nu vă supăraţi. Este aici?

Femeia oftă cu năduf şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Bărbatu-meu e-n spate.

— Aţi fi amabilă să-i spuneţi că îl caută Jack Brennan? Trebuie să vorbesc cu dumnealui într-o chestiune de afaceri.

Femeia îi aruncă o privire lungă, fără să se urnească din loc.

— Mă duc să-l chem, da' n-o să poată veni imediat. E sâmbătă şi suntem ocupaţi amândoi până peste cap.

Uşor surprins de atitudinea ei morocănoasă, Jack dădu din cap, privind-o cum se îndepărtează.

— Înţeleg, doamnă. Şi vă mulţumesc.

Cum de era posibil ca femeia asta acră să fie consoarta binevoitorului domn Hochstetler cu care făcuse cunoştinţă acum câteva zile? De-a lungul ultimilor ani cunoscuse o sumedenie de familii şi, printre ele, nu puţine perechi nepotrivite. Oamenii se căsătoreau din varii motive şi nu toate aceste motive constituiau o temelie înţeleaptă şi trainică.

Luă un borcan dintr-un aranjament de pe tejghea. Căsnicia lui se încheiase neaşteptat de repede, dar fusese una reuşită. Lăsase de mult în urmă viaţa de om însurat şi de pe-acum se împăcase cu situaţia. Înclină borcanul să-i citească eticheta.

C.O. Bigalow Apothecaries, New York.

Dintr-o toană, îşi aşeză pălăria pe tejghea, desfăcu capacul şi inspiră. Efectul îl luă prin surprindere. Mirosul îi zugrăvi în minte un tablou mai însufleţit decât ar fi putut aşterne pe pânză un pictor. Iarba de prerie, tânără şi fragedă, unduindu-se în vânt sub soarele fierbinte de vară. Închise ochii. Se afla din nou acolo, înconjurat de imensitatea preriei – coviltirele albe ale căruţelor străluceau atât de puternic sub soarele de dimineaţă că îl

dureau ochii să le privească prea îndelung. Şi murmurul entuziast al familiilor plutind peste câmpie în timp ce înaintau încet, dar sigur spre vest, spre căminele ce aşteptau să fie clădite şi visuri ce încă nici nu fuseseră descoperite. Simţi o strângere de inimă la gândul că zilele acelea n-aveau să se mai întoarcă niciodată.

Deschise ochii şi aruncă repede o privire în jur să se asigure că nu-l vede nimeni, apoi se uită în borcan, simţindu-se caraghios că un simplu amestec de plante îi putea stârni asemenea emoţii. Citi ingredientele. *Ulei de lămâie şi esenţe…*

— Ai de gând să-l cumperi?

Jack ridică fulgerător privirea.

Doamna Hochstetler se întorsese şi, judecând după căutătura ei cruntă, se afla într-o dispoziţie şi mai proastă decât înainte – dacă era posibil aşa ceva.

Jack puse capacul la loc, mirosul înviorător al loţiunii stăruindu-i încă în nări, iar tabloul evocat de ea în minte. Nu avea nevoie de preparat. Nu avea niciun motiv logic să-l cumpere.

— Da, doamnă, cred că am să-l cumpăr.

Zâmbetul ce apăru pe chipul femeii era o schimbare bine venită, dar nu îndeajuns cât să-i îndulcească asprimea trăsăturilor.

— Abia ce l-am primit de la New York City. Cred că are să fie unul dintre produsele noastre cele mai vândute. Un dolar, domnul meu.

Un dolar! Păi cu un dolar ar putea cumpăra aproape opt livre de cafea, pentru numele lui Dumnezeu! Fără tragere de inimă, Jack întinse banii, îndoindu-se amarnic de prognosticul făcut de femeie.

— Mă duc să vi-l împachetez, stimate domn. Şi bărbatu-meu are să vină acuşica.

Proprietara se întoarse peste câteva minute. Încă

necăjit din pricina achiziţiei pripite, Jack răsuflă uşurat când îl văzu pe domnul Hochstetler venind în spatele ei.

— Mă bucur să te revăd, Brennan! Eram în spate, făceam inventarul mărfii dumitale. E totul pregătit; Hochstetler îi făcu semn să vină la capătul tejghelei, departe de mulţimea de muşterii. Am o grămadă de mărfuri pentru primul transport şi abia aştept să se vândă.

Avea să fie mai greu decât se aşteptase.

— Mă… mă tem că a intervenit o schimbare de planuri, domnule Hochstetler. S-a ivit ceva, şi n-am să pot porni la drum lunea asta.

Îi relată cele întâmplate, fără să precizeze numele persoanei care cumpărase căruţa. Pe măsură ce îi asculta explicaţiile, Hochstetler se întuneca tot mai tare la faţă, ceea ce nu era deloc de bun augur.

— Şi mie mi-e ciudă că s-a întâmplat aşa, Jack. Zău că da. Dar proviziile trebuie să ajungă cumva la Scoggins, în Jenny’s Draw.

A trecut aproape o lună de când i-am trimis ultimul transport. Am multă marfă pe stoc şi trebuie s-o vând.

— Înţeleg, domnule Hochstetler. Jake Sampson s-a învoit să-mi facă o altă căruţă, dar… asta va lua ceva timp, adăugă Jack cu glasul stins, pironind cu privirea pălăria pe care o ţinea în mâini.

— Iar timpul este un lux pe care nici eu, nici Scoggins şi nici celelalte aşezări miniere nu şi-l permit. Dacă nu livrez în curând mărfurile alea, Scoggins s-ar putea să încheie un contract cu un magazin universal din alt oraş sau să îşi tocmească propriul căruţaş, iar asta mi-ar strica afacerile; Hochstetler îşi frecă maxilarul. Căruţa ta ziceai c-a fost cumpărată de altcineva. N-o poţi închiria de la el măcar o vreme, până ce Sampson o isprăveşte pe a dumitale?

Jack şovăi, apoi clătină din cap.

— Am încercat deja, dar proprietarul nu e dispus să negocieze.

Presat de vădita nemulţumire a comerciantului, Jack se gândi la mademoiselle Girard şi ingenuitatea drăgălaşă pe care i-o atribuise adineauri începu să dispară.

— Mai acordaţi-mi, vă rog, câteva zile – o săptămână, cel mult – ca să pot da o fugă până în Denver să văd dacă nu cumva găsesc o căruţă acolo.

Hochstetler îşi întoarse privirea, cântărindu-i parcă propunerea.

Din murmurul de voci ce umplea prăvălia aglomerată, un glas atrase imediat atenţia lui Jack. Simţi că i se urcă sângele în obraji. Cu cât se auzea vocea mai clar, cu atât îi creştea pulsul. Privi în dreapta lui şi o văzu acolo, la doar câţiva paşi de el.

— Monsieur Brennan! exclamă ea, încreţindu-şi mirată fruntea.

— Mademoiselle Girard.

Jack o salută cu o înclinare a capului pe fata de lângă ea. O mai văzuse undeva, dar nu îşi amintea unde anume.

Mademoiselle Girard se uită la domnul Hochstetler, apoi înapoi la el. Oare le auzise conversaţia?

— Sunt extrem de surprinsă să vă revăd, spuse ea, clipind ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva. Permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă cu o prietenă de-a mea…

— Mă scuzaţi, mademoiselle, dar sunt în mijlocul unei discuţii importante, îi tăie vorba Jack, arătând cu capul spre Hochstetler.

— Ah… *pardon*. Iertaţi-mă că v-am întrerupt.

Hochstetler oftă adânc. Cu atenţia împărţită, Jack aşteptă răspunsul comerciantului, bucuros totodată să audă paşii ei îndepărtându-se. Dacă Hochstetler urma să îl dea afară, prefera să n-o facă de faţă cu mica franţuzoaică.

— Regret, Jack, dar afacerile-s afaceri. N-am încotro,

trebuie să trimit cât mai grabnic în munţi proviziile acelea. Dacă dumneata nu poţi să le duci… va trebui să găsesc pe altul care poate.

Jack căută deznădăjduit o soluţie. Chiar dacă pornea numaidecât spre Denver, negoţurile vor închide până va ajunge el acolo şi vor rămâne închise şi duminica. Se agăţa de un fir de pai. Şi, judecând după îndoiala din privirea lui, o ştia prea bine şi Hochstetler.

— Uite cum facem, spuse în cele din urmă comerciantul, privindu-l drept în ochi. Am să-ţi dau răgaz până luni dimineaţa, aşa cum ne-a fost înţelegerea de la bun început.

Amintirea acelei înţelegeri fu o lovitură sub centură. La prima lor întâlnire, Jack ţinuse să-l asigure pe Hochstetler că între ei nu era nevoie de un contract scris, deoarece el nu-şi încălca niciodată cuvântul dat.

— Vă mulţumesc, domnule Hochstetler. Şi îmi cer încă o dată iertare că v-am pus în această situaţie.

Simţi o fierbinţeală subită şi se trase de gulerul cămăşii. Când se făcuse atât de cald în prăvălie?

— Şi mie îmi pare rău, Brennan. Abia aşteptam să lucrăm împreună. Bertram Colby a avut numai cuvinte de laudă despre dumneata.

Tonul lui Hochstetler, plin de regret, îi spintecă simţul obligaţiei.

— Dacă până luni nu găseşti o soluţie, am să iau legătura cu un căruţaş din Willow Springs care s-a interesat de slujbă odată cu dumneata, să văd dacă îl mai interesează.

Oferta lui Hochstetler de a aştepta până luni, pe cât de generoasă, îi adâncea şi mai tare sentimentul că nu-şi făcuse datoria. Iar fermitatea cu care îi strânse mâna comerciantul la despărţire îi reînnoi ranchiuna pe care i-o purta domnişoarei Girard.

Se uită cu năduf la borcanul împachetat pe care îl ţinea în mâini, dorindu-şi să-l poată returna. Banii cheltuiţi prosteşte pe loţiunea asta i-ar fi asigurat mâncarea pe o săptămână întreagă, ceea ce era mare lucru, acum că fondurile i se subţiau văzând cu ochii.

Se întoarse să plece, dar se trezi blocat de un potop de muşterii ce se îmbulzeau spre tejghea. Toate culoarele erau ticsite de lume. Aerul din jurul său deveni stătut şi vlăguit, ca şi cum ar fi fost inspirat şi expirat de mult prea multe ori.

I se înceţoşară ochii. Clipi să risipească pâcla. *Nu-mi vine să cred că mi se-ntâmplă din nou…*

I se puse un nod în gât. Plămânii se răzvrătiră împotriva lipsei de oxigen. Iată de ce îşi alesese el o profesie în aer liber. Între el şi ieşire erau şapte culoare pline ochi. Zări un spaţiu liber pe un culoar lateral şi se năpusti într-acolo, sperând să reziste până afară.

Coti pe după rafturi, cu privirea aţintită spre uşă. Mai avea puţin, foarte puţin până acolo… când se izbi cu putere de cineva.

Capitolul 12

Ajutată de Jack Brennan, Véronique reuşi să se redreseze. Un lucru era sigur: Brennan era un bărbat bine clădit. Dacă n-ar fi fost masa din spatele ei, ar fi trântit-o fără doar şi poate la podea. Observă că pălăria lui zburase pe jos şi el strângea în mâini un pacheţel.

Monsieur Brennan făcu repede un pas înapoi, cu o expresie în care se îmbinau, în mod straniu, furia şi… panica.

— Vă simţiţi bine, monsieur? şopti ea.

Bărbatul îşi încleştă atât de tare fălcile încât Véronique se temu ca nu cumva să îşi sfărâme dinţii.

— Trebuie… să ies de-aici.

Vocea îi suna răguşit şi forţat şi avea un *timbre*

disperat pe care ea îl recunoscu imediat.

— Vă rog, miss… bolborosi el, cu respiraţia sacadată.

Fără să stea pe gânduri, Véronique se aplecă, îi luă pălăria şi îl prinse de mână. Trăgându-l după ea, îşi croi drum prin mulţimea de muşterii, ocolind butoaie pline cu cereale şi suluri de stofă ce se iţeau de pe mese, fără să-l lase o clipă de mână. N-ar fi putut nici să fi vrut. Mâna îi era strânsă de-a lui ca într-o menghină şi începea s-o doară.

Când ajunse la uşă, îşi întoarse privirea spre el. Monsieur Brennan pironea cu ochi sticloşi mâinile lor încleştate, de parcă ar fi fost singura lui ancoră de salvare.

Îl conduse câţiva paşi până la o bancă din fier forjat de pe trotuar şi îi făcu semn să se aşeze, după care luă şi ea loc lângă el. Preţ de o clipă, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. El stătea cu picioarele răşchirate şi antebraţele rezemate pe coapse. Respira sacadat şi mâinile îi tremurau.

Véronique îl privea apăsată de simţul răspunderii şi de sentimentul de vinovăţie. Nu intenţionase să se oprească în spatele raftului şi să tragă cu urechea la conversaţia lor. Dar expresia de rău augur de pe chipul comerciantului îi aţâţase curiozitatea, iar gândul că ea se făcea parţial vinovată de concedierea lui monsieur Brennan o ţintuise pur şi simplu locului.

Îşi coborî privirea spre pălăria lui, pe care o ţinea şi acum în poală. Ce bine ar fi dacă păcatele comise în secret ar cântări mai puţin în faţa Celui de Sus decât cele săvârşite în văzul tuturor… Ştia că trebuie să îşi ceară scuze. Dar cu ce să înceapă? El nici măcar nu avea cunoştinţă de indiscreţia ei.

Ce îi spusese Cristophe în acea ultimă dimineaţă pe care o petrecuseră împreună în cimitirul Montmartre? Doamne, parcă trecuse o viaţă de atunci… în dimineaţa

aceea, Cristophe zisese că sinceritatea ei o va băga în bucluc dacă nu era temperată de o judecată sănătoasă. Or, în clipa de faţă, fiecare dram de raţiune din fiinţa ei o îndemna să nu îşi mărturisească fapta. Dar trebuia s-o facă. Aşa o cereau principiile ei de viaţă.

— Mademoiselle Girard…

Monsieur Brennan avea vocea încă tremurândă. Bărbatul îşi trecu mâinile peste faţă, după care inspiră adânc şi ţinu aerul în piept, de parcă actul în sine ar fi fost un privilegiu, apoi expiră încet.

— Îmi cer scuze că v-am… importunât în felul acesta.

Véronique făcu ochii mari. Ciudat om mai era şi acest monsieur Jack Brennan! După câte necazuri îi pricinuise ea, chiar dacă în mod neintenţionat, el era încă dispus să îi ceară iertare?

— Nu m-aţi importunât defel, monsieur. A importuna înseamnă a plictisi sau a stingheri pe cineva cu stăruinţa sau cu prezenţa. Or, dacă nu mă înşală memoria, eu am fost cea care v-a luat de mână şi… mi-a făcut plăcere să vă fiu de ajutor.

Bărbatul schiţă un zâmbet.

— Există vreo întrebare la care să răspundeţi fără a da definiţia unui cuvânt? Nu, vă rog să nu-mi răspundeţi; îşi masă fruntea, îmi plesneşte deja capul.

Zâmbind, Véronique îşi trecu arătătorul peste calota pălăriei lui. Era surprinzător de moale şi de flexibilă.

— Ce material este acesta?

— Blană de castor.

Blană de castor.

— Nu ştiam că blana unui asemenea animal poate fi atât de moale.

Dar fără îndoială că tatăl ei o ştia prea bine. Mângâie încă o dată calota, memorând textura blănii şi felul în care i se mişcau firele sub degete.

— Ce s-a întâmplat adineauri, zise Jack Brennan, arătând spre magazinul universal, nu mi se întâmplă des. Dar azi e a doua oară când o păţesc. Nu ştiu de ce pereţii se strâng parcă în jurul meu, încep să mă sufoc şi mi se înceţoşează mintea.

Îşi trecu degetele prin păr şi apoi îşi masă ceafa.

— Am recunoscut imediat panica pe care am auzit-o în vocea dumneavoastră. Şi eu am trecut o dată printr-o asemenea experienţă. A fost cât se poate de neplăcută şi sper să nu se mai repete niciodată.

— Unde s-a întâmplat?

— Pe vasul care m-a adus din Italia până aici, în ţara dumneavoastră. Am călătorit împreună cu o familie din Paris. Cele patru fetiţe ale familiei s-au aflat în grija mea în lunile petrecute în Italia şi apoi pe parcursul voiajului. Am împărţit toate cinci aceeaşi cabină, într-o seară s-a dezlănţuit furtuna şi vasul a săltat şi s-a legănat pe valurile zbuciumate toată noaptea. Copilele plângeau de groază… şi eu plângeam cu ele, adăugă ea în şoaptă. În dimineaţa următoare, cabina noastră nu oferea o privelişte din cele mai plăcute.

Bărbatul fixă un punct din zare, îngândurat.

— N-am fost niciodată pe un astfel de vas.

— Nu cred că v-ar plăcea. Cabinele sunt foarte mici – fapt pe care eu nu l-am găsit supărător… decât în noaptea furtunii.

Alese să nu îi spună că pe parcursul călătoriei nu avusese nici măcar o dată curajul de a privi peste parapet, spre apele tulburi. Un fior rece acompanie gândul.

Îi întinse pălăria.

— Am văzut mulţi bărbaţi purtând astfel de pălării. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar… mi se pare o modă puţin cam bizară.

Bărbatul luă pălăria cu o mină – chipurile – rănită.

— Ba pardon, asta e cea mai bună pălărie pe care am avut-o vreodată. Îmi ţine de cald iarna, de răcoare vara, şi mă fereşte de ploaie şi de ninsoare, adăugă el, îndreptând calota cu o gingăşie ce vădea că articolul îi este din cale afară de drag.

Véronique trase adânc aer în piept, dorindu-şi să fi dat deja rostire scuzelor ce i se conturau în minte.

— *À-propos* de ceea ce s-a întâmplat în prăvălie, monsieur Brennan, trebuie să ştiţi că…

— Îmi cer încă o dată scuze, mademoiselle.

Brennan ridică din umeri şi râse încetişor, vădit încurcat.

Realizând că îi interpretase greşit cuvintele, Véronique şovăi. Acesta o fi fost un semn menit să-i dea de înţeles că nu trebuia să îşi ducă vorba până la capăt. Totuşi, pe cât era de tentată să dea crezare acestui gând, ştia prea bine că nu este adevărat.

— Monsieur Brennan, trebuie să vă spun ceva… şi îmi este greu să-mi găsesc cuvintele.

O scânteie se aprinse în ochii bărbatului şi Véronique avu impresia că acesta s-ar putea să spună ceva. Totuşi, după câteva secunde de tăcere, hotărî că se înşelase.

Ochii lui aveau o nuanţă neobişnuită şi Véronique se trezi căutând în paleta sa mintală de culori combinaţia exactă de *bleu* şi *noir* care să le redea profunzimea şi intensitatea – fapt care nu făcu decât să îi îndepărteze şi mai mult gândurile de la ceea ce avea de spus.

— Mă tem că felul în care mă fixaţi nu mă ajută deloc, monsieur. Ba dimpotrivă, îmi distrage atenţia.

Brennan îşi întoarse capul şi privi înainte.

— Aşa e mai bine, mademoiselle? întrebă el cu o mină serioasă, dar cu o urmă de zâmbet în voce.

În alte împrejurări, poate că replica lui ar fi făcut-o să râdă.

— *Oui*, aşa e mult mai bine. *Merçi*.

— Şi să ştiţi, mademoiselle, că şi eu am ceva să vă spun. Dar… doamnele au mereu întâietate.

Subit, Véronique îşi simţi gâtlejul uscat. Înghiţi în sec, dar asta nu-i aduse niciun fel de uşurare.

— Nu ştiu cum să abordez chestiunea, monsieur, aşa că… am să trec direct la subiect.

Bărbatul schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Aşa e de obicei cel mai bine. Să spui ce ai de spus fără ocolişuri.

Véronique trase adânc aer în piept.

— Am auzit discuţia pe care aţi purtat-o cu celălalt domn în prăvălie şi ştiu că v-aţi pierdut slujba.

Îl văzu cum se înroşeşte.

— Trebuie să ştiţi că îmi regret nespus de mult indiscreţia, monsieur Brennan. Indiscreţia şi necazurile pe care vi le-am pricinuit.

Zâmbetul păli cu desăvârşire de pe faţa lui.

— De cuvântul „etichetă” aţi auzit, domnişoară?

La auzul subtilei acuzaţii rostite pe un ton blajin, Véronique simţi că o străbate un fior rece.

— *Oui*, şopti ea, hotărând că deocamdată era mai cuminte să nu se uite în ochii lui. Este un cuvânt preluat din limba franceză.

— Şi ştiţi ce înseamnă acest cuvânt, mademoiselle Girard?

Véronique încuviinţă din cap, înroşindu-se sub privirea lui sfredelitoare.

— Englezii şi-au însuşit multe cuvinte din limba franceză, dar semnificaţiile sunt aceleaşi, dacă nu mă înşel.

Bărbatul râse, dar fără pic de căldură.

— S-ar zice că nu vă place ce au făcut englezii.

Véronique strânse din umeri, neştiind unde bate cu

asta.

— Nu e deloc onorabil să îţi însuşeşti ceva ce nu-ţi aparţine, nu-i aşa, mademoiselle?

Înţelegând în sfârşit aluzia, Véronique îşi întoarse privirea spre el.

— Eu nu v-am luat căruţa, monsieur Brennan.

Vorbea încet, să n-o audă persoanele din apropiere.

— Doar că eu am ajuns prima la rotărie. Şi dacă vă amintiţi, am avut bunăvoinţa de a vă pune vehiculul la dispoziţie cu singura condiţie de a…

— Da, cu condiţia de a vă duce în locuri uitate de Dumnezeu pe care nu aveţi niciun motiv să le vizitaţi…

Brennan făcu o pauză, o străfulgeră cu privirea, apoi întoarse iar capul.

— În locuri care nu sunt deloc potrivite pentru o doamnă.

Véronique dădu să riposteze, dar se abţinu.

Studiindu-i profilul, ştiu că vorbele pe care alese să le rostească în continuare aveau fie să clădească o punte, fie să sape un canion. Odinioară, ambiţia ei de a avea ultimul cuvânt, de a-şi exprima răspicat părerile, ar fi împiedicat-o să realizeze asta. Gândul că învăţase acest adevăr delicat o făcu mai încrezătoare şi îi insuflă un calm neaşteptat.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Monsieur Brennan, mi-am lăsat căminul din Franţa şi am bătut drum lung ca să ajung aici. De-a lungul călătoriei mele am văzut multe lucruri şi am întâlnit tot felul de oameni. Unii dintre ei au fost din cale afară de dezagreabili şi sper sincer să nu-i mai reîntâlnesc vreodată. Dar în ţara aceasta am găsit, de asemenea, amabilitate şi bune maniere şi asta în locurile cele mai neaşteptate.

Aşteptă din partea lui o reacţie care să îi trădeze gândurile, dar faţa lui monsieur Brennan rămase

impasibilă şi imposibil de citit.

— Am învăţat multe în ultimele luni, atât despre alţii, cât mai ales despre mine. Oricare ar fi părerea dumneavoastră despre mine, monsieur Brennan, consider că mi-am câştigat dreptul de a hotărî singură unde să mă duc şi ce să fac.

Jack Brennan rămase cu privirea aţintită spre pălăria pe care o ţinea în mâini, fără să răspundă.

— Vă cred atunci când îmi spuneţi, aşa cum mi-a spus şi monsieur Sampson, că aşezările miniere pe care vreau să le vizitez nu sunt locuri potrivite pentru o femeie. Şi vă încredinţez, monsieur, că vă respect sfaturile. Am convingerea că m-aţi avertizat cu atâta fermitate nu ca să mă speriaţi şi să vă însuşiţi astfel căruţa, ci deoarece sunteţi un om onorabil.

Cu o siguranţă de neexplicat, ştia că bărbatul ce şedea acum lângă ea era răspunsul la rugăciunile sale. Dar cum să-l convingă şi pe el de asta?

— Totuşi, sunt în continuare hotărâtă să îmi duc planul până la capăt, adăugă ea şoptit, oricât de imprudentă vi s-ar părea dumneavoastră această alegere. Ceea ce aş putea câştiga călătorind până în acele locuri uitate de Dumnezeu, cum le descrieţi dumneavoastră, face ca toate greutăţile pe care le voi avea de înfruntat de-a lungul drumului să pară infime.

Se opri şi îl privi să vadă dacă vorbele ei îi înmuiaseră cât de cât inima, dar pe faţa lui nu detectă nicio schimbare.

— Nu m-aţi întrebat de ce îmi doresc să vizitez acele aşezări, ceea ce mă surprinde având în vedere cât de tare stăruiţi să nu mă duc acolo. Îl caut pe tatăl meu, monsieur Brennan. Willow Springs este ultimul loc din care…

— Ştiu de tatăl dumneavoastră, mademoiselle, spuse bărbatul încet, faţa rămânându-i în continuare o mască de

nepătruns. Mi-a spus ieri Sampson după ce aţi plecat de la rotărie.

Véronique îşi pironi descumpănită privirea pe scândurile de sub picioare. Dacă Brennan nu revenise asupra hotărârii sale nici după ce aflase motivul care se afla la baza cererii ei, nimic nu îl va putea face să se răzgândească. Şi totuşi, Véronique nu îşi pierdu cumpătul.

O zări pe Lilly în magazinul universal. Conveniseră să se întâlnească în faţa prăvăliei după ce vor fi terminat, deci pesemne că fata încă nu îşi încheiase cumpărăturile. Tăcerea dintre ei se prelungi. Forfota muşteriilor de pe trotuar începea să se domolească.

— Aţi pierdut vreodată pe cineva drag, monsieur Brennan?

El nu răspunse, dar degetele i se încleştară pe borul pălăriei.

— Eu am pierdut, continuă ea, simţind cum i se urcă un nod în gât. Şi am învăţat un lucru: deşi, pe firul timpului, moartea este adesea dată de o singură clipă, durerea pierderii celor dragi dăinuieşte vreme îndelungată. Uneori chiar ani de zile…

Urmări cu privirea o furnică croindu-şi drum pe lemnul aspru de sub picioarele ei. Deşi căra în spinare o povară de două ori mai mare decât minuscula-i făptură, insecta înainta ferm şi sigur.

— Şi uneori nu trece toată viaţa.

Auzindu-i vorbele abia şoptite, Véronique îşi întoarse privirea spre el, surprinsă nu doar de replica lui, ci şi de ceea ce dezvăluia aceasta.

— Mademoiselle Girard, ştiu că aţi tocmit deja un căruţaş, aşa că îmi dau seama că am întârziat cu asta, dar…

— Ce vă face să credeţi că aş fi tocmit pe cineva?

Monsieur Brennan se îndreptă uşurel din spate.

— Am văzut anunţul din faţa hotelului.

Véronique dădu din cap, cât pe ce să-i spună de anunţul pe care avusese proasta inspiraţie să îl afişeze în oraş şi de ceea ce făcuse apoi monsieur Baird. Dar liniştea din fiinţa ei se adânci şi mai tare, îndemnând-o să tacă.

— Domnişoară, sunteţi nou-venită pe aceste meleaguri şi sunteţi foarte tânără. Probabil nu vă daţi seama, dar sunt bărbaţi care s-ar oferi să vă însoţească cu singurul gând de a profita de... pustietatea în care veţi călători.

În ochii lui se citea o nedisimulată îngrijorare.

— Înţelegeţi la ce mă refer?

Véronique aprobă din cap, dar nu spuse nimic, de frică să nu îl abată de la ceea ce voia să zică în continuare. Căci intuia că mai urma ceva. Oare acest simţ tăcut al discernământului ce creştea înăuntrul ei să fie „sinceritatea îmbinată cu judecata sănătoasă” la care se referise Cristophe? Oare totul era să ştie când să-şi ţină gura?

— După cum bine ştiţi, mademoiselle, am nevoie de căruţă ca să-mi pot păstra locul de muncă. Propunerea mea este să…

— Slujba este a dumneavoastră. Dacă o doriţi.

— Bine, dar încă nici n-am discutat termenii înţelegerii, ripostă el grijuliu.

— Voi fi de acord cu toţi termenii pe care îi stabiliţi.

Se simţea atât de recunoscătoare că abia mai putea să respire.

— Şi ce se va întâmpla cu celălalt bărbat pe care l-aţi angajat?

Véronique îşi formulă răspunsul cu grijă.

— Dumneavoastră aţi fost prima mea alegere, monsieur Brennan. Nu mai am nevoie de serviciile altuia.

— Vreţi să stau eu de vorbă cu el? Să-i spun că n-a

obţinut slujba? Nu de alta, dar discuţiile de genul ăsta pot fi uneori neplăcute.

— De curând am fost martoră la o discuţie asemănătoare… replică Véronique cu un dram de umor în voce, aşa că am convingerea că mă voi descurca.

În zâmbetul ce se lăţi treptat pe faţa lui se citea mirarea şi, în râsu-i blând, Véronique intui plăcuta promisiune a unei revanşe.

Ştia deja că acestui bărbat nu-i plăcea să se lase niciodată mai prejos, dar de astă dată mai descoperi ceva. Când Brennan zâmbea, zâmbetul îi atingea ochii cu o fracţiune de secundă înainte de a ajunge la buze. Şi în acel scurt răstimp – în care îi privea gura arcuindu-se, îi vedea gropiţele formându-se în obraji şi îi anticipa râsetul – exista un tărâm pe care ea îl găsea tulburător şi ameţitor de-a dreptul. Într-un mod cât se poate de plăcut.

— Iar acum, monsieur Brennan, trebuie să discutăm despre termenii înţelegerii noastre.

Încercă să se concentreze – dar nu era deloc uşor când avea în faţa ochilor acel zâmbet irezistibil.

— Înainte de toate, cred că suntem de acord în privinţa onorariului pentru…

Văzând întrebarea din ochii lui, se opri.

— Am omis ceva, monsieur?

— Nu, doar că v-aş fi îndatorat dacă nu v-aţi mai uita direct la mine, mademoiselle. Nu de alta, dar privirea dumneavoastră îmi distrage atenţia de la ceea ce spuneţi.

Sesizându-i tachinarea din voce, Véronique se întoarse şi privi înainte.

— Aşa este mai bine, monsieur?

— *Oui*, mademoiselle, răspunse el, râzând iar încetişor. Mult mai bine.

Capitolul 13

Caracterul neprotocolar al slujbei religioase a fost

primul lucru care a atras atenţia lui Véronique şi i-a displăcut. Ţinuta neprotocolară a enoriaşilor a fost al doilea. Dar ceea ce a mişcat-o până în adâncul fiinţei – constituind o surpriză plăcută – a fost ceea ce a spus pastorul Carlson şi felul în care a vorbit.

Tatăl lui Lilly nu a încercat să îşi impresioneze congregaţia cu vorbe mari sau cu discursuri stufoase sau recitând din memorie pasaje întregi din Scriptură – uzanţe cu care era obişnuită Véronique –, ci s-a prezentat în faţa adunării cu simplitate, smerenie şi o sinceritate a inimii ce radia în fiecare cuvânt al său.

— Dumnezeu înzestrează pe fiecare aşa cum crede El de cuviinţă. *El* hotărăşte cine ce talent primeşte şi în ce măsură. Asta se spune în pasaj.

La auzul acestor cuvinte, Véronique se îndreptă binişor din spate, regretând că nu se gândise să îşi scoată Biblia din cufăr şi să o ia cu ea. Aruncă pe furiş o privire spre cartea deschisă pe care o ţinea Lilly în braţe să vadă dacă despre asta era într-adevăr vorba în text, întrebându-se totodată dacă Jack Brennan o fi pe undeva prin auditoriu.

Se uitase după el în timp ce parcursese scurta distanţă de la hotel până la biserică şi mai apoi, înainte de începerea slujbei, dar nu îl văzuse nicăieri. Amintirea conversaţiei pe care o purtaseră în ajun îi aduse zâmbetul pe buze. Mâine urmau să facă primul drum până la coloniile miniere. Abia aştepta!

— Felul în care sunt împărţite aceste haruri s-ar putea să le pară nedrept acelora dintre noi care se simt niţel mai puţin înzestraţi în unele privinţe. Sau cu totul daţi uitării în altele.

Comentariul pastorului – şi felul mucalit în care fusese făcut – iscă un murmur de râs în rândul enoriaşilor. Vasăzică de la el îşi moştenise Lilly caracterul şi simţul

umorului. Dar Lilly semăna şi cu mama ei, la înfăţişare şi la culoarea părului şi a ochilor. Véronique aruncă o privire alături, spre Hannah Carlson. Abia aştepta să o cunoască mai bine cu ocazia prânzului pe care avea să îl servească mai târziu la familia Carlson.

— Dar această împărţire a harurilor, în orişice măsură, este în perfectă armonie cu planul veşnic pe care îl are Dumnezeu pentru fiecare dintre noi.

Pastorul Carlson ieşi de după pupitru şi adăugă pe un ton surprinzător de sfios:

— Atunci când ne măsurăm reciproc talentele, trebuie să fim cu băgare de seamă şi să nu punem un har mai presus de altul. Eu bunăoară obişnuiam să mă uit la alţii şi să le invidiez talentele. Sau să invidiez uşurinţa cu care păreau să fi dobândit acele daruri cereşti. Felul în care Dumnezeu se foloseşte de talentele lor – şi le binecuvântează – depăşeşte adesea de departe ceea ce a făcut Domnul în propria-mi viaţă. Aşa că nu de puţine ori – pastorul îşi încreţi fruntea – m-am luptat cu invidia şi m-am întrebat: De ce i-a ales pe ei şi nu pe mine?

Lui Véronique mai că nu-i venea a crede că pastorul a făcut o asemenea mărturisire în public. Aruncă pe furiş o privire în dreapta şi în stânga să vadă reacţiile însoţitoarelor sale. Hannah şi Lily nu păreau a fi câtuşi de puţin surprinse sau ofensate. Ba dimpotrivă. Chipurile amândurora străluceau de mândrie.

— De câte ori îmi pun această întrebare, încerc să îmi amintesc că fiecare om are calea sa de urmat. Poate că aceia pe care îi invidiez au avut de îndurat greutăţi pe care eu nu le-am avut de înfruntat niciodată şi de aceea strălucesc cu atâta putere şi intensitate. Ei au trecut prin foc, să zicem aşa, pe când eu am scăpat nevătămat de flăcări. Un alt lucru pe care trebuie să mi-l amintesc mereu – deşi nu e deloc uşor – este că nu sunt la întrecere cu acel

om. Dumnezeu ne înzestrează, pur şi simplu, pe fiecare, pentru un scop anume.

Gândurile lui Véronique zburară la o pictoriţă din Paris pe care o admira enorm. Frecventaseră amândouă acelaşi atelier de pictură. Berthe Morisot avea un talent de-a dreptul nemaipomenit, chiar dacă profesorii mai tradiţionalişti erau de o altă părere. Tablourile lui Berthe, în culori aprinse şi atent compuse, erau sublime. Petele ei delicate de culoare şi folosirea contrastantă a luminii erau tehnici pe care Véronique spera să le încorporeze cândva pe de-a-ntregul în propriile sale lucrări dacă acel moment avea să vină vreodată.

Privirea i se încrucişă cu cea a pastorului Carlson. Oare pastorul rostise acele ultime cuvinte anume pentru urechile ei? Cu siguranţă că nu. Nici măcar nu se cunoşteau.

Cu toată admiraţia pe care i-o purta lui Berthe, nu o dată se întâmplase să îi invidieze talentul. Ba chiar îl întrebase pe Dumnezeu cum de colega ei fusese invitată să se alăture unui grup prestigios de pictori, şi ea nu.

Pastorul Carlson clătină din cap.

— Mi-oi fi dorind eu harurile altora, dar nu şi încercările prin care i-a trecut Olarul ceresc ca să îi modeleze după voia Sa. Nu invidiez nici pe departe ceasurile fără număr petrecute de ei pe roata Olarului, care probabil sunt chiar motivul pentru care şi-au dobândit acele haruri.

Pastorul coborî de pe podium şi se apropie de adunare. Lui Véronique şi asta i se păru puţin ciudat.

— Ce facem atunci când înfruntăm greutăţi şi suferinţă – atunci când viaţa noastră nu se dovedeşte a fi aşa cum considerăm că ar trebui? Dăm vina pe Dumnezeu? Socotim că Dumnezeu este rău şi nedrept?

Pastorul încuviinţă din cap şi Véronique văzu mai

mulţi enoriaşi făcând aşijderea.

— Mărturisesc că mie mi s-a întâmplat să gândesc asta, continuă Carlson, plecând o clipă privirea în pământ.

Când acesta îşi înălţă iar capul, Véronique observă că părea îngândurat.

— Am întâlnit de curând pe cineva. Am fost uluit să văd felul în care Dumnezeu s-a folosit de nenorocirea care a avut loc în viaţa acestui om ca să-l facă mai bun şi să binecuvânteze, la rându-i, pe mulţi alţii.

Pastorul îşi aţinti ochii asupra unei persoane aşezate cu câteva rânduri în spatele ei şi Véronique rezistă cu greu tentaţiei de a se răsuci să vadă despre cine era vorba. Dar bunele maniere o împiedicau s-o facă.

— Omul acesta a luat în mod conştient hotărârea de a-l îngădui lui Dumnezeu să prefacă toată acea suferinţă în ceva bun. Harurile lui, probabil inexistente înainte de acea încercare sau poate aşteptând să fie scoase la iveală de ea, i-au adus respectul multora. De-a lungul anilor, acest om a înrâurit nenumărate vieţi. Admir nespus felul în care L-a lăsat, cu bună ştiinţă, pe Dumnezeu să îi prefacă pierderea în câştig. Întâi pentru alţii, iar pe termen lung – pentru el însuşi.

Véronique fu luată pe nepregătite când pastorul Carlson ceru adunării să se ridice în picioare şi să cânte. La Paris, slujbele religioase durau cel puţin o oră – şi cel mai adesea de două ori pe atât. Or aceasta parcă abia începuse. Nu cunoştea cuvintele cântării şi nici melodia, aşa că ascultă, cugetând asupra celor auzite.

În acelaşi timp, nu putea să nu se întrebe cine era bărbatul aşezat undeva în spatele ei care înfruntase asemenea încercări şi le depăşise cu atâta tărie şi distincţie. I-ar fi plăcut să cunoască un astfel de om.

Pe creasta alungită, Jack îşi struni iapa, luat complet prin surprindere de priveliştea ce i se deschidea în faţa

ochilor. După ieşirea din Willow Springs, urmaşe drumul principal mai bine de jumătate de ceas şi începuse să se teamă că ratase ieşirea spre Casaroja, *ranch*-ul de unde urma să îşi cumpere caii pentru căruţă. Hochstetler îi spusese că nu avea cum să treacă pe lângă proprietate fără s-o observe – şi avusese perfectă dreptate.

Contemplând priveliştea, Jack se întrebă cum de Jake Sampson nu îl îndrumase să se intereseze aici de o căruţă de marfă. Ei, dar era clar de ce n-o făcuse. Jake Sampson avusese, în fond, un plan al lui. Se vede treaba că rotarul chiar *putea* fi convingător atunci când voia.

Situată pe un dâmb cu pantă lină, clădirea principală cu cele două niveluri ale sale şi pereţii de cărămidă roşie constituia un tablou de-a dreptul grandios. Strălucind în soarele după-amiezii, masivele sale coloane albe susţineau veranda superioară ce se întindea de-a lungul întregii faţade.

Pe câmpul nordic erau răsfirate o sumedenie de vite – să tot fi fost vreo trei sute de capete – iar pe câmpul din sud păşteau iepele, înconjurate de mânji ce săltau cu stângăcie, încă încercându-şi picioarele nesigure.

Jack dădu pinteni iepei şi aceasta porni în jos, de-a lungul cărării mărginite de gard ce ducea spre conac. Muncitorii ce lucrau pământul îl salutau din cap când trecea pe lângă ei şi Jack nu putu să nu se întrebe de fel de om era gentlemanul care pusese pe picioare o asemenea fermă. *Cât bine poate face un om cu asemenea resursei*

Numără patru anexe cu ţarcuri în lateral şi îşi mână iapa spre cea situată cel mai aproape de casă. Structura şi lemnul proaspăt vopsit al grajdului îl făceau să pară mult mai nou decât celelalte.

Descălecă şi îşi priponi calul de un stâlp.

— Jack Brennan?

Jack ridică privirea şi văzu un bărbat venind spre el.

— În persoană… şi dumneata eşti Stewartson?

Bărbatul îi întinse mâna.

— Chiar el – Thomas Stewartson. Bun venit la Casaroja. Mă bucur c-ai izbutit să ne găseşti, adăugă el strângându-i mâna cu putere.

Privind în jur, Jack slobozi un oftat admirativ.

— Frumos *ranch* aveţi aici.

Stewartson râse încetişor, urmându-i privirea.

— Aşa e. Eu am avut norocul să lucrez aici încă de prin 60, de la bun început. Nu găseşti cai mai de soi în tot ţinutul.

Jack arătă cu capul spre păşunile din nord.

— Şi bag seamă că nici vitele nu sunt mai prejos.

Chipul bărbatului se lumină de mândrie.

— Miss Maudelaine Mahoney nu se mulţumeşte decât cu ce-i mai bun. Că-i vorba de animale, că-i vorba de oameni.

Jack şovăi, gândind că poate înţelesese greşit, dar zâmbetul larg al lui Stewartson îi confirmă că auzise cât se poate de bine.

— Adică… o femeie a construit toate astea?

Stewartson arătă spre casă.

— Miss Mahoney conduce *ranch*-ul de trei ani de zile. Noi, cei de-aici, îi spunem miss Maudie. Cel care a pus ferma pe picioare a fost nepotul ei, Donlyn MacGregor. Dar dânsul… nu mai este printre noi.

Ochii lui Stewartson se umplură de regret şi, sesizându-i şovăiala, Jack aşteptă, crezând că acesta vrea să mai adauge ceva. Dar Stewartson nu mai spuse nimic.

— Ei bine, miss Mahoney face o treabă grozavă – cu niţel ajutor din partea dumitale, fără îndoială.

— Din partea mea şi a multor altora, răspunse Stewartson, după care arătă spre grajdul de lângă ei. Ţi-am ales doi dintre caii noştri cei mai straşnici, Brennan.

Rasa Percheron. Săptămâna asta ne-au fost livraţi opt cai. Primii cai Percheron de la Casaroja şi din această parte a ţării. Sunt cei mai buni cai de lucru din câţi am văzut. Cică rasa se trage din Franţa.

— Din Franţa, care vasăzică, îngână Jack, amuzat de coincidenţă.

Mademoiselle Girară va fi de-a dreptul încântată…

Stewartson încuviinţă din cap.

— Sunt animale inteligente şi docile. Şi din cale afară de viguroase. La înălţimea şi greutatea lor, ăştia doi sunt numai nimeriţi să tragă la căruţă.

— Abia aştept să-i văd. Totuşi, ar mai fi ceva…

Chiar dacă se învoise deja să lucreze pentru mademoiselle Gir ard, trebuia să întrebe.

— N-aveţi cumva şi o căruţă de vânzare?

— Căruţe de marfă avem o grămadă, dar mă tem că niciuna de vânzare, răspunse Stewartson, după care se încruntă. Credeam că ai deja căruţă.

Jack zâmbi în barbă.

— Da, am. Eram doar curios, atâta tot.

Stewartson îi făcu semn să îl urmeze.

— Am să ţi-i arăt întâi pe ăştia, iar după aceea te-aş sfătui să dai o raită până pe câmp să vezi şi restul hergheliei, dacă eşti…

— Thomas!

Se răsuciră amândoi în direcţia din care se auzise strigătul.

O femeie coborî în grabă treptele din dosul casei şi porni într-un suflet spre ei, lăsând uşa cu plasă să se închidă cu o izbitură în spatele ei.

— Thomas, vino degrabă! A căzut miss Maudie!

Stewartson se năpusti imediat spre casă.

— Brennan, îi strigă el peste umăr, dumneata ia-o înainte şi…

— Dacă pot fi de ajutor, vă ajut bucuros.

Stewartson încuviinţă din cap şi Jack îl urmă.

Urcară treptele din dos şi intrară în casă prin bucătărie. Tânăra înclină scurt din cap înspre Jack, apoi îşi încleştă degetele pe braţul lui Stewartson.

— Am găsit-o zăcând la baza scării, Thomas. Nu ştiu de la ce înălţime a căzut, dar zice că o doare să facă şi cea mai mică mişcare.

Femeia ocoli masa dreptunghiulară şi porni de-a lungul unui coridor neobişnuit de lat.

— Încăpăţânată cum e, a încercat să se ridice singură, dar i-am zis să nu se mişte până nu te aduc pe tine.

Mergând în urma lor, Jack trecu în revistă mobilierul elegant aranjat cu precizie sub portretele unor bărbaţi şi femei cu înfăţişare distinsă.

— De când cu ameţelile astea ale ei, i-am spus nu o dată să nu coboare scara singură.

— Stai liniştită, iubito, ne-om ocupa noi de ea. Miss Maudie e o femeie puternică. Domnule Brennan, îi spuse Stewartson aruncându o privire în spatele său, ea este soţia mea, Claire. Claire conduce bucătăria aici, la Casaroja.

— Respectele mele, stimată doamnă, spuse Jack, scoţându-şi pălăria.

Claire întoarse capul spre el, cu ochii plini de lacrimi, şi îi oferi un zâmbet tremurând.

După ce cotiră pe coridor, Jack zări o bătrână zăcând la baza treptelor. Femeia avea ochii închişi. Jack îşi plimbă repede privirea de-a lungul scării impunătoare şi nu putu decât să spere, precum Claire Stewartson, că bătrâna nu căzuse chiar de sus.

Claire îngenunche şi aranjă fusta peste gleznele femeii, dar nu înainte ca Jack să observe umflătura pe care

o avea aceasta la fluierul piciorului.

— Miss Maudie, a venit Thomas, spuse Claire, îndepărtând cu delicateţe o şuviţă de păr alb de pe fruntea femeii mai vârstnice. Vom avea noi grijă de dumneavoastră, aşa că nu trebuie să vă necăjiţi.

Fruntea bătrânei era îmbrobonită de sudoare. Pleoapele i se ridicară tremurânde preţ de o clipă, apoi se lăsară la loc.

— O, dar nu mă necăjesc defel, drăguţă. Doar că mă încearcă niscaiva dureri; femeia făcu o grimasă şi trase repede aer în piept. Şi tare-aş vrea să nu se mai învârtească lumea cu mine.

— Unde anume vă doare? o întrebă Claire.

— În clipa asta… aş zice că mă dor toate cele.

Miss Maudie oftă şi un zâmbet plăpând îi eclipsă pentru moment încruntătura.

Jack păstră distanţa, nevrând s-o sperie pe femeie cu prezenţa sa. Totuşi, în ciuda aspectului fragil şi a delicatului accent irlandez, avea el o presimţire că miss Maudelaine Mahoney nu era o femeie care să se sperie cu una, cu două.

Stewartson, care îngenunchease deja lângă stăpâna lui, se aplecă spre ea.

— Miss Maudie, trebuie să văd dacă nu v-aţi rupt ceva.

Deşi rostise cuvintele sub forma unei afirmaţii, tonul lui conţinea o întrebare tăcută.

— Dacă drăguţa ta soţioară n-are să fie geloasă, eu una n-am nimic împotrivă.

Râzând încetişor, Claire îi strânse mâna în palme.

— Am ştiut dintotdeauna că v-aţi pus ochii pe bărbatu-meu, miss Maudie.

Ochii lui miss Maudie se încrucişară preţ de o clipă cu cei ai lui Claire şi cele două femei schimbară o privire

plină de afecţiune. Apoi atenţia lui miss Maudie se mută în altă parte. Femeia miji ochii, ca şi cum n-ar fi văzut bine.

— Cine-i acolo?

Stewartson îi făcu semn lui Jack să facă un pas în faţă.

— Dumnealui este Jack Brennan, spuse el, începând să palpeze cu grijă braţele şi umerii bătrânei. Domnul care vrea să cumpere caii Percheron.

Miss Maudie îşi ridică uşor capul.

— A... conducătorul de caravane devenit căruţaş.

Jack păşi în raza ei vizuală, zâmbind de felul din cale afară de succint în care i-a fost rezumată cariera, care îi amintea de o anumită persoană care făcuse acelaşi lucru de curând...

A A /" V

— Incantat de cunoştinţă, stimată doamnă. Îmi pare rău că v-aţi accidentat.

Femeia îşi lăsă capul înapoi pe covorul des şi elegant.

— Şi eu sunt încântată, domnule Brennan. Ai un nume care-ţi face cinste. Ştii cumva de unde se trag strămoşii dumitale?

— Din Kilkenny, stimată doamnă, răspunse el, adoptând cu uşurinţă accentul irlandez al bunicilor săi. Străbunicu venit-a aici în 1789, cu mândra lui mireasă şi cei trei copilaşi ai lor. Tripleţi, adăugă el, făcând cu ochiul. Şi tustrei, şturlubatici fără pereche, dacă-s adevărate poveştile pe care le-am auzit în familie.

Un zâmbet înflori pe faţa lui miss Maudie. Bătrâna chicoti.

— E o binecuvântare să aud graiul plaiului meu de baştină rostit de timbrul adânc al unui bărbat. Unde locuieşte acum familia dumitale?

— Fraţii şi surorile mele locuiesc în Missouri. Restul familiei trăieşte în est.

— Şi părinţii dumitale?

Zâmbetul lui Jack păli niţel.

— I-am îngropat pe amândoi acu-s vreo zece ani, fiele ţărâna uşoară.

— Dumnezeu să-i odihnească, spuse miss Maudie în şoaptă. Ţin minte c-am trecut o dată prin Kilkenny pe când era de-o şchioapă; îşi ridică iar capul. A fost o…

Stewartson îi făcu semn să tacă.

— Aţi vorbit destul; îngrijorarea îi îmbună expresia feţei. Vă rog să staţi nemişcată, miss Maudie, şi să vă păstraţi pofta de vorbă pentru mai târziu, când are să vină doctorul Hadley şi-o să vrea să afle cum de aţi luat scările-n piept de una singură.

Miss Maudie se încruntă, dar peste câteva secunde Jack o surprinse făcându-i cu ochiul. Clătină amuzat din cap. În pofida stării ei actuale, nu îi era deloc greu să şi-o imagineze pe această femeie la cârma *ranch*-ului Casaroja şi ar fi fost încântat să o aibă alături în oricare dintre caravanele conduse de el de-a lungul timpului.

Când Stewartson începu să palpeze cu atenţie piciorul stâng al femeii, Jack îngenunche şi arătă discret spre tibia piciorului drept, vrând să o cruţe de durerea cauzată de atingerea rănii.

Cerându-şi încet iertare, Stewartson ridică fusta bătrânei până la jumătatea gambei şi îi atinse uşor umflătura de la piciorul drept.

— Miss Maudie, se pare că aveţi o ruptură la fluierul piciorului. Aproape în mijlocul osului.

— Ei, asta explică plesnitura aceea ca de bici pe care am auzit-o când am căzut şi fierbinţeala care mi-a săgetat piciorul, răspunse bătrâna oftând.

Claire se ridică în picioare şi se uită la soţul ei.

— Mă duc să trimit după doctorul Hadley.

— O, tare-aş vrea să nu fie nevoie de asta, comentă

bătrâna după ce ieşi Claire, încruntându-se. Hadley o să se folosească de prilejul ăsta ca să-mi facă iar morală cum că nu mai sunt o fetişcană.

Jack nu putea decât să admire aplombul femeii.

— Nu este o fractură dreaptă, dar nu e prima dată când văd aşa ceva. Să sperăm că are să se vindece repede.

Miss Maudie îşi ridică, zâmbind, privirea spre el.

— Să înţeleg, domnule Brennan, că pe lista profesiilor dumitale ar trebui s-o adăugăm şi pe cea de medic?

Jack lăsă capul în piept, învârtindu-şi pălăria între degete.

— Nicidecum, miss Mahoney. Dar când te afli în mijlocul pustietăţii, uneori e greu să găseşti un doctor. Şi uite aşa, de-a lungul timpului am izbutit să învăţ şi eu câte ceva.

Miss Maudie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Bag seamă c-ai fi un ajutor de nepreţuit la casa omului. Ia zi, domnule Brennan, n-ai vrea să lucrezi la un mic *ranch* ca acesta?

— Vă mulţumesc pentru ofertă, miss Mahoney. Văzând rânduiala pe care o aveţi aici, e o ofertă cât se poate de tentantă. Dar am de respectat nişte obligaţii. Şi, la drept vorbind, abia aştept să pornesc iar la drum şi să văd de-aproape munţii ăştia falnici.

Văzu cu ochii minţii cum o va însoţi pe mademoisele Véronique Girard până la coloniile miniere din munţii aceia – teritorii care lui îi erau încă străine – şi deşi imaginea ei şezând lângă el în căruţă nu era întru totul dezagreabilă, tare şi-ar fi dorit ca franţuzoaica să aibă mai mult din vâna lui miss Maudie şi mai puţine *aere*. Se îndoia că tânăra se va descurca prea bine într-un mediu atât de sălbatic. Totuşi, cine ştie? Mademoiselle Girard izbutise deja să-l surprindă şi nu era exclus să o facă din nou.

O văzuse de dimineaţă la biserică, aşezată între Hannah Carlson şi fata pe care o zărise la magazinul universal şi care se dovedise a fi Lilly, fiica soţilor Carlson. Fata era o versiune mai tânără a mamei sale. Cum de nu observase asemănarea ieri, la magazinul universal? Poate fiindcă atunci avusese gândurile în cu totul altă parte.

Când pastorul Carlson l-a dat drept exemplu în timpul slujbei, fără a-i dezvălui identitatea, şi a spus acele cuvinte frumoase despre el, certitudinea prezenţei lui Dumnezeu în viaţa lui i s-a arătat mai clar ca niciodată. Sau poate că până acum nu a încercat niciodată o emoţie atât de puternică în faţa acestei certitudini.

Oricare ar fi fost situaţia, fusese o experienţă tulburătoare, prin care îşi dorea să mai treacă.

În timp ce îl ajuta pe Stewartson să o ducă pe miss Maudie în dormitorul de după colţ, gândul că era iar răspunzător de cineva începu să îl apese. Povara pe care o purtase călăuzind familii în vest vreme de treisprezece ani fusese una pe care o lepădase bucuros astă-toamnă, după ultimul drum până în Oregon. Iar acum îi apăsa din nou pe umeri, la fel de grea ca odinioară. Şi asta mai ales dacă se gândea la rezultatele descumpănitoare cu care puteau să se soldeze căutările domnişoarei Girard. Poate că nu îşi va găsi niciodată tatăl. Sau poate că îl va găsi, dar bărbatul acela nu va fi nici pe departe tatăl la care se aştepta.

Ba chiar mai rău, poate că Pierre Gustave Girard, ca atâţia alţi vânători străini pe care îi cunoscuse sau de care auzise, părăsise cu ani în urmă Parisul cu gândul de a-şi da uitării familia pentru totdeauna.

Capitolul 14

Véronique se opri pentru a treia oară şi îşi aşeză cu năduf valiza de stofă pe trotuar. Orăşelul Willow Springs abia se trezea din somnul nopţii şi respiraţia ei sacadată răsuna aspru în tăcerea zorilor.

Cureaua din piele nu voia nicicum să rămână prinsă, ceea ce îngreuna şi mai mult căratul bagajului deloc uşor. Monsieur Brennan a spus că aceasta avea să fie doar o călătorie de o zi, aşa că îşi adusese doar strictul necesar.

După calculele lui, vor ajunge la colonia minieră de la Jenny's Draw imediat după ora prânzului. Dacă toate vor merge conform planului, vor vinde încărcătura unui comerciant pe nume Scoggings şi îl vor întreba pe acesta despre minerii din zonă în speranţa că vor afla ceva despre tatăl ei. Apoi vor face cale întoarsă şi vor ajunge înapoi în Willow Springs înainte de căderea serii. După felul în care prezentase lucrurile monsieur Brennan, s-ar fi zis că urma să fie o călătorie de rutină, dar chiar şi aşa, ea trepida de emoţie.

Căutările ei abia acum începeau de-adevăratelea. Fiecare pas al călătoriei o adusese mai aproape de acest moment şi era extaziată la gândul că avea să îndeplinească în sfârşit promisiunea făcută mamei sale – şi sieşi.

Îşi îndreptă spatele şi umerii şi ochi valiza de la picioarele sale. Sâmbătă îi stătuse pe vârful limbii să îi ceară lui monsieur Brennan să o ia dimineaţa de la hotel, dar el i-o luase înainte, spunându-i să vină la rotărie la răsăritul soarelui. Şi, cum treburile abia ce se aplanaseră între ei, Véronique nu voise să agite şi mai mult apele.

Dar să îşi care propriul *bagage* nu se număra printre lucrurile cu care era obişnuită. Şi, în fond, îl *plătea* cu şapte dolari pe zi.

Degetele palide ale zorilor trasară o dâră *rouge* peste cer, estompând stelele şi sugerându-i că era cazul să o ia repejor din loc. Se aplecă, îndesă bine conţinutul valizei şi apoi întinse cât putu de mult cureaua de piele. Dar cureaua tot nu ajunse la cârlig.

Neavând încotro, Véronique înşfăcă mânerele şi ridică geanta la piept, simţindu-se mai degrabă ca un cal

de povară decât ca o doamnă, în pofida rochiei de mătase albastră pe care o purta.

Era un compleu mai vechi, lăsat de Francette Marchand după ce s-a căsătorit, numai bun pentru călătorie. Nu era nicio problemă dacă se murdărea. Deşi nu foarte elegantă, era o rochie utilă. Decolteul era puţin mai adânc decât o cerea bunul ei simţ, aşa că, de dragul decenţei, noaptea trecută îi adăugase o fâşie de dantelă ivorie. Îşi dorea să arate cât de cât prezentabil. În colonia minieră pe care o vor vizita azi s-ar putea să afle informaţii preţioase sau chiar să îl găsească pe tatăl ei.

Cu excepţia celor câţiva comercianţi veniţi să îşi pregătească prăvăliile pentru ora deschiderii, trotuarul era pustiu. De cealaltă parte a drumului, o femeie intră în croitoria de damă şi închise uşa în urma ei. Ceva mai încolo, un bărbat descuia uşa oficiului de cadastru. Véronique îi promisese lui monsieur Brennan că va fi punctuală, aşa că strânse din dinţi şi merse mai departe, strângându-şi valiza la piept.

Nu se cădea să întârzie chiar la începutul colaborării lor.

Cu mâna liberă, îşi îndreptă grăbită jacheta şi îşi netezi părul. De nevoie, învăţase să se coafeze singură cu câteva luni în urmă, dar încă tot îi lipseau coafurile sofisticate ale fostului ei statut social. Felul în care se prezenta o femeie în public spunea o mulţime de lucruri despre caracterul şi aprecierea ei de sine, ca să nu mai vorbim de poziţia ei socială.

O străfulgeră o idee.

Ar trebui să deschidă încă o croitorie de damă în Willow Springs – să le ofere femeilor din oraş o alternativă la toaletele şterse şi monotone pe care le văzuse atârnând în vitrina magazinului de peste drum. Ar putea să creeze compleuri pariziene moderne şi să angajeze câteva

cusătorese care să lucreze sub supravegherea ei. Deşi nu era tocmai de lepădat, era mai degrabă o idee hazlie decât una practică. Totuşi, o făcu să îşi continue drumul cu pas mai vioi.

Când coti, toate gândurile i se evaporară şi se opri icnind.

Cai Percheron! Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Cei doi cai enormi înhămaţi la căruţa parcată în faţa rotăriei erau de-a dreptul magnifici. Vânjoşi şi negri ca pana corbului, constituiau combinaţia perfectă de muşchi, tendoane şi forţă. Nu mai văzuse cai de acest soi de când plecase din Europa. Gândurile îi zburară înapoi la copilărie, când văzuse pentru prima oară un cal Percheron. Era prima ei amintire cu ambii săi părinţi şi cu tustrei ca familie.

Stătea cocoţată pe umerii tatălui ei. Lipită de el, *maman* o privea zâmbind. Deasupra erau întinse decoraţiuni festive şi în aer pluteau acordurile muzicii şi arome îmbietoare de pâine proaspătă şi cârnaţi groşi. Ţinea ceva în mână – probabil un foietaj pe jumătate mâncat. Amintirea era completată de urale, sunet de trâmbiţe şi soldaţi îmbrăcaţi în uniformă ce treceau pe lângă ei călare pe nişte cai ce păreau a fi clădiţi pentru bărbaţi de două ori mai masivi decât ei. Fusese, cel mai probabil, o paradă pe străzile Parisului. Cu ce ocazie, nu-şi mai amintea.

Dar un lucru îşi amintea sigur: tatăl ei adora caii. Chiar dacă era prea sărac ca să posede un Percheron, se angaja adesea la rotării şi la grajduri, doar ca să poată ajuta la îngrijirea şi la dresajul lor – asta o aflase de la *maman*.

Realizând abia acum că închisese ochii, Véronique îi deschise încet şi, învăluită de amintirea vie a trecutului, îşi aţinti privirea asupra cailor înhămaţi la căruţă. Din noianul

de gânduri, unul îi atrase atenţia. Cum de nu se gândise până acum la asta?

Când era mică, *maman* nu înceta să vorbească despre tatăl ei, despre întoarcerea lui, îi citea o scrisoare sau două în fiecare noapte şi îi povestea întruna despre lucrurile pe care obişnuiseră să le facă împreună toţi trei. Ceea ce nu-şi amintea Véronique era când încetaseră toate acestea. Şi de ce.

Cert e că încetaseră, şi încă subit, dacă n-o înşela memoria.

Clipi din ochi să-şi limpezească mintea înceţoşată de amintiri şi îl zări pe monsieur Brennan lângă căruţă. Fixa în spate stivele de cutii şi lăzi cu frânghii şi plase de sârmă. Jake Sampson îl ajuta din partea opusă.

Unde găsise monsieur Brennan asemenea cai? Căci presupunea că el se ocupase de achiziţionarea lor. Şi oare ştia că este o rasă franceză? Dacă nu, putea să îl edifice ea.

Momentul în care monsieur Jack Brennan o zări fu unul cât se poate de evident.

Acesta încremeni subit, cu sfoara în mână şi, judecând după uşoara înclinare a bărbiei sale, o măsură din cap până-n picioare.

Véronique nu-i distingea faţa în lumina pală a zorilor, dar atenţia lui neaşteptată reuşi fără doar şi poate să i-o îmbujoreze pe a ei. Gândul că îi încuviinţa ţinuta îi făcea, totuşi, plăcere.

— Bonjour, messieurs.

Nu riscă să facă o reverenţă cu valiza în braţe. În schimb, îşi aşeză recunoscătoare bagajul lângă căruţă.

Jake Sampson fluieră admirativ şi îşi mângâie prelung barba.

— Eşti frumoasă ca ruptă dintr-un tablou, nu alta. O

adevărată binecuvântare pentru ochii ăştia bătrâni. Aşa să-şi tot înceapă omul săptămâna! Sampson îşi încreţi fruntea. Sper, domnişoară, să nu-mi iei cuvintele în nume de rău.

— *Merçi beaucoup*, monsieur Sampson, răspunse ea zâmbind încântată de reacţia lui.

Dar ceea ce îi atrase şi mai mult atenţia, şi o îngrijoră, fu privirea întunecată pe care i-o aruncă Jack Brennan meşterului înainte de a se întoarce încruntat spre ea.

— Bună dimineaţa, mademoiselle Girard; pentru prima dată, zâmbetul lui Jack Brennan nu ajunse până la ochi. Sunteţi pregătită pentru călătoria de azi?

Tonul îi era prietenos, dar expresia feţei era gravă. Iar dincolo de întrebarea lui simplă se ascundea, parcă, o alta.

— *Oui*, şi abia aştept să pornim la drum. Dumneavoastră nu, monsieur Brennan?

Fără să spună un cuvânt, Jack Brennan se reapucă de legatul sforilor. Derutată de comportamentul lui, Véronique hotărî să încerce o altă tactică.

— Dumneavoastră aţi achiziţionat caii, monsieur Brennan? Poate că nu ştiţi, dar sunt din rasa *Perch*…

— V-am cerut să fiţi aici, pregătită de călătorie, la răsăritul soarelui, mademoiselle, spuse el, după care îşi ridică privirea. Soarele a răsărit; îşi întoarse capul spre ea şi adăugă: Dar dumneavoastră nu sunteţi pregătită de călătorie.

Véronique se holbă la el, neştiind ce să răspundă. Avea senzaţia că vorbeşte cu un alt om, nu cu Jack Brennan pe care îl cunoscuse acum câteva zile şi cu care planificase această călătorie. Poate că avusese timp să cugete asupra înţelegerii lor cu privire la căruţă sau la faptul că fusese concediat în prezenţa ei. Poate că îi purta

pică. Cristophe obişnuia să aibă aceeaşi expresie când planurile îi erau date peste cap. Orişicum, nu va permite ca proasta dispoziţie a lui Jack Brennan să preia controlul situaţiei.

— *Oui*, soarele abia ce a răsărit, monsieur Brennan, şi… iată-mă aici, punctuală, după cum ne-a fost înţelegerea.

Şi asta nu datorită lui Jack Brennan, care o lăsase să-şi care singură bagajul.

Bărbatul trase puternic de sfoara pe care o ţinea în mână.

Véronique se uită la Jake Sampson în căutare de ajutor, dar meşterul rămase tăcut, păstrând distanţa. Îşi pusese atâtea speranţe în ziua de azi! De ce trebuia Jack Brennan să strice totul cu atitudinea lui morocănoasă?

Arătă spre valiză.

— Acesta este *mon bagage*, monsieur Brennan. Sunteţi amabil să îl puneţi în căruţă?

— De ce l-aş pune? ripostă el fără să se întoarcă. Nu mă veţi însoţi.

Véronique simţi cum mânia începe să-i clocotească în vene. Făcu un pas spre el.

— *Pardon*? Şi de ce nu v-aş însoţi, mă rog?

Aşteptă ca Brennan să se întoarcă spre ea.

Dar el nu se întoarse.

Dacă un servitor i s-ar fi adresat şi ar fi tratat-o în această manieră la Paris, deputatul Marchand l-ar fi concediat pe loc. Din păcate, în împrejurările de faţă, nu dispunea de acest lux.

— Nu ştiu care este motivul comportamentului dumneavoastră, monsieur Brennan. Sunteţi extrem de…

Care era cuvântul? Gândul îi zbură la cartea din săculeţul ei de mână. A, da!

— Încuiat!

El pufni dispreţuitor şi clătină din cap.

— Dacă eu sunt încuiat, domnişoară, atunci dumneata eşti… – o măsură încet din cap până-n picioare – ridicolă.

Véronique rămase cu gura căscată.

— Mademoiselle Girard, sâmbătă v-am cerut în mod expres să purtaţi ceva potrivit pentru destinaţia noastră. Şi dumneavoastră aţi ales… asta?

Véronique duse instantaneu mâna la corsaj şi îşi apăsă dantela pe piept. Faţa îi ardea de ruşine. Totuşi, gândindu-se mai bine, conchise că nu avea niciun motiv să se ruşineze – dantela pe care o alesese avea o lucrătură cât se poate de deasă.

— Rochia mea este întru totul decentă, monsieur Brennan. Nu aveţi niciun drept să…

— Eu nu la decenţa rochiei mă refer, mademoiselle Girard.

Brennan se opri la doar câţiva centimetri de ea, îşi coborî privirea – nu mai mult de o fracţiune de secundă – apoi adăugă pe un ton mai scăzut:

— Deşi, la o adică, depinde ce înţelege fiecare prin cuvântul „decent”.

Dată fiind diferenţa de înălţime, Véronique trebui să îşi lase capul pe spate ca să îl vadă bine – asta fără să-şi dezlipească o clipă palma de pe fâşia de dantelă, care între timp părea să fi intrat la apă.

— Rochia mea este decentă, monsieur, în sensul că respectă normele bunului simţ şi ale bunului gust pe care trebuie să le arate o doamnă în societate.

Brennan dădu din cap.

— Sunt întru totul de acord. Dar noi nu ne ducem în societate, mademoiselle. Acolo unde mergem noi, rochia dumneavoastră va atrage atenţia într-un fel cât se poate de neplăcut. Or asta face ca ţinuta pe care o purtaţi pentru

această ocazie să fie… indecentă, după părerea mea. Aşezările astea miniere…

Râse scurt, apoi murmură ceva în barbă.

— Am mai vorbit despre asta… adăugă el trecându-şi mâna prin păr.

Când se uită iar la ea, asprimea din privirea lui o luă prin surprindere.

— Minerii aceia probabil că n-au mai văzut o femeie de luni de zile. Şi nu sunt dornic să am de-a face cu reacţia lor la vederea unei femei ca dumneavoastră. Înţelegeţi ce zic sau trebuie să fiu şi mai explicit? N-aş vrea, dar am s-o fac dacă asta o să v-ajute să înţelegeţi mai bine situaţia.

Riposta lui Véronique păli în faţa acestor argumente prezentate fără ocolişuri. Îşi plecă încet capul. Nu era întru totul de acord, dar prin prisma celor învăţate de la Cristophe, recunoscu că Jack Brennan ştia probabil mai multe despre asta decât ea. Ceea ce nu îi rezolva, însă, problema.

— Toate rochiile mele sunt asemănătoare cu aceasta, spuse ea privindu-şi ţinuta. Doar culorile diferă.

Un hohot de râs răsună din cealaltă parte a căruţei, făcându-i pe amândoi să se răsucească.

Jake Sampson râdea cu gura până la urechi.

— Mă-ndoiesc, miss, că schimbarea culorii ar rezolva ceva, spuse el chicotind. Tu ce zici, Brennan?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire al cărei tâlc rămase ascuns pentru Véronique. Dar judecând după seriozitatea privirii lui, era clar că, spre deosebire de Jake Sampson, monsieur Brennan nu găsea în asta nimic amuzant.

Brennan scrută cerul de un albastru brumat.

— Mademoiselle Girard, de pe-acum trebuia să fiu deja pe drum.

— Nu veţi pleca nicăieri fără mine, monsieur

Brennan!

Véronique scoase o hartă din săculeţul de mână, rezistând cu greu tentaţiei de a-l plesni cu ea peste piept.

— În munţii aceştia sunt patruzeci şi cinci de aşezări miniere în care s-ar putea să-l găsesc pe tatăl meu. Trebuie să vizitez aceste locuri înainte de venirea iernii. Şi ţin să vă amintesc că…

Privi cu subînţeles spre căruţă, apoi îşi întoarse privirea spre el.

Brennan îşi îngustă ochii.

— N-aş fi crezut că sunteţi genul de femeie care să umble cu ameninţări.

Simţindu-se doar un pic vinovată, Véronique strânse din umeri.

— Până acum n-am avut niciun motiv s-o fac, monsieur.

Ar fi dat orice să îi citească gândurile, dar faţa lui rămase de nepătruns.

— Şi atunci ce propuneţi, mademoiselle? Dacă nu livrez azi marfa asta, îmi pierd slujba. Şi dacă eu îmi pierd slujba… dumneavoastră vă pierdeţi căruţaşul.

Véronique încercă să îşi mascheze zâmbetul.

— Acum cine ameninţă pe cine, monsieur?

Brennan ridică din umeri, întorcându-i privirea pe care i-o aruncase ea adineauri.

— Aveţi treizeci de minute să vă găsiţi o rochie adecvată. După cele treizeci de minute, eu am luat-o din loc.

Crezându-l în stare, Véronique porni grăbită de-a lungul trotuarului fără să arunce o privire înapoi.

Jack stătea pe capră, conştient că Sampson îl urmărea din uşa atelierului.

— Chiar ai de gând să pleci fără ea, Brennan? Părea că vorbeşti serios, dar eu cred c-ai spus-o doar aşa, în

şagă.

Jack îşi consultă ceasul de buzunar. Mademoiselle Girard era plecată de douăzeci şi şapte de minute. Apucă frâna.

— Ai idee în ce situaţie m-ai pus, Sampson?

— S-o zic p-aia dreaptă, cred că am. Eşti exact în situaţia în care şi-ar dori să fie orice alt bărbat din urbea asta.

Meşterul porni agale spre căruţă, scrutând teatral trotuarul.

— Dacă nu mă-nşală memoria, atunci când ţi-am propus eu târgul, ai refuzat.

Chit că Sampson rostise cuvintele pe un ton şăgalnic, aceasta era realitatea.

— Te-ai apucat de căruţa mea, meştere Sampson?

— E prima pe listă, fiule. Are să fie gata cât ai zice peşte.

Jack zâmbi, aruncându-i totodată o privire care arăta că vorbeşte serios.

Într-un târziu, Sampson aprobă din cap, apoi îşi aşează mâna pe o ladă de pe platforma căruţei.

— Şi socoţi c-ai să vinzi toată marfa asta? De multe ori, Zimmerman se întorcea de la Jenny's Draw cu căruţa pe jumătate plină.

— Scopul meu e să mă întorc cu căruţa goală. Am plătit toată marfa cu banii jos. Hochstetler a păstrat-o special pentru mine.

Se jucă nervos cu hăţurile, gândindu-se la riscul pe care şi l-a asumat, apoi adăugă:

— A fost, să zicem aşa, un gest de bună credinţă din partea mea.

Auzind paşi în spatele lor, Jake Sampson întoarse capul.

— Măi să fie… făcu el chicotind.

Jack se întoarse şi el şi nu putu hotărî dacă ceea ce vedea era o schimbare în bine sau în rău.

Mademoiselle Girard ajunse la căruţă îmbujorată, cu faţa încadrată de şuviţe desprinse din coafură. Se sprijini cu mâna de platforma căruţei şi întrebă cu respiraţia întretăiată:

— Am… ajuns… la timp… *oui*?

Jack o privi năucit. Chiar şi aşa, îmbrăcată într-o rochie maronie ţesută în casă ce o acoperea în întregime, de la gâtul ei drăgălaş până la vârful elegantelor ghete cu toc, Véronique Girard era de-a dreptul încântătoare.

Şi uite aşa, se pricopsi Jack cu o grijă şi mai mare decât vânzarea mărfii.

Trase frâna la loc şi coborî din căruţă.

— Da, domnişoară, aţi ajuns la timp. Încă un minut şi dus eram.

Cuta ce apăru pe fruntea ei îl făcu să zâmbească.

— Aţi făcut o alegere bună, mademoiselle Girard.

— Croitoria era încă închisă, dar după ce am bătut la uşă… în mod repetat – se opri să îşi tragă răsuflarea – proprietara m-a lăsat să intru… şi a fost plină de solicitudine când i-am explicat natura călătoriilor noastre.

Izbuti în cele din urmă să îşi aranjeze coafura, mai puţin vreo două bucle rebele de pe tâmple.

— Ai făcut o alegere tare bună, miss, zău aşa, comentă Sampson, făcându-i cu ochiul lui Jack peste capul ei. Acum domnul Brennan nu mai are niciun motiv de îngrijorare.

Ignorându-l, Jack îi oferi mâna.

— Dacă sunteţi pregătită, mademoiselle, este timpul să pornim la drum.

O ajută să urce, apoi se sui lângă ea.

— O jachetă v-aţi adus? Nu de alta, dar e frig în munţi.

— *Oui*, mi-am pus jacheta în bagaj, răspunse Véronique, instalându-se pe banchetă, după care îşi netezi hainele. Madame Dunston, proprietara croitoriei, mi-a sugerat să îi mai fac o vizită săptămâna aceasta. A spus că îmi va ajusta fusta şi corsajul ca să îmi vină mai bine.

Îndoindu-se că rochia ar putea să îi vină mai bine de atât, Jack alese să nu facă niciun comentariu. Auzind râsul gros al lui Sampson în spatele lor, plesni în schimb din hăţuri.

Capitolul 1S

Iscusinţa cu care mânuia Jack Brennan căruţa – priceperea cu care ţinea hăţurile, cu care ocolea hârtoapele de pe drum – îi inspirau siguranţă. Până şi felul în care le vorbea cailor – vocea lui adâncă, liniştitoare şi plină de siguranţă – avea un efect calmant asupra ei.

Cu toate astea, Véronique îşi ţinea mâinile încleştate pe banchetă şi avea grijă să nu se uite la râpa ce se căsca în dreapta ei. Cum de nu se gândise la acest aspect al călătoriei?

Jack arătă în faţă.

— Conform schiţelor, ceva mai încolo drumul se îngustează binişor. Pentru orice eventualitate, am să vă rog să staţi cu ochii pe roţile din partea dumneavoastră.

Chiar şi numai gândul o făcu să se cutremure. I se puse un nod în stomac şi o trecu un val de fierbinţeală. Izbuti totuşi să încline uşor din cap, recunoscătoare pentru răcoarea aerului.

— Vă este frig, mademoiselle? Vreţi să vă puneţi jacheta?

Véronique clătină din cap şi se strădui să îşi ascundă tremurai din voce.

— *Non*, *merçi*. Îmi este bine aşa.

În pofida acestei etape neprevăzute a călătoriei, un lucru devenise cât se poate de limpede în cele trei ceasuri

de când părăsiseră Willow Springs: dacă Dumnezeu a ales să zăbovească asupra vreunei porţiuni a creaţiei Sale în cele şapte zile în care a făcut lumea, Véronique era sigură că Tatăl ceresc îşi rezervase cel puţin o după-masă întreagă doar pentru crearea acestor munţi. Frumuseţea lor avea un caracter sălbatic, neîmblânzit şi, dincolo de ea, ţi se amintea la fiecare pas de forţa nemaipomenită a acestor masive. Iar acea forţă devenea din ce în ce mai pregnantă pe măsură ce înaintai pe drumul ce urca şerpuit pe munte.

Véronique îşi luă inima în dinţi şi privi încă o dată în lateral. Doar 30 de centimetri despărţeau roata de canionul adânc ce se căsca alături, traversat de un râu ce curgea vijelios. I se înceţoşă vederea.

Strânse din ochi şi se concentră asupra respiraţiei – *inspiră adânc şi expiră lent… inspiră, expiră, inspiră, expiră*. Oare de ce monsieur Sampson nu adăugase căruţei un acoperiş şi ferestre, şi perdele prin care să nu se vadă nimic din toate acestea?

— Vă simţiţi bine, domnişoară?

Vocea lui Jack Brennan îi întrerupse şirul gândurilor. Deschise ochii şi văzu că o ţintuieşte cu privirea.

— *Oui*, *merçi*, mă simt bine…

Înghiţi cu noduri şi zâmbi forţat, apoi îi urmări privirea până la propria-i mână. O ţinea încleştată atât de straşnic pe banchetă, încât i se înălbiseră încheieturile.

— Cunosc privirea asta, domnişoară. Nu-i privirea unui om care se simte „bine”.

Din cine ştie ce motiv, Véronique se codea să îşi recunoască frica. O ştia deja pe a lui, dar aceea era diferită. A ei părea atât de… puerilă în lumina tuturor greutăţilor pe care trebuie să le fi înfruntat la viaţa lui un om ca Jack Brennan. De pe-acum, era convinsă că el o considera neajutorată şi lipsită de experienţă. Gândul în

sine aproape că reprezenta o motivaţie suficientă ca să îşi desprindă mâinile de pe banchetă. Aproape.

Îşi desprinse uşor degetele, dar nu de tot.

Brennan ocoli un bolovan de pe drum, apoi îşi întoarse privirea spre ea.

— Înălţimile, care vasăzică.

Véronique rămase cu ochii aţintiţi înainte.

— Vă este rău de înălţime. Atâta bai să fie, domnişoară.

Bărbatul făcu o pauză şi Véronique intui că o cercetează cu privirea.

— Nu-i nicio ruşine în asta.

Véronique făcu o uşoară grimasă.

— Nu *este* nicio ruşine.

— Poftim?

— Am observat, monsieur, începu Véronique, ignorând sclipirea şăgalnică din ochii lui, că uneori nu vă exprimaţi corect din punct de vedere gramatical.

— Sper că glumiţi! ripostă Brennan, reîntorcându-şi atenţia asupra drumului.

— Nu este un lucru supărător; Véronique strânse din umeri, urmărindu-l cu câtă uşurinţă mânuieşte hăţurile. Pe mine nu mă deranjează. Vă atrag atenţia fiindcă am considerat că poate aţi vrea să ştiţi.

— Vă place să faceţi totul aşa cum scrie la carte, nu-i aşa?

— Cum scrie la carte?… făcu ea nedumerită.

Brennan îşi îngustă aproape imperceptibil ochii, fără a-şi dezlipi privirea de la drum.

— Adică vă place să faceţi lucrurile aşa cum spun alţii că trebuie. Nu că asta m-ar deranja câtuşi de puţin – mie puţin îmi pasă. Dar m-am gândit să vă atrag atenţia în caz că aţi vrea s-o ştiţi.

— Vă râdeţi cu mine, monsieur Brennan?

Bărbatul izbucni în râs.

— Cred că expresia la care vă gândeaţi, mademoiselle Girard, este „Vă râdeţi de mine”, spuse el, trăgând de hăţuri. Şi nu, domnişoară, nu îmi râd de dumneavoastră. Priviţi.

Întorcându-se în direcţia indicată de el, Véronique văzu că se opriseră pe marginea drumului, într-un loc unde apele bolborositoare ale pârâului pe care îl zărise mai devreme formau un golf adăpostit. Printre copaci, nicio adiere de vânt. Luciul apei, liniştit şi nemişcat, reflecta muntele ce se înălţa deasupra în cele mai mici detalii.

— *Très beau*, murmură ea şi, după luni de zile, simţi pentru prima dată un impuls abia perceptibil de a apuca penelul sau creionul ca să reproducă frumuseţea din faţa ei.

Îşi amintea perfect senzaţia încercată când ţinea în mână fiecare ustensilă şi felul în care se potrivea aceasta în curbura degetelor şi a palmei, devenind o prelungire a fiinţei sale.

Apoi îşi aminti că harul îi fusese luat; era sigură de asta. Şi la fel de iute cum a venit, impulsul dispăru.

Îşi plimbă privirea pe marginea ochiului de apă, înapoi în direcţia din care veniseră, şi dintr-odată i se puse un nod în stomac. Porţiunea de drum pe care abia o traversaseră părea mult prea îngustă pentru o căruţă de asemenea dimensiuni.

— Monsieur Brennan, adineauri m-aţi persiflat ca să îmi distrageţi atenţia, nu-i aşa? Ca să nu observ că mergem chiar pe marginea prăpastiei.

Răspunsul atinse mai întâi ochii lui Brennan.

— Dumneavoastră m-aţi salvat odată, mademoiselle, aşa că m-am gândit să vă întorc favorul.

Grija vădită de gestul lui o mişcă.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră,

spuse ea, zâmbind uşurată, după care în zâmbet i se strecură o neaşteptată sclipire poznaşă. Totuşi… cred că tehnica mea de salvare a fost întrucâtva mai blândă decât a dumneavoastră, *n'est-ce pas*?

— Se prea poate, domnişoară, răspunse el pe un ton surprinzător de blajin, dar, din moment ce adineauri eu nu s-ar fi căzut să vă iau de mână, consider că abordarea mea a fost mai sigură… din mai multe puncte de vedere.

Véronique îl privi nedumerită, apoi văzu un zâmbet lăţindu-se pe faţa lui.

— A… aşa cum a fost şi în ceea ce priveşte ţinuta mea.

El i se mai uită în ochi preţ de o clipă, apoi îşi întoarse privirea.

— Da, domnişoară, cam aşa.

Brennan sări jos de pe capră şi ocoli căruţa.

Lui Véronique îi plăcu felul în care o ţinu când o ajută să coboare. A prins-o ferm şi delicat, dar mâinile lui nu i-au zăbovit prea mult în jurul taliei aşa cum se întâmpla adesea cu alţi bărbaţi. Îşi aminti felul în care se referise la ea în dimineaţa aceasta. „… *reacţia lor la vederea unei femei ca dumneavoastră*…". Monsieur

Brennan nu spusese „doamnă", nici măcar „tânără", ci „femeie", începea să îi aprecieze spiritul de observaţie.

— Sunteţi amabil să îmi daţi jos bagajul, monsieur Brennan?

El îi luă valiza din spatele căruţei şi o aşeză lângă ea.

— Da ce aţi putut pune înăuntru?! Cărămizi?

— Dumneavoastră mi-aţi spus să aduc cu mine doar strictul necesar şi exact asta am făcut.

Bărbatul dădu din cap, cu o expresie ce arăta că nu este deloc convins de lucrul acesta.

— Încă o oră, domnişoară, şi ajungem la Jenny's Draw. În timp ce vă luaţi prânzul, eu mă duc să văd de cai.

Prânzul. Abia acum îşi aminti Véronique că monsieur Brennan îi spusese să ia nişte merinde cu ea. Dar fusese atât de absorbită de împachetarea celorlalte lucruri necesare – cum ar fi periile, pieptenii, oglinda şi cărţile ei – încât uitase cu desăvârşire de mâncare.

— V-aţi adus, *sper*, ceva de-ale gurii, mademoiselle.

Dacă ar fi existat orice lucru comestibil în valiza ei, chiar şi un coltuc mucegăit de pâine rămas din timpul voiajului peste Atlantic, Véronique ar fi răspuns „da" şi ar fi ignorat remuşcările aferente – orice doar să nu pară *stupide* în ochii acestui bărbat.

Clătină din cap, aşteptându-se să audă un oftat plin de năduf.

— Nicio grijă. Aseară am rugat-o pe doamna Baird să-mi pregătească nişte merinde şi sunt sigur c-au să fie de ajuns pentru amândoi. Nu de alta, dar femeia mi-a pregătit provizii cât pentru o armată. Căutaţi în sacul de sub banchetă.

Mută de uimire, Véronique îl petrecu cu privirea, gândindu-se încă o dată că Dumnezeu îl adusese pe Jack Brennan în viaţa ei special ca s-o ajute în această etapă a călătoriei. Privi în faţă, unde drumul cotea înapoi spre munte, cu gândul la Jenny's Draw şi la numeroasele colonii miniere ce punctau aceşti munţi.

Dumnezeu găsise de cuviinţă să răspundă rugilor ei cu privire la un bărbat. Acum tot ce îşi mai dorea era ca El să îi asculte şi rugile privitoare la celălalt.

Mirosul înţepător de cărbune ars le ajunse la nări înainte ca Jenny's Draw să le intre în raza vizuală. Din când în când, Jack mai distingea în aer şi o altă miasmă şi în cele din urmă conchise că era vorba fie de gunoi putrezit, fie de excremente. Era prima dată când venea la Jenny's Draw, dar trecuse prin destule aşezări miniere în Idaho şi în California ca să ştie la ce să se aştepte.

Mademoiselle Girard devenise neobişnuit de tăcută lângă el şi lui Jack mai că-i venea a face cale întoarsă. Dar ştiind că ea nu s-ar fi învoit nicidecum şi că venise aici cu un scop bine definit, coti în schimb spre colonie. Fusese o greşeală să o aducă aici şi n-avea de gând s-o scape din ochi nici măcar o clipă.

Clădiri improvizate, situate la nicio lungime de braţ una de alta, mărgineau solitara stradă ce traversa cătunul. Drumul era noroios din cauza zăpezilor topite şi ticsit de gunoaie şi bălegar. Cele câteva case propriu-zise pe care le văzu, înjghebate din şindrilă şi scânduri de forme ciudate, păreau că se vor nărui la primul vânt mai puternic. În spatele cocioabelor se înşirau unul după altul mai multe corturi, situate astfel pentru a fi protejate cât de cât de vântul nordic. Jack numără trei cârciumi şi încă nici nu ajunseseră la jumătatea străzii.

Bubuitul unei explozii ricoşă de pereţii canionului, făcând-o pe mademoiselle Girard să tresară speriată.

Instinctiv, Jack îi acoperi mâna aşezată pe banchetă. Realizând că era un gest necuvenit, încercă să îşi retragă mâna, dar, spre surprinderea lui, ea i-o strânse mai tare.

În capătul opus al aşezării, un fum negru se înălţa deasupra clădirilor şi un fluier răsună în tăcerea după-amiezii.

— Ce-a fost asta? murmură mademoiselle Girard, încleştându-şi iar degetele pe mâna lui.

— Se schimbă tura.

Ceea ce însemna că în curând strada va fi înţesată de mineri. Nici că puteau să pice mai prost… Cel mai indicat era să îşi rezolve treburile pentru care veniseră şi s-o ia cât mai repede din loc.

Zări în depărtare o clădire cu ferestrele zăbrelite. Era cea mai masivă construcţie de pe stradă, aşa că îşi dădu cu presupusul că aceea s-ar putea să-i aparţină lui

Scoggins. În timp ce mâna caii într-acolo, atenţia îi fu atrasă de un cort mai mare situat în dreapta. În faţa cortului stăteau câteva femei, toate îmbrăcate sumar, ce se străduiau să ispitească muşteriii înăuntru. Şi, după toate aparenţele, tacticile lor dădeau rezultate.

În susul străzii se strânsese o ceată de mineri. Cu toţii se răsuciră la unison şi, văzând căruţa, izbucniră în urale. Chiotele fură însoţite de câteva focuri de pistol trase în aer, al căror ecou se izbi de munţi şi reveni cu vuietul unui tunet. Jack ar fi vrut să creadă că entuziasmul lor se datora mărfii din căruţă şi nu femeii de lângă el, dar avea o presimţire că era, probabil, vorba şi de una, şi de alta.

— Dumneavoastră rămâneţi în căruţă, mademoiselle Gir ard. Şi nu intraţi în vorbă cu niciunul dintre ei, orice v-ar spune. De vorbit, am să vorbesc eu, aşa cum ne-am înţeles. Şi staţi liniştită, am să mă interesez de tatăl dumneavoastră. De acord?

Neprimind niciun răspuns, se întoarse spre ea să vadă dacă îl ascultă. Ştia, din proprie experienţă, cât poate fi de naivă. Căci nesăbuinţa ei nu se putea pune decât pe seama naivităţii sau a îngustimii de minte. Intuiţia îi spunea că era vorba de prima variantă, dar încă nu era întru totul pregătit să o excludă nici pe cea de-a doua.

Mademoiselle Girard privea înainte cu ochi mari şi temători.

— De acord, murmură ea în cele din urmă, după care se întoarse spre el şi adăugă, cu o expresie îngrijorată: Aveţi arma pregătită, monsieur?

Jack nu îşi putu reprima un zâmbet.

— Da, domnişoară; arătă spre puşca încărcată pe care o ţinea rezemată de coapsă. Iar la brâu am un Schofield.

— Dacă un Schofield este o armă, mă bucur să aud asta.

— Nu cred că voi avea nevoie de vreuna dintre arme, dar paza bună…

— Trece primejdia rea. *Oui*, sunt întru totul de acord. Cunosc proverbul. Înseamnă că este mai bine să fii prevăzător de la bun început ca să nu ai de suferit mai târziu.

Spunând acestea, mademoiselle Girard îi lăsă mâna, îşi înălţă fruntea şi îşi îndreptă umerii. Dintr-odată, arăta mai degrabă ca o prinţesă ieşită la o plimbare de după-amiază, decât ca o fiică aflată în căutarea tatălui pe care nu l-a cunoscut niciodată cu adevărat.

Jack opri căruţa lângă o clădire şi trase frâna.

Cât ai zice peşte, vreo douăzeci de inşi făcură cerc în jurul căruţei. Unii se holbau pur şi simplu la mademoiselle Girard, pe când alţii încercau să îi atragă atenţia adresându-i-se direct. Jack înţelegea ce spuneau majoritatea minerilor, dar distinse şi câteva limbi pe care nu le vorbea. Printre ele se număra şi franceza.

Mademoiselle Girard stătea cu spatele drept şi privirea aţintită înainte.

— Domnilor! Jack se ridică în picioare, cu puşca în mână. Sunteţi buni să-mi spuneţi unde l-aş putea găsi pe Wiley Scoggins?

— Chiar aici.

Chit că nu se gândise cum ar putea să arate Wiley Scoggins, Jack nu ar fi făcut în vecii vecilor legătura între nume şi bărbatul ce umplea intrarea clădirii din faţa lui. Scoggins era cam de aceeaşi înălţime ca el, dar avea un pântec ce îl depăşea de departe pe al lui.

— Eu sunt Jack Brennan, din Willow Springs. Ţi-am adus marfa.

— Tot ce se vede-i de vânzare?

Vocea venise din spatele lui, aşa că Jack n-avea cum să ştie cui îi aparţinea. Mulţimea începu să râdă pe

înfundate.

— Se poate încerca marfa?

— Nu de alta, da îi un loc liber în cortu lu’ Lolly.

Noi râsete, însoţite de focuri de armă.

Jack scrută chipurile din mulţime. Erau acolo mineri de toate vârstele, de la foarte tineri, la foarte bătrâni. Indiferent de vârstă, toţi aveau feţele roşii de exaltare şi asta doar fiindcă vedeau o femeie frumoasă. Şi el avusese aceeaşi reacţie când o văzuse în acea dimineaţă, în faţa băii. Dar gândul că acum toţi indivizii ăştia încercau acelaşi sentiment trezi în el o posesivitate ce depăşea de departe nevoia de a o proteja.

Îşi încleştă mâna pe armă.

— Produsele din spatele meu sunt de vânzare. Scoggins, dumneata ai să alegi primul din toate, după cum e înţelegerea. Marfa pe care n-o doreşti, poate fi cumpărată de ceilalţi.

Scoggins păşi pe o ladă menită să înlocuiască treptele în faţa pragului. Lada scârţâi sub greutatea lui.

— Pare a fi o împărţeală dreaptă.

Jack îl întâmpină lângă căruţă, cât se poate de conştient că bărbatul zăboveşte cam mult cu privirea asupra domnişoarei Girard – spre care erau îndreptate, de altfel, toate celelalte perechi de ochi din mulţime. Arătă spre sforile ce fixau încărcătura, iar Scoggins îl ajută să le dezlege. Hochstetler nu îi spusese decât că acestuia îi plăcea să se tocmească la preţ, ceea ce era de aşteptat. Dar Wiley Scoggins avea un aer care nu îi inspira deloc încredere.

Se auzi o nouă detunătură, asemănătoare exploziei de adineauri, doar că aceasta fu urmată de un vuiet surd. Pământul se cutremură şi toată lumea amuţi.

Jack privi în jos, aproape aşteptându-se să vadă pământul despicându-i-se sub picioare. Când îşi înălţă

capul, privirea domnişoarei Girard se încrucişă cu a lui.

Preţ de câteva secunde, toată lumea rămase încremenită şi mută.

Apoi se auziră trei şuierături de fluier şi minerii reluară imediat vorba de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Jack îi făcu semn să stea liniştită, că totul era în ordine. Şi nu putea decât să spere că aşa şi era.

Minerii se strânseră în faţa căruţei, atât cât o puteau face fără să atingă ceva. Jack întoarse capul spre mademoiselle Girard – nu-i vedea faţa, dar femeia stătea dreaptă ca o lumânare – apoi poposi cu privirea asupra unui tânăr – care o privea cu o privire visătoare de îndrăgostit. Expresiile de pe celelalte chipuri nu erau însă la fel de inocente şi Jack nu putea decât să se bucure că venise înarmat.

Scoggins scoase de la brâu un cuţit lung de vânătoare şi desfăcu o ladă cu cafea. Apoi o alta cu ciocane şi târnăcoape.

— Sper c-ai să lucrezi mai cinstit decât Zimmerman. Individu' ăla era un pungaş şi jumătate. Nu ştiam niciodată ce marfă o s-aducă sau cât o să-mi ceară pe ea.

Jack îl privi drept în ochi.

— Preţul cerut de mine n-are să se schimbe decât dacă o să crească preţul pe care-l plătesc pe marfă. Trebuie şi eu să îmi scot banii, la fel ca dumneata. Dacă-mi dai o listă cu proviziile pe care le doreşti, data viitoare când vin pe aici, am să fac tot ce-mi stă în putinţă să ţi le aduc.

Scoggins continuă să deschidă, tăcut, ladă după ladă, oprindu-se în răstimpuri şi săgetându-l cu o privire întrebătoare. În cele din urmă, porni cu pas apăsat înapoi spre clădire.

— Trebuie să stăm de vorbă, Brennan. Smithy, tu ai grijă de căruţă.

O namilă de bărbat, cu o înfăţişare bătăioasă, păşi imediat în faţă.

Da, era un paznic îndeajuns de fioros, conchise Jack, aruncând plasa la loc peste platforma căruţei. Nu-i era greu să ghicească despre ce voia să discute Scoggins. Hochstetler îl prevenise în privinţa asta şi îi spusese că era liber să procedeze aşa cum socotea el de cuviinţă. Pare-se că Zimmerman, fostul căruţaş, făcuse şi nişte afaceri lăturalnice cu Scoggins.

Jack se opri lângă căruţă şi se uită la mademoiselle Girard. Faţa ei era de un calm impasibil.

Dar, când îşi strecură mâna în palma lui, după ce o ajută să coboare, Jack descoperi că mâna tinerei era rece ca gheaţa.

I-o adăposti în curbura braţului său şi, strângând-o lângă el mai tare decât ar fi făcut-o în mod normal, o conduse prin mulţime, privind în ochi fiecare bărbat pe lângă care treceau. Fiecare miner îi dădea bineţe domnişoarei Girard şi, unul după altul, toţi îşi scoteau pălăriile, iscând nori de praf.

Jack o ajută să urce pe lada din faţa pragului şi fu bucuros când închise uşa în urma lor. Asta până când văzu căutătura cruntă pe care i-o aruncă Scoggins şi înţelese că motivul furiei acestuia era chiar… el.

Capitolul 16

Unde-i whisky-ul, Brennan? şuieră Wiley Scoggins din spatele unei tejghele improvizate din câteva scânduri groase aşezate pe o capră de tăiat lemne.

Jack aşteptă, cu puşca în mână, lăsând tăcerea să absoarbă acuzaţia.

— Eu nu transport băutură, domnule Scoggins.

Bărbatul hohoti, dar treptat îi pieri cheful de râs.

— Chiar vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Dar am multe alte lucruri

trebuincioase minerilor.

— Minerii n-au trebuinţă de manuale şcolare şi bomboane de mentă. Ei vor băutură. Băutură şi femei. Femei avem deja – nu ne mai lipseşte doar băutura.

Jack o simţi pe mademoiselle Girard încordându-se lângă el, dar continuă să îl privească în ochi pe Scoggins.

— Pentru asta va trebui să te înţelegi cu un alt căruţaş, domnule Scoggins. Eu unul nu privesc cu ochi buni felul în care se consumă băutura pe aici. Printre altele…

— Hait! Doar nu cumva eşti abstinent?

Ignorând întrebarea răuvoitoare, Jack scoase din buzunar lista de inventar.

— Toate celelalte lucruri pe care le-ai comandat sunt în căruţă. Aşa cum ai cerut.

— Dar lipseşte ce-i mai important!

Revizuindu-şi parcă răbufnirea, Scoggins zâmbi şi îşi desfăcu larg braţele.

— Ascultă, prietene. Oamenilor de pe-aici le place să bea din când în când o duşcă. Nu-i nimic rău în asta. După o zi grea de muncă, o merită.

— După câte-mi dau eu seama, n-aş zice că bărbaţii aceştia beau doar „din când în când”.

Expresia comerciantului se înăspri.

— Îţi plătesc îndoit.

— Nu sunt interesat.

Scoggins ieşi de după tejghea.

— Îţi plătesc întreit. Şi asta-i oferta mea finală.

Jack clătină din cap.

— Răspunsul meu rămâne „nu”.

Un rânjet înlocui pe neaşteptate încruntătura comerciantului.

— Ia să vedem dacă ghicesc… Taică-tu a fost un beţivan fără pereche şi, la beţie, obişnuia să te bată măr,

aşa că dumneata te-ai jurat să nu pui toată viaţa băutură în gură. Iar acum te afli într-o – iar Scoggins despică teatral aerul cu arătătorul, cu aerul unui predicator ce îi ameninţă pe păcătoşi cu focul iadului – într-o misiune sfântă menită să cureţe lumea de această licoare a diavolului.

Jack nu gustă foarte tare gluma.

— De descris, ai descris perfect licoarea, Scoggins, dar în rest nici că se putea să fii mai departe de adevăr. Tatăl meu a fost cel mai blajin bărbat din câţi am cunoscut vreodată, dar am văzut ce poate face băutura dintr-un om. Or eu unul refuz să fiu părtaş la asta şi nimic din ce ai putea spune sau face dumneata nu mă va convinge să-mi calc pe suflet.

Văzu cum se umflă venele de pe fruntea lui Scoggins.

— Şi dacă ţi-aş spune, domnule Brennan, că nu mă interesează nimic din marfa pe care o ai azi la dumneata?

Jack expiră încet, gândindu-se că încă mai trebuia să întrebe de tatăl domnişoarei Girard – şi că acum Scoggins probabil că nu le va oferi niciun ajutor, chiar dacă se întâmpla să ştie ceva.

— Atunci ţi-aş răspunde că-mi pare rău că nu putem ajunge la o înţelegere. Şi, după cum ţi-am spus adineauri, marfa pe care nu vrei s-o cumperi dumneata am s-o vând minerilor care aşteaptă afară dacă sunt interesaţi.

Mademoiselle Girard făcu un pas în faţă, dar Jack o prinse de braţ.

Scoggins îşi mută atenţia asupra ei.

— N-am avut încă plăcerea de a face cunoştinţă. Brennan, dânsa este nevasta dumitale?

Jack şovăi.

— Doamna este cu mine.

— Doamna… făcu Scoggins, dând încet din cap. Ei bine… asta înlătură orice altă întrebare.

Domnişoara Girard pufni indignată.

— Monsieur Scoggins, sunteţi de-a dreptul nerezona…

— Mademoiselle, vă rog să vă opriţi, spuse Jack, trăgând-o lângă el, după care îi şopti la ureche: Mi-aţi promis.

Feţele aproape că li se atingeau.

— Dar vă nedreptăţeşte, protestă ea în şoaptă.

Scoggins râse gâlgâit.

— E pătimaşă rău. Nu-i aşa, mademoiselle? Est-ce que les choses vous rendent toujours şi passionnée? Şi oui, je voudrais discuter autres choses qui vous intéressent.

Jack simţi braţul ei încordându-i-se sub mână.

Mademoiselle Girard se întoarse încet spre Scoggins.

— Voir l'injustice, c'est ça qui me rend passionnée… ça et les imbéciles qui ont été donné l'autorité".

Hohotul bărbatului umplu încăperea.

Jack se uită nedumerit de la unul la celălalt. Tonul înţepat îi suna deja cunoscut, dar era prima dată când vedea pe chipul ei acea privire de oţel.

— Ce i-aţi spus adineauri? Şi ce v-a spus el?

— În toate sunteţi aşa pătimaşă? Că, de-i aşa, aş vrea să discutăm şi despre alte lucruri care vă trezesc interesul (n.tr.).

** Nedreptatea, asta mă umple de patimă… nedreptatea şi imbecilii cărora li s-a dat autoritatea de a-i nedreptăţi pe alţii (n.tr.).

Scoggins făcu un pas în faţă.

— Et şi achète tout ce qu'il a, ma chérie, que vaut-il à vous? il y a certaines choses que je suis toujours prêt à marchander".

Jack nu înţelese cuvintele, dar din tonul lui Scoggins – şi indignarea de pe chipul domnişoarei Girard – nici nu era nevoie să le înţeleagă. Comerciantul o insultase.

Ştiind că nu avea decât o singură şansă împotriva

unui individ de talia lui Scoggins, Jack îl lovi cu patul puştii în abdomen şi, ridicând fulgerător cotul, îl păli în gură.

Scoggins făcu, clătinându-se, câţiva paşi în spate, înjurând abitir printre gemete.

Jack lăsă repede puşca din mână şi se pregăti să pareze atacul adversarului, gândindu-se din nou că fusese o idee cât se poate de proastă să accepte oferta domnişoarei Girard.

Scoggins se redresă şi se pregăti să se năpustească asupra lui, apoi… încremeni, făcând ochii cât cepele.

Urmărindu-i nedumerit privirea, Jack înlemni şi el, la fel de stupefiat precum comerciantul.

Mademoiselle Girard ţinea patul puştii rezemat strâns de umăr, sub bărbie, şi ţeava îndreptată spre comerciant. Deşi unghiul de vizare era niţel eronat, efectul de ansamblu intimida fără doar şi poate – şi asta mai ales din locul în care se afla Scoggins, de unde nu se vedea că puşca are încă piedica trasă.

— Mademoiselle… începu Jack pe un ton blajin, aşezându-şi mâna peste a ei pe ţeava armei. Nu cred că va fi nevoie azi de asta.

Îi luă arma şi o simţi tremurând.

— V-aş fi recunoscător dacă m-aţi aştepta lângă uşă.

— Bine, dar atitudinea acestui bărbat este de-a dreptul… revoltătoare! Nu pot să înţeleg cum…

Jack îşi apăsă degetele pe buzele ei. Gestul păru s-o surprindă la fel de tare cum îl surprinse pe el.

— *Vă rog*, mademoiselle Girard. Aveţi încredere în mine.

— Şi, dacă-i cumpăr toată marfa, drăguţo, cum mă vei răsplăti? Există anumite lucruri pe care sunt mereu dispus să le târguiesc (n.tr.).

Ea îl privi în ochi, vădit şovăielnică.

Câtă înflăcărare şi ce prezenţă de spirit la o fiinţă

atât de tânără! gândi Jack, studiindu-i drăgălaşele buze, ţuguiate acum de îmbufnare. Spre uşurarea lui, în cele din urmă, domnişoara Girard îi dădu ascultare şi se duse să aştepte lângă uşă.

Judecând după expresia ei însă, nu era nicidecum bucuroasă s-o facă.

Jack îşi întoarse privirea spre comerciant.

— Scoggins, te încredinţez că niciodată n-am să…

— Am să cumpăr toată marfa – totul în afară de cărţi şi de bomboane; Scoggins îşi masă, zâmbind, falca. Nu s-a mai petrecut de mult ceva aşa de palpitant prin părţile astea. *Je suis désolé, mademoiselle*, adăugă el, întorcându-se spre domnişoara Girard. *Je viens de faire le soţ, et d'une manière de très mauvais goût*".

Jack se răsuci spre ea, aşteptând o traducere.

— Monsieur Scoggins şi-a prezentat scuzele… Domnişoara Girard zâmbi şăgalnic, apoi adăugă: Atât mie, cât şi dumneavoastră, monsieur Brennan. Scuze pe care eu le accept bucuroasă. Şi, drept mărturie a încrederii sale în bunul mers al afacerilor pe viitor, de astă dată se oferă să vă achite un preţ cu zece la sută mai mare pentru marfa pe care o va cumpăra. Am dreptate, domnule Scoggins? adăugă ea, privindu-l pe comerciant pe sub gene.

Bărbatul se zgâi la ea, apoi clătină amuzat din cap.

— Da, doamnă. Aveţi perfectă dreptate.

Jack acceptă oferta – nu că ar fi crezut chiar şi-o clipă că Scoggins fusese într-adevăr cel care o făcuse – şi respectul său pentru micuţa franţuzoaică de lângă el crescu înzecit.

După ce încheiară socotelile, Scoggins ceru să fie descărcată marfa şi Jack îl întrebă de Pierre Gustave Girard, explicându-i pe scurt situaţia.

— A venit aici cândva la începutul anilor '50…

Domnişoara Girard îşi aşeză mâna pe braţul lui.

* îmi cer iertare, domnişoară. M-am comportat ca un neghiob şi asta într-o manieră de foarte prost gust (n.tr.).

— *Pardon*, dar vă înşelaţi, spuse ea, după care adăugă abia şoptit: *Mon papa* a părăsit Parisul în 1846, când eu aveam doar cinci ani.

Jack cumpăni o clipă informaţia.

— Păi asta ar însemna că aveţi trei…

Văzând-o că îşi încreţeşte uşor fruntea, nu îşi duse vorba până la capăt. Totuşi, nu putu să nu zâmbească, amuzat de reacţia ei şi încântat să descopere că erau mai apropiaţi ca vârstă decât îşi imaginase.

— M-am înşelat, Scoggins. Tatăl ei a venit aici în 46.

Scoggins termină de numărat bancnotele corespunzătoare sumei de plată trecute în recipisa detaliată, apoi, aruncându-i domnişoarei Girard o privire plină de ranchiună, mai adăugă zece la sută.

— Eu îs aici de când s-a deschis mina, acu-s nouăşpe ani de zile, da' n-am auzit niciodată de el. Majoritatea francezilor care au trecut pe-aici la început au plecat apoi mai departe. Fie s-au dus să prospecteze albiile râurilor, fie s-au mutat în coloniile unde pe atunci se extrăgea mai mult aur decât la Jenny's Draw.

Ultimul comentariu stârni curiozitatea lui Jack.

— Şi care ar fi coloniile acelea?

— Păi, ia să vedem… Duke's Run, Sluice Box, Deception şi Peerless. Astea îs minele care încă nu s-au închis. A, şi Quandry.

Scoggins împinse banii în faţă, ezită o clipă, apoi întinse mâna.

Jack i-o strânse.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneata.

— Sunt convins c-a fost, ripostă Scoggins clătinând din cap; în spatele sarcasmului său Jack sesiză şi un dram de umor. Mult noroc în căutările voastre, adăugă el,

salutându-i pe amândoi cu o înclinare a capului. *Au revoir*, *mademoiselle*.

— *Au revoir*, *et merçi*, răspunse domnişoara Girard, oferindu-i un zâmbet satisfăcător, după care îşi plecă privirea.

Nerăbdător să o scoată de acolo, Jack deschise uşa să plece, dar realiză rapid că asta nu va fi atât de uşor de făcut.

Acum în jurul căruţei, blocând drumul îngust, erau adunaţi de patru ori mai mulţi inşi decât la început.

Ţinând-o strâns pe domnişoara Girard, Jack îşi croi drum până la căruţă şi o ajută să urce. Fără a băga în seamă fluierăturile, ea scrută pe rând toate chipurile din mulţime. Jack nu încercă s-o oprească. Ştia după cine se uita. Şi spera ca într-o bună zi să îl găsească – şi ca Pierre Gustave Girard să se dovedească a fi un om vrednic de strădaniile ei.

Plesni din hăţuri şi caii o luară din loc.

Mulţimea le făcu loc să treacă, dar minerii continuau să strige după ea. Jack ar fi vrut s-o ferească de remarcile lor fără perdea, dar nu se putea lua la trântă cu o sută de bărbaţi. Şi-apoi, el o avertizase să nu vină într-un astfel de loc. Poate că acum îi va da ascultare.

Sau poate că nu, judecând după felul semeţ în care îşi ţinea bărbia în afară.

Erau aproape de marginea oraşului când ea îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— *Merçi*, monsieur Brennan, că mi-aţi apărat onoarea. Şi că aţi întrebat de *mon papa*.

În momentul acela, văzând emoţia oglindită pe faţa ei, chiar dacă ea încerca să şi-o ascundă, Jack ştiu sigur două lucruri. Unu: oricât ar dura şi oricâte aşezări miniere va fi nevoie să viziteze, avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca s-o ajute să îşi găsească tatăl. Şi doi: era sătul

până peste cap să-i spună „mademoiselle Girard”. Cu atât mai mult, cu cât ea avea un prenume atât de frumos.

— Am făcut-o bucuros... Véronique. Iar eu îţi mulţumesc că mi-ai transformat tranzacţia de azi într-una atât de bănoasă.

Ochii ei se umplură de căldură. Îşi strecură mâna delicată sub braţul lui.

— Am făcut-o cu mare plăcere... Jack.

Merseră o vreme în tăcere. Unul dintre motivele pentru care acceptase s-o ajute fusese vârsta ei – pe care el o considerase mult mai fragedă. Clătină gânditor din cap.

— La ce te gândeşti, Jack?

El şovăi.

— Nu sunt sigur c-ar trebui să-ţi spun.

— Tocmai acesta este motivul pentru care trebuie s-o faci.

Auzindu-i tonul şăgalnic, Jack îşi întoarse privirea spre ea.

— Am crezut că eşti mult mai tânără, Véronique. Asta a fost unul dintre motivele pentru care ţi-am acceptat oferta. Nu-ţi arăţi deloc vârsta. Şi te rog s-o iei drept compliment.

Véronique oftă încetişor.

— Vasăzică mama avea, totuşi, dreptate...

— În ce privinţă?

— În ultimii ani, *maman* obişnuia adesea să îmi spună că va veni o zi în care voi fi recunoscătoare că par atât de tânără. Eu nu am crezut-o. Mi-am dorit întotdeauna să arăt ca o femeie, nu ca o fetiţă.

Jack îşi alese cu grijă următoarele vorbe.

— Iertată fie-mi îndrăzneala, Véronique... dar cred că nu mai trebuie să-ţi faci nicio grijă în privinţa asta.

— Îţi mulţumesc pentru compliment... Jack, murmură

ea.

Nici el nu ştia de ce, dar femeia aceasta îi tăia pur şi simplu răsuflarea. Şi îl făcea să se simtă de parcă – după ani lungi de pribegire – s-ar fi întors, în sfârşit, acasă.

Capitolul 17

Véronique se întinse şi se ridică în şezut în patul cu aşternuturi proaspete. Razele soarelui se revărsau în camera de hotel prin geamul prăfuit al ferestrelor. Véronique îşi trecu degetele prin păr şi se aplecă spre măsuţa de noapte să vadă cât e ceasul. Văzând că era opt şi jumătate, dădu grăbită pătura la o parte. Nu intenţionase să doarmă până la oră atât de înaintată.

Cu gândul la călătoria din ajun şi la Jack Brennan, *Jack* – amintirea o făcu să zâmbească – nu reuşise să adoarmă decât spre dimineaţă, în pofida faptului că se simţea extenuată şi o durea tot corpul din pricina drumului plin de hârtoape străbătut în ziua aceea.

Aseară, când s-au întors în oraş, Jack a lăsat-o la hotel şi apoi s-a dus să lase caii la grajdul lui monsieur Sampson. În timp ce îl petrecea cu privirea, Véronique realizase că, dacă ar avea trebuinţă de ceva, nici măcar nu ştia cum să ia legătura cu el. Poate că Jack era cazat în continuare la acelaşi hotel. Totuşi, în ultimele zile nu-l mai văzuse pe culoare. Ei, dar o întrebare pusă discret lui Lilly va elucida această chestiune. Chiar şi aşa, Jack nu îi dăduse nicio indicaţie cu privire la data următoarei călătorii. Va avea grijă să primească răspuns la această întrebare cu prima ocazie când îl va vedea.

Azi avea multe de făcut, aşa că îşi strânse articolele de toaletă şi se duse întins la spălătorul de pe hol. Primul lucru pe lista ei era să îi achite lui monsieur Sampson preţul pentru căruţa de marfă. Până acum nu apucase niciodată să îi înmâneze efectiv banii, iar el nu i-o ceruse. Îşi realizase scăparea ieri după-masă când Jack i-a spus că

îi ceruse meşterului Sampson să îi construiască o altă căruţă, întocmai ca şi a ei. Faptul în sine n-ar fi trebuit s-o surprindă. Ştiuse de la bun început că Jack îşi dorea să aibă o căruţă numai a lui.

Totuşi, felul în care a spus-o i-a amintit cum se opusese el la început acestui parteneriat şi că actualul aranjament era unul de scurtă durată. Cel puţin în mintea lui Jack.

În timp ce se spăla pe faţă, începură să i se perinde prin minte crâmpeie în acuarelă ale călătoriei la Jenny's Draw. Un moment anume se detaşa net de toate celelalte.

Niciun alt bărbat nu mai sărise cu atâta dârzenie în apărarea ei. Jack n-avea cum să fi înţeles aluzia vulgară făcută de monsieur Scoggins. Şi totuşi, a ştiut că era o insultă, iar riposta lui a fost fulgerătoare şi meritată. O altă amintire vie era exaltarea pe care a simţit-o când a înşfăcat puşca lui Jack.

Ce faţă a mai făcut Jack când a văzut-o! Se întinse chicotind după prosop. A rămas de-a dreptul buimăcit, sărmanul de el! Dar ea era şi mai buimăcită. Înainte de a veni pe aceste meleaguri nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să facă aşa ceva. Ar fi considerat că nu se cade ca o doamnă să facă una ca asta. Dar acum…

Acum nu doar că îşi dorea să ţină din nou arma în mână, ci aspira chiar să înveţe să tragă cu ea!

Îşi trecu peria prin păr. Se schimbaseră multe de când părăsise Parisul. *Ea* se schimbase.

Îşi fixă pe rând pieptenii, strângându-şi părul în vârful capului, apoi îşi aranjă buclele. La un moment dat, se opri şi închise ochii.

Se văzu stând din nou în grandiosul salon al reşedinţei Marchand – cu frescele care împodobeau plafonul înalt deasupra şi marmura lustruită sub picioare – înconjurată de opulentul mobilier al familiei Marchand,

moştenit din generaţie în generaţie. Inspirând adânc, îşi aminti parfumul dulce al trandafirilor albi proaspăt tăiaţi – preferaţii mamei sale – ce te întâmpinau mereu pe masa din antreu. Auzea parcă şi acum crescendoul pianului din sala de bal la care cânta deputatul Marchand noaptea târziu.

Huruitul căruţelor şi mirosul dobitoacelor ce răzbeau din stradă îi destrămă repede îndrăgita amintire. Deschise ochii. Crăpătura din partea de sus a oglinzii sărea parcă subit în ochi, aidoma tapetului scorojit şi a pânzei prăfuite de păianjen de la cerceveaua ferestrei. Iar, în drum spre odaia ei, scârţâitul podelei de scânduri îi răsună în urechi mai supărător decât de obicei.

Călătoria aceasta o purtase departe nu doar de casă, ci şi de toate lucrurile cu care era obişnuită. Şi totuşi, în acest teritoriu necivilizat se simţea mai liberă şi mai plină de viaţă decât se simţise vreodată acasă. Cum de era cu putinţă, când ducea atât de tare dorul Parisului… şi traiului sofisticat pe care îl dusese odinioară?

Îşi puse jacheta asortată fustei şi vârî banii datoraţi meşterului Sampson în săculeţul de mână. O întrebare îi stăruia în minte. I-or fi făcând ei plăcere schimbările pe care le descoperise recent la propria persoană, dar erau ele, oare, schimbări în bine… sau ţinutul acesta neîmblânzit o schimbase în rău?…

O altă dilemă era relaţia ei cu Jack Brennan. Spre deosebire de Franţa, aici, în Statele Unite, diferenţa dintre clasele sociale era adesea atât de neclară încât îţi era peste putinţă să distingi unde se termina una şi unde începea cealaltă.

Jack era un bărbat integru, onorabil şi cumsecade şi se dovedea a fi o călăuză şi o pază de excepţie, dar îi era mult inferior pe scara socială. Şi Véronique ştia că – oricât de mult ar călători împreună, şi oricât de neprotocolare ar

fi normele de conduită ale acestei ţări nou-născute – cel mai cuminte va fi să păstreze o anumită distanţă între ei.

Şi exact asta avea de gând să facă.

Véronique porni spre rotărie pe ruta obişnuită. Văzând mulţimea tot mai numeroasă ce se strângea la colţul străzii, încetini pasul şi se gândi s-o ia pe un traseu ocolitor, când atenţia îi fu atrasă de bărbatul ce stătea cocoţat pe un butoi răsturnat. Acesta arătă spre ceva în spatele lui, iscând murmure de entuziasm în mulţime.

Intrigată, Véronique se apropie îndeajuns cât să distingă obiectul spre care erau îndreptate toate privirile.

Spre dezamăgirea ei, descoperi că era vorba de un simplu *vélocipède*.

— Apropiaţi-vă cu curaj, oameni buni! striga vânzătorul cu o înflăcărare crescândă. E cel mai nou import din Europa, vehiculul regilor şi al reginelor! Se numeşte bicicletă şi are să vă schimbe vieţile pentru totdeauna!

Véronique zăbovi o clipă, gustând reacţia publicului când individul conduse demonstrativ bicicleta în susul şi-n josul străzii. Dar comentariul acestuia cum că velocipedul ar fi un vehicul regal era de-a dreptul absurd. Regele nu pedalase în viaţa lui pe străzile Parisului. Ce idee ridicolă!

Îşi aminti reacţia pe care a avut-o ea când a văzut pentru prima dată vehiculul cu înfăţişare bizară. Cu câţiva ani în urmă, când velocipedul constituise ultimul răcnet la Paris, Cristophe îşi achiziţionase şi el unul. Târziu într-o seară, reuşi în sfârşit s-o convingă să îl încerce, asigurând-o că nu-i nimeni prin preajmă s-o vadă. Dar cele două ture făcute în curtea din dos, încercând să-şi păstreze echilibrul pe acea şa minusculă în timp ce se ţinea de fustă şi se lupta cu zgâlţâitul cauciucurilor groase pe pietrele de pavaj, au constituit o experienţă problematică şi istovitoare pe care n-a mai dorit să o repete.

Auzindu-şi numele, Véronique urcă pe trotuar să vadă mai bine. Scrută mulţimea şi, în cele din urmă, o zări pe Lilly făcându-i cu mâna de pe trotuarul opus.

Fata îi făcu semn să aştepte, apoi îşi apucă fusta şi traversă strada, ocolind gropile şi grămezile de bălegar.

În spatele ei, pe trotuar, Véronique zări un grup de fete şi de băieţi ce păreau a fi de-o seamă cu fiica pastorului, uitându-se lung la mersul lui Lilly. Unul dintre băieţi – blond, înalt şi suplu – începu să-şi tragă un picior după el, ţinându-se cu o mână de cracul pantalonilor. Când ceilalţi începură să chicotească pe înfundate, maimuţăreala lui deveni şi mai exagerată.

Realizând subit ce face băiatul, Véronique începu să clocotească de indignare. Îi aruncă micului nemernic o privire nimicitoare, care scăpă însă atenţiei culpabilului.

— *Bonjour*, mademoiselle Girard, o salută Lilly, urcând anevoie pe trotuar, cu faţa îmbujorată de încântare. *Comment allez-vous*?

Străduindu-se să îşi mascheze furia, Véronique zâmbi, impresionată de repeziciunea cu care învăţa Lilly şi de accentul ei aproape perfect.

— Bună ziua, miss Carlson. Eu sunt bine, mulţumesc. Văd că ai studiat expresiile pe care ţi le-am notat; arătă în josul trotuarului. Am câteva treburi de rezolvat. N-ai vrea să mă însoţeşti?

Fără îndoială că Lilly era deja obişnuită să fie luată în zeflemea, dar azi Véronique voia s-o ferească de asta. E incredibil de cât de răi pot fi unii copii – fie că e vorba de un defect trupesc sau de o *petite fille* fără tată.

Lilly încuviinţă din cap, scuturându-şi lungile bucle negre.

— Am învăţat pe de rost toate expresiile, mademoiselle Girard. Eşti bună să-mi mai dai câteva? Când ai timp, fireşte.

— Ai memorat întreaga listă?

— *Oui*, mademoiselle, răspunse Lilly, cu ochii strălucind de mândrie.

Véronique îşi drese teatral vocea. Se impunea un test.

— Bună seara, doamnă Carlson.

— *Bonsoir*, *madame* Carlson, răspunse Lilly, dând ochii peste cap în semn că a fost prea uşor.

Véronique ridică o sprânceană.

— Mă numesc Lilly Carlson.

— *Je m'appelle* Lilly Carlson.

Încercând să nu zâmbească, dar mândră în sinea ei de tânăra sa elevă, Véronique hotărî să îi dea încă o frază de tradus. Şi era sigură că Lilly îşi va aminti seara când i se întâmplase asta.

— Am închis uşa camerei mele şi am lăsat cheia înăuntru.

Zâmbind cu toată faţa, Lilly îşi ridică superior bărbia.

— J'ai fermé la porte de ma chambre et al., laissé la clé à l'intérieur.

Véronique se opri la colţul străzi şi bătu încet din palme.

— *Magnifique*! Sunt de-a dreptul impresionată, Lilly. Eşti o elevă minunată. Şi da, am să-ţi dau cu plăcere şi alte expresii de învăţat. Le voi aşterne pe hârtie diseară… imediat după ce încheiem prima noastră lecţie de făcut reverenţe; îi făcu fetei cu ochiul. Credeai că am uitat, *non*?

Zâmbetul încântat al lui Lilly arăta că fata se temuse că da.

— Vai, îţi mulţumesc! Abia aştept!

Nădăjduind ca lecţia să nu fie un chin pentru copilă, Véronique arătă spre rotărie.

— Dar acum… am o întâlnire cu monsieur Sampson, aşa că trebuie să plec.

— E în regulă. Şi eu am o întâlnire, iar după aceea trebuie să mă duc la lucru, spuse Lilly, îmbrăţişând-o scurt. Hai să ne întâlnim în sala de mese a hotelului diseară, după cină. Şi ar mai fi ceva… Duminica viitoare mă duc să-i fac o vizită unei prietene de familie care locuieşte în afara oraşului. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine; îşi arcui sprâncenele. Mama o să facă brioşe cu dulceaţă de căpşuni şi sunt sigură că miss Maudie o să le împartă cu noi.

După drumul de ieri până la Jenny's Draw, gândul de a mai merge cu căruţa nu o atrăgea defel, dar cel de a petrece timpul cu Lilly o atrăgea cât se poate de tare. Stabiliră aşadar când şi unde se vor întâlni.

Când ajunse la rotărie, găsind atelierul ticsit de muşterii, adică de bărbaţi, Véronique hotărî să aştepte afară.

Soarele puternic de vară strălucea de pe cerul azuriu, fără urmă de nori, iar ea îşi uitase parasolul. Dar nici că-i păsa. Îşi lăsă capul pe spate, savurând mângâierea caldă a razelor pe gât şi simţindu-se uşor rebelă. Abia ce venise în ţara aceasta, şi deja îi resimţea influenţa nefastă. Madame Marchand o apostrofa de fiecare dată când îşi uita umbreluţa, spunând că este un *faux pas* echivalent cu uitarea mănuşilor. Véronique îşi privi mâinile dezmănuşate şi îşi mişcă degetele, simţindu-se scandalos de indecentă. Niciuna dintre femeile pe care le văzuse în Willow Springs nu…

— Ai face bine să-ţi acoperi feţişoara aia drăgălaşă, miss. Şi mânuşiţele. Pân' nu se umplu de pistrui.

Véronique îl văzu pe moşneag şi făcu un pas înapoi, încleştându-şi mâinile pe *réticule*.

Bătrânul trăgea după el o cotigă. Îi amintea de cerşetorii ce împânzeau străzile în faţa Operei din Paris. Când lumea bună ieşea de la spectacol, mulţi dintre

sărmanii aceia strigau după ei, cerându-le bani. Alţii cerşeau tăcuţi, cu mâna întinsă şi ochii goi. Aceştia o înspăimântau cel mai tare – feţele lor supte erau lipsite de emoţie, de parcă moartea i-ar fi vizitat deja pe nesimţite. În serile acelea, deputatul Marchand avea mereu buzunarele doldora de mărunţiş. Şi nu arunca bănuţii în stradă, aşa cum făceau alţii înainte să dea fuguţa înapoi la viaţa lor de huzur. El înmâna personal bănuţ cu bănuţ, privind în ochi fiecare bărbat, femeie sau copil.

Pe Véronique însă, chiar şi numai gândul de a-l atinge pe acest om o făcea să se cutremure. Dinţii moşneagului, puţinii care îi mai rămăseseră, erau îngălbeniţi. Cămaşa, pătată şi murdară, atârna pe umerii lui plăpânzi şi, dacă nu ar fi avut bretele, pantalonii precis că i-ar fi alunecat în jurul gleznelor. O miasmă puternică îi ajunse la nări şi Véronique înghiţi convulsiv, bucuroasă că în dimineaţa asta alesese să sară peste micul dejun.

Brusc, o năpădi mustrarea de conştiinţă.

I se puse un nod în gât. Ar fi vrut să se poată răsuci şi pleca, dar îi era peste putinţă să îşi întoarcă privirea.

— Tare arătoasă rochie mai ai, domniţă. Nu cred să mai fi văzut vreodată una la fel; bătrânul cerşetor zâmbi ştirb şi, aplecându-se cu un aer teatral, îi privi lung turnura rochiei. Ai zice că-i o cambuză, nu alta.

Hohotul bătrânului răsună strident şi hârâit şi se termină cu un acces de tuse.

Véronique făcu încă un pas îndărăt, relativ convinsă că bărbatul era inofensiv. Poate dacă îi dă câţiva bănuţi, o va lăsa în pace. Fără să îşi descleşteze degetele de pe săculeţul de mână, scotoci înăuntru după portofelul cu mărunţiş.

— Vino de-aruncă o privire peste marfa mea. Că am nişte lucruşoare tare frumoase aici; moşneagul începu să scormonească prin vechiturile din cotigă. Am, iaca, nişte

cărţi cu ilustraţii, tare drăguţe… ori poate că podoabele îs mai pe gustul dumitale…

Ridică o pereche de cercei, cu găuri acolo unde fuseseră odinioară pietrele. Astea nu-s nici pe departe aşa drăgălaşe ca dumneata, da-s convins că frumuseţea dumitale le-ar da strălucire.

Regretând că nu îşi purta mănuşile, Véronique îi întinse, din vârful degetelor, două monede de 5 cenţi.

Bătrânul se uită la bani, apoi la ea, şi faţa zbârcită şi arsă de soare i se posomorî.

— Da’ n-ai ales nimica. Şi-apoi… Privi precaut în stânga şi-n dreapta, de parc-ar fi vrut să se asigure că nu sunt iscoade prin preajmă, apoi adăugă în şoaptă: Trebuie să mă-ntrebi dacă nu las din preţ; îi făcu cu ochiul. Că eu las întotdeauna.

Vrând să îl vadă odată plecat, Véronique arătă spre bănuţii pe care îi ţinea cu vârful degetelor. Dacă bătrânul i-ar accepta, ea îşi va fi îndeplinit obligaţia creştinească.

— Astăzi nu am trebuinţă de nimic, monsieur. Dar vă rog să primiţi orişicum banii aceştia, adăugă ea, întinzându-i iar monedele.

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se ridicară fugerător.

— Nu eşti de prin părţile astea, am dreptate?

— Monsieur… vă rog să acceptaţi pomana şi să mă lăsaţi…

— Ehei, bună dimineaţa, nea Callum Roberts.

Auzind glasul lui Jack, Véronique răsuflă uşurată. Se răsuci, pregătită să îi mulţumească, dar descoperi că el nici măcar nu se uita la ea. Privirea lui era fixată asupra cerşetorului.

Faţa bătrânului se lăţi într-un zâmbet, dezvăluind chiar mai puţini dinţi decât estimase ea iniţial.

— Măi să fie! Jack Brennan! Cum o mai duci, fiule?

Jack strânse mâna lui monsieur Roberts.

— Mulţam, bine. V-am văzut stând de vorbă şi m-am gândit să mă alătur şi eu discuţiei.

Întrebându-se cum de îl cunoştea Jack pe acest om, Véronique sesiză privirea discretă pe care i-o aruncă Jack şi îi mulţumi printr-o privire la fel de subtilă că o salvase. *Din nou*.

— Ceva marfă nouă n-ai, taică Roberts? îl întrebă Jack pe bătrân, uitându-se în cotigă. Să ştii că tare-s mulţumit de făcăleţul pe care mi l-ai vândut vineri.

Unfăcăleţ?? încercă să îi surprindă privirea, dar nu reuşi.

— Păi, ia să vedem ce alte comori am eu aici… murmură monsieur Roberts, apucându-se să scotocească iar printre vechituri.

Véronique se uită la Jack. Acesta îl urmărea pe bătrân cu o nedisimulată grijă şi afecţiune. În mod ciudat, familiaritatea cu care îl trata el pe cerşetor o făcea să se simtă şi mai prost.

— Iacătă. Cred că ăsta ar putea fi numai bun pentru matale.

Bătrânul se îndreptă cu efort din şale şi îi întinse lui Jack un fier de călcat ruginit.

Véronique aşteptă curioasă reacţia lui Jack. După părerea ei, un fier de călcat era ultimul lucru de care ar avea nevoie un bărbat ca Jack Brennan.

Un zâmbet se întinse încet pe chipul bărbatului mai tânăr.

— Da, e numai bun.

Monsieur Roberts clătină din cap când Jack luă fierul din mâinile sale plăpânde.

— Da’ nu care cumva să târguieşti un lucru de care n-ai trebuinţă. Nu-i nimic mai rău pe faţa pământului decât să-ţi arunci banii pe un fier de călcat pe care n-o să-l

foloseşti sau cu care n-ai ce face.

Véronique zâmbi, mişcată de grija bătrânului şi de gentileţea cu care îl trata Jack.

— Nu l-aş cumpăra dacă nu mi-ar fi de folos, taică Roberts. Pe cuvânt. Uite, chiar vinerea asta am să pornesc la drum şi tovară… – şui meu de călătorie e foarte pretenţios când vine vorba de treburile astea. Îi place ca totul să fie ca scos din cutie, aşa că socot că fierul ăsta are să-i fie de mare folos.

Dură o clipă până ce Véronique realiză că despre ea era vorba. Şi că Jack îi spunea că aveau să facă o nouă călătorie peste trei zile! încă o şansă de a-l căuta pe tatăl ei – şi de a fi în compania lui Jack. Acest ultim gând o încânta mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Conştientă de privirile lui prevenitoare, avu grijă să nu-şi trădeze încântarea simţită la auzul veştii, imaginându-şi totodată ce folosinţă ar putea da fierului de călcat când Jack va încerca din nou s-o persifleze.

Jack o luă cu blândeţe de braţ şi adoptă un ton ceremonios.

— Domnule Callum Roberts, ai avut plăcerea de a face cunoştinţă cu mademoiselle Véronique Girard? Dumneaei a venit de curând în ţara noastră taman din Paris.

Sprijinindu-se cu o mână de cotigă, monsieur Roberts se înclină uşor din şale.

— Mademoiselle Girard, este o adevărată încântare să te cunosc.

Surprinsă de reverenţa lui, Véronique speră că bătrânul nu cunoştea şi norma de conduită conform căreia doamna trebuia să îşi întindă mâna spre a-i fi sărutată. Dar ea o cunoştea şi, judecând după expresia lui Jack, o cunoştea şi el. Totuşi, nu-şi putea imagina buzele cerşetorului atingându-i pielea. Oricât ar fi vrut, braţul

refuza pur şi simplu să i se dezlipească de trup – până se uită la Jack.

El dădu aproape imperceptibil din cap, spunându-i din ochi că nu are de ce să se teamă.

Încurcată, refractară, cu stomacul întors pe dos, Véronique făcu o reverenţă şi întinse mâna.

— Încântată de cunoştinţă, monsieur Roberts.

Încercă să îşi reprime o grimasă când bătrânul îi luă mâna şi i-o sărută. Când ridică privirea, Véronique simţi că i se pune un nod în gât.

Ochii urduroşi ai moşneagului înotau în lacrimi şi, în pofida incontestabilului abis social dintre ei, Véronique se simţi, în mod ciudat, nevrednică de evidenta lui adoraţie şi stimă.

— Iar acu, miss, e rându dumitale să alegi ceva, spuse bătrânul, fluturându-şi mâna artritică deasupra cotigii. Azi poţi să-ţi alegi ce doreşti. Cadou din partea mea.

Véronique clătină din cap.

— *Merçi beaucoup*, dar acum nu am trebuinţă de nimic, monsieur.

Bătrânul îşi plecă abătut privirea. Văzând că Jack clatină discret din cap, Véronique înţelese că făcuse o greşeală.

— Totuşi, dacă e să mă gândesc mai bine – şi văzu cum zâmbetul reapare pe chipul lui Jack – cred că s-ar putea să găsesc ceva… dacă mă uit mai îndeaproape.

— Îs sigur c-ai să găseşti.

Bătrânul scoase o cârpă din buzunarul de la spate şi îi prezentă pe rând vechiturile, ştergând fiecare obiect înainte de a i-l înmâna.

În cele din urmă, Véronique alese o ceaşcă de porţelan, rămasă în mod regretabil fără toartă, dar, orice-ar fi spus Jack, n-avea s-o folosească niciodată pentru a

bea din ea. Avea şi ea limitele ei.

— *Merçi*, monsieur Roberts. Şi vă rog mult să primiţi bănuţii aceştia; citind aprobarea în ochii lui Jack, îi întinse bătrânului monedele. Nu e nimic mai plăcut pe faţa pământului decât să găseşti comori acolo unde nici nu te aştepţi, *non*?

Capitolul 1S

Véronique rupse foaia de desen şi o făcu cocoloş. Creionul refuza pur şi simplu să se supună indicaţiilor sale. La un moment dat, mai că-i venise să-l rupă în două, dar apoi îşi amintise că din pricina unui asemenea gest necugetat un coleg de-al ei îşi zdrelise degetele.

Se ridică de la masă şi începu să se învârtă nervoasă prin puţinul spaţiu din camera de hotel ce nu era ocupat de cufere.

Îi vedea mâinile în faţa ochilor; imaginea era atât de clară de ai fi zis că bătrânul cerşetor se afla chiar acolo în faţa ei, cu plăpândele-i braţe întinse şi palmele întoarse în jos. Îşi închise ochii şi se concentră.

De când îşi luase rămas-bun de la monsieur Roberts, ceva mai devreme, gândurile, din propria şi supărătoarea lor iniţiativă, i se întorceau întruna la mâinile lui – cu încheieturile lor umflate de artrită, pielea subţire ca hârtia şi pătată de timp şi de bătrâneţe şi degete noduroase. Ce viaţă grea trebuie să fi dus acele mâini, judecând după cicatricele care le acopereau, câtă durere trebuie să fi îndurat!

La atelierul de pictură, avuseseră adesea modele care pozau nud. Desenase nenumărate mâini, picioare, braţe şi alte părţi ale corpului – curbura lină a unui spate gol de femeie, umerii largi ai unui bărbat… Zugrăvirea corpului uman era, fără doar şi poate, mai interesantă decât cea a unei vaze cu floarea-soarelui sau a unui câmp de maci, dar şi mult mai dificilă. Redarea mişcării, a *vieţii*,

într-o reprezentare statică a subiectului era o artă pe care o studiase ani de zile – şi pe care încă nu o stăpânea pe de-a-ntregul.

Se aşeză iar la masă şi, din adâncurile fiinţei sale, conjură toată încrederea pe care o avusese vreodată în sine şi toate complimentele primite de-a lungul timpului pentru lucrările ei şi, concentrând acea energie asupra foii goale din faţa sa, o luă de la capăt.

Creionul începu să se mişte pe hârtie într-un ritm care, deşi i se păru imediat extrem de firesc, îi era totodată distant şi tulburător de străin.

Gândul îi zbură la Jack şi, în timp ce creiona migălos pe hârtie, se întrebă ce ar spune el dacă i-ar vedea schiţele şi tablourile. Ar afişa oare o mină politicoasă şi şi-ar căuta, încurcat, cuvintele… ca să n-o jignească?

Ce păcat că nu avea şi ea talentul Berthei Morisot şi al celorlalţi… Atunci poate că Jack ar avea o părere mai bună despre ea. Nu că Jack i-ar fi dat de înţeles că are o părere proastă despre ea. Totuşi, dacă ar avea un asemenea har, poate că ar considera-o mai capabilă, mai merituoasă.

Ridică ustensila de pe hârtie şi îşi cercetă nemulţumită lucrarea. Nu era cine ştie ce. Liniile mâinilor erau trasate cu stângăcie, forţate, statice şi neînsufleţite. Mototoli foaia şi o aruncă în colţ, lângă celălalt cocoloş de hârtie.

Cum putea Dumnezeu să înzestreze pe cineva cu un har şi apoi să i-l ia aşa, dintr-odată? Mai bine nu îi dăruia de la bun început niciun talent, decât să o lase acum goală pe dinăuntru, râvnind după bucuria pe care o cunoscuse odinioară, când arta i se revărsa prin mâini, prin întreaga fiinţă, de parcă ar fi izvorât chiar din inima Lui.

Oare va fi vreodată în stare să picteze un tablou cu talentul cu care o făcea Berthe? Probabilitatea părea

aproape nulă într-un orăşel american de provincie precum Willow Springs. Învăţăceii au nevoie de îndrumarea dascălilor ca să devină mai buni, *nont* Or, unde să se găsească în acest capăt de lume un dascăl capabil să o înveţe, să o îndrume şi să îi lărgească sfera cunoştinţelor artistice?

Cu ochii la cocoloaşele de hârtie aruncate în colţul odăii, gândul îi zbură la predica ţinută recent de pastorul Carlson. Până acum nu se gândise niciodată că Dumnezeu ar fi nemilos, nici chiar prin prisma prematurei dispariţii a mamei sale. Moartea făcea parte din viaţă. Era, de bună seamă, o încheiere a vieţii, dar acesta era mersul firesc al lucrurilor. O ştia prea bine, fiindcă de mic copil trecuse pe lângă pragul morţii, cutreierând în umbra atingerii ei, în cimitirul Montmartre.

Dar retragerea talentului de a desena, de a picta, era ca o retragere a lui Dumnezeu însuşi din viaţa ei. Şi, în lumina tuturor lucrurilor pe care graţia divină – oricât ar fi fost ea de înrâurită de liberul arbitru uman prin însăşi voia lui Dumnezeu – îngăduise a-i fi răpite în viaţă, această ultimă privaţiune i se părea de-a dreptul plină de cruzime.

— *Très bien*, mademoiselle Carlson! exclamă Véronique, ridicându-se de pe scaun şi bătând din palme, cu un entuziasm ce avea la bază nu corectitudinea executării, ci sârguinţa de care dăduse dovadă copila în lecţia din ultimul ceas.

Lilly se ridică din reverenţa nu tocmai izbutită cu fruntea îmbrobonită de sudoare. Ora cinei trecuse de mult şi sala de mese a hotelului era goală.

— Eşti foarte amabilă, mademoiselle Girard… dar nu-ţi merit laudele. *Nu* am făcut corect nicio reverenţă. Dar pot s-o fac. Ştiu că pot.

După cum prevăzuse Véronique, atela de fier de la piciorul drept al fetei îngreuna considerabil înclinarea şi

nici chiar strălucirea ochilor lui Lilly nu putea masca durerea surdă ce se oglindea în ei. Véronique nu ştia dacă aceasta era din cauza efortului depus de fată peste zi sau a repetatelor încercări de a stăpâni arta reverenţei, dar voia să îi pună capăt.

— Zelul tău de a învăţa nu încetează să mă surprindă, *ma chérie*. Dar cred că am exersat suficient pentru seara aceasta. Acum trebuie să te odihneşti.

Lilly trase adânc aer în piept şi îşi încleştă maxilarele delicate.

— Nici gând! N-am să renunţ până nu-mi iese aşa cum trebuie.

La auzul asprimii din vocea lui Lilly, Véronique ridică o sprânceană. Dar ştia prea bine că acea asprime nu îi era adresată ei. Recunoştea încăpăţânarea din spatele atitudinii lui Lilly, şi amărăciunea ei – deoarece încercase şi ea aceleaşi trăiri mai devreme, când se războise cu creionul şi cu foaia de desen.

Cu o privire hotărâtă, Lilly îşi aşează din nou în faţă piciorul stâng, apoi, îndoindu-şi genunchiul şi ţinându-şi cu o mână fusta, încercă să îşi rotească piciorul drept înapoi într-un mod graţios. Fie îi cedă genunchiul, fie se dezechilibră, dar dacă nu s-ar fi sprijinit iute de scaunul de lângă ea, fata s-ar fi prăbuşit, fără îndoială, pe podea.

Véronique dădu să-i sară în ajutor, dar Lilly îi făcu semn s-o lase. Lacrimile împânziră ochii lui Véronique şi începură să şiroiască pe obrajii lui Lilly.

— N-are niciun rost! Lilly îşi recăpătă echilibrul şi împinse nervoasă scaunul. N-am să fiu niciodată în stare să fac o reverenţă aşa ca dumneata!

— Cine spune că trebuie s-o faci exact ca mine, *ma chérie*? Există vreo regulă nescrisă de care nu am eu cunoştinţă?

Năpădită subit de remuşcare, Véronique încremeni.

Cum îndrăznea să o amăgească astfel pe această dulce copilă, când ea însăşi – o femeie în toată firea – se lupta cu acelaşi sentiment de neputinţă?

— Dar dumneata eşti aşa de graţioasă şi de drăguţă, mademoiselle Girard… Iar eu n-am să fiu niciodată…

Lilly clătină din cap, neputând să ducă fraza până la capăt.

Véronique se apropie de ea şi îi ridică blajin bărbia. În pofida diferenţei mari de vârstă, Lilly o ajungea deja în înălţime şi, fiind încă în creştere, peste câteva luni fără îndoială că avea s-o întreacă.

Véronique mângâie o buclă neagră de pe tâmpla fetei.

— Eşti deja foarte frumoasă, Lilly. Gestul acesta caraghios pe care îl exersăm noi acum nu poate schimba în vreun fel acest adevăr imutabil. Te supără şi altceva, *ma chérie*?

Lilly îşi muşcă, oftând, buza inferioară.

— Azi am fost cu părinţii mei la doctor. Să vorbim de operaţie…

La auzul cuvântului „operaţie”, îngrijorarea lui Véronique crescu şi mai mult.

— La picior? întrebă ea abia şoptit.

— Da. M-am născut cu un picior mai scurt decât celălalt şi dreptul mi-a crescut strâmb. Tata mi-a umplut mereu cu vată gheata dreaptă şi asta era de ajuns. Dar în ultimul an…

Véronique înţelese.

— Corpul tău a început să se transforme dintr-unul de copil în corpul unei tinere femei…

Lilly încuviinţă din cap.

— Lucrurile s-au înrăutăţit. Acum o lună, doctorul Hadley ne-a vorbit de o operaţie pe care o face un chirurg din Boston. A citit despre ea în gazetă. Părinţii mei i-au

spus că ar dori să afle mai multe, aşa că doctorul Hadley i-a scris chirurgului despre cazul meu. Azi, când am fost la dânsul, mi-a măsurat picioarele, genunchii şi şoldurile şi a luat tot felul de notiţe despre poziţia corpului meu şi felul în care mi se mişcă picioarele. A zis că va trimite toate datele astea chirurgului. O să mai dureze vreo două luni până ce vom afla ce crede dumnealui despre cazul meu şi dacă are sau nu rost să mă operez; fata îşi plecă privirea în pământ, încleştându-şi degetele pe fusta de stambă. Azi doctorul Hadley ne-a spus câte ceva şi despre operaţie.

Véronique citi veşti proaste în expresia lui Lilly. O îndemnă pe fată să ia loc, apoi se aşeză pe scaunul lângă ea.

— Este periculoasă, această intervention chirurgicale?

— Doctorul spune că-i riscantă. Şi e mai costisitoare decât credeam; Lilly râse amar. Eu am pus nişte bănuţi deoparte, lucrând cât mă ţin puterile la hotel. Ai mei fac şi ei tot ce le stă în putinţă ca să mai strângă nişte bani. Mama ia şi mai multe haine la ajustat şi spălat, iar tata lucrează cu ziua la *ranch*-uri şi aici, în oraş – oriunde se iveşte ceva de lucru.

Copila tăcu o clipă, apoi îşi strânse buzele.

— Dar va dura ani întregi pân' ce-o să adunăm toţi banii necesari.

— Monsieur Hadley consideră că *le chirurgien* din Boston se va învoi să te opereze?

— Chirurgul i-a spus că de regulă nu operează decât copii mai mici. Dar, după cum văd eu lucrurile, e de bun augur că s-a învoit să-mi analizeze cazul, nu-i aşa?

Véronique aprobă din cap – din dorinţa de a-i insufla speranţă.

— Şi ce părere are doctorul Hadley despre situaţia ta?

— După cât de repede cresc şi felul în care îmi sunt poziţionate articulaţiile, e de părere că – *dacă* domnul chirurg se va învoi să mă opereze – operaţia trebuie să fie făcută până cel târziu la sfârşitul anului. După aceea, piciorul îmi va fi prea deformat.

Lilly îşi ridică tivul fustei, descoperind atela care i se întindea de-a lungul piciorului drept.

— Doctorul zice că piciorul stâng o să continue să crească normal; făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton mai scăzut: Dar nu şi cel drept. Totuşi, adevărata mea problemă nu este piciorul, ci şira spinării; Lilly se îndreptă involuntar din spate, apoi îşi duse mâna la şale. Coloana mi-e curbată într-o parte şi apasă pe un nerv.

Véronique se încruntă.

— Şi asta îţi produce dureri mari, *n'est-ce pas*?

— Când şi când. Acum câteva luni doctorul Hadley mi-a dat un remediu pentru durere – un praf pe care mi-l amestec în ceai – dar nu mai are acelaşi efect ca la început. Nici exerciţiile pe care m-a îndrumat să le fac nu mă mai ajută prea mult; copila îşi pironi mâinile încleştate în poală. Dar nu-i o durere de nesuportat. M-am obişnuit cu ea.

Maturitatea din tonul fetei, gravitatea situaţiei sale şi seninătatea cu care o accepta, toate acestea nu făcură decât să o îndurereze şi mai tare pe Véronique. Nu era drept ca o fiinţă atât de tânără să trebuiască să dea dovadă de o asemenea tărie.

Véronique îşi formulă cu grijă următoarea întrebare.

— Doctorul Hadley v-a spus care sunt celelalte opţiuni în caz că tu şi părinţii tăi alegeţi să nu faci operaţia?

Văzu cum chipul lui Lilly se înnegurează.

— După ce a cercetat fişa pe care i-a trimis-o doctorul Hadley luna trecută, chirurgul a spus că, fără

operaţie…

I se frânse vocea. Pieptul i se ridică şi coborî, dar ea nu scoase niciun sunet.

— A spus că într-un an de zile – frumoşii ei ochi violeţi i se umplură de lacrimi – n-am să mai pot merge.

Véronique vru să spună ceva, dar, din cauza nodului din gât, nu fu în stare.

— La vară împlinesc doisprezece ani, mademoiselle Girard; un zâmbet trist alunecă peste faţa copilei. Şi n-am dansat niciodată cu un băiat… Am dansat cu tata; în clipa aceea tot curajul de chipul fetei se risipi. Dar asta nu se pune!

Véronique o strânse în braţe, şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Dintr-odată, nemulţumirea pe care o simţea ea pentru că nu mai putea să picteze un tablou sau să creioneze o schiţă părea, comparativ cu situaţia fetei, insignifiantă şi egoistă.

Făcu un pas înapoi, îşi scoase batista din mânecă şi i-o dădu lui Lilly. Surprinsă de vârsta fragedă a fetei – era chiar mai tânără decât îşi imaginase – creierul începu să-i zbârnâie.

— Riscurile operaţiei… începu ea în şoaptă, sunt mari? Ce-a zis doctorul Hadley?

— Chirurgul i-a spus că până acum a operat patruzeci şi opt de copii care sufereau de aceeaşi problemă ca mine, răspunse Lilly, cu reţinere în glas. Treizeci şi nouă dintre ei s-au făcut bine şi de atunci pot să meargă normal. Patru dintre ei au rămas şchiopi.

Véronique se încruntă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ceilal…?

Văzând expresia de pe chipul lui Lilly, nu îşi duse întrebarea până la capăt şi regretă că nu s-a gândit mai bine înainte de a deschide gura. Dădu din cap.

— Şi… ce hotărâre aţi luat tu şi părinţii tăi, *ma*

chérie, în caz că *le chirurgien* acceptă să te opereze?

— Părinţii mei discută mult despre asta, dar încă n-au făcut o alegere. Îi aud noaptea, când ei cred că eu dorm. Chiar dacă am avea banii pentru operaţie, nu sunt sigură ce hotărâre ar lua. Doctorul Hadley i-a spus lui tata că, dacă ar şti, oamenii din Willow Springs ar fi negreşit dornici să ne vină în ajutor, după tot binele pe care l-au făcut părinţii mei în oraşul acesta.

— Sunt sigură că domnul doctor are dreptate. Deşi nu mă aflu de multă vreme aici, ştiu că *ton père et la mère* sunt foarte stimaţi de oamenii din Willow Springs.

Buzele fetei schiţară un zâmbet tremurat.

— *Merçi beaucoup*, mademoiselle Girard. Dar mulţi sunt suferinzi şi nu vin să ceară ajutorul altora, ci înfruntă boala aşa cum pot, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Dintr-odată, lui Véronique îi veni o idee. Cum de nu se gândise până acum la asta? Primul lucru pe care îl va face mâine dimineaţă va fi să îl caute pe medicul din Willow Springs şi să discute cu el situaţia. Apoi va face o vizită la bancă.

Jack o salută înclinând din cap pe tânăra ce venea înspre el pe trotuar, sperând că destinaţia ei era oficiul de cadastru. Aştepta de vreo douăzeci de minute să se deschidă biroul şi pierdea timp preţios cu fiecare ticăit al ceasului său de buzunar.

Femeia vârî cheia în broască şi răsuci mânerul.

— Aşteptaţi de mult? îmi cer scuze, am ajuns… cam târzior în dimineaţa aceasta.

Jack clătină din cap.

— Nu, abia ce-am ajuns şi eu. Dar aş vrea să pornesc cât mai repede la drum. Azi am de dus nişte marfă în munţi.

— Văd, răspunse ea zâmbitoare, aruncând o privire spre căruţa din spatele lui. Şi se pare că aveţi marfă

multişoară; deschise uşa şi îi făcu semn s-o urmeze. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Jack Brennan, noul căruţaş al domnului Hochstetler.

Având în vedere că Willow Springs nu era un oraş foarte mare, comentariul ei nu îl luă prin surprindere. Jack încuviinţă din cap şi intră.

— Da, doamnă, eu sunt Jack Brennan.

Îşi scoase pălăria.

— Eu sunt miss Duncan… Aida Duncan. Încântată de cunoştinţă.

Tânăra îşi agăţă şalul şi boneta în cuiul de pe perete, apoi adăugă, arcuindu-şi sprâncenele:

— Cred că v-am văzut duminică la biserică.

— Da, doamnă. M-am strecurat înăuntru puţin după începerea slujbei şi m-am aşezat în spate.

Femeia îl fixă preţ de o secundă, apoi zâmbetul îi deveni cochet.

— Un prieten mi-a spus că veniţi din Oregon.

— Aşa este. Dar mă tem că aveţi un avantaj faţă de mine, miss. Nu mi-am dat seama că postul de căruţaş se bucură de asemenea notorietate în rândul locuitorilor din Willow Springs. Mă simt adânc onorat, adăugă el zâmbind mucalit.

Tânăra îşi plecă privirea şi strânse din umeri, jucându-se fâstâcită cu fundele fustei. Când şi-o ridică din nou, faţa îi era îmbujorată şi în ochi avea o sclipire aparte.

Prea aparte ca Jack să se simtă în largul lui. Îl încerca vaga bănuială că tânăra – o tânără prietenoasă şi frumuşică, trebuia s-o admită – avea şi altceva în gând. Şi după ani întregi de burlăcie, nu îi era deloc greu să ghicească ce anume.

Dar nu era interesat. Nu că ar fi lipsit ceva caracterului sau persoanei lui miss Duncan. Doar că el pur şi simplu încetase să mai nutrească astfel de gânduri cu

mult timp în urmă.

În ultimii cincisprezece ani, tolerase cu amabilitate asalturile mamelor de fete nemăritate care, de-a lungul călătoriilor ce durau luni de zile, se dădeau zilnic peste cap să-l câştige de ginere. Seară de seară, acestea se opreau „întâmplător” lângă cortul lui, ba cu o felie de plăcintă cu mere uscate, ba cu o tigaie plină cu pesmeţi proaspeţi. Chiar dacă adevărul era că se ospătase regeşte mai tot timpul, Jack avusese mereu mare grijă să le descurajeze cu blândeţe strădaniile.

După ce îi pierduse pe Mary şi pe Aaron, se obişnuise treptat cu ritmul vieţii sale solitare, cu fluxul şi refluxul ei în albia amintirilor dragi sufletului său. Viaţa era mai simplă şi mai uşoară de unul singur. Şi el îşi era de ajuns.

Îşi drese vocea şi schiţă un surâs reţinut.

— Am venit să mă interesez de un teren din vestul oraşului. L-am descoperit ieri după-masă şi aş vrea să ştiu dacă este de vânzare.

Cochetăria pieri de pe chipul femeii, lăsând loc bunăvoinţei.

— Şi unde se află acest teren?

Tânăra se apropie de un birou rezemat de perete şi deschise un sertar.

— Cale de două ore călare la vest de Willow Springs, pe malurile râului Fountain Creek. N-am zărit nicio casă şi nici vreun acaret pe acolo, dar adevărul e că n-am urcat sus pe deal. Am aruncat doar o privire asupra locului. Sunt curios să aflu dacă mai e de vânzare vreo bucată de pământ pe acolo şi, dacă da, cu cine trebuie să vorbesc.

Femeia începu să caute în sertarul burduşit de dosare.

— Să înţeleg că aveţi de gând să vă stabiliţi aici?

— Să ştiţi, miss, că s-ar putea s-o fac. Dacă totul merge bine.

Tânăra ridică privirea cu un zâmbet ce arăta că îi doreşte să-i meargă totul bine şi că nu-i purta pică.

— Willow Springs este un orăşel foarte plăcut, domnule Brennan. Eu trăiesc de doi ani aici şi vă încredinţez că n-o să găsiţi nicăieri oameni mai cumsecade, adăugă ea, scoţând un dosar din sertar. Domnul Clayton, cel care se ocupă de toate vânzările de teren din ţinut, nu va veni decât mai târziu. Miercurea dimineaţa ajunge de obicei mai târziu fiindcă merge întâi la şedinţa comitetului orăşenesc. Dar vă pot spune şi eu dacă terenul acela este sau nu de vânzare. Prin părţile astea, adăugă ea, arcuind o sprânceană, nu se vinde niciun inci de pământ fără ca actele de proprietate să ajungă la noi. Iar domnul Clayton are mare grijă să avem toate registrele la zi.

— Asta înseamnă că am venit la locul potrivit, miss Duncan.

— Ia să vedem…

Tânăra deschise dosarul pe biroul ei şi îşi trecu arătătorul peste prima pagină.

— În zona cu pricina sunt marcate mai multe parcele; întoarse harta cadastrală ca s-o poată vedea şi el. Care dintre ele vă interesează?

Jack se aplecă să citească marcajele, apoi indică terenul cu degetul.

— Aici ar trebui să fie.

Tânăra dădu din cap, apoi îşi coborî privirea spre dosarul deschis.

— Majoritatea parcelelor din acea secţiune au fost achiziţionate cândva prin anii ’60. De un singur cumpărător, se spune aici, iar drepturile asupra râului Fountain Creek au fost acordate în baza actului original de proprietate.

Citi mai departe, clătinând uşor din cap. La un

moment dat, ridică din sprâncene.

— Apoi pământul a fost vândut la licitaţie în toamna lui 68, la tribunalul din Denver; împunse foaia cu degetul arătător. Ia să vedem dacă avem înregistrat numele cumpărătorului…

Când întoarse pagina, tânăra încremeni o clipă, apoi, încruntându-se, întoarse dosarul spre sine.

O fi crezut că încercam să citesc numele, îşi spuse Jack.

Miss Duncan dădu la pagina următoare. Apoi la următoarea.

— Hm, ciudat. Nu este trecut numele celui care a cumpărat terenul la licitaţie. Ceea ce ştim este că o porţiune din pământ a fost apoi revândut. La doar câteva zile după ce a fost achiziţionat în Denver.

— Doar o porţiune?

Tânără aprobă, derutată, din cap.

— Atunci înseamnă că o parte din pământ ar putea să fie încă de vânzare?

— Eu aşa cred. Sunt sigură că domnul Clayton are înregistrate toate tranzacţiile şi va putea să vă dea un răspuns exact; închise dosarul şi îl puse înapoi în sertar. Am să-l înştiinţez că sunteţi interesat şi că veţi trece din nou pe aici când vă veţi întoarce în oraş.

— Vă mulţumesc mult pentru ajutor, miss Duncan. Şi pentru primirea călduroasă.

Jack părăsi oficiul de cadastru cât se poate de entuziasmat.

Visase dintotdeauna la o asemenea proprietate – cuibărită într-o fantă a Munţilor Stâncoşi, cu o puzderie de sălcii şi plopi tremurători şi alimentată de apele bolborositoare ale pârâului

Fountain Creek. Parcă şi vedea casa pe care s-ar putea s-o ridice acolo într-o bună zi.

Urcă în căruţă şi mână perechea de Percheroni de-a lungul străzii principale. Voia să-i mulţumească încă o dată lui Stewartson de la Casaroja pentru că îl ajutase să aleagă această pereche. Nu mai avusese niciodată nişte cai de lucru atât de frumoşi – şi atât de potriviţi ca talie şi forţă pentru trasul căruţei. Unde mai pui că aceştia aveau mersul lin, nu butucănos ca al altor cai de dimensiunea lor. Toate aceste atribute întorceau capetele oamenilor atunci când caii treceau pe lângă ei. Negri ca o noapte fără stele, erau nişte animale de-a dreptul magnifice.

Era încă devreme, iar cei ce se încumetau să înfrunte aerul rece al dimineţii erau puţini la număr. Jack aruncă o privire spre locul liber de lângă el. Deşi nu făcuseră decât un singur drum împreună, era straniu să n-o aibă alături…

— Monsieur Brennan!

Jack trase de hăţuri, întrebându-se dacă nu cumva l-o fi înşelat auzul.

Dar, când o văzu pe Véronique venind spre el cu pas hotărât, obrajii îmbujoraţi, o încruntătură de toată frumuseţea pe feţişoara-i drăgălaşă şi preţioasa pălărie cu pene săltându-i de mama focului pe cap, ştiu că nu îşi imaginase. Şi mai ştiu şi că Véronique nu era în toane *très* bune.

Capitolul 19

Monsieur Brennan, pot să vă întreb de ce părăsiţi oraşul la ora aceasta?

Cu mâinile pe hăţuri, Jack nu putu să nu zâmbească în barbă auzindu-i tonul înţepat. Totuşi, văzând-o cum stă cu mânuţele înfipte în şold, încruntându-se şi mai abitir, conchise că nu era o idee bună să-i răspundă în şagă.

— Bună dimineaţa, Véronique. Ce mai faci?

O fâstâceală de moment luă locul încruntăturii de pe chipul ei, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama ce încălcare gravă a etichetei comisese adresându-i-se atât de

tăios. Femeia asta era, fără doar şi poate, o pacoste.

Îi cercetă toaleta elegantă alcătuită dintr-o fustă de un violet aprins şi o jachetă asortată, cu floricele brodate în faţă şi pe manşete. Ce statut a avut sau cu ce s-o fi îndeletnicit femeia asta la Paris? Chiar dacă ştia, meşterul Sampson nu-i suflase o vorbă despre asta. Oricare i-ar fi fost ocupaţia înainte de a veni la Willow Springs, bugetul ei pentru îmbrăcăminte trebuie să fi fost exorbitant. Totuşi, trebuia să recunoască, hainele îi veneau de minune.

— Bună dimineaţa… Jack. Sunt bine, *merçi* de întrebare, răspunse ea, oferindu-i un zâmbet de complezenţă, ce-i zăbovi pe chip doar cât să nu încalce regulile elementare ale bunului simţ, după care se încruntă din nou. Te întreb încă o dată. De ce pleci din oraş atât de devreme, cu căruţa *mea*?

— Cred că-i cât se poate de clar, mademoiselle. Pentru că am de dus marfă.

Véronique făcu încă un pas spre el, cu frumoşii ei ochi căprui scăpărând de mânie.

— Şi unde, mă rog, duci marfa aceasta?

Vocea ei ascuţită îi tăie niţel cheful de glumă.

— La Duke’s Run, una dintre aşezările miniere de care a pomenit deunăzi Scoggins.

Véronique dădu încruntată din cap.

— Şi eu de ce n-am fost, mă rog, înştiinţată de acest lucru? Ieri spuneai că următoarea noastră călătorie va avea loc vineri. Şi, cu toate acestea, iată-te; Véronique arătă ofuscată spre încărcătură şi adăugă, ridicând tonul: cu căruţa încărcată şi gata de plecare, fără ca mie să îmi fi suflat măcar o vorbă despre această *expédition* premeditată şi precugetată!

— La drept vorbind, mademoiselle, conştient de atenţia trecătorilor curioşi, Jack se strădui să păstreze un ton jovial, alăturarea cuvintelor „premeditată” şi

„precugetată” este un pleonasm. Asta din moment ce „a premedita” înseamnă a „plănui, a pune la cale, a precugeta ceva”.

Îi făcu cu ochiul şi arătă spre gentuţa ce atârna pe braţul ei, în speranţa de a o face să zâmbească.

— Verifică în cărticica dumitale dacă nu mă crezi. Iar acum te rog să urci…

— Ah!

Véronique îl aţinti cu o privire nimicitoare şi faţa ei schimbă într-o singură clipă trei nuanţe de stacojiu.

— De ce nu m-ai înştiinţat de acest drum? stărui ea, bătând din picior.

Jack se făcu şi el roşu la faţă, dar reuşi să-şi ţină glasul coborât.

— Véronique, te rog să urci în căruţă şi vom…

— Te rog să îmi răspunzi la întrebare, monsieur!

Jack observă doi comercianţi care urmăreau scena de pe trotuar, rânjind amuzaţi. Ajuns la capătul răbdării, întoarse capul spre ea.

— Ne-am înţeles de la bun început, mademoiselle, că atunci când…

— *Oui*, am avut o înţelegere de care se pare că dumneata nici nu te sinchiseşti! îţi cer să…

Jack trase frâna, sări de pe capră şi, aruncându-le privitorilor un zâmbet crispat, o luă uşor de braţ şi îi şopti la ureche:

— Te rog frumos să urci în căruţă. N-am nimic împotrivă să discutăm *din nou*, în amănunt, înţelegerea noastră, dar aş vrea s-o facem într-un cadru mai privat.

Véronique privi în jur, apoi îşi ridică semeaţă bărbia.

— Am să vin cu dumneata, dar numai deoarece consider că aşa este mai prudent.

Jack trase aer în piept să se calmeze, apoi o ajută să urce în căruţă, murmurând în barbă:

— Şi amândoi ştim cât de mult te caracterizează pe dumneata prudenţa.

Véronique să răsuci spre el cu o expresie beligerantă.

— Ce-ai spus?

Jack urcă lângă ea şi plesni din hăţuri.

— Am spus că îţi şade bine să fii prudentă, mademoiselle.

Când ajunseră pe o stradă lăturalnică mai puţin circulată, opri căruţa. Véronique stătea dreaptă ca o lumânare, cu privirea aţintită înainte, cu maxilarele încleştate şi cu o expresie de gheaţă pe chip.

— Mademoiselle, e clar c-a avut loc o neînţelegere.

— *Oui*, şi probabil dumneata consideri că eu mă fac vinovată de asta.

Jack îşi scoase, oftând, pălăria şi se scărpină exasperat la ceafă.

— Sincer, mă supraestimezi, mademoiselle, dacă ai impresia că m-a dus mintea atât de departe. Încerc doar să înţeleg ce te-a înfuriat aşa de tare.

Véronique deschise gura să spună ceva, dar el îşi ridică mâna, oprind-o.

— Îţi cer iertare dacă m-am făcut prost înţeles, dar credeam că ţi-am spus clar şi răspicat, Véronique, că nu mă vei însoţi *decât* în călătoriile de-o zi.

Véronique îşi închise buimăcită gura. Dar numai preţ de-o clipă.

— Îmi amintesc cât se poate de bine discuţia noastră, Jack. Şi, cu prilejul acela, ţin minte şi că mi-am exprimat clar doleanţa ca interesele să îmi fie reprezentate cum se cuvine în lipsa mea.

Rămase o clipă tăcută, apoi se răsuci spre el.

— M-am mai gândit la subiectul cu pricina şi, având în vedere că te afli în slujba mea şi că suntem doi oameni maturi şi deschişi la minte, doresc să revin asupra lui.

— Despre ce subiect vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Jack, holbându-se năuc la ea.

Véronique pufni uşor.

— Despre călătoriile cu popas peste noapte. Sunt sigură că aş putea găsi o însoţitoare potrivită şi astfel aş putea să mă interesez personal dacă *mon papa* a trecut prin acele aşezări…

— Acesta este un subiect închis, mademoiselle.

Véronique îşi arcui cu un aer hotărât sprânceana îngrijită.

— Să nu uităm care dintre noi este angajatul, monsieur, şi care, *la patronne*.

— Cu tot respectul, domnişoară, să nu uităm nici care dintre noi e bărbatul şi care-i femeia.

După cum se aştepta, Véronique făcu ochii mari.

— Date fiind diferenţele care există între noi ca bărbat şi femeie – diferenţe pe care aş prefera să nu le dezbat acum în amănunt, adăugă el aruncându-i o privire cu subînţeles, chiar dacă este o plăcere, a călători împreună cu dumneata reprezintă din când în când şi o… încercare.

Ea îl privi drept în ochi fără să clipească.

— Ştiu despre ce… încercare vorbeşti. Cristophe mi-a vorbit despre imboldurile pe care le simţiţi voi, bărbaţii. Dar aveam impresia că un gentleman este în stare să nu dea curs acestor imbolduri, chiar dacă ar fi tentat s-o facă.

Jack îşi întoarse privirea. Dintr-odată, se simţea aidoma unui şcolar care încerca să explice de ce fusese prins copiind. Cum de lucrurile erau mereu atât de complicate când venea vorba de femeia asta? Cum să se facă înţeles fără a sfârşi prin a se simţi amândoi stânjeniţi? Şi cine mai era şi Cristophe?

Brusc, îi veni o idee.

— Ţi s-a întâmplat vreodată, Véronique, să intri într-

un magazin şi să-ţi fure ceva inima? Să zicem o rochie sau o bonetă?

Véronique clătină, râzând, din cap.

— Aici, în Willow Springs, niciodată.

Jack îşi muşcă interiorul obrazului.

— Bine, atunci la Paris. Foloseşte-ţi, te rog, imaginaţia.

Véronique îi aruncă o privire tăioasă.

— La Paris, desigur că mi s-a întâmplat. Ca oricărei femei.

— Perfect. Să zicem că în dimineaţa aceea, când ai plecat de acasă, nici prin cap nu-ţi trecea să cumperi o rochie sau o bonetă. Erai în drum spre magazinul universal să-ţi faci cumpărăturile; văzând că Véronique clatină din cap, Jack se grăbi să adauge: sau în drum spre casa unei prietene. Bănuiesc că prietenele ţi le mai vizitai din când în când la Paris.

Véronique îl aţinti din nou cu aceeaşi privire tăioasă.

— *Oui*, îmi vizitam prietenele. Din când în când, adăugă ea, imitându-l.

Jack ignoră zeflemeaua.

— Minunat. Treci pe lângă o croitorie de damă şi o bonetă din galantar îţi atrage privirea; ridică din umeri. Nu ai nevoie de o bonetă, nu te gândeai la bonete. Şi, cu toate astea, acum numai la ea îţi stă gândul.

Véronique îl privi de parcă tocmai i-ar fi răsărit un al doilea cap.

— Nu este nimic rău în a te gândi la o bonetă.

Jack expiră încet printre dinţi.

— Mademoiselle, îţi dai, sper, seama că aceasta este o analogie.

Véronique se înnegură la faţă, îşi scoase repede cărticica din săculeţul de mână şi începu s-o răsfoiască înfrigurată. Jack îşi rezemă, exasperat, fruntea în palme.

Véronique citi murmurând definiţia, apoi se lumină la faţă.

— Ah… Pilda pe care o dai se compară cu subiectul despre care discutăm, *non*? Iar la final, îmi voi da seama care este asemănarea.

Jack nici nu îndrăzni să clipească.

— Nădăjduiesc sincer că aşa se va întâmpla, mademoiselle.

Véronique îl privi pe sub gene.

— Te rog să-ţi duci mai departe… analogia.

— Unde rămăsesem…?

— Am văzut o bonetă, îl ajută ea pe un ton nu foarte serios. Nu am nevoie de o bonetă, dar acum numai la ea îmi stă gândul.

Rezistând cu greu ispitei de a o strânge de gât, Jack îşi drese glasul.

— Intri în croitorie să te interesezi de…

— În magazinul de pălării, vrei să zici.

— Poftim?

— De văzut, aş putea să văd o bonetă în galantarul unui pălărier, Jack, nu al unei croitorii.

Jack îşi trecu agasat mâna peste faţă.

— Fie cum vrei dumneata. După cum spuneam… intri în *magazinul de pălării* să te interesezi de bonetă. Dar reiese că nu ţi-o poţi permite. Şi nici nu eşti îndreptăţită…

— Dar dacă mi-o permit, totuşi?

Jack oftă cu năduf.

— De dragul analogiei, Véronique, să zicem că nu ţi-o permiţi.

Véronique dădu încruntată din cap.

— Nu doar că nu-ţi dă mâna să cumperi boneta, dar îţi dai seama că nici nu ai fi îndreptăţită s-o faci. Fiindcă boneta este păstrată pentru altcineva.

— Pentru cine?

— Nu importă pentru cine. Ideea este că…

— Nu de alta, dar la cele mai prestigioase magazine pariziene, nu poţi să pui deoparte o bonetă mai mult de o zi. Dacă nu revii cu plata în răstimpul acesta, atunci…

— Boneta este pusă deoparte pentru persoana căreia îi aparţine de drept; Jack îşi ridică arătătorul, împiedicând-o să-l mai întrerupă. Chiar dacă nu a plătit încă boneta şi nici măcar n-a văzut-o, cealaltă persoană este posesoarea ei de drept. Şi asta deoarece pălărierul a făcut boneta special pentru acea clientă. Şi pentru nimeni altcineva.

Aşteptă nervos, temându-se c-a făcut-o de oaie adăugând atâtea amănunte. Mai bine nici nu s-ar fi apucat să dea o asemenea explicaţie.

— Chiar dacă părea că ţi se potriveşte perfect, ar fi greşit să îţi însuşeşti boneta doar fiindcă ţi-ai dorit-o de cum ai pus ochii pe ea.

Se opri şi o privi în ochi.

— Înţelegi unde bat?

Véronique îi susţinu o clipă privirea, dând nesigur din cap. Ochii i se luminară încet, dar sclipirea din ei păli aproape imediat.

— *Non*, mă tem că nu. Înţeleg că îmi doresc boneta şi… aproape îmi pot imagina că nu mi-o permit, dar restul chiar că este peste puterea mea de înţelegere; Véronique se aplecă şi îl bătu uşor pe mână. Îmi pare rău, Jack.

Jack închise ochii şi îi vorbi aşa, neîndrăznind să se uite la ea.

— Dacă în aceste călătorii am petrece noaptea împreună, s-ar putea să simt… din când în când… ispita de a mă apropia mai mult de dumneata, Véronique.

Nu s-ar putea, ci o va simţi cu siguranţă, şi asta cât se poate de des, judecând după reacţia pe care i-o stârnea chiar şi în clipa de faţă. Pe cât de tare voia s-o reducă la tăcere, pe atât de arzător îşi dorea să îi acopere gura cu a

sa şi s-o sărute… cu foc. Clipi din ochi să-şi risipească imaginea din minte.

— Nu vreau să mă pun – şi să te pun – într-o asemenea situaţie. Refuz, mademoiselle. Şi, cu tot respectul, *te rog* să nu mai stărui pe acest subiect. Nici acum şi nici în viitor.

Când îşi ridică într-un târziu capul, văzând că ea şi-l întorsese pe al ei, simţi subit că fusese grosolan şi lipsit de tact.

— Iartă-mă, Véronique. N-am vrut nicidecum să te jignesc.

Când Véronique întoarse din nou capul spre el, Jack văzu că ochii îi înotau în lacrimi.

— Nu m-ai jignit, Jack. *Au contraire*… M-ai dus cu gândul acasă, la conversaţiile purtate cu Cristophe; dădu din cap, cu un zâmbet tremurând. Acum îţi înţeleg perfect analogia şi am să îţi respect dorinţa. Îţi promit că nu am să mai redeschid subiectul.

Jack oftă uşurat.

— Iar eu, Véronique, îţi promit că, în lipsa dumitale, am să-ţi fiu purtător de cuvânt. Mă voi interesa peste tot de tatăl dumitale şi voi urma orişice pistă; se uită spre ea şi îi zâmbi. Ca şi cum ai fi acolo lângă mine, cu puşca aţintită şi gata de tragere.

Véronique râse încetişor şi lacrimile îi alunecară pe obraji.

Jack vru să le şteargă, dar se abţinu, amintindu-şi cu nemaipomenită claritate cum obişnuia să răspundă Mary, soţia lui, grijii pe care i-o arăta el în astfel de momente, când era îndurerată şi vulnerabilă. Corpul lui răspunse amintirii şi femeii de lângă el, tânjind după intimităţile ce au loc între un bărbat şi soţia lui.

Dorinţa alimentă imaginaţia, iar imaginaţia nu avu nevoie de mai multe imbolduri.

Printr-un efort de voinţă, îşi întoarse privirea de la Véronique, ştiind prea bine că a o consola în acest moment ar fi însemnat să deschidă încetişor uşa… magazinului de pălării.

Capitolul *20*

Fii cu băgare de seamă, Brennan, la pasul de dinainte de Peerless.

Monsieur Hochstetler se opri o clipă din treabă şi Véronique citi în ochii lui o avertizare clară.

— Nu uita că Zimmerman chiar acolo, la Maynor's Gulch, s-a dus…

— N-am să uit, domnule Hochstetler, îl întrerupse, cam tăios, Jack, după care adăugă repede: Mulţumesc pentru sfat.

Însoţitorul ei ieşi cu pas apăsat din prăvălie şi Véronique se grăbi să îl ajungă din urmă.

— La care pas să fii cu băgare de seamă, Jack? La ce se referea domnul Hochstetler?

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Véronique.

Ea iuţi pasul.

— Şi cine este acest Zimmerman de care vorbea domnul Hochstetler?

Jack ridică o ladă şi o puse în căruţă, apoi arătă spre o cutie mai mică.

— Eşti bună să mi-o dai pe aia?

Véronique i-o dădu.

— Şi ce ar trebui să nu uiţi?

Jack îi aruncă o privire din cealaltă parte a căruţei, apoi azvârli o sfoară peste marfă.

— Trage-o zdravăn spre dumneata.

Véronique trase anemic de capătul sforii, conştientă că Jack încerca să îi distragă atenţia.

— La ce se referea domnul Hochstetler? stărui ea. Spunea că Zimmerman s-a dus undeva. Cine este

Zimmerman şi unde s-a dus?

Jack ocoli, oftând, căruţa şi legă singur sfoara.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Véronique. Mi-ai dat o însărcinare – acum lasă-mă s-o duc la bun sfârşit. Peste un minut voi fi gata de plecare, aşa că dumneata poţi să urci deja în căruţă. În dimineaţa asta, doamna Baird mi-a trimis nişte brioşe – cu scorţişoară, dacă nu mă-nşel. Sunt sub banchetă, adăugă el, după care se reapucă de lucru.

Véronique îl privi contrariată. Era ca şi cum ar fi mângâiat-o pe cap şi ar fi trimis-o înapoi la joacă. *Ea* era *la patronne*, iar aceasta era căruţa *ei*\ Ea îl plătea *pe el*, nu viceversa! Cum de îndrăznea să-i răspundă în răspăr, de parcă ar fi o copi…

— Jack, opreşte-te în clipa aceasta şi răspunde-mi la întrebare.

Jack se întoarse încet spre ea.

Când îi văzu fruntea încruntată şi felul în care îşi îngustă ochii, Véronique regretă că nu se exprimase cu puţin mai mult tact.

— Te rog, adăugă ea cu glas mai scăzut, să îmi acorzi o clipă întreaga dumitale atenţie. Ţi-am pus o întrebare simplă şi nu înţeleg de ce tot eviţi să îmi răspunzi.

— În ţara asta, mademoiselle, tăcerea mea reprezintă o aluzie politicoasă; Jack încheie nodul şi zâmbi forţat. Pe care poate că ar fi bine s-o iei în seamă.

— Jack, mie nu îmi plac aceste… a *luzii*. Eu una prefer ca lucrurile să fie spuse clar şi răspicat. Ca să nu existe nicio neînţelegere.

— Oare de ce nu mă miră lucrul ăsta…? făcu Jack, oftând cu năduf, după care ocoli căruţa.

Confruntată cu tăcerea lui de piatră, Véronique se sui pe bancheta din faţă şi aşteptă. Dacă harta pe care o primise în ajun era corectă, Maynor’s Gulch era un pas prin care treceau în drum spre Peerless. Cinci ore dus,

cinci ore întors. Jack nu putea să ocolească subiectul la nesfârşit.

Aşteptase dimineaţa aceasta cu sufletul la gură, dornică să reia căutările tatălui ei şi să fie din nou în compania lui Jack – asta până adineauri. Jack îi povestise deja pe scurt despre drumul făcut deunăzi la Duke's Run. Călătoria de două zile se soldase cu succes în ceea ce priveşte vânzarea, dar cu nicio informaţie privitoare la tatăl ei. Chiar şi aşa, Véronique nu avea niciun dubiu că, de-a lungul incursiunii sale în munţi, Jack „nu lăsase nicio piatră neîntoarsă" – cum spunea zicala pe care o învăţase de curând.

În timp ce Jack făcea ultimele pregătiri, gândurile ei zburară la Lilly Carlson. Discuţia purtată cu doctorul Hadley în zorii zilei de miercuri – înainte de altercaţia pe care o avusese în plină stradă cu Jack, pentru care îşi ceruse iertare de cum se întâlniseră în dimineaţa aceasta – fusese informativă, dar şi deconcertantă.

Doctorul Hadley a prezentat şansele de reuşită ale operaţiei în termeni mult mai puţin favorabili decât o făcuse Lilly.

— Sunt foarte bucuros că aţi venit să discutăm despre Lilly Carlson, a spus medicul. Dorinţa dumneavoastră de a o ajuta este una cât se poate de nobilă, mademoiselle Girard, şi mi-am luat libertatea de a vorbi cu pastorul Carlson, fără a-i destăinui – aşa cum mi-aţi cerut-o în misivă – care sunt intenţiile dumneavoastră. Am aflat de la el că dumneavoastră şi Lilly aţi devenit foarte apropiate şi că v-au avut deja ca oaspete în casa lor. Fata vă stimează foarte tare, mademoiselle, şi pune mare preţ pe sfaturile dumneavoastră. Cu permisiunea pastorului Carlson şi luând în considerare generoasa ofertă pe care o faceţi în numele familiei, am să vă prezint situaţia în amănunt. Oasele lui Lilly cresc de atâta vreme

în actuala lor poziţie, încât nu sunt deloc convins că organismul ei va reacţiona pozitiv la această operaţie. Atât anestezia, cât şi durata operaţiei prezintă riscuri ridicate.

— Bine, dar Lilly este tânără şi puternică. Nu-i aşa, domnule doctor?

— Aşa este, mademoiselle, dar operaţiile reuşite de acest fel au fost făcute pe pacienţi mult mai tineri decât Lilly, răspunse bărbatul, oftând din greu. Noi, medicii, depunem jurământ ca, înainte de toate, să nu facem rău. Să nu luăm cu bună ştiinţă măsuri care vor lăsa pacientul într-o stare mai gravă decât cea pe care au avut-o când au apelat la serviciile noastre.

Sinceritatea vocii i se oglindea şi în privire.

— Am fost medicul familiei Carlson încă de când s-au mutat aceştia în Willow Springs. Lilly a crescut sub ochii mei, devenind fata minunată pe care o ştim cu toţii, cu un viitor atât de promiţător în faţă. Nu am de gând s-o îngrop pe această copilă înainte de vreme.

Posibilitatea o făcu pe Véronique să se cutremure.

— Totuşi, chirurgul din Boston este încrezător în reuşita acestei operaţii.

— Cu unele reţineri, da, este încrezător. Studiază cazul lui Lilly chiar în clipa de faţă. Totuşi, ceea ce consideră el a fi un risc acceptabil nu este neapărat în armonie cu definiţia pe care o dau eu acestui termen.

Doctorul Hadley îşi scoase ochelarii şi îşi masă rădăcina nasului.

— De bună seamă, faptul că o cunosc personal pe pacientă şi îi cunosc şi familia s-ar putea să-mi întunece judecata; o privi drept în ochi. Dar am văzut mulţi pacienţi ducând o viaţă împlinită dintr-un scaun cu rotile, mademoiselle Girard. Şi pe niciunul dintr-un sicriu.

În timp ce aştepta pe bancheta înfiorător de tare a căruţei, amintirea conversaţiei avute cu doctorul Hadley îi

stârni un şuvoi de emoţii. Preţul estimat al operaţiei era mai mare decât se aşteptase, dar dacă deputatul Marchand continua să îi verse bani în cont în acelaşi ritm ca până acum – şi nu avea niciun motiv să creadă că n-o va face – va avea fonduri mai mult decât suficiente pentru a acoperi costurile intervenţiei.

Doctorul Hadley se oferise cu amabilitate să îl întrebe pe chirurgul din Boston care va fi preţul exact şi, dacă acesta se învoia să o opereze pe Lilly, s-o însoţească pe Véronique acasă la familia Carlson ca să discute situaţia cu pastorul şi cu soţia acestuia.

Când Jack i se alătură în sfârşit pe bancheta căruţei, fălcile lui încleştate îi dădeau de înţeles să nu stăruie pe subiectul Zimmerman. Fapt care, Dumnezeu să-i ierte curiozitatea, o aţâţă şi mai tare.

La ieşirea din oraş, văzând că Jack încă tot nu spune nimic, Véronique îşi aşează mâna pe braţul lui.

— Trebuie să ştiu, Jack. Spune-mi, te rog, la ce se referea domnu' Hochstetler.

Zâmbetul lui o luă prin surprindere.

— Voiai să zici la ce se referea… *domnul* Hochstetler?

Realizându-şi greşeala, Véronique încercă să găsească repede o scuză, dar nu reuşi. Era clar doar faptul că engleza agramată pe care o auzise de când venise în ţara aceasta începea deja să îşi pună amprenta asupra ei. Deşi tentată să dea rostire acestui gând, hotărî totuşi să se abţină.

— Véronique…

Tandreţea cu care îi rostise Jack numele îi atrase numaidecât atenţia.

— Dacă vrei să-ţi spun la ce se referea domnul Hochstetler, am să-ţi spun.

Vreme de câteva secunde, tăcerea fu umplută doar de tropotul cailor.

— Dar asta n-are nicio legătură cu călătoria noastră şi ar fi mai bine să nu ştii. Te rog să mă crezi pe cuvânt.

Sinceritatea ce îi strălucea în privire se simţea şi în vocea-i plină de blândeţe.

Întreaga fiinţă îi spunea să se încreadă în el. Ştia că poate avea încredere în el. Dădu zâmbind din cap, mişcată de dorinţa lui de a o ocroti.

— Totuşi, aş vrea să ştiu.

Jack se întunecă imediat la faţă şi îşi întoarse privirea spre drum.

— Zimmerman este fostul căruţaş al lui Hochstetler. Ultima dată când s-a dus la Peerless, a încercat să treacă pasul de la Maynor's Gulch cu o încărcătură prea mare. Căruţa s-a înclinat prea tare şi a căzut.

— A... căzut? repetă Véronique, cutremurându-se. Unde... a căzut?

— În prăpastie.

Imaginându-şi scena, o apucă ameţeala. Simţea că nu are aer. Şi-ar fi revenit puţin dacă şi-ar fi pus capul între genunchi, dar ar fi fost mult prea necuviincios să facă aşa ceva de faţă cu altcineva.

— Şi acest... acest Zimmerman a... a decedat?

— Nu, dar şi-a zdrobit piciorul şi a zăcut acolo, în frig, vreme de două nopţi până să fie găsit; Jack îi aruncă o privire întunecată. Ei, eşti mulţumită acum... că ştii?

Că el unul clar nu era mulţumit.

Oricâtă încredere avea în îndemânarea lui de căruţaş, Véronique nu îşi putu alunga nodul ce i se pusese în stomac, şi nici durerea ce îi zvâcnea în încheieturile degetelor încleştate pe bancheta căruţei.

Pe măsură ce urcau pe cărarea şerpuită, aerul devenea tot mai rece şi mai rarefiat. Şi lui Véronique îi venea tot mai greu să respire.

După trei ore de drum, încă tot nu încheiaseră

urcuşul. Cărarea îngustă săpată în versant stătea agăţată de munte ca un copilaş ce se ţine înfricoşat de mamă-sa. *Însăşi existenţa acestor drumuri este un miracol*, îşi spuse Véronique. Sau poate că ele nu se formaseră pe cale naturală?

Când îl întrebă, Jack pufni în râs.

— Nu, drumurile astea nu se află întâmplător aici. Au avut parte de niscaiva ajutor. Una-i să dai de aur sau de argint, dar zăcământul n-are nicio valoare dacă stă ascuns într-un versant de munte. Trebuie să-l extragi, de bună seamă, dar pentru asta trebuie să ai drumuri pe care să-ţi aduci echipamentul până la mină şi pe care să transporţi aurul şi argintul până jos în oraş.

Jack arătă spre cărarea ce şerpuia în faţa lor, apoi adăugă:

— Acum se foloseşte dinamită, dar, pe vremuri, drumurile erau săpate manual.

Întrucât, de astă dată, prăpastia era de partea lui Jack, Véronique nu mai avea în faţa ochilor linia aceea îngustă care despărţea pământul de abis. Mai devreme, când descoperise că astăzi buza prăpastiei se afla de cealaltă parte a căruţei, răsuflase uşurată.

Asta până când realizase că la întoarcere lucrurile vor sta exact invers. Şi, indiferent în care parte era hăul, dacă derapau roţile, aveau să se prăbuşească amândoi, cu căruţă cu tot.

O zdruncinătură zdravănă îi întrerupse şirul gândurilor. O trecu un val de greaţă. Nu vedea în faţa ochilor decât imaginea ei şi a lui Jack zăcând, cu trupurile zdrobite şi pline de sânge, pe fundul canionului.

— Jack, eşti bun să… opreşti căruţa?

Tăcere.

— Şi unde ai vrea, mă rog, să opresc?

Véronique privi ca prin ceaţă panta îngustă şi

abruptă ce se întindea în faţa lor. Trebuia să coboare. Chiar şi numai pentru o clipă.

— Véronique, pentru numele lui Dumnezeu, ce…

Braţul lui îi înconjură mijlocul şi o trase ferm înapoi pe banchetă.

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Îi ardea gâtlejul.

— Jack, cred că mi se face… rău, îngăimă ea înlăcrimată, acoperindu-şi gura cu mâna.

El slăbi strânsoarea, dar nu îi dădu drumul.

— Fă ce trebuie să faci, dar n-am cum să opresc căruţa pe panta asta.

Simţind cum greaţa pune tot mai mult stăpânire pe ea, Véronique încercă iar să se ridice. Nu putea să facă una ca asta stând lângă el.

— Nu te ridica în picioare, Véronique! E periculos, spuse Jack, trăgând-o cu forţă înapoi.

Presiunea din tâmple deveni de nesuportat. Véronique încercă să se tragă spre marginea banchetei, dar Jack o ţinea lipită de el, vrând parcă s-o liniştească.

— Ţine-te tare, Véronique, şi totul va fi bine. Peste zece minute vom isprăvi urcuşul.

Cele zece minute părură să dureze o veşnicie. Fiecare hurducătură, fiecare zgâlţâit al căruţei pe cărarea denivelată o ducea cu gândul la hăul ce se căsca în stânga ei, întorcându-i şi mai tare stomacul pe dos.

Până când nu se mai putu ţine.

— Jack, îmi pare nespus de r…

Nu putu să termine şi îşi goli conţinutul stomacului pe podeaua căruţei. Încercă să tragă aer în piept, dar nu reuşi. Icnind, vărsă din nou.

Jack îi dădu înfiorat drumul şi îşi înfipse cizmele în rezemătoarea pentru picioare.

Sugrumată de lacrimi, cu ochii arzând, Véronique

simţi cum o străbat frisoane – din pricina senzaţiei de greaţă, desigur. Dar şi a cumplitei ruşini.

Cu capul îngropat în palme, aruncă pe furiş o privire spre pantalonii lui murdăriţi, dorindu-şi să se poată târî într-o văgăună a muntelui din care să nu mai iasă niciodată. Nu se cădea ca o *patronne* să… verse pe angajatul ei. Ceva îi spunea că asta nu venea deloc în sprijinul planului său de a păstra o distanţă respectuoasă între ei.

Ca o mană cerească, o pală rece de vânt îi dezmierdă faţa şi gâtul, risipind mirosul neplăcut. Zvâcnetul din tâmple începu încet să se domolească şi mintea i se limpezi. Îşi duse mâna la păr şi descoperi că i se stricase coafura. Ei, dar ce mai conta asta acum?

După o clipă, aruncă iar o privire spre el.

Chiar dacă Jack avea ochii aţintiţi asupra drumului, ştia de bună seamă că se uită la el. Văzu un zâmbet formându-i-se în colţul gurii.

— Te simţi mai bine?

Tonul lui – candid şi deloc răutăcios – o făcu să se stânjească şi mai tare şi Véronique îşi îngropă iar faţa în palme.

— Totul e în ordine, Véronique, stai liniştită. De îndată ce pot, am să opresc căruţa şi-o să ne spălăm. Bine?

Ea încuviinţă din cap, fără să se uite la el.

După câteva clipe simţi ceva pe spate – o atingere uşoară, stângace. La început o sperie. Apoi se simţi gâtuită de emoţie.

Jack îşi trecu degetele prin şuviţele ei ce, desprinse din coafură, îi căzeau acum pe spate.

— Vino încoace, îi şopti el, rotindu-şi încet mâna pe spatele ei.

Surprinsă de îndrăzneala lui, Véronique opuse la început rezistenţă.

Dar când simţi pe spate apăsarea mâinii lui şi auzi şoapta lui adâncă, se conformă. Lipindu-se de el, simţi că o trece un fior. Ridică privirea şi văzu o scânteie aprinzându-se în ochii lui albaştri. Jack nu părea să fie furios pe ea. Atunci cum se explica intensitatea privirii lui?

Îşi lăsă capul pe umărul lui. Coborându-şi ochii, făcu o grimasă când văzu starea deplorabilă a hainelor lui. Nici nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Dar ştia sigur că *nu* era în ordine.

— Jack? şopti ea cu vocea răguşită.

Tăcere.

— Jack? stărui ea.

— Da? răspunse el în cele din urmă, atingându-i cu bărbia creştetul capului.

— Data viitoare… am să te cred pe cuvânt.

Îl auzi râzând încetişor şi grav şi braţul lui i se strânse în jurul umerilor.

— Atunci a meritat, şopti el, strângându-i capul la piept.

Capitolul 21

Colonia minieră Peerless se afla la o altitudine mult mai mare decât Jenny’s Draw şi, cu toate că era aprilie, aici aerul avea o răcoare tăioasă, ca de toamnă. Fiindcă opriseră să se cureţe după… incidentul suferit de Véronique, ajunseseră puţin după ora prânzului, mai târziu decât preconizase Jack.

Din norii plumburii ce atârnau grei peste cele mai înalte piscuri cădea o burniţă fină ce făcea ca acele molizilor albaştri de Colorado şi a semeţilor pini să strălucească în lumina cenuşie.

Jack stătea în pragul prăvăliei săteşti şi asculta cum comerciantul numără banii ce i se cuveneau. Degetele noduroase ale bătrânului se mişcau mai încet decât ar fi vrut el.

Véronique rămăsese în căruţă, învelită într-o pătură pe care şi-o ţinea strâns sub bărbie.

La scurtă vreme după ce i se făcuse rău, se opriseră ca ea să se spele şi să îşi clătească fusta în pârâu. Jack rezolvase uşor problema murdăriei de pe podeaua căruţei, cu o găleată de apă. Ce n-ar fi dat să poată rezolva la fel de uşor şi problema orgoliului ei rănit! Lui îi fusese uşor să îşi găsească haine de schimb. Fusese de ajuns să scotocească puţin prin marfa încărcată în căruţă. Cămăşile şi pantalonii pentru mineri se numărau printre principalele articole pe care le transporta.

Nu însă şi rochiile.

Ştia că trebuie să îi fie frig cu fusta umedă pe ea, dar Véronique insistase s-o poarte. Iar când îi oferise o pereche de pantaloni, ea îl ţintuise cu o privire pe care n-avea s-o uite cu una, cu două.

Minerii ce continuau să se reverse spre prăvălie formau o coadă lungă în jurul căruţei.

Majoritatea se mulţumeau doar s-o privească pe Véronique şi doar din când în când îşi lua vreunul inima în dinţi să i se adreseze. Dar, în pofida acestui lucru şi a ocheadelor prea îndrăzneţe, ea reuşea cumva să pară calmă şi sigură pe ea. Dar Jack ştia prea bine că era doar o aparenţă.

În dimineaţa aceasta, când trecuseră prin pasul Maynor’s Gulch, jos de tot, pe fundul prăpastiei, Jack zărise scânduri rupte şi alte rămăşiţe ale căruţei lui Zimmerman. Nevrând ca Véronique să vadă sfărâmăturile, a îndemnat-o să se aşeze mai aproape de el ca să-i distragă atenţia. La început, după cum se aşteptase, ea s-a împotrivit. Dar, când în cele din urmă i-a dat ascultare şi s-a lipit de el, amintirea intimităţii care există între un bărbat şi soţia lui i-a revenit în minte cu asemenea forţă, că reacţia sa faţă de apropierea lui Véronique aproape l-a

făcut să-şi regrete fapta.

Aproape.

Trecuseră ani de zile de când nu mai simţise trupul catifelat şi mlădios al lui Mary pliindu-se pe al lui. Dar aceea era o amintire pe care timpul nu o putea şterge.

Senzaţia pe care a încercat-o când Véronique s-a lipit de el a fost din cale afară de tulburătoare şi petrecuse deja destul timp încercând să nu şi-o imagineze prea amănunţit. Or acea apropiere dintre ei, cât de scurtă ar fi fost ea, nu îi ajutase defel strădaniile. Şi tocmai de aceea nu trebuia să se mai repete.

Cu atât mai puţin în aceste împrejurări, când erau singuri în mijlocul pustietăţii.

Inspiră adânc, ţinu aerul în piept, apoi îl expiră încet, încercând din răsputeri să se gândească la altceva.

În momentul acela se apropie un miner de căruţă, cu ochii aţintiţi spre Véronique, căutând în mod vădit să-i vorbească. Jack păşi pe trotuar, făcându-şi simţită prezenţa. Zărindu-l, bărbatul încetini. Îşi mută privirea de la puşca din mâna lui Jack la Véronique şi înapoi la armă, apoi, părând că se răzgândeşte, făcu cale întoarsă prin mulţime.

Simţind că Véronique se uită la el, Jack ridică privirea, dar ea şi-o întoarse repede pe a ei.

Mai devreme, când se opriseră la pârâu, glumise pe seama celor întâmplate, străduindu-se s-o bine dispună. Dar cu cât se străduia el mai mult s-o scoată din carapace, cu atât Véronique devenea şi mai reţinută. Răspunsurile ei erau politicoase, scurte şi complet lipsite de obişnuita ei vivacitate.

Gândurile îi zburară la dimineaţa când se întâlniseră în faţa spălătorului de la hotel. Fusese de ajuns o privire să îşi dea seama că Véronique emana feminitate prin toţi porii. Era primul lucru pe care îl observai. De atunci,

descoperise că era o femeie sigură pe ea, capabilă să preia frâiele unei situaţii şi să îşi facă cunoscute dorinţele – la asta se pricepea cel mai bine.

Dar ceea ce nu realizase până în dimineaţa aceasta era cât de mult ţinea siguranţa de sine a lui Véronique Girard de păstrarea acelei înfăţişări atent îngrijite şi a unui comportament ce respecta întru totul eticheta.

Era, cel mult, o faţadă fragilă, pe care – dacă lui Véronique îi era dat să supravieţuiască în acest teritoriu – soarta avea s-o facă ţăndări şi s-o remodeleze. Asta desigur nu înainte ca Véronique să se împotrivească până în pânzele albe transformării.

— Poţi să-i numeri şi dumneata, domnule Brennan, spuse comerciantul, aşezând ultimul dolar deasupra teancului şi bătându-l cu ciotul care îi mai rămăsese din arătător. Să te încredinţezi că-s toţi acolo.

Chiar înainte de a afla numele comerciantului, Jack sesizase că acesta vorbea cu un uşor accent străin. Intuiţia îi spunea să se încreadă în Bernard Rousseau, aşa că luă bancnotele, le împături şi le vârî adânc în buzunarul pantalonilor.

— Mulţam, monsieur Rousseau.

Scoase lista cu inventarul din buzunar şi i-o întinse.

— Asta e lista cu toate mărfurile. Dacă găseşti şi alte lucruri care te interesează, fă un semn în dreptul lor şi am să ţi le aduc data viitoare.

În timp ce Rousseau studia lista, Jack aruncă pe furiş o privire spre Véronique.

Ochii ei erau aţintiţi spre el şi plini de speranţă. Întrucât Peerless era una dintre minele ce atrăsese mulţi francezi la începuturi – asta dacă era să-i dea crezare lui Scoggins – Véronique nădăjduia că aici va reuşi să afle în sfârşit ceva despre tatăl ei.

Conştient că e cu ochii pe el – şi pe comerciant, de la

care spera să primească veşti îmbucurătoare – Jack îşi drese glasul.

— Aş putea să te-ntreb ceva, domnule Rousseau?

Bărbatul îşi întoarse privirea spre el.

— Cât timp ai lucrat aici, la mină, până ce-ai hotărât să te apuci de comerţ?

Rousseau zâmbi, dezvăluind un număr surprinzător de dinţi – îngălbeniţi, ce-i drept, dar toţi drepţi, de la primul până la ultimul.

— Douăzeci de ani, până ce mi-am pierdut auzul la o ureche… printre altele, adăugă comerciantul, fluturându-şi mâna dreaptă; pe lângă vârful arătătorului drept, îi lipseau în întregime inelarul şi degetul mic. Exploziv minier. Culmea e că, în răstimpuri, mă mai încearcă şi-acum câte-o durere în degetele alea; ridică din umeri. Negoţul e lucru mai uşor pentru un trup de om bătrân şi mai puţin periculos. Ţin prăvălia asta din 63.

Jack făcu rapid socoteala. Bărbatul acesta venise aici cu doi ani înaintea lui Pierre Gustave Girard.

— Te-ai întors vreodată acasă, domnule Rousseau?

Privirea bătrânului deveni melancolică.

— Mă întorc noapte de noapte, în vis. Ce n-aş da să văd încă o dată soarele răsfrângându-se pe apele Senei!… Sau să mă duc la Sainte-Chapelle – Rousseau rămase cu privirea aţintită în gol, retrăind parcă o amintire – şi să privesc cum se înroşeşte cerul deasupra oraşului la lăsarea serii…

De dragul lui Véronique, Jack nădăjduia ca omul să-l fi cunoscut pe tatăl ei sau măcar să fi auzit de el. Îi prezentă pe scurt situaţia şi ceea ce ştia despre Pierre Gustave Girard.

— L-ai cunoscut cumva, domnule Rousseau?

Bărbatul clătină, oftând, din cap.

— Mă tem că descrierea dumitale se potriveşte

multor bărbaţi pe care îi cunosc sau i-am cunoscut cândva. Cu ce visuri am venit toţi… îi făcu semn lui Jack s-o ia înainte şi ieşiră împreună în strada plină de glod. Numele este destul de comun printre compatrioţii mei, dar n-aş putea spune că îl cunosc. Mulţi francezi au trecut pe la mina Peerless. Şi mulţi au rămas aici; Rousseau îşi încreţi fruntea. Te sfătuiesc să îi întrebi pe mineri. Dincolo de ultima cârciumă de pe dreapta, adăugă el, indicând cu degetul, ai să dai de-un şir de barăci. Noi îi spunem Ma Petite France. Câţiva dintre mineri sunt aici de la bun început, ca mine. Am venit împreună. Dar ei încă mai lucrează în mină. Dacă acest… Pierre Girard se află aici sau dacă a trecut pe aici în ultimii ani, ei o vor şti cu siguranţă.

Comerciantul aruncă o privire spre căruţă şi murmură:

— *Très belle*… Ai o soţie frumoasă, Brennan, şi e onorabil din partea dumitale c-o ajuţi să-şi regăsească părintele. După atâta amar de vreme.

Urmărindu-i privirea admirativă, Jack fu bucuros când Véronique se uită la el şi îi zâmbi uşor.

— Adevărul fie spus, nu suntem…

— Bine faci că n-o scapi din ochi. Nu mi-o lua în nume de rău, dar pe viitor te sfătuiesc să n-o mai aduci cu dumneata. Căsătoria nu-i o instituţie prea respectată de către unii indivizi de prin părţile astea; Rousseau se înnegură uşor la faţă. Dacă, Doamne fereşte, păţeşti ceva pe aici, va rămâne singură şi fără apărare. Şi ăsta nu-i un lucru de dorit.

Jack dădu din cap.

— Înţeleg.

Rousseau deschise gura să mai adauge ceva, apoi îşi strânse buzele.

— Mergeţi cu bine.

Jack îşi lăsă uşor capul într-o parte.

— Mai… voiai să zici ceva, domnule Rousseau?

Scrută cu ochii mijiţi căruţele şi minerii ce umpleau strada.

— Doar că n-ar fi cuminte să mai zăboviţi mult pe aici; bărbatul mai vârstnic îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin părul rar. În ultima vreme au avut loc niscaiva… accidente; îşi aţinti vârful cizmelor uzate. Pari a fi un om cinstit, Brennan, dar predecesorul dumitale…

Rousseau tăcu, apoi adăugă în şoaptă:

— N-a fost. Şi nici cel de dinaintea lui. Au făcut afaceri necinstite şi şi-au câştigat mulţi duşmani prin părţile astea.

Jack se gândi la Zimmerman şi la rămăşiţele sfărâmate ale căruţei pe care le văzuse mai devreme pe fundul canionului. Ceva nu se potrivea. Şi acum ştia ce anume.

Nu-şi amintea să fi văzut resturi de marfă împrăştiate printre scândurile şi roţile sfărâmate. Poate că le furaseră minerii. Bine, dar cum? Salvarea lui Zimmerman de pe stânca pe care căzuse trebuie să fi fost grea, dar pereţii canionului coborau abrupt pe o distanţă de cel puţin 300 de picioare de jur-împrejur. Era cu neputinţă ca minerii să fi ajuns la marfă după prăbuşirea căruţei în abis.

Îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Şi de ce mi-ar purta cineva pică mie pentru ceea ce a făcut Zimmerman?

Rousseau îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Uneori răzbunarea n-are nevoie decât de-o ţintă, domnule Brennan. Nu-i pasă cine-i adevăratul vinovat. Iar acum aţi face mai bine să ple…

Lovit de un acces de tuse, comerciantul nu putu să-şi ducă vorba până la capăt. Tuşea se înrăutăţi şi Rousseau îşi apăsă mâinile pe piept până ce îşi recăpătă răsuflarea.

Jack recunoscu imediat tipul de tuse. Congestia pulmonară era o boală de care sufereau mulţi dintre vechii mineri.

— Mulţumesc pentru sfat, domnule Rousseau, spuse el, întinzându-i mâna comerciantului. O să oprim la barăci şi apoi vom face neîntârziat cale întoarsă.

Jack se întoarse la căruţă, conştient că Véronique îi urmărea fiecare pas, şi se sui lângă ea pe banchetă.

— O să mai facem o oprire în sat. Rousseau a spus *că…*

— Rousseau? îl întrerupse Véronique, mutându-şi privirea de la el la bărbatul care stătea în pragul prăvăliei.

— A venit aici cu vreo doi ani înaintea tatălui dumitale. Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că sunt de-o seamă.

— Dar pare atât de… bătrân.

Jack încuviinţă din cap. Şi pe el îl frapase lucrul acesta.

— Mineritul e muncă grea. Şi tinde să îmbătrânească omul înainte de vreme.

Asta dacă nu-l ucide de-a dreptul.

Mână căruţa prin hoarda de mineri ce stăteau la coadă pentru provizii – şi să arunce, fără doar şi poate, o privire spre Véronique – apoi, urmând indicaţiile lui Rousseau, ajunse la pâlcul de barăci.

O oră şi nenumărate întrebări mai târziu, Ma Petite France nu reuşise să le ofere niciun răspuns cu privire la Pierre Gustave Girard. Dacă mărturiile bătrânilor mineri erau adevărate – şi Jack chiar credea că sunt – tatăl lui Véronique nu lucrase niciodată la Peerless. Totuşi, Jack nu regreta defel ora petrecută acolo, de-a lungul căreia urmărise, mut de uimire, transformarea însoţitoarei sale.

Véronique a râs şi a sporovăit cu minerii în limba lor maternă, despre Paris şi despre plaiurile lor natale – cel puţin, el asta a reuşit să deducă din puţinele cuvinte

franceze pe care le recunoscuse. Le-a ascultat cu atenţie poveştile de viaţă, tălmăcindu-i în răstimpuri şi lui, spunându-i că îi povesteau despre familiile pe care le lăsaseră în Franţa sau despre fiinţe dragi pe care le îngropaseră la scurtă vreme după sosirea lor în America.

Chiar dacă majoritatea bărbaţilor se arătaseră cât se poate de respectuoşi, Jack nu se dezlipise o clipă de lângă ea, lăsând ca prezenţa sa să vorbească de la sine. Şi, după distanţa pe care au păstrat-o, minerii i-au înţeles prea bine mesajul tăcut, chiar dacă lui Véronique i-a scăpat întru totul.

În cele din urmă, Jack şi Véronique urcară în căruţă şi porniră spre strada principală. Chiar dacă Véronique nu scotea o vorbă, Jack simţea o împrospătare în fiinţa ei, o seninătate care nu fusese acolo odinioară.

Apoi îşi aminti că lăsase lista de mărfuri la Rousseau şi mână caii în direcţia prăvăliei.

Lângă clădire, trase de hăţuri şi puse frâna.

— Mă întorc imediat.

Sări jos de pe capră şi, înainte să se îndepărteze, fu tentat s-o atenţioneze din nou să nu intre în vorbă cu nimeni în lipsa lui. Dar, ştiind cât de orgolioasă era şi nevrând să îi strice cheful, se abţinu. Trecuse prin destule emoţii tari pe ziua de azi.

Véronique îl petrecu cu privirea până ce Jack intră în clădire. Voise să îl însoţească, dar el nu o invitase. Aşa că nici ea nu se oferise. Contemplă de pe bancheta căruţei aspectul mohorât al coloniei.

Cum putea cineva să trăiască într-un asemenea loc? Şi de ce ar alege un astfel de trai? Privirea i se opri pe o căsuţă dărăpănată de pe trotuarul opus. Construită din şindrile gri şi aplecată uşor într-o parte, cocioaba zăcea ghemuită în noroi şi mizerie şi nu avea nimic atrăgător – în afară de firma de deasupra uşii, pe care scria, simplu,

Crêperie.

I se făcu subit foame. Nu era atât o foame a trupului, cât una a inimii. Dorul de gusturile de acasă. Minerii din Ma Petite France se dovediseră a fi cât se poate de respectuoşi şi o făcuseră să se simtă în largul ei, cum nu îşi imaginase că se va putea simţi vreodată într-un loc ca acesta.

Şovăind, aruncă o privire spre prăvălia sătească şi îl văzu pe Jack discutând înăuntru cu monsieur Rousseau. Îşi întoarse privirea spre cocioabă. Nu va dura decât o clipă şi, în tot acel răstimp, Jack va rămâne în câmpul ei vizual.

Coborî din căruţă şi, ignorând cu un calm exersat privirile şi comentariile minerilor, traversă strada. Interiorul clădirii era la fel de rudimentar ca exteriorul, dar mirosurile îmbietoare ce răzbeau dintr-o încăpere din dos o duse imediat cu gândul la Paris şi la clătitele calde pe care ea şi mama ei obişnuiau să le cumpere de la un *vendeur* ambulant pe o străduţă de lângă Luvru.

Încăperea din faţă era goală. Véronique aruncă o privire de-a lungul culoarului îngust din dreapta, apoi hotărî să vadă dacă Jack îşi isprăvise treaba. Prin fereastra înnegrită de funingine a prăvăliei, văzu că acesta se întreţinea în continuare cu monsieur Rousseau.

Îşi iţi capul pe culoar.

— Bonjour!

Niciun răspuns.

— Monsieur? Madame? Este deschis?

Păşi pe culoar, convinsă că s-a auzit un glas din odaia din dos. Până să vină în ţara aceasta, n-ar fi îndrăznit nici măcar să treacă pragul, darămite să consume produsele unui asemenea local. Acest curaj recent-descoperit era *revigorant*. Dar şi înfricoşător. Véronique şovăi, dar la gândul că Jack era pe aproape prinse iar inimă.

— Este cineva pe aici?

Privi în spatele ei pe hol. Nu îl mai vedea pe Jack, dar încă mai vedea căruţa.

— Aş dori să cumpăr ceva, *s'il vous plaît*.

— Ce anume, *mon amie*?

Véronique se răsuci şi mai că dădu nas în nas cu un bărbat. Făcu speriată un pas îndărăt, dar după ce apucă să se uite mai bine la el, se linişti. Bărbatul avea acelaşi aer respectuos ca domnii cu care tocmai stătuse de vorbă în Ma Petite France.

— *Bonjour*, *monsieur*. Am văzut placa de la intrare şi am fost tentată să încerc clătite făcute de dumneavoastră; ridică din umeri. N-am mai savurat de mult gusturile de acasă.

— Este o onoare să vă am ca oaspete în umilul meu local, răspunse bărbatul, înclinându-se adânc, după care adăugă pe un ton şăgalnic, cu un puternic accent francez: Am în spate nişte clătite calde. Aţi fi bună să mă ajutaţi să le aduc?

Véronique făcu o mică reverenţă.

— *Oui*, monsieur. Ar fi o adevărată plăcere să ajut un compatriot.

Porni în urma lui pe culoar. Holul era atât de îngust, încât mai că atingea pereţii cu umerii. Bărbatul părea să fie cam de-o seamă cu tatăl ei. *Oare cum o fi arătând papa*? se trezi ea întrebându-se, cum o făcuse de atâtea ori în copilărie. Şi oare, odată cu trecerea anilor, ajunsese să semene măcar un pic cu el?

După spusele mamei sale, era fiica Ariannei Girard pe dinafară şi a lui Pierre Girard pe dinăuntru. „Suntem ca două picături de apă, scumpa mea fiică", spunea adesea mama ei, mângâindu-i obrazul. „Când ne uităm în oglindă, vedem acelaşi chip. Dar în ochii şi în inima ta, îl văd pe tatăl tău, Véronique. Văd pasiunea lui, pofta lui de viaţă". >

În ultimii ani, *maman* nu mai adusese decât rareori vorba despre tatăl ei şi, de fiecare dată, devenea foarte retrasă şi reţinută după aceea. Ceea ce era de înţeles, având în vedere ce le făcuse el amândurora.

Încăperea din dos era de-a dreptul minusculă, dar – aşa cum spusese bărbatul – pe o masă erau răsfirate clătite proaspete şi alte câteva erau stivuite într-o cratiţă aşezată pe soba înnegrită din colţ.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr.

— Nu mai trebuie decât să le ungem cu unt, *mon amie*. Untul e acolo, pe raft.

Véronique privi în spatele ei, apoi se întinse să ia recipientul metalic.

— Miroase *délicieux*. De câtă vreme…

Bărbatul se apropie din spate şi se lipi de ea, apăsând-o de dulap.

— *Mon amie*, murmură el lasciv; Véronique îi simţi răsuflarea fierbinte în obraz. Şi mie mi-ar plăcea să gust ceva de acasă.

Véronique ţipă şi îi zgârie antebraţele goale, apoi îi prinse mâinile în încercarea de a le opri înaintarea.

Bărbatul încercă să o întoarcă spre el. Véronique opuse întâi rezistenţă, apoi îşi aminti ceva ce a învăţat-o Cristophe după ce un băiat încercase să-şi ia prea multe libertăţi cu ea. Detestând să simtă mâinile individului pe corp, Véronique îl lăsă s-o întoarcă cu faţa spre el.

Apoi îl lovi exact aşa cum o învăţase Cristophe.

Bărbatul făcu, clătinându-se, un pas înapoi şi se îndoi din şale, cu o expresie în care se amestecau şocul, furia şi durerea.

— Fir-ai tu să fii…

Fără să arunce măcar o privire înapoi, Véronique se năpusti afară pe culoar, convinsă că auzise deschizându-se uşa de la intrare.

— Jack!

Dar bărbatul care stătea în prag nu era Jack. Véronique se opri îngrozită în dreptul lui, cu răsuflarea tăiată.

Capitolul 11

P arbatul ce stătea în prag era un munte de om, cu pieptul şi „umerii laţi. Capul pleşuv îi conferea un aer ameninţător, contracarat însă de blândeţea ce i se citea în ochi.

Dar, de pe-acum, Véronique învăţase să nu se mai încreadă în aparenţe.

Bărbatul privi alarmat dincolo de ea.

— S-a întâmplat ceva, miss?

Tremurând din tot corpul şi rugându-se să nu i se facă iar rău, Véronique încuviinţă din cap.

— Bărbatul acela… a încercat să…

— Véronique!

Jack se năpusti înăuntru, cu pistolul în mână, îi aruncă o privire bărbatului de lângă el, apoi se opri gâfâind în dreptul ei.

— Eşti teafără? Ce cauţi aici?

Auzindu-i îngrijorarea din glas, tot curajul care o însufleţise cu doar câteva minute în urmă se risipi într-o clipită. Ţinându-se de stomac, Véronique dădu încet din cap.

— Sunt bine.

Pe holul din spatele lor se auziră paşi – apoi se îndepărtară rapid în direcţia opusă.

— Miss…

Véronique îşi întoarse privirea spre străin.

— Aţi spus că bărbatul a *încercat* să facă ceva…

Înţelegând întrebarea nerostită, Véronique clătină din cap.

— *Non*, nu am păţit nimic. Văzând că Jack se

înroşeşte de furie, se grăbi să îi risipească temerile: Am reuşit să scap la timp.

Uşurarea diluă mânia lui Jack, dar numai preţ de-o clipă.

— Du-o departe de aici, prietene. Şi ai grijă de ea, spune necunoscutul, după care arătă spre culoar. De nenicu ăsta o să mă ocup eu bucuros.

Jack şovăi, apoi o luă de mână.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat una ca asta, miss… Bărbatul ezită, căznindu-se în mod vădit să îşi amintească numele ei. Miss Vernie. Dar femeile cumsecade n-au ce căuta neînsoţite prin locurile astea, adăugă el, aruncându-i lui Jack o privire plină de reproş.

Véronique simţi mâna lui Jack strângându-se pe a ei.

Cele întâmplate nu erau vina lui şi Véronique se aşteptă ca Jack să clarifice imediat acest lucru. Chiar dacă Jack se afla în slujba ei, ştia că merita admonestarea publică.

— Atunci noi o s-o luăm din loc, spuse Jack, vârându-şi revolverul în cingătoare. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Spunând acestea, o luă de braţ şi o conduse afară.

Atitudinea lui i se păru rigidă şi formală şi, în timp ce traversau strada, Véronique simţi crescând în el un alt fel de mânie.

Se auzi o şuierătură ascuţită de fluier şi, într-o clipită, strada se umplu iar de mineri. Jack o ridică de mijloc şi o urcă în căruţă, apoi, fără să mai ocolească vehiculul, cum făcea de obicei, se urcă din aceeaşi parte, trecu peste ea şi se aşeză pe banchetă.

Când ajunseră la marginea coloniei, măcinată de sentimentul de culpă, Véronique nu se mai putu abţine.

— Îmi pare rău, Jack. M-am purtat impulsiv şi prosteşte şi…

— Da, domnişoară, exact aşa te-ai purtat, replică el,

cu privirea aţintită înainte şi fălcile încleştate.

Véronique se îndreptă semeaţă din spate când îi auzi tonul, dar apoi, gândindu-se iar la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă nu reuşea să scape de acel individ, o trecu un fior de gheaţă de-a lungul picioarelor şi i se puse un nod în stomac. Îşi strânse înfrigurată braţele în jurul corpului.

Îşi continuară drumul în tăcere. Jack privea când şi când în spate, de parcă s-ar fi aşteptat să fie urmăriţi. Ceea ce o făcea să se simtă şi mai nenorocită.

Se făcuse târziu. Observând poziţia soarelui pe cerul albastru de deasupra, Véronique se întrebă dacă vor ajunge în Willow Springs înainte de lăsarea întunericului, cum preconizase Jack în dimineaţa aceea.

— Spuneai că ai scăpat din mâinile lui; tonul lui grav şi plat arăta că încă nu îi trecuse supărarea. Cum ai reuşit?

Véronique îşi aţinti privirea în poală.

— Când eram mai tânără, Cristophe mi-a arătat cum se poate apăra o femeie de un bărbat.

— Cristophe, vasăzică; Jack pufni uşor. Şi ce anume te-a învăţat acest Cristophe?

Lui Véronique nu îi plăcu deloc tonul lui arogant.

— Cred că înţelegi foarte bine la ce mă refer.

— Şi eu credeam că înţelegi foarte bine la ce mă refer când ţi-am spus să mă aştepţi în căruţă. Dar se pare că m-am înşelat.

Lui Véronique îi displăcea această latură a lui Jack Brennan, dar se simţea răspunzătoare pentru manifestarea ei.

— Mi-am cerut deja iertare, Jack. Şi dacă îţi închipui că nu îmi dau seama ce aş fi putut să păţesc, te înşeli; i se puse un nod în gât. Ştiu că a fost nesăbuit din partea mea, dar când am văzut plăcuţa de la intrare…

— Ce scria pe plăcuţă?

Véronique şovăi.

— *Crêperie*; ştiind cât de caraghios trebuie să sune cuvântul în urechile lui, simţi cum i se înroşeşte gâtul de stânjeneală. Un local unde se fac clătite. Un soi de… plăcintărie.

Jack clătină din cap, dar nu spuse nimic.

Véronique îi simţea tot mai adânc dezaprobarea cu fiecare hurducătură a căruţei. Văzând serpentina ce se contura periculos în faţă, unde cărăruia îngustă mai că plonja în abis, strânse din ochi şi nu şi-i deschise decât după ce trecură de cotitură.

— Îmi era dor de gusturile de acasă, Jack. De ceva cunoscut. Şi dorinţa a fost mai puternică decât raţiunea. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu se va mai repeta.

După un moment ce păru să dureze o veşnicie, Jack îşi întoarse în sfârşit privirea spre ea.

— Ai grijă să te ţii de cuvânt, spuse el, după care adăugă pe un ton ceva mai blând: *S'il te plaît*.

Jack mână caii în jos pe cărăruia şerpuitoare cu o atenţie încordată. După o oră, pulsul îi reveni la normal. După ce trecură de Maynor's Gulch, începu să se relaxeze. Mai aveau vreo două ceasuri până la Willow Springs, când drumul pe care se aflau se încrucişă cu cel dinspre Jenny's Draw. Îl recunoscu imediat. Odată ce străbătea un traseu, acesta îi rămânea întipărit în memorie.

— Jack? murmură Véronique cu un firicel de voce.

Întoarse capul spre ea. Ochii ei căprui străluceau în lumina apropiatului amurg. Văzând-o că stă zgribulită, se întrebă dacă nu i-o fi frig.

— Vrei să-ţi dau haina?

— *Oui*, te rog. Este chiar deasupra, în *mon bagage*.

Jack opri căruţa, întinse mâna în spate, îi desfăcu valiza şi începu să pipăie înăuntru în căutarea hainei. Negăsind-o, se ridică în cele din urmă în picioare şi se

aplecă peste banchetă. Nu-i venea să creadă câte lucruri înghesuise Véronique în geantă – oglinzi, pudre, o sticluţă de parfum, cărţi şi o grămadă de lenjerie de corp... dar nicio haină groasă. Într-un târziu, dădu peste o jacheţică subţire, pe care o ridică neîncrezător.

— Asta-i haina pe care ai adus-o să-ţi ţină de cald?

Véronique dădu uşor din cap, fără siguranţa de sine cu care îl obişnuise până acum.

Jack vârî jacheta înapoi în valiză şi scoase o şubă de miner pe care o ţinea sub capră.

— Pune-ţi-o pe asta.

Véronique se conformă fără să protesteze, pierzându-se cu totul în haina voluminoasă.

După toate cele întâmplate peste zi şi burniţa de mai devreme, părul ei blond scăpase de mult strădaniilor de a-l ţine strâns în vârful capului şi acum i se revărsa într-o buclă groasă peste umăr. Cu orgoliul făcut ţăndări, Véronique arăta acum ca o femeie înfrântă – şi mult prea ispititoare.

Jack îi mulţumi încă o dată lui Dumnezeu că scăpase nevătămată după păţania din Peerless. Când se întorsese şi n-o găsise în căruţă, intrase în panică. Ştia prea bine că mânia lui avea la bază cele întâmplate cu cincisprezece ani în urmă. Iar sentimentele din acea zi fatidică şi din zilele ce au urmat morţii lui Mary şi a lui Aaron reveniseră cu o forţă îndoită când văzuse căruţa goală.

Véronique se afla sub ocrotirea lui, iar el nu fusese acolo să o ocrotească.

— Cu permisiunea dumitale, aş vrea să îţi vorbesc despre ceva, Jack.

După toate prin câte trecuseră împreună, exprimarea ei protocolară îl luă prin surprindere.

— Poţi să-mi vorbeşti despre orice doreşti, Véronique.

Ea zâmbi cu jumătate de gură.

— Îmi dau seama că şansele de a-l găsi pe *mon papa* în Teritoriul Colorado sunt…

Se opri, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Slabe? sugeră Jack cu blândeţe.

Ea îl fulgeră cu o privire neaşteptată.

— Aveam de gând să spun „mai puţin promiţătoare decât credeam la început”, dar… presupun că putem, într-adevăr, spune că am slabă nădejde de a-l găsi.

Rectificarea subtilă făcută de ea îl amuză, dar la auzul tonului ei serios, îşi reprimă zâmbetul.

— În fond şi la urmei urmei, au trecut douăzeci de ani de când nu mai ştii nimic de el.

— Oui.

Véronique trase încet aer în piept, apoi oftă din rărunchi.

— Este ceva ce nu ţi-am spus… şi nu ştiu de ce ţi-o spun acum, în afară de faptul că vreau să îmi înţelegi mai bine situaţia. Am fost trimisă în această călătorie. Nu am venit aici din proprie alegere, ci fiindcă aşa mi-a cerut, pe patul de moarte, mama, fie-i ţărâna uşoară.

O pală rece îi lovi când cotiră pe cărare şi Véronique îşi strânse şuba sub bărbie. Jack ar fi vrut să îi prezinte condoleanţe pentru pierderea mamei sale, dar cumva acesta nu părea să fie momentul potrivit. Auzind-o că trage aer în piept, rămase tăcut.

— Nu vreau să crezi că sunt curajoasă, Jack. Că am hotărât din proprie iniţiativă să bat atâta amar de drum. Nu m-aş fi îmbarcat niciodată pe vasul acela dacă aş fi avut de ales. Totuşi, pe parcursul ultimelor luni, am ajuns să văd această călătorie cu alţi ochi. Să simt că este călătoria mea. Căutările mele rămân, desigur, înrâurite de ultima dorinţă a mamei şi de propria-mi dorinţă de a-l cunoaşte pe bărbatul care i-a cucerit inima pentru totdeauna.

Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton sceptic:

— În pofida promisiunilor pe care ni le-a făcut el amândurora şi le-a încălcat.

Jack rămase cu privirea aţintită spre drum. Îi auzea suferinţa în voce şi nu voia ca Véronique să sufere şi mai mult.

— Mie mi-e teamă să nu-ţi faci speranţe prea mari, Véronique. După cum stau lucrurile, există mari şanse să fii dezamăgită.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, Jack, dar trebuie să ştii că nu sunt o copiliţă naivă. Ştiu cât de mici sunt şansele de reuşită şi nu voi suferi în cazul în care căutările mele nu vor fi încununate de succes.

Jack nu răspunse imediat, ştiind că sfatul pe care urma să i-l dea era valabil şi pentru el însuşi.

— Dar nu uita că uneori tocmai ceea ce n-ai avut niciodată, dar ţi-ai dorit întotdeauna, are puterea de a-ţi aduce cea mai mare suferinţă.

Véronique rămase o clipă îngândurată, cumpănindu-i parcă vorbele, apoi întrebă şoptit, cu un amestec de admiraţie şi curiozitate:

— Ce decepţie te-a învăţat această lecţie de viaţă?

Jack ştia că odată ce îi va răspunde, nu îşi va mai putea lua vorbele înapoi. Se încredea suficient în ea ca să-i vorbească despre Mary şi Aaron – nu asta era problema. Dar ceva îi spunea că a-i vorbi acum despre ei nu o va ajuta să găsească răspunsurile pe care le căuta ea.

— Bănuiesc că am învăţat-o odată cu trecerea timpului, luptându-mă uneori cu propriile-mi dorinţe. E bine să nutreşti speranţe, atâta vreme cât nu te laşi condus de ele. Când le laşi să preia conducerea, ele îţi pot răpi fericirea de care ai fi putut avea parte dacă te-ai fi mulţumit cu ce aveai de la bun început.

Véronique nu răspunse imediat.

— Oricare va fi rezultatul căutărilor mele, eu voi fi

mulţumită, spuse ea în cele din urmă, fără prea multă convingere. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat pe tata, mi-l amintesc doar vag. Aşa că, dacă nu-l găsesc, strângând din umeri, nu voi fi pierdut nimic, *n'est-ce pas*?

Dar Jack ştia că nu asta simţea în adâncul sufletului. Şi, judecând după nesiguranţa din glasul ei, o ştia şi ea prea bine.

Era deja întuneric când trase căruţa în faţa hotelului din Willow Springs. Véronique aţipise cu capul pe umărul lui. Aşa, cu ea lipită de el, i-ar fi venit să tot meargă până dimineaţă. Îl dureau cumplit spatele şi umerii din pricina milelor parcurse pe drumul plin de hârtoape şi, pentru că în ultima oră nu îşi schimbase nici măcar o dată poziţia, ca să n-o trezească.

Tăcerea serii îi învăluia ca o mantie. Abia trecuse de ora nouă, dar oraşul era neobişnuit de tăcut. Şopotul îndepărtat al pârâului Fountain Creek îl duse cu gândul la ceea ce îi spusese Jonathan McCutehens despre acest oraş vara trecută, vorbe care îl determinaseră să vină aici. Îi era profund îndatorat lui McCutehens pentru sfatul său şi, cu prima ocazie, îşi jură să îi viziteze mormântul de pe malul pârâului şi să îi mulţumească.

Véronique oftă în somn. Jack o mângâie uşor pe creştet şi mâna îi zăbovi acolo. Dacă azi lui Véronique i s-ar fi întâmplat ceva – oricare dintre miriada de lucruri oribile care îi trecuseră prin minte în timp ce coborau muntele – nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Véronique nu avea ce căuta în coloniile miniere. Atrăgea prea multă atenţie. Şi avea o naivitate care îi putea băga pe amândoi în bucluc. Era un lucru periculos. Şi nesăbuit. N-ar trebui s-o mai ia cu el. Dar ştia că o va lua.

Fiindcă dacă o refuza, încăpăţânată cum era, Véronique ar găsi pe altcineva care s-o însoţească. Şi Jack

ştia că bărbaţii din acest teritoriu nu erau nici pe departe demni de încredere atunci când venea vorba de o femeie ca Véronique.

Privind-o fără grija de a fi surprins asupra faptului, atenţia îi fu atrasă de gura ei. Chiar şi când dormea, buzele lui Véronique schiţau un zâmbet. Cum de aceste buze ce păreau atât de moi şi de delicate puteau rosti uneori nişte vorbe atât de tăioase? zâmbi şi îşi imagină cum ar fi să sărute acele buze de câte ori i-o dorea inima şi ce gust ar putea avea. Dar gândul acesta nu făcu decât să îi aprindă dorinţe pe care, de dragul amândurora, ştia că era mai cuminte să nu le stârnească.

O împinse uşor cu umărul.

Véronique tresări.

— Am ajuns acasă, Jack? murmură ea întinzându-se.

În clipa următoare, făcu ochii mari şi, netezindu-şi fâstâcită şuba, se trase sfioasă la o parte.

Reacţia ei nu îl surprinse defel.

— Da… Vernie, am ajuns acasă, răspunse el mustăcind.

De-a lungul drumului avusese timp berechet să retrăiască scena de la plăcintărie şi să-şi amintească felul în care o „botezase” străinul.

Véronique se îndreptă uşor din spate şi îşi arcui întrebător sprâncenele, apoi, dumirindu-se, îşi aplecă uşor capul într-o parte.

— Prefer numele care mi s-a dat la botez, monsieur.

Jack o ajută să coboare, zâmbind cu gura până la urechi.

— Am să-ncerc să ţin minte, mademoiselle.

Véronique îşi scoase şuba şi i-o întinse.

— *Merçi pour la jaquette*, murmură ea, acoperindu-şi un căscat.

Jack îi deschise uşa hotelului şi îi făcu loc să intre,

apoi îi lăsă bagajul lângă recepţie. Din dos răzbea vocea domnului Baird.

Véronique se opri în dreptul scării şi, cu mâna pe balustradă, aruncă o privire înapoi.

— Dă-ţi toată silinţa să ţii minte… Jack. Căci mie nu mi-au plăcut niciodată poreclele, adăugă ea cu o voce somnoroasă, dar cât se poate de serioasă.

Jack mimă un salut milităresc.

— Acum că ştiu, cred c-am să-ţi zic aşa mai des… Vernie, ripostă el, închizând uşa înainte ca ea să apuce a-i răspunde.

Capitolul 23

Mă tem că terenul acela nu este de vânzare, domnule Brennan.

Sau, mai bine zis, nu este de vânzare pe cale convenţională.

Domnul Clayton se ridică de la birou şi se apropie de fereastra ce dădea spre o stradă aglomerată din Willow Springs.

Aşezat de cealaltă parte a biroului, Jack se uită la el, dezamăgit şi derutat. Sperase sincer că va putea cumpăra pământul.

— Cum vine asta, domnule Clayton? Pământul fie e de vânzare, fie nu e.

Clayton se întoarse, zâmbind, spre el.

— În împrejurări obişnuite, ţi-aş da perfectă dreptate; aprinse un chibrit, îl duse la pipa pe care o ţinea între dinţi şi pufăi de câteva ori din ea, până ce începu să iasă fum. Bucata de pământ de care te interesezi dumneata face parte dintr-o proprietate mai mare.

— Şi proprietatea asta aparţine cuiva?

— Desigur.

— Şi proprietarul ar fi dispus să vândă o parte din pământ?

Mai erau şi alte terenuri de vânzare prin împrejurimi, dar niciunul pe care Jack să şi-l dorească la fel de tare. Văzuse deja toate loturile disponibile. Niciunul nu se ridica la nivelul acestuia nici calitativ, şi nici ca amplasare. Ştia exact şi locul în care s-ar situa căsuţa cu etaj pe care visa s-o construiască.

— Tocmai asta-i buba, domnule Brennan. Actualul proprietar a cumpărat pământul la o licitaţie…

— În Denver. Da, ştiu. Mi-a spus deunăzi miss Duncan, se grăbi să îl înştiinţeze Jack, nevrând să lase eronata impresie că nu are cunoştinţă de acest aspect.

— Prea bine; Clayton luă loc, făcând scaunul din piele să scârţâie sub greutatea-i considerabilă. După cum se obişnuieşte în cadrul licitaţiilor, cel care oferă preţul cel mai mare are câştig de cauză. La fel s-a întâmplat şi la licitaţia aceasta. Singurul lucru ieşit din comun a fost dorinţa cumpărătorului de a-şi păstra anonimatul.

Jack îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Bine, dar eu credeam că numele cumpărătorului trebuie să fie trecut în cartea funciară.

— Şi nu te înşeli câtuşi de puţin. Numele cumpărătorului este consemnat, într-adevăr, în registrele oficiale, în caz că ar avea cineva motiv să caute. Sau, mai bine zis, este îngropat acolo, în caz că se interesează careva.

— Nu înţeleg ce are asta de-a face cu mine.

Clayton dădu din cap, cum că asta nu era totul.

— Când gazeta locală a adus la cunoştinţa cititorilor licitaţiile organizate în acea perioadă, în mod misterios, numele acestui cumpărător a fost omis. Pare-se că nimeni n-a băgat de seamă omisiunea şi n-a fost interesat de motivul ei.

Jack cumpăni informaţia, întrebându-se de ce Clayton îi dădea toate aceste amănunte, când brusc întrezări un

firicel de speranţă. Îl privi drept în ochi pe funcţionar.

— Să înţeleg că porţiuni din acest pământ sunt încă de vânzare… dar că, în caz că vreau să cumpăr, nu pot să-l întâlnesc pe proprietar?

— Întocmai, domnule Brennan. Dar mai este ceva… adăugă Clayton, împreunându-şi mâinile sub bărbie. Proprietarul nu vrea să vândă orişicui. În ultimii doi ani am primit nu mai puţin de cinci oferte pentru pământul acela.

— Aşadar e clar că banii nu sunt factorul principal pentru această persoană.

Clayton rămase tăcut, cu o expresie de nepătruns.

— Atunci ce aşteaptă?

— Mai corect ar fi: pe cine. *Pe cine* aşteaptă proprietarul? Aş vrea să-ţi pot da răspunsul la această întrebare, dar încă nici eu n-am reuşit să mă dumiresc. Tot ce ştiu este că proprietarul doreşte să aibă o întrevedere cu potenţialul cumpărător înainte de încheierea contractului.

Jack râse încetişor.

— Spune-mi unde şi când, şi am să fiu acolo. Asta dacă preţul oferit de mine se ridică la nivelul aşteptărilor sale.

— O, da, este o ofertă acceptabilă. Nu asta este problema, întrebarea, domnule Brennan, este dacă… proprietarul va găsi în *dumneata* un cumpărător acceptabil.

Véronique se aşeză la o masă liberă din restaurant, departe de ceilalţi clienţi ai hotelului, lângă fereastra de unde putea urmări ceea ce se petrecea pe stradă acum, la lăsarea serii. În acest teritoriu, serile erau partea ei preferată din zi. Şi asta mai ales acum că luna mai aştepta după colţ şi zilele deveneau din ce în ce mai călduroase. Nopţile răcoroase te îmbiau parcă să ieşi la aer.

Păcat că nu era aici Cristophe să o scoată la

plimbare. Sau poate Jack Brennan.

— Bună seara, mademoiselle Girard. În seara aceasta îţi recomand cu căldură puiul prăjit.

Amintindu-şi conversaţia avută cu doctorul Hadley, Véronique îşi ridică zâmbitoare privirea spre Lilly.

— *D'acord*, mademoiselle Car Ison. Am auzit că puiul *pané* este de-a dreptul *délicieux* în seara aceasta.

— *Oui*, mademoiselle, răspunse Lilly, lăsând capul în jos. *Très délicieux*.

Petrecând-o cu privirea pe fată, Véronique observă că şchiopătatul îi era mai pronunţat. Nu putea decât să spere că *le chirurgien* din Boston avea să îi răspundă cât mai grabnic medicului din oraş.

Familia aşezată la masa din colţ izbucni în râs, atrăgându-i atenţia. O *petite fille* de vreo patru-cinci anişori stătea cocoţată pe un butuc vopsit aşezat pe scaunul dintre cei doi adulţi. Tatăl se aplecă spre fetiţă şi o ciupi de năsuc. Copila îşi acoperi chicotind faţa cu mâinile, încercând să se ferească de o nouă ciupitură.

Véronique urmărea scena fascinată. Oare cum e să fii iubită aşa de tatăl tău? Să ţi se arate o adoraţie atât de sinceră şi de jucăuşă? Ar fi trebuit să pună mai multe întrebări despre *papa* înainte ca mama ei să se stingă din viaţă. Ea şi *maman* obişnuiau să discute mult despre tatăl ei pe vremea când era mică, dar odată cu trecerea timpului, pe măsură ce se împăcaseră cu soarta lor, conversaţiile despre „el” deveniseră din ce în ce mai rare.

Îşi întoarse scaunul ca familia să nu mai fie în raza ei vizuală.

Săptămâna trecută făcuse alte trei drumuri mai scurte în compania lui Jack, toate scutite de neplăcerile călătoriei la Peerless. Aceste aşezări miniere – Beaver Run, Spitfire şi Bonanza – erau comunităţi mai restrânse, situate mai aproape de Willow Springs, şi de poalele munţilor, aşa

că nu avusese prea mult de furcă nici cu înălţimea.

Totuşi, un lucru o întristase peste măsură: nimeni nu auzise de tatăl ei. Ca şi cum *papa* n-ar fi pus niciodată piciorul pe aici.

Gândul îi zbură la scrisorile păstrate de *maman*, îngropate adânc într-unul dintre cuierele aflate cu două etaje mai sus, în camera ei de hotel. La rugămintea mamei sale, i le citise cu voce tare, una câte una, în săptămânile ce i-au precedat moartea. Târziu, într-o noapte, frântă de oboseală şi vrând să se ducă la culcare, încercase să scurteze una dintre lecturi, sărind peste unele pasaje. Dar pesemne că *maman* ştia fiecare misivă pe de rost.

— Ai omis un alineat, Véronique. Te rog să fii puţin mai atentă, *ma chérie*.

Poate că recitind încă o dată epistolele, aşa cum îi ceruse mama sa, va găsi vreun amănunt care îi scăpase înainte.

— *Par donnez-moi*, mademoiselle. Aş putea lua loc la masa dumneavoastră?

Véronique îşi înfrână cu greu zâmbetul.

— Cu tristeţe în suflet, monsieur, trebuie să vă refuz. Aştept să mi se alăture o persoană extrem de importantă. Aşa că vă rog respectuos să vă aşezaţi la o altă masă, *merçi*.

Jack trase scaunul de lângă ea şi se aşeză, persoana lui masivă făcând scaunul să arate de-a dreptul pipernicit şi umplând o parte din golul ce se căscase în sufletul ei.

— Cred c-o să mă aşez totuşi aici, că loc e, har Domnului, berechet, comentă el, slobozind un oftat adânc.

— Cum de eşti aici în seara aceasta, dragul meu Jack? Cum au mers lucrurile la Briar Rose?

Ultima dată se văzuseră cu două zile în urmă, înainte ca el să pornească cu marfă spre aşezarea minieră unde urma să şi înnopteze.

— Mulţumesc, bine. A lipsit turuiala cuiva, dar drumul a fost plăcut.

Véronique îl privi pe sub gene, întrebându-se dacă Jack se bucurase de absenţa ei. Sau dacă îi simţise, poate, lipsa. Aşteptă, ştiind că Jack îi va furniza informaţia dorită fără să se lase rugat.

— M-am interesat la magazinul sătesc, şi-am oprit şi la rotărie. Clătină din cap, cu o expresie gravă. Îmi pare rău. Nimeni n-a auzit de el.

Deşi era obişnuită să audă aceste cuvinte, în seara aceasta vestea o afectă peste măsură. Îşi întoarse privirea.

— Mulţumesc, Jack... chiar ş-aşa, murmură ea, folosind expresia nouă pe care o învăţase săptămâna aceasta – una care nu se regăsea în cărticica ei.

Lilly le aduse amândurora câte o porţie de mâncare. În timp ce mâncau, discutând şi râzând, Véronique realiză că singurul bărbat în compania căruia se simţise vreodată atât de degajată fusese Cristophe. Doar că la Cristophe Charvet nu se gândise niciodată aşa cum se gândea la Jack Brennan.

Ridică ochii şi îl surprinse privind-o.

Jack îşi îndesă şervetul lângă farfurie şi se ridică.

— Ce-ai zice de-o plimbare, Vernie?

Véronique făcu o grimasă la auzul poreclei, dar ştia că, cu cât protesta mai mult împotriva ei, cu atât se va încăpăţâna Jack să o folosească mai des. Se convinsese de asta săptămâna trecută.

— O plimbare ar fi de-a dreptul bine-venită, monsieur. *Merçi*.

Lasă, că va uita el porecla cu timpul. Sau până când va găsi ea ceva la fel de supărător cu care să îl zgândărească pe el. Perspectiva o umplu de entuziasm.

În timp ce se plimbau pe trotuar, Véronique fu surprinsă de numărul mare al persoanelor pe care le

cunoştea şi al celor care o salutau, spunându-i pe nume.

— Intrăm să vedem ce mai fac Percheronii?

Véronique ridică privirea şi văzu că ajunseseră în dreptul grajdului.

— *Oui*, mi-ar face plăcere. Dar nu se ocupă monsieur Sampson de ei? în fond, îl plăteşti pentru pensiunea şi îngrijirea cailor, *non*?

— Ba da, dar îmi place să văd şi eu de ei.

Uşa din faţă era încuiată, aşa că Jack o conduse până la intrarea din dos.

— Ai grijă cum calci; o luă de mână, apoi îi dădu drumul, parcă prea repede. Sampson s-ar putea să mai fie pe-aici, nu-s sigur.

Dar în grajd nu erau decât animalele.

Véronique îl urmă pe Jack spre boxă şi zări imediat cei doi cai Percheron. Erau mai masivi şi mai maiestuoşi decât toţi ceilalţi cai.

— Ştii, de bună seamă, că aceşti cai minunaţi provin din scumpa mea patrie.

Jack aprobă din cap.

— Şi, cu toate astea, i-am cumpărat.

Véronique îl înghionti, apoi, întâlnindu-i privirea, încremeni. Preţ de o clipă rămaseră amândoi tăcuţi.

Spre mirarea ei, tăcerea nu i se păru stânjenitoare. Şi, judecând după mulţumirea de pe chipul lui, nici lui Jack. Turnura subită pe care i-o luară gândurile când îşi ridică privirea spre el o luă prin surprindere. Asta până ce realiză că, la drept vorbind, gândurile ei se îndreptaseră în acea direcţie pe tot parcursul serii.

Ajunsese să îl cunoască pe Jack Brennan. Ştia cum reacţionează în faţa unui pericol, cum se comportă în împrejurări adverse, cum acceptă să fie învinuit chiar şi când nu este el de vină. Şi îi cunoştea şi atingerea – felul în care o lua de mână ca s-o ajute să coboare din căruţă, în

care o cuprindea cu braţul când o conducea printr-un grup de mineri – dar ceea ce îi ocupa ei acum mintea era ceva mult mai intim decât o simplă atingere.

Clipi din ochi, să-şi înfrâneze imaginaţia mult prea bogată. Trebuia să se gândească la altceva. Imediat!

— Rasa aceasta este originară din Le Perche, o regiune situată în apropiere de Normandia şi de Paris. Ştiai? Caii Percheron sunt foarte apreciaţi în ţara mea şi, pe lângă alte sarcini importante, sunt folosiţi de către armată, turui ea, după care trase adânc aer în piept, observând cum mulţumirea de pe chipul lui Jack se adânceşte.

Ceea ce nu ajuta deloc la reorientarea propriilor ei gânduri.

Jack o privi adânc în ochi şi, după un moment parcă interminabil de tăcere, replică:

— Zău? Nu aveam cunoştinţă de asta, dar e bine de ştiut. Mulţumesc.

Simţind că îi iau foc obrajii, Véronique făcu un pas înapoi.

— E adevărat. Primul exemplar al rasei a fost obţinut la Le Pin în 1823, spuse ea, mângâind botul unuia dintre cai.

— Eşti un adevărat izvor de înţelepciune în seara asta.

Văzându-i sclipirea jucăuşă din ochi, Véronique se întrebă dacă nu cumva îi citise gândurile. Ceea ce o făcu să se îmbujoreze şi mai abitir.

— Ce nume le-ai dat?

— Nume? Jack ridică din umeri. Nu-mi stă-n obicei să dau porecle.

Véronique îşi lăsă capul într-o parte.

— Din proprie experienţă, monsieur Brennan, se întâmplă să ştiu că aceasta este o minciună gogonată.

Dacă n-o înşela vederea, Jack păru să se înroşească niţel la faţă.

Bărbatul simulă o inimă rănită.

— Dacă vrei să le dai nume, eu unul n-am nimic împotrivă.

Întorcându-şi privirea spre unul dintre cai, Véronique îşi aminti ziua când văzuse pentru prima dată rasa, *une petite fille* călare pe umerii tatălui său.

Jack se rezemă cu spatele de boxă şi, sorbind-o din ochi, o ascultă depănându-şi amintirile dragi.

— Ce altceva îţi mai aminteşti despre tatăl tău?

Véronique închise ochii şi scormoni până în adâncul memoriei.

— Felul în care mâna lui mare îmi cuprindea mânuţa atunci când mă învăţa cum să ţin penelul; inspiră adânc. Şi mirosul lui. Când mă săruta înainte de culcare mirosea a soare şi a fum de pipă. Şi îmi amintesc şi cum mă simţeam atunci când eram cu el.

Dorită, aleasă, iubită.

Copleşită de emoţie, îşi ridică încet privirea.

— Restul amintirilor sunt la fel de reale pentru sufletul meu, dar mi-au fost povestite de *maman*.

— Şi crezi că ele nu sunt adevărate?

— *Non*, *non*… Doar că *maman* vedea lucrurile altfel decât mine. De pildă, atunci când relata o situaţie la care fusesem amândouă de faţă, îi dădea o nuanţă diferită de ceea ce îmi aminteam eu că s-a întâmplat. Aşa că nu ştiu câtă încredere pot să am în aceste amintiri transmise – dacă are vreo noimă ceea ce zic.

— Are, răspunse Jack, după care îşi îngustă uşor ochii. Pun rămăşag că ai o imaginaţie bogată.

Gândurile lui Véronique se întoarseră prompt la ceea ce dăduse, de fapt, naştere conversaţiei.

— Uneori chiar prea bogată.

Jack se îndepărtă de perete.

— Deci ce propui să facem?

Véronique făcu ochii mari.

— În privinţa numelor, vreau să zic.

— A… Véronique expiră iute aerul din plămâni, apoi măsură din priviri primul cal. Lui i s-ar potrivi numele… Napoleon Bonaparte; trecu la următoarea boxă. Iar acestei creaturi maiestuoase… un nume la fel de maiestuos: Charlemagne.

Râsetul lui Jack răsună în tot grajdul.

— Cred că ar fi trebuit să stabilesc nişte reguli de la bun început.

— Mă tem că ai întârziat cu asta. După cum bine vezi, Napoleon şi Charlemagne sunt cât se poate de mulţumiţi de alegerea mea.

Când ajunseră înapoi la hotel, Jack urcă scările împreună cu ea. Pe palierul penultimului etaj, Véronique se opri.

— Te numeri încă printre oaspeţii hotelului, non?

— Da, mademoiselle.

Véronique dădu din cap şi porni mai departe.

Jack o urmă în sus pe scări, savurând priveliştea mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dar rochiţele ei cu turnură, ce strângeau talia şi apoi se înfoiau în jos, erau o ispită irezistibilă pentru ochii unui bărbat. Chiar dacă Véronique ar fi ştiut că stă în continuare la hotel, era puţin probabil să ştie că era cazat în odaia situată chiar vizavi de a ei.

Asta dacă n-o întrebase pe Lilly – ceea ce nu l-ar fi mirat defel. Cele două erau ca nişte surori siameze, nu alta.

— Îţi mulţumesc că m-ai condus, Jack. Şi îţi mulţumesc pentru această seară minunată. A fost pe cât de neaşteptată, pe atât de bine-venită.

— Şi nouă ne-a făcut plăcere seara aceasta. Mie şi

băieţilor – Napoleon şi Charlemagne.

Se strădui să pronunţe numele aşa cum o făcuse Véronique, savurându-i reacţia, apoi pironi covorul de sub picioare, căutându-şi cuvintele.

— În următoarele două săptămâni am să trec din nou prin câteva dintre aşezările miniere pe care le-am vizitat deja împreună.

— Îţi merg bine afacerile, *non*? Felicitările mele.

Jack încuviinţă din cap.

— Da, afacerile merg foarte bine. Atât de bine, că nu mai prididesc cu treaba.

— Dar la reuşita dumitale a contribuit în mare parte şi căruţa mea, nu-i aşa?

Auzind tachinarea din vocea ei, Jack râse încetişor.

— Da, mademoiselle, ai perfectă dreptate.

Cum s-o spună? Cumpănise îndelung chestiunea înainte de seara aceasta, dar după ceea ce aproape că se întâmplase în grajd cu câteva minute în urmă… Aproape că o luase în braţe şi făcuse ceea ce îi stăruise în minte de la cină încoace. Încă de când o cunoscuse, s-o spunem pe aia dreaptă. Şi, dacă Véronique nu s-ar fi avântat în acea cuvântare despre caii Percheron, chiar ar fi făcut-o.

— Având în vedere că am fost deja împreună în aceste colonii, consider că de astă dată ar fi mai bine să nu mă însoţeşti.

Văzu cum strălucirea din ochii ei se stinge. Véronique se încruntă uşor şi îşi întoarse privirea.

— De ce crezi asta?

— Nu mă înţelege greşit. Îmi place să te am alături; înclină uşor capul până ce ea îşi întoarse din nou privirea spre el. Te rog să asculţi ce am de zis. Îmi face plăcere compania dumitale. Nu despre asta-i vorba.

Véronique dădu din cap.

— Şi, ca să fim bine înţeleşi, şi mie îmi face plăcere

compania dumitale.

Mişcat de vulnerabilitatea pe care i-o auzi în voce, de inocenţa ochilor ei căprui, Jack ştiu că hotărârea pe care o luase era cea corectă.

— După cum am mai spus, este întotdeauna periculos să te am cu mine. Întrucât te-am dus deja în locurile acestea, nu are niciun sens să mai faci un drum până acolo. Am avea mai multe de pierdut decât de câştigat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Înţeleg, dar nu îmi place ce aud.

Răspunsul ei neaşteptat îl făcu să zâmbească.

— Cât eşti de sinceră! într-o bună zi, sinceritatea asta s-ar putea să te bage în bucluc, ai grijă.

Véronique făcu ochii mari.

— Exact asta obişnuia să îmi spună Cristophe. Aproape cuvânt cu cuvânt.

La auzul numelui, bună dispoziţia lui Jack se risipi.

— Cristophe?

— *Oui*, murmură ea. Un prieten drag de la care n-am mai primit veşti de ceva timp.

— Vă scrieţi?

— *Oui*, acum aştept să răspundă la ultima scrisoare pe care i-am trimis-o. Cred că voi doi v-aţi înţelege foarte bine.

Mă îndoiesc amarnic.

— Da, cu siguranţă. Acestea fiind spuse… Jack îi luă cheia din mână şi descuie uşa. Îţi urez somn uşor.

— Mulţumesc, Jack. Somn uşor şi…

Jack îl observă imediat după ea.

Véronique se aplecă să ia plicul strecurat sub uşă, apoi se ridică, cu faţa radiind de încântare.

— Este o scrisoare de la…

— Cristophe, completă în şoaptă Jack. Nici că se putea să nimerească mai bine. Te las s-o citeşti. Noapte

bună, Véronique.

— Noapte bună, Jack, şi îţi mulţumesc încă o dată, murmură ea şi, înainte ca el să se răsucească pe călcâie, închise uşa.

Capitolul 24

Aşezată pe capră, lângă Lilly, Véronique le făcu soţilor Carlson cu mâna. După clipele petrecute în compania lor acum două săptămâni şi prânzul pe care îl serviseră azi împreună după slujbă, îi era lesne de înţeles cum de era Lilly atât de specială. Şi frăţiorul ei, Bobby, era *adorable*, chiar dacă felul în care se holbase la ea pe tot parcursul mesei o făcuse să se simtă niţel stânjenită.

Singurul ei regret era că Jack nu acceptase, la rându-i, invitaţia la prânz făcută de Hannah Carlson. O implorase pe soţia pastorului să îl ierte, spunând că are ceva de rezolvat. După cina de săptămâna trecută, nu îl mai văzuse decât o singură dată, la magazinul universal, iar el păruse mai distant şi mai rece. Oare ce să fi cauzat schimbarea aceasta?

Lilly mână căruţa pe aleea de lângă casa ei, apoi coti pe drumul principal. Véronique studia fiecare mişcare a fetei, observând siguranţa cu care ţinea aceasta hăţurile, priceperea cu care îşi ţinea picioarele înfipte în rezemătoare şi cum, în răstimpuri – Véronique încă nu descoperise după ce considerente – privea înapoi peste umăr.

— Mademoiselle Girard, ce-ai zice de-o lecţie de mânat căruţa?

Prinsă asupra faptului, Véronique încercă să afecteze acelaşi ton glumeţ.

— Şi eu care credeam că sunt subtilă!

— Chiar credeai că nu văd cum tragi cu ochiul? Lilly îi aruncă un zâmbet larg, apoi îşi întoarse atenţia asupra drumului. După ce ieşim din oraş, pe drumul care duce la

casa lui miss Maudie am să opresc căruţa şi am să te las să mână dumneata caii.

Véronique simţi un fior de plăcere. Era bucuroasă că se învoise s-o însoţească pe Lilly. Compania fetei o bine dispunea de fiecare dată, ceea ce acum constituia un antidot bine-venit împotriva melancoliei care o copleşise în ultimele zile.

Scrisoarea lui Cristophe – pe care o găsise sub uşă – fusese una succintă şi, judecând după literele inegale, scrisă în pripă. Membrii familiei Marchand se întorseseră, împreună cu Cristophe, la reşedinţa lor din Paris. Dar lucrurile nu mergeau deloc bine. Domnul Marchand căzuse la pat în Bruxelles şi nici chiar îngrijirile aduse de experimentatul său medic personal nu reuşiseră să îi uşureze suferinţa. Cristophe îi scria că drumul de întoarcere la Paris a fost extenuant şi, din descrierea făcută de el, regăsirea oraşului devastat părea să fi fost demoralizatoare. Dincolo de cuvintele lui, Véronique intuia o situaţie cu adevărat dramatică pe care nici măcar spiritul optimist al lui Cristophe nu o putea ascunde pe de-a-ntregul.

Scrisese răspunsul imediat, o misivă presărată cu întrebări privitoare la starea de sănătate a domnului Marchand, la climatul politic din Paris, la siguranţa lor şi la situaţia actuală a lui Cristophe.

Funcţionara de la oficiul poştal o informase că va dura două luni sau mai bine ca o scrisoare să ajungă din Teritoriul Colorado până la Paris. Pe plicul lui Cristophe, data de expediere trecută de poşta pariziană era 11 februarie – de atunci trecuseră peste două luni şi jumătate. Ce se petrecuse între timp? Gazeta din Denver era singura publicaţie cu ştiri europene pe care o găsise, dar chiar şi acele ştiri erau deja vechi de câteva săptămâni la data publicării.

După ce expedie scrisoarea, ieşind din oficiul poştal, Véronique încremeni preţ de o clipă cu mâna pe clanţă. Oare cu ani în urmă tatăl ei s-o fi oprit şi el aici, să pună la poştă epistolele destinate soţiei şi fiicei lui? în momentul acela, se simţise neaşteptat de aproape de el, senzaţie pe care o înlăturase însă imediat, punând-o pe seama imaginaţiei.

Dar întrebarea încă îi stăruia în minte.

Se gândi la aşezările miniere vizitate împreună cu Jack. Bătuse deja cale lungă în căutările ei. Apoi îşi aminti felul în care scrutase chipurile minerilor – şi mai cu seamă ale celor mai vârstnici ce populau Ma Petite France din Peerless – şi realiză că încă mai avea cale lungă de bătut. Rămâneau încă treizeci şi nouă de colonii la care, cu ajutorul lui Jack, trebuia să ajungă înainte de venirea iernii.

La acest gând, firicelul de speranţă că îşi va regăsi tatăl aproape că se rupse, până ce îşi aminti motivul pentru care pornise în această călătorie.

O împresurară amintiri dulci-amare cu *maman* şi i se făcu dor să îi mai simtă o dată atingerea pe frunte. Răcoarea degetelor ei, iubirea uşoară ca un fulg ce răzbea din ele. Să o privească amestecând frişca în cafea, până ce licoarea ajungea să se asorteze cu culoarea caldă a ochilor ei.

Îşi lăsă capul pe spate şi scrută bolta albastră a cerului. Vântul i se juca prin păr. Oare *maman* o vedea acum? îl vedea pe *papal* şi dacă îl vedea, n-ar putea Dumnezeu să îi dea o clipă de răgaz ca să călăuzească paşii fiicei sale spre el? Sau poate că *maman* ştia deja unde se află *papa* fiindcă era deja alături de el, acolo sus, în ceruri. Doar ei doi, fără ea.

La acest gând, simţi o strângere de inimă.

Chiar în momentul acela, Lilly trase căruţa pe

marginea drumului, lângă biserica la care slujea tatăl ei.

Cu sufletul răscolit, Véronique studie clădirea cu clopotniţă albă ce se înălţa semeaţă la marginea oraşului, recunoscătoare că avea un pretext ca să abandoneze acele gânduri triste.

Deşi de o simplitate extraordinară, biserica avea un aer cald şi primitor graţie straturilor multicolore de flori ce mărgineau aleea către treptele din faţa intrării. Véronique îşi îndreptă privirea spre cimitirul ce începea la câţiva metri în spatele bisericii. Peste pământul sfinţit pluteau umbre de un cenuşiu pal. Gândul îi zbură la placa de marmură ce marca locul de veci al mamei sale, în celălalt capăt de lume.

În lumina evenimentelor din ultimele luni părea un gând frivol, dar… cum ea nu putea s-o facă, spera că se mai găsea, totuşi, cineva – poate Cristophe – care să îngrijească acel petic de pământ. O durea sufletul la gândul că mormântul mamei sale ar putea fi acoperit de buruieni şi de mărăciniş.

Mijind ochii, desluşi conturul câtorva plăci funerare adăpostite la umbra copacilor ce mărgineau Fountain Creek. Apele gâlgâitoare ale pârâului, izvorâte din inima semeţilor Munţi Stâncoşi, se prăvăleau la vale de-a lungul canionului strâmt din dreapta ei. Într-o seară, când se întorceau în oraş, Jack îi explicase că, în urmă cu ani de zile, negustorii francezi botezaseră pârâul *Fontaine qui bouille*, adică Fântâna Bolborositoare.

Tatăl ei a trecut prin acest oraş – asta o ştia sigur datorită mărcii poştale de pe ultima scrisoare pe care o trimisese mamei sale. Dar oare s-a plimbat vreodată pe malurile râului Fountain Creek? A auzit melodia străveche susurată de apele lui îngheţate în timp ce se revărsau, aidoma unei cascade, peste roca netedă?

O mişcare îi atrase subit atenţia.

Desluşi în zare o siluetă ce mergea printre pietrele de mormânt. Judecând după înălţime şi lungimea pasului, părea să fie un bărbat. Acesta se opri preţ de o clipă, de parcă ar fi căutat ceva, apoi se apropie de un mormânt şi se lăsă în genunchi.

— O să-ţi placă la nebunie!

La auzul exclamaţiei lui Lilly, Véronique tresări. Fără tragere de inimă, îşi luă privirea de la bărbat.

Lilly îi întinse hăţurile.

— După toate lecţiile de franceză pe care mi le-ai dat, e cazul să te învăţ şi eu ceva.

— A… dar nu sunt sigură că eu am să mă dovedesc a fi un învăţăcel la fel de destoinic ca tine. Poate n-am să mă ridic la nivelul aşteptărilor tale. Dacă te dezamăgesc?

Când luă în mâini curelele de piele, Véronique fu uimită de puterea înhămată pe care o avea sub control.

O atingere pe umăr o făcu să se întoarcă.

Ochii lui Lilly străluceau – nu zâmbitori, ca de obicei, ci plini de lacrimi.

— Dumneata… începu fata, cu bărbia tremurândă, eşti mult mai destoinică… mai frumoasă… şi mai cultivată decât sper să ajung eu vreodată. Nici nu ştii cât mă bucur că eşti prietena mea, mademoiselle Girard. Că ai venit în Willow Springs.

Luată pe nepregătite, Véronique întinse mâna şi atinse obrazul fetei.

— Ah, *ma chérie*, dar tu posezi deja toate aceste însuşiri; ridică bărbia lui Lilly şi zâmbi. Mă întreb cum de nu îţi dai şi tu seama de asta.

Lilly clătină din cap.

— Ieri am fost la magazinul universal şi acolo era un băiat…

Fata sughiţă şi îşi trase nasul.

Véronique scoase din gentuţă o batistă ce aparţinuse

mamei sale, cu iniţialele A.E.G. brodate cu litere cursive într-un colţ al pânzei fine, şi o împinse blajin în mâna lui Lilly.

— Hai, şterge-ţi lacrimile şi spune-mi ce te-a supărat atât de tare.

Lilly dădu din cap şi îşi tamponă ochii cu batista.

— Nu e prima dată când mi s-a întâmplat… Şovăi. Este un băiat pe care l-am… plăcut de când aveam nouă ani. Uneori aveam impresia că şi el mă place, dar n-am fost niciodată sigură. Ei bine, ieri dimineaţă băiatul ăsta stătea afară cu nişte prieteni de-ai lui şi – îşi strânse, îndurerată, buzele – când am ieşit din prăvălie, m-am împiedicat şi am scăpat pe trotuar cumpărăturile făcute pentru doamna Baird. Şi atunci prietenul lui a strigat „Şchioapa!” şi… Vocea i se gâtui. Jeremy a râs. Nu a venit să mă ajute. Doar a… râs.

Năpădită subit de un instinct matern clocotitor, Véronique se bucură că băiatul nu se afla acum în faţa ei. O strânse pe Lilly în braţe şi o mângâie pe creştet. În mod straniu, gestul o făcu să lăcrimeze la rândul ei. Era felul în care obişnuia să o dezmierde *maman* atunci când se confrunta cu decepţii similare. Şi aşa a liniştit-o şi Jack în ziua când s-a făcut de râs speriindu-se atât de tare, încât i-a venit să… verse.

Făcu un pas în spate şi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe faţa lui Lilly.

— Regret că a trebuit să treci prin aşa ceva, *ma chérie*. Dar uitându-mă în ochii tăi, văd o tânără minunată, extrem de matură şi nespus de frumoasă şi sunt convinsă că în lumea asta se găseşte un tânăr pe care Dumnezeu îl pregăteşte numai şi numai pentru tine. Acest băiat te va iubi pentru ceea ce eşti, nu pentru ceea ce nu eşti. Dar eşti încă tânără. S-ar putea să treacă o vreme până ce băiatul acesta va apărea în viaţa ta.

Lilly se încruntă.

— Deoarece… continuă Véronique, arcuindu-şi o sprânceană, cel pe care l-a ales Dumnezeu pentru tine va fi un om deosebit, Lilly. Băiatul acesta trebuie să fie înzestrat cu aceeaşi bunătate, generozitate, inteligenţă şi cinste cu care eşti înzestrată tu. Or, din experienţa mea, acestea calităţi nu abundă printre oameni şi rar se regăsesc toate la acelaşi om.

Gândul îi zbură la Jack. Înşiră iar în minte calităţile şi constată că Jack le avea pe toate. Cum se făcea că un bărbat cu atâtea calităţi era încă celibatar?

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Lilly.

Totuşi, văzând că sclipirea revine încet în ochii fetei, Véronique se linişti. Îi răsunară în minte cuvintele pe care i le spusese mama sa când avusese o altercaţie asemănătoare cu un membru al sexului opus.

— Ceea ce s-a întâmplat în faţa prăvăliei, când băieţii aceia au râs de tine, nu te defineşte ca om, Lilly. Ce te defineşte este ceea ce vei face cu această experienţă şi cum te vei purta cu acei băieţi atunci când vă veţi întâlni din nou.

Lilly încuviinţă din cap, relativ convinsă.

— *Merçi beaucoup*, mademoiselle Girard.

— *De rien*, Lilly, răspunse Véronique, bătând-o uşor pe spate.

Ar fi vrut s-o întrebe de operaţie, dar şovăia să abordeze subiectul. Acum mai mult ca niciodată. O mai îmbrăţişă o dată pe Lilly, apoi înşfăcă hăţurile şi îşi îndreptă umerii.

— Iar acum… sunt pregătită pentru prima mea lecţie de mânat caii.

Lilly chicoti şi ridică un levier de pe marginea căruţei.

— Dumneata poate că eşti pregătită, dar, cum ar

spune tata… oare străzile din Willow Springs sunt pregătite pentru dumneata?

Pământul pe care îngenunchease Jack era ud şi, treptat, umezeala îi pătrunse prin pantaloni, până la genunchi. Cu toate acestea, Jack rămase cu capul plecat lângă mormântul lui Jonathan McCutehens, bucurându-se de pacea ce domnea în acest loc sfânt.

Se trezise cu mult înainte de răsăritul soarelui. Camera era scufundată în întuneric şi tăcere. Întinse braţul. Cealaltă jumătate de pat i se păru dureros de goală. După ani de zile de solitudine asumată, descoperirea îl luă pe nepregătite. Într-un târziu se ridică în capul oaselor şi se întinse după Biblie. Lectura îi va umple cele câteva clipe libere şi poate şi golul din suflet – chiar dacă nu şi pe cel de lângă el.

În timp ce soarele se ridica pe cer, revărsându-şi razele prin fereastra deschisă, şi apele bolborositoare ale pârâului Fountain Creek intonau în surdină o serenadă zorilor, se trezi rugându-se pentru Véronique, care dormea în odaia de vizavi. Se rugă ca Véronique să găsească pace sufletească în călătoria sa şi ca tatăl ei să fie un om vrednic de o asemenea fiică – asta dacă Pierre Gustave Girard mai era încă în viaţă după atâta amar de vreme.

Revenind cu gândurile în prezent, Jack întinse mâna şi luă un pumn de ţărână de pe mormânt. Ţinu pământul în palmă, apoi îl lăsă să i se scurgă încet printre degete. „Trecuţi de somnul morţii, pe veci ne vom trezi”, recită el în şoaptă, cum părea să o ceară locul în care se afla. „Şi nu va mai fi moarte; moarte, tu vei muri”.

La câteva săptămâni după moartea lui Mary, când îşi făcuse în sfârşit curaj să caute printre lucrurile ei, găsise ascuns într-un cufăr, printre îndrăgitele cărţi pe care soţia sa le folosea la predat, un volum de sonete. Sonetul care cuprindea aceste versuri fusese subliniat şi pagina avea

colţul îndoit. Pe marginea textului, Mary notase un pasaj din Scriptură, care între timp se întipărise în sufletul lui.

„Moartea a fost înghiţită de biruinţă. Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?”

Durase ani de zile, dar acum boldul morţii lui Mary şi a lui Aaron nu mai era atât de usturător. Deşi îi răpise de lângă el, moartea nu i-a ţinut în lanţurile ei. Cristos a avut grijă să nu îi rămână prizonieri nici măcar o clipă.

Jack privi în jur. Era lesne de înţeles de ce Jonathan McCutehens voise să fie îngropat aici. Se gândi la Jonathan şi Annabelle McCutehens – perechea pe care o întâlnise primăvara trecută, când călăuzise ultima caravană. Acum înţelegea mai bine ca niciodată greutăţile îndurate de ei. După ce Jonathan a murit înainte de vreme, pe drum, Annabelle s-a întors din câmpiile aflate la nord de Denver până hăt în Willow Springs, de una singură, ca să îndeplinească dorinţa soţului ei de a fi îngropat pe malul pârâului Fountain Creek.

În toate călătoriile sale, Jack nu întâlnise niciodată un loc a cărui frumuseţe s-o egaleze pe cea descoperită în aceşti munţi şi nicio comunitate mai primitoare decât cea care trăia la poalele masivului Pikes Peak. Îşi frecă zâmbind maxilarul, gândindu-se la ce altceva mai găsise în acest oraş. Îi răsunară în minte cuvintele pe care i le spusese Jonathan McCutehens la ultima lor întâlnire: *„Nu am găsit ce căutam în orăşelul ăla, dar am descoperit ce mi-a lipsit toată viaţa”*.

Jack privi în zare, spre piscurile zimţate dinspre vest. – încă nu-s foarte sigur, Jonathan, şi cu siguranţă că nu asta căutam când am venit aici, dar… cred că s-ar putea să fi găsit şi eu ceea ce a lipsit din viaţa mea de atâta amar de vreme.

Când Hannah Carlson îl invitase să ia prânzul cu ei în această duminică, fusese tentat să accepte. Mai ales după

ce aflase că şi Véronique era invitată. Coborî privirea spre crucea de la picioarele lui – dar această obligaţie sufletească nu mai suferea amânare.

Rămase minute în şir cu capul plecat, aşternându-şi gândurile în faţa Creatorului, care le ştia deja pe toate încă înainte ca el să le dea rostire.

Într-un târziu, se ridică oftând în picioare şi porni spre magazinul universal să încarce marfa. Înainte de a se duce la biserică, Hochstetler trecuse pe la hotel să îi spună că miss Maudie de la Casaroja dorea ca proviziile să îi fie livrate luni la prima oră. Ştiind că îl aşteaptă o săptămână încărcată, Jack a hotărât să facă livrarea chiar azi şi a convenit cu Hochstetler să lase uşa din dos descuiată. Adevărul fie spus, era încântat să dea o raită până la Casaroja şi abia aştepta să vadă dacă doamna aceea plină de viaţă s-a refăcut în urma căzăturii.

Capitolul *25*

Véronique se opri şovăielnică în pragul dormitorului, cu ochii aţintiţi asupra femeii plăpânde ce stătea întinsă în pat. Nu putea decât să spere că Lilly avusese dreptate şi că pe gazda lor nu o va deranja să primească vizita unei persoane străine în timp ce se afla în convalescenţă.

Lilly se aplecă şi o sărută pe femeie pe obraz.

— Mama v-a trimis ceva bun, miss Maudie. Ghiciţi ce!

— Nu-i nevoie să ghicesc, scumpa mea. Mămica ta ştie care sunt preferatele mele şi nu mă dezamăgeşte niciodată; femeia mai vârstnică îşi înclină capul şi miji ochii. Şi pe cine mai avem noi aici? O nouă prietenă, sper?

În timp ce Lilly făcea prezentările, Véronique se apropie de pat.

Aerul aristocratic al femeii şi felul în care i se lumina faţa atunci când zâmbea i-o aduse în gând pe *maman*, aşa cum era ea înainte să cadă la pat. O străbătu un fior straniu, de *déjà vu*.

Făcu o reverenţă la momentul cuvenit şi era pe cale să răspundă când, prin fereastra din colţ, zări cu coada ochiului o căruţă ce se apropia de conac. Când recunoscu căruţaşul, mai că-i scăpă un strigăt de bucurie.

— Ptiu pe tine, ce te-ai mai luminat la chip!

Véronique se înroşi atât din pricina comentariului făcut de gazdă, cât şi a faptului că dăduse dovadă de lipsă de respect neacordându-i atenţia cuvenită. Făcu încă o reverenţă, şovăind să privească în ochii pătrunzători ai femeii.

— Îmi cer mii de scuze, miss Maudie. Mă tem că mi-a fost…

— Distrasă niţel atenţia? Da, mi-am dat seama.

Zâmbetul lui miss Maudie deveni şi mai larg şi femeia îşi lungi gâtul să privească pe fereastră, apoi îşi încreţi mucalită fruntea.

— Şi înţeleg prea bine de ce, draga mea. Am făcut deja cunoştinţă cu acel gentleman şi, dacă aş fi cu treizeci de ani mai tânără, zău că m-aş fi luat la întrecere cu dumneata pentru inima lui. Deşi, văzând cât eşti de frumuşică – miss Maudie ţâţâi admirativ din limbă – nu cred să fi avut vreo şansă nici măcar atunci.

Véronique râse încetişor, simţindu-se instantaneu ataşată de femeie.

— Véronique, este o adevărată plăcere să te cunosc, draga mea; miss Maudie luă clopoţelul de pe noptieră şi sună de două ori. Am cunoscut mulţi francezi la viaţa mea. Dar e o bucurie rară să întâlnesc o franţuzoaică atât de tânără şi de frumoasă.

Femeia care le deschisese uşa apăru în prag.

— Sunteţi gata să serviţi ceaiul, miss Maudie?

— Da, Claire, mulţumesc. O să-l servim aici, drăguţă.

— Atunci vă aduc imediat ceaiul şi brioşele trimise de mama lui Lilly! răspunse Claire, făcându-se nevăzută.

— Ia aşezaţi-vă amândouă aici, lângă mine, şi spuneţi-mi ce se mai petrece prin lume, dincolo de aceşti pereţi. Doctorul Hadley, coţcarul ăla bătrân, mi-a legat piciorul fedeleş, de abia pot să-l mişc; miss Maudie le făcu din ochi, chip că nu vorbea decât pe jumătate serios. Mă simt ca o găină pregătită pentru frigare şi mă plictisesc ca o sapă în glod.

— Mademoiselle Girard ar trebui să înceapă, spuse Lilly, arătând cu capul spre ea. Ea are cu adevărat ce povesti. Despre Paris, despre călătoria până aici, despre aşezările miniere din munţi pe care le-a vizitat în ultima vreme, enumeră fata, îndemnând-o din priviri să preia cuvântul.

— Nu cred că povestirile mele vi s-ar părea foarte interesante. Deşi, ce-i drept, în ultima vreme am trecut prin câteva peripeţii… Véronique aruncă o privire pe fereastră. Şi toate au avut de-a face cu domnul care tocmai a sosit.

Miss Maudie încercă să se ridice în capul oaselor şi, mai mult din reflex, Véronique îi aranjă perna la spate.

— Vai, îţi mulţumesc, drăguţă! Şi acum, fă bine de-mi povesteşte totul de-a fir a păr, adăugă ea, cu faţa radiind de entuziasm.

De când ai plecat din ţara ta şi până la sosirea în Willow Springs şi-apoi despre călătoriile acelea de le-ai făcut în munţi; chipul i se umplu de alean. A trecut amar de vreme de când n-am mai văzut munţii ceia de aproape. Ce dor mi-e de ei! Şi – miss Maudie ridică arătătorul şi îi aruncă o privire demnă de o venerabilă guvernantă – să nu cumva să uiţi a-mi povesti despre peripeţiile prin care ai trecut împreună cu prietenul dumitale. Şi nu-ţi face griji, drăguţă. Orice ne-ai spune, rămâne între noi trei!

Jack isprăvi de descărcat marfa şi se aşeză pe treptele din spatele casei să savureze paharul cu apă şi

felia din plăcinta caldă cu afine pe care i le adusese Claire Stewartson. Judecând după căruţa parcată în faţa casei şi râsetele ce răzbeau când şi când din interior, conchise că miss Maudie avea musafiri.

— Văd că plăcinta a dispărut repejor, comentă doamna Stewartson, împingând uşa cu sită.

Jack se ridică în picioare şi o privi şovăielnic. Nu voia să pară lacom.

— Dă încoace farfuria, domnule Brennan, zise femeia, întinzând mâna. La Casaroja se mănâncă pe săturate, fără sfială. Este una dintre regulile lui miss Maudie.

— Mulţumesc.

Îi întinse farfuria, păstrând furculiţa.

Tânăra se întoarse peste câteva minute cu o felie şi mai mare decât prima.

— Mulţumesc încă o dată, doamnă Stewartson, spuse Jack, înfigând furculiţa în plăcintă. Cum se simte miss Maudie după accident?

Fu rândul lui Claire să ezite.

— Doctorul Hadley spune că piciorul o să i se vindece fără probleme, atâta vreme cât miss Maudie îşi cruţă puterile. Dar încă şi acum mai are ameţeli. Şi nici doctorul nu ştie care-i cauza.

— Îmi închipui că o femeie ca miss Maudie e greu de înfrânat.

— Mie-mi spui! exclamă Claire, aţintindu-şi privirea spre grajdul din apropiere. Thomas a trecut mai devreme pe-aici să-mi spună că una dintre iepe stă să fete zilele astea. Când a auzit miss Maudie, nu şi-a mai încăput în piele. A stăruit că ea vrea să fie de faţă, ca de fiecare dată, la venirea mânzului pe lume. Iar când Thomas i-a reamintit că doctorul i-a interzis să se dea jos din pat… Claire clătină din cap. Zici că i-ar fi spus că s-a anulat Crăciunul!

Un chicot feminin răzbi până la ei prin uşa deschisă.

Claire zâmbi.

— Acum are musafiri. N-am auzit-o de mult să râdă cu atâta poftă. Nici măcar înainte de căzătură; expresia îi deveni mai blajină. Mă unge la inimă după toate greutăţile prin care a trecut femeia asta cu suflet mare.

Comentariul lui Claire, asemănător celui făcut de bărbatul ei, îl făcu pe Jack să se întrebe care o fi fost, oare, povestea lui miss Maudie şi ce s-o fi întâmplat cu nepotul ei.

În momentul acela se auziră paşi în bucătărie şi voci – pe una dintre ele o recunoscu imediat.

Privi peste umărul lui Claire şi o văzu. Véronique se lumină la faţă când li se întâlniră privirile. Spre mirarea lui, nu părea surprinsă. Ei, dar Jack învăţase deja că Véronique ştia să îşi ascundă emoţiile atunci când voia.

Le deschise uşa, savurând felul în care Véronique îi atinse uşor braţul când trecu pe lângă el.

— *Bonjour*, monsieur Brennan. Ce te aduce la Casaroja?

Numele fermei rostit cu accent franţuzesc răsună plăcut în urechile lui.

— *Bonjour*, mademoiselle Girard, răspunse el, făcându-i discret cu ochiul. Domnul Hochstetler m-a rugat să livrez nişte marfă. Aşa că am încărcat căruţa şi iată-mă aici.

Intrigat de zâmbetul sfios al lui Lilly Carlson, Jack o salută pe fată, apoi îşi întoarse iar atenţia spre Véronique.

— Nu ştiam că o cunoşti pe miss Maudie.

— N-aş fi avut această plăcere dacă nu m-ar fi invitat Lilly să o însoţesc azi; Véronique îşi petrecu braţul pe după umerii fetei şi îi zâmbi încurcată lui Claire Stewartson. Ne-am simţit nespus de bine, dar mă tem că veselia noastră a istovit-o pe sărmana femeie. A adormit încă înainte să ieşim pe uşă.

— Nu veselia noastră a făcut-o să aţipească, spuse Lilly, înghiontind-o în joacă.

Prietenia lor devine tot mai strânsă pe zi ce trece, observă Jack.

— Véronique i-a masat umerii şi spatele şi miss Maudie a spus că nu s-a mai simţit atât de bine de ani de zile.

— Că veni vorba de asta… începu Claire, făcând un pas spre casă, cred că am să dau o fugă să văd cum se simte; luă farfuria goală din mâinile lui Jack. Îţi mulţumesc încă o dată că ne-ai adus atât de iute proviziile, domnule Brennan. Şi Lilly, dacă vrei, du-o pe miss Girard să vadă ferma. Dincolo de deal abia s-au deschis florile sălbatice. E o privelişte grozavă! adăugă Claire cu un zâmbet larg, înainte de a închide uşa în urma ei.

— O, hai să mergem să le vedem! exclamă Lilly, trăgând-o pe Véronique de mână.

Véronique se întoarse să plece, apoi se opri.

— N-ai vrea să ne însoţeşti, monsieur Brennan? Sau poate nu-ţi plac florile sălbatice?

— Îmi plac florile la fel ca oricărui alt bărbat şi, cu cât mai sălbatice, cu atât mai bine; îşi încreţi fruntea. Dar am nişte treburi de rezolvat în oraş. Oricum, mulţumesc pentru invitaţie.

— Atunci rămâne pe altă dată?

La auzul întrebării, îi veni brusc o idee.

— Ce-ai zice să ne întâlnim în seara asta?

Véronique îl cercetă cu o suspiciune drăgălaşă.

— La cină, vreau să zic. Nu să ne uităm la flori.

Ce mai, îşi ieşise rău din mână. Deunăzi, când o găsise deja aşezată în sala de mese, fusese mai uşor. De la o distanţă de câteva picioare, Lilly îl urmărea cu vădită curiozitate. Jack îşi drese glasul şi hotărî s-o ia de la capăt.

— Dacă nu cumva ai alte planuri pentru seara

aceasta, mademoiselle Girard, aş dori să te invit la cină.

Văzând sclipirea din ochii ei, constată că ardea de nerăbdare să pornească iar la drum cu această femeie. Cine ar fi crezut?

— Accept invitaţia cu mare plăcere, Jack. Şi, ca să ştii… nu aveam niciun alt plan pentru seara aceasta.

Cu aproape un picior mai înalt decât ea, Jack observă cum Véronique îşi lasă uşor capul pe spate ca să îl privească în ochi. Purta o altă rochie elegantă de-a ei care, deşi nu foarte decoltată, atrăgea, totuşi, privirea. Încercă să nu zăbovească prea mult asupra curburii îmbietoare a gâtului ei, a adânciturii catifelate de la baza gâtului, a felului în care îi urca şi cobora încet corsajul atunci când…

Dându-şi seama că planul său de a nu zăbovi cu privirea eşuase lamentabil, Jack îşi drese din nou glasul şi se forţă să privească în altă parte.

Véronique se aplecă uşor într-o parte, încercând parcă să-i atragă iar privirea. Dac-ar fi ştiut cât de uşor izbutea deja să i-o atragă!

— Atunci ne vedem diseară, Jack?

— Da. Vin să te iau la ora şapte.

— Am să te aştept.

În timp ce o petrecea cu privirea, gândurile îi zburară la Mary, la cât de diferit era când o curtase pe ea. Şi cât de diferită era Mary faţă de Véronique Girard.

Porni spre căruţă – căruţa *lui Véronique* – şi încercă să îşi aducă aminte cum se purtase când era îndrăgostit de Mary. Şovăielnic, timid, nesigur. Toate aspectele relaţiei lor erau ceva nou pentru amândoi. Şi cât de frumoasă fusese acea perioadă a descoperirilor, a lecţiilor învăţate împreună!

Dar acum situaţia era diferită.

Când se uita la Véronique, nu o făcea cu ochii unui băiat amorezat, abia ieşit de pe băncile şcolii, ci din

perspectiva unui bărbat trecut prin viaţă care ştia cum este să fii însurat, să ai o relaţie intimă cu o femeie. În clipa imediat următoare, îşi dădu seama că Véronique nu avea aceeaşi experienţă de viaţă. Sau, mă rog, el nu credea s-o aibă.

Judecând după titulatura de „mademoiselle”, era clar că nu fusese niciodată măritată. Nu ştia despre trecutul ei decât ceea ce aflase de la Sampson, dar punea rămăşag că nu dusese niciodată lipsă de adoratori. Poate că s-ar cuveni să-i vorbească despre Mary şi Aaron. Până acum pur şi simplu nu se ivise momentul potrivit. Nu că asta ar fi avut mare însemnătate pentru Véronique, dar făcea parte din trecutul lui – din el. Pe Mary şi pe Aaron avea să-i poarte în suflet mereu.

Mână căruţa pe drumul ce mărginea Casaroja, admirând din nou frumuseţea fermei. Ani de zile nu stătuse într-un loc mai mult de câteva zile, şi nici nu i-ar fi plăcut să stea. Dar între timp lucrurile se schimbaseră. Acum îşi dorea cu ardoare să se stabilească undeva şi să…

În momentul acela se auzi un strigăt. Jack trase de hăţuri şi căută cu privirea în zare.

Când caii se opriră şi se curmă huruitul căruţei, auzi pe cineva strigându-i numele. Se ridică în picioare şi scrută păşunile, într-un târziu, zări un bărbat făcându-i agitat cu mâna.

Jack trase frâna şi sări jos de pe capră.

Când ajunse la păşunea dinspre vale, îl recunoscu pe Thomas Stewartson. Vechilul stătea în genunchi într-o mare de căldăruşe albastre şi albe, lângă o iapă ce fornăia grozav, culcată pe-o parte. Thomas îi masa încet, prin mişcări concentrice, pântecul voluminos.

Jack se opri gâfâind în dreptul lor şi, după ce îşi trase răsuflarea, analiză repede situaţia.

— I s-a rupt apa?

— Acum zece minute, dar încă nu s-a întâmplat nimic, încearcă întruna să se ridice.

În momentul acela, iapa slobozi un nechezat ascuţit şi, întocmai cum zisese Stewartson, se răsuci, dând să se salte în picioare. Lăsându-se cu toată greutatea pe ea, vechilul reuşi să o ţină la pământ.

— E-n ordine, fetiţo, o dezmierdă Jack; când îşi trecu mâna peste pântecul ei, simţi mânzul mişcându-se. E la prima fătare?

— Da. Dar n-aş fi crezut să-i vină atât de repede sorocul. De obicei, atunci când iepele fată pentru prima oară, le aducem în grajd să le fie cât mai uşor. E una dintre regulile lui miss Maudie.

Jack îşi suflecă, râzând, mânecile.

— Femeia asta pare să aibă o grămadă de reguli.

— Nici n-ai idee câte, Brennan! Dar în spatele fiecărei reguli se ascunde o inimă de aur.

— Nu mă îndoiesc; Jack se aplecă să cerceteze stadiul travaliului. Mânzul pare să fie nevătămat.

Stewartson aprobă din cap.

— Azi dimineaţă, când am ieşit călare s-o caut şi n-am dat de ea, am ştiut.

Iapa dădu capul pe spate şi corpul i se cutremură. Îmbrobonit de sudoare, părul ei auriu strălucea în soarele de după-amiază.

Jack îi mângâie pulpele cu mişcări line şi ferme, şoptindu-i cuvinte liniştitoare.

— Îţi mulţumesc c-ai oprit; Thomas scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea. Am adus mulţi mânji pe lume, dar de fiecare dată mă simt ca şi cum ar fi prima oară.

Jack înţelese imediat.

— E ca şi cum L-ai ajuta pe Dumnezeu să facă o minune.

— Claire şi cu mine… Stewartson făcu o pauză. De ceva vreme tot încercăm să zămislim un copil. Eu unul încă nu mi-am pierdut nădejdea. Dar până acum n-am izbutit.

— O să izbutiţi. Nu trebuie decât să încercaţi în continuare, îl îmbărbătă Jack, amintindu-şi noaptea în care s-a născut Aaron, câtă fericire au simţit atunci el şi Mary şi câte mulţumiri i-a adus Celui de Sus pentru travaliul scurt al soţiei sale şi pentru că îi dăruise un fiu sănătos.

— Nu mă-nţelege greşit – pe mine nu mă deranjează defel partea cu încercatul – privirile li se încrucişară şi zâmbiră amândoi. Dar mă doare sufletul să văd câte speranţe îşi face nevastă-mea şi cât de necăjită e de fiecare dată când nu iese. Eşti însurat, Jack?

— Am fost, cu ani în urmă. Mi-am pierdut soţia şi băiatul într-un accident în timp ce călătoream spre vest.

Preţ de o clipă, Stewartson nu îşi găsi cuvintele.

— Sincere… sincere condoleanţe, Jack.

— Mulţumesc, răspunse Jack, trecându-şi încet mâna peste florile de câmp ce creşteau în jurul său. Aaron, fiul meu, ar fi împlinit şaisprezece ani anul ăsta; râse încetişor. Nici nu-mi închipui cum ar fi să am un băiat de şaisprezece ani. Dacă mă gândesc mai bine, cam atâţia aveam şi eu când m-am însurat; îi aruncă o privire lui Stewartson. Mulţumesc că m-ai făcut să mă simt atât de bătrân.

Stewartson strânse din umeri, dând parcă de înţeles că nu era vina lui.

Pe Jack îl năpădi subit un gând asupra căruia nu mai zăbovise de ani de zile. Oare nu cumva Dumnezeu l-a luat pe Aaron la o vârstă atât de fragedă tocmai fiindcă ştia că el, Jack, nu avea să fie un tată îndeajuns de bun? întrebarea încercă să prindă rădăcini, dar Jack o respinse. Din nou.

Ani de zile s-a căznit să înţeleagă *de ce* muriseră soţia şi fiul lui. Apoi, treptat, a ajuns să accepte că s-ar

putea să nu găsească niciodată răspunsul. În mod straniu, pe măsură ce treceau anii – nu că n-ar mai fi avut câţiva ani buni de trăit – se simţea tot mai puţin legat de viaţa aceasta. Poate că aşa se întâmplă odată cu înaintarea în vârstă. Sau poate că era mâna lui Dumnezeu, pregătindu-l pentru tot ceea ce îl aştepta de cealaltă parte.

Pentru el, moartea marca un nou început, nu un sfârşit. Ajunsese s-o considere drept o etapă a călătoriei sale către Dumnezeu.

— Jack, dacă ai vreodată…

Iapa nechează, apoi slobozi un geamăt prelung.

Jack se lăsă în genunchi să mai arunce o privire, apoi expiră zgomotos.

— Stewartson, a venit vremea.

Capitolul 26

— Încă un deal? întrebă Lilly, cu ochii sclipind de entuziasm.

1 – Eu sunt dispusă, dacă eşti şi tu; Véronique inspiră adânc miresmele primăverii. Dar nu vreau să te forţezi prea tare.

Lilly se opri pe creasta dealului.

— Sunt bine. Azi nu mă doare prea tare piciorul; făcu semn spre dreapta. Hai s-o luăm pe aici. Cărarea ocoleşte păşunea şi duce înapoi la Casaroja. Păşunea este plină de căldăruşe. Le-am văzut din căruţă. Că veni vorba, mademoiselle Girard, te-ai descurcat de minune la prima lecţie de mânat căruţa.

Véronique făcu o mică reverenţă.

— *Merçi beaucoup*, mademoiselle Carlson. Adevărul este că am avut o profesoară foarte bună.

Păşea cu grijă, aşa cum o sfătuise Lilly mai devreme. La reşedinţa familiei Marchand, ea şi Cristophe obişnuiau adesea să se plimbe seara pe păşunea din spatele grajdurilor, aşa că asta nu era o noutate pentru ea. Totuşi,

oricât de frumoase ar fi fost grajdurile şi animalele domnului deputat, ele nu se comparau nici pe departe cu cele de la Casaroja.

— Pot să te întreb ceva, mademoiselle Girard?

— Desigur, *ma chérie*, răspunse Véronique, întorcându-şi privirea spre Lilly.

Fata întoarse capul.

— E ceva personal.

— Foarte bine. Între prietene se discută şi chestiuni de natură personală.

O fi fost ceva legat de Jeremy, băiatul acela nesuferit de care îi vorbise cândva Lilly?

Fata o luă de braţ.

— Cum de l-ai făcut pe domnul Brennan să te placă atât de repede?

Véronique se poticni.

— Poftim?

Simţi că îi iau foc obrajii. Apoi îşi aminti glumele făcute în dormitorul lui miss Maudie.

— Domnul Brennan şi cu mine suntem prieteni şi nimic mai mult, Lilly. Dacă te-am făcut să crezi că relaţia noastră este de o altă natură, te rog să mă ierţi. După cum am spus şi când am stat de vorbă cu miss Maudie, trebuie să recunosc că îl plac… foarte mult. Dar el nu mi-a dat niciodată de înţeles că ar vedea în mine mai mult decât o prietenă.

Sau poate că da?

Lilly dădu încet din cap, privind-o pe sub gene.

— Tocmai te-a invitat la cină. N-ai văzut cum se uita la dumneata?

Lui Véronique îi plăcea felul în care o privea Jack Brennan, dar fără doar şi poate că asta nu arăta adevăratele sentimente ale unui bărbat. Văzuse numeroşi domni – chiar bărbaţi însuraţi – zăbovind cu privirea

asupra unei femei mai mult decât ar fi fost necesar.

— *Oui*, m-a invitat la cină, iar eu am acceptat cu plăcere. În calitate de prietenă.

Lilly nu părea deloc convinsă.

Véronique o luă de braţ şi o trase spre flori.

— Jack Brennan este amabil cu toată lumea, Lilly. Aşa este el. Cordial şi atent cu toţi.

Cum să descrie relaţia lor când nici ea nu era tocmai sigură de natura ei?

— Domnul Brennan este căruţaşul meu şi, petrecând mai multă vreme împreună, este normal să avem o relaţie mai apropiată. Dar nu este ceea ce crezi tu.

Lilly ţâţâi din limbă exact aşa cum făcuse miss Maudie mai devreme.

— S-a bâlbâit, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi spune că n-ai observat!

Ba da, observase. Dar, din proprie experienţă, ştia că nu era ieşit din comun ca un angajat să se bâlbâie atunci când se adresează superiorului său.

— Poate că era emoţionat pentru că su*nt să patronne*. Există mult respect între noi.

— Ei bine, ceva există cu siguranţă între voi, dar nu-s sigură că i-aş zice respect.

Mai făcură câţiva paşi, apoi Lilly adăugă:

— Aşadar nu vrei să-mi spui cum l-ai făcut să te placă?

— Când îl vei întâlni pe tânărul care ţi-e hărăzit, Lilly, nu vei avea nevoie de niciun fel de şiretlicuri ca el să se îndrăgostească de tine. Va fi de ajuns să te vadă, să te cunoască aşa cum eşti cu adevărat – cu bunele şi cu relele – şi va înţelege că nu mai vrea să trăiască nici măcar o zi din viaţa asta fără tine.

Lilly oftă şi dădu ochii peste cap.

— Bănuiam eu c-o să spui ceva de soiul ăsta. Dar eu

mă aşteptam la un sfat ceva mai practic. Să-mi spui, bunăoară, cum s-au petrecut lucrurile între dumneata şi domnul Brennan.

Gândurile lui Véronique zburară la călătoria făcută împreună cu Jack la Peerless şi la ceea ce se întâmplase pe drum… Nu îndrăznea să povestească despre acel incident umilitor; nu era un exemplu tocmai bun pentru o fată care voia să înveţe cum să cucerească inima unui băiat. Era îndeajuns de jenant faptul că Jack păstra o asemenea amintire despre ea.

Lilly se opri şi o strânse de braţ.

— Spune-mi numaidecât la ce te gândeşti. Te-ai îmbujorat toată.

Véronique îşi duse stânjenită mâna la gură şi scuturã din cap.

— Nu pot. E prea compromiţător.

Umerii lui Lilly se pleoştiră şi faţa i se posomorî.

— Domnul Brennan… s-a purtat necuviincios?

— *Non*\ Nici gând. Jack Brennan n-ar face niciodată aşa ceva. Nu, este vorba de… cu totul altceva.

Văzând suspiciunea care stăruia în ochii lui Lilly, Véronique înţelese, cu regret, că nu-i rămânea decât o singură cale de a o înlătura.

— Lilly, îţi aminteşti, probabil, că mi-e teamă de înălţimi.

Copila se întunecă la faţă.

— Într-una dintre călătoriile făcute împreună cu Jack, drumul era din cale afară de îngust şi lângă el se căsca o râpă abruptă, înfricoşătoare. M-a cuprins groaza şi stomacul mi s-a…

Încercă să formuleze ideea cât mai delicat posibil.

— Întors pe dos?

— *Oui*. Şi apoi am…

Amintirea îi puse un nod în stomac. Îşi apăsă mâna

pe abdomen.

Lilly îşi muşcă buza inferioară, dar nu îşi putu ascunde zâmbetul.

— Doar n-ai…?

Véronique închise ochii.

— Ba da.

— În căruţă?

Lilly aşteptă preţ de o clipă, apoi făcu ochii cât cepele.

— Pe *el*??

Véronique încuviinţă, jenată, din cap. Chicotele lui Lilly nu făcură decât să îi adâncească stânjeneala.

— Lilly, promite-mi, te rog, că n-ai să mai spui nimănui. A fost o experienţă foarte… umilitoare pentru mine.

Într-un târziu, hohotele lui Lilly se potoliră.

— Cred că ştii deja ce ţi-ar spune tatăl meu. Dumnezeu te coboară ca să te poată înălţa. Aşa că pregăteşte-te să fii înălţată! îşi dădu iar drăgălaşii ochi peste cap. Am auzit asta toată viaţa.

— Îmi place cum gândeşte tatăl tău.

Lilly inspiră adânc.

— Vezi? Mi-ai răspuns la întrebare. Tot ce trebuie să fac este să găsesc un băiat care îmi place, începu ea să enumere pe degete, să-l conving să mă ducă la o plimbare cu căruţa şi apoi să-mi vărs măruntaiele pe el.

— Vai, cum poţi să spui aşa ceva! protestă Véronique, înghiontind-o.

— Spusul ca spusul, dar dumneata cum ai putut să *faci* aşa ceva?

Izbucniră amândouă în râs.

— Sst, făcu Lilly la un moment dat, ridicând o mână. Ascultă.

Véronique auzi şi ea acel urlet straniu, primitiv.

— Haide! îi strigă Lilly, pornind grăbită în direcţia din care se auzise sunetul.

Véronique o urmă şovăielnică. După ce ocoliră în goană desişul, se opri gâfâind şi făcu ochii mari. Thomas Stewartson şi Jack Brennan stăteau în genunchi lângă o iapă ce părea să fie în travaliu.

— Mânzul fie nu s-a întors, fie că-i din cale afară de mare.

Din vocea răguşită a lui Stewartson răzbea aceeaşi îngrijorare care se citea şi pe chipul încordat al lui Jack.

Véronique îl întâlnise pe monsieur Stewartson când sosiseră la Casaroja. Când Lilly le-a făcut cunoştinţă, acesta i se păruse a fi un vechil priceput şi un om destul de prietenos – deşi acum nu s-ar fi zis după încruntarea care întuneca faţa bărbatului.

Jack îşi mută greutatea de pe un genunchi pe altul şi examină mai îndeaproape iapa.

— Cred că umerii i-au rămas înţepeniţi.

Lilly se afla deja lângă tânăra mamă, mângâindu-i grumazul şi şoptindu-i cuvinte dezmierdătoare. Îi făcu semn lui Véronique să i se alăture, dar Véronique rămase ţintuită locului. Pe vremea când erau copile, curioase să vadă cum se petreceau lucrurile, ea şi Francette s-au strecurat o dată în grajduri să asiste la o naştere; dar, când le-a zărit, monsieur Laurent le-a mustrat sever pe amândouă, spunând că domnişoarele binecrescute nu se cuvine să asiste la aşa ceva.

Şi, totuşi, acum Véronique nu îşi putea întoarce privirea.

Brusc, iapa se zbătu şi încercă să se ridice, apoi căzu la loc. Lilly se dădu imediat la o parte, iar, după ce calul se linişti, se apropie din nou cu băgare de seamă.

— Mademoiselle Girard, îi făcu încă o dată semn cu mâna. Vino, nu-ţi fie teamă.

Véronique se apropie, pe cât de curioasă, pe atât de nesigură, şi îngenunche lângă Lilly, atentă să stea departe de dinţii enormi ai iepei. În copilărie fusese muşcată de un cal. Mica cicatrice de pe umărul drept stătea şi acum mărturie incidentului.

Thomas ridică privirea.

— Domnişoarelor, credeţi c-aţi putea s-o ţineţi culcată?

Lilly încuviinţă din cap.

— O să ne dăm silinţa, domnule Stewartson.

— Nu-i de-ajuns să vă daţi silinţa. Dacă izbuteşte să se ridice, am putea să-i pierdem pe amândoi.

Acceptând parcă provocarea, iapa se opinti cu picioarele din faţă şi încercă să se răsucească, apoi se căzni iar să se ridice.

Véronique se făcu imediat mică şi dădu înapoi.

Lilly însă se lăsă cu toată greutatea pe iapă, reuşind să îi domolească strădaniile. Într-o clipită, Thomas se înfiinţă lângă ele şi izbuti să calmeze calul. Iapa se culcă iar pe o parte şi Thomas răsuflă uşurat.

Véronique făcu un pas în faţă, dar el o opri cu o privire.

— Domnişoară, te sfătuiesc să aştepţi acolo. Ultimul lucru de care am nevoie în clipa asta este să-mi fac griji şi pentru dumneata.

Neobişnuită să i se vorbească în felul acesta, Véronique simţi că i se pune un nod în piept, dar se conformă. Aruncă o privire spre Lilly, care îi oferi un zâmbet plăpând.

— Véronique, eşti bună să-mi dai o mână de ajutor?

În pofida feţei schimonosite de concentrare, vocea lui Jack era surprinzător de calmă.

— Poţi să-mi dai cârpa aia?

Cu ochii în pământ, ca să evite privirea lui

Stewartson, Véronique îi întinse lui Jack cârpa. Acesta se şterse pe mâini şi braţe, apoi puse cârpa la o parte.

Véronique se aplecă lângă el şi văzu iţindu-se din partea dorsală a iepei un cap şi o pereche de picioare învelite într-o membrană de un alb lăptos. Mânzul se zvârcoli, iapa se zbătu şi Véronique simţi că i se scurge tot aerul din plămâni.

Jack îi aruncă o privire, apoi se opri cu ochii asupra ei.

— N-ai mai văzut niciodată aşa ceva?

Véronique clătină din cap.

— Dar îţi promit că nu mi se va face rău.

Jack îi zâmbi, apoi îşi întoarse iar atenţia asupra iepei.

— Umerii sunt blocaţi în colul uterin. Mânzul este încă învelit în sacul amniotic, dar, dacă observi, în momentul ăsta ambele picioare din faţă sunt la fel de ieşite în afară.

Véronique se aplecă să vadă mai bine.

— În mod obişnuit unul dintre picioare iese înaintea celuilalt, ca umerii să poată trece pe rând. Dar iepuşoara asta are nevoie de-o mână de ajutor. Tragem doar atunci când ea împinge. Altfel s-ar putea opri şi nu ne dorim asta.

Iapa nechează şi muşchii pântecului ei voluminos fremătară.

Jack înălţă capul.

— Eşti pregătit, Stewartson?

— Sunt.

Jack prinse mânzul de deasupra chişiţelor şi trase în jos.

În timp ce îl urmărea, gândurile lui Véronique zburară involuntar la mânjii ce erau prezentaţi familiei Marchand la scurtă vreme după venirea lor pe lume. Îi era puţin ciudă că în toţi acei ani nu asistase niciodată la acest

miraculos spectacol al naşterii ce se petrecea la doar o aruncătură de băţ de locul în care îşi ducea traiul de zi cu zi.

Jack se opri să îşi tragă sufletul.

— Să mai împingă o dată şi cred că iese.

Mânzul dădu din picioare şi Véronique observă cum se crapă uşor sacul în zona capului. Pesemne că şi mânzul simţi asta, fiindcă începu să se zbată şi mai abitir.

Jack începu iar să tragă, iar mânzul alunecă încă puţin în afară. Când Jack dădu să tragă din nou, iapa nechează şi expulză mânzul cu totul.

Véronique se lăsă în genunchi, cu ochii mari, mută de uimire. Simţi cum i se urcă un nod în gât.

Era prima dată când asista la începutul unui vieţi. Se gândi la mama ei. Oare ce ar spune Arianne Elizabeth Girard dacă vălul cerului s-ar ridica preţ de o clipă şi şi-ar vedea unica fată cu rochia de mătase pătată, stând în genunchi pe un imaş din inima Teritoriului Colorado, martoră la naşterea unui mânz.

Thomas şi Lilly li se alăturară şi, la îndemnul vechilului, se ridicară cu toţii şi se traseră în spate, urmărind cum nou-născutul îşi croieşte singur drum afară din membrană.

După câteva minute, Thomas se apropie de ea.

— Miss Girard, îmi cer iertare pentru felul în care v-am vorbit adineauri. Dar, când e-n joc viaţa cailor mei, nu mai ştiu de mine.

— Nu aveţi de ce să vă cereţi iertare, monsieur Stewartson. Nu am mai trecut printr-o astfel de experienţă şi nu ştiam ce trebuie să fac. Vă mulţumesc că mi-aţi îngăduit să asist.

Expresia vechilului deveni şi mai blajină.

— E straşnic, nu-i aşa?

— *Oui*, răspunse Véronique, cu vocea gâtuită de

emoţie. O adevărată minune.

În cele din urmă, Thomas, Jack şi Lilly mutară iapa şi mânzul în grajd. Véronique urmări, plină de admiraţie, cu câtă grijă instalează cei trei caii în boxă. Apoi Thomas porni spre casă să le dea vestea cea mare lui Claire şi lui miss Maudie.

— Doamnelor, spuse Jack, luând o cârpă de pe masă, pe mine vă rog să mă scuzaţi câteva minute. Mă duc până-n spate să mă spăl.

Véronique îl petrecu cu privirea.

Lilly oftă şi îi şopti la ureche:

— Ai avută perfectă dreptate, mademoiselle Girard. Între voi doi nu există decât respect.

Véronique ignoră comentariul, dar nu îşi putu reprima zâmbetul.

Ea şi Lilly urmăriră primele tatonări dintre proaspăta mamă şi noul ei născut şi se amuzară de stângăcia cu care se ţinea căluţul pe picioarele-i fusiforme.

— Eu mă duc să văd dacă s-a trezit miss Maudie, spuse Lilly într-un târziu. Vrei să vii cu mine sau preferi să aştepţi aici?

După tonul vocii, era clar că Lilly ştia deja răspunsul.

— Cred că am să aştept aici, *merçi*.

Véronique stătea pe vârfuri, trăgând cu ochiul peste peretele boxei, când auzi un zgomot în spatele ei. Privi peste umăr şi îl văzu pe Jack apropiindu-se.

Îşi scosese cămaşa murdară şi rămăsese în maiou. Părul îi era încă ud la tâmple, iar mâinile şi braţele îi erau proaspăt spălate şi curate. Jack se opri în dreptul boxei, alături de Véronique, dar, spre deosebire de ea, nu privi nici spre iapă, nici spre mânz, ci rămase cu privirea pironită asupra ei.

Véronique încercă din răsputeri să pară dezinvoltă, dar în cele din urmă nu se mai putu abţine.

— Îmi spui şi mie ce faci, monsieur Brennan? îl întrebă ea zâmbind.

— Mă uit la tine, mademoiselle Girard. Mi-e permis să mă uit la şefa mea?

Tonul îi era persiflator, dar sub întrebarea rostită cu voce tare, Véronique simţi că se ascundea o alta, nerostită. O întrebare la care încă nu era pregătită să răspundă. Strânse din umeri.

— Este o ţară liberă, *non*?

Adora felul în care suna râsul lui Jack.

— Te-ai descurcat de minune, Vernie. Sunt mândru de tine.

Véronique se făcu că nu aude înfiorătoarea poreclă.

— Eu n-am făcut nimic. Tu, în schimb, ai fost un adevărat erou. Dar mă bucur nespus că am avut prilejul să asist.

Faţa lui Jack se destinse încet într-un zâmbet şi privirea se mută de la ochii la gura ei. Îşi trecu binişor braţul pe după mijlocul ei şi Véronique se întoarse cu faţa spre el.

— Hei, voi doi… răsună glasul lui Thomas din celălalt capăt al grajdului. Claire pregăteşte cina. În seara asta sunteţi cu toţii invitaţii lui miss Maudie.

Jack o strânse de talie, apoi îi dădu drumul. Când îi văzu zâmbetul poznaş, Véronique nu mai avu niciun dubiu că, dacă n-ar fi apărut Thomas, Jack ar fi sărutat-o.

În drum spre casă, Jack îi aruncă o privire ce semăna a promisiune. Véronique nu putea decât să spere că era serios. Fiindcă, indiferent de rang, statut social, aspiraţii sau alte cele, îşi dorea cu ardoare ca această promisiune să fie respectată.

Capitolul *27*

Iar pe la noi, domnule Brennan? Nici n-a trecut săptămâna de când ai venit ultima oară pe aici, îl

întâmpină miss Maudie, făcându-i cu mâna din odaia de la intrare.

Era aşezată pe o sofa uriaşă – sau poate doar făptura ei măruntă făcea divanul să pară supradimensionat – cu piciorul beteag proptit pe o perniţă, pe măsuţa din faţă, şi acoperit cu un pled, o carte alături şi obrajii strălucind de sănătate.

— Da, doamnă, răspunse Jack, având grijă să nu scuture pe covor praful ce se adunase pe drum pe pălăria pe care o ţinea acum în mâini. Pare-se că Hochstetler nu izbuteşte să primească în ordine marfa din Denver, aşa că iată-mă iar aici, cu restul sobei noi pe care aţi comandat-o.

Miss Maudie dădu din cap.

— În ultima vreme a tot trebuit să baţi calea până la noi.

— Mi-a plăcut întotdeauna să fiu la drum, miss Maudie.

— Că-ţi dă răgaz să gândeşti, nu-i aşa?

— Odinioară credeam că pentru asta sunt făcut: să pribegesc, liber ca pasărea cerului. Dar acum parcă mi-e dor să am un cămin al meu, să mă pot întoarce seara acasă. Dacă lucrurile se aranjează, aş fi încântat să mă stabilesc aici; arătă cu capul spre carte. Ce citiţi?

— Ei, de la o vreme încoace ochii ăştia ai mei nu mai pot citi mare lucru. Claire, scumpa de ea, mi-a citit mai devreme, deşi ştiu că are de lucru până peste cap.

Miss Maudie zâmbi şi lovi uşor perniţa de lângă ea.

— Am auzit un zvon, domnule Brennan, cum că în curând ai să-ţi cumperi nişte pământ. Să fie adevărat?

Jack luă loc şi îşi aşeză cu grijă pălăria pe podea.

— Ferească sfântu pe omu’ ce intră-n gura târgului! exclamă el mucalit, afectând melodiosul accent irlandez. Care-a fost, mă rog, pezevenghiul care m-a dat în vileag?

Miss Maudie îşi duse mâna la gură şi chicoti.

— Doamne, ce-mi place să te-aud vorbind pe graiul nostru! Dacă închid ochii – şi îi închise – parcă-l şi văd pe frate-meu Danny; deschise ochii şi îl privi gânditoare. Îmi aminteşti tare mult de el, să ştii. A fost un bărbat chipeş, înalt şi bine făcut, aşa ca dumneata, şi avea o inimă de aur. Cum bănuiesc că bate şi în pieptul dumitale, domnule Brennan.

— Vă mulţumesc pentru aprecieri, miss Maudie. Fratele dumneavoastră s-a… stins?

— O, da, de mult, răspunse femeia dând din cap. El a fost primul dintre noi care s-a înălţat la ceruri, Dumnezeu să-l odihnească. Avea doar douăzeci şi şase de ani. Părinţii mei l-au plâns toată viaţa. Dar eu nu le-am purtat pică pentru asta. Uneori fiinţele ce ne sunt dragi ne intră atât de adânc în suflet că, şi după ce se duc, o parte din ele rămâne mai departe aici.

Felul în care îl aţinti cu privirea îl făcu să se întrebe dacă nu cumva îi cunoştea povestea vieţii.

— Da, doamnă, cred că aşa este. Purtăm în suflet o părticică din ele.

Ochii femeii scânteiară.

— Ca pe un mic giuvaer de preţ; râzând încetişor, miss Maudie arătă spre serviciul de ceai de pe măsuţă. Dacă ai niţel timp, domnule Brennan, ai fi bun să ne umpli amândurora câte o ceaşcă? Şi după aceea să revenim la subiectul pământului.

Jack turnă ceaiul după instrucţiunile gazdei, apoi îi întinse cu stângăcie o ceaşcă, manevră care se soldă cu vărsarea câtorva stropi pe care îi şterse imediat cu şervetul de lângă tavă.

— Iar acum vorbeşte-mi despre pământul ăsta al dumitale. Dar te previn, domnule Brennan, că am sursele mele de încredere, aşa că nu încerca să-mi vinzi gogoşi.

— N-aş face niciodată aşa ceva. Nu de alta, dar mă

tem că m-aţi prinde imediat cu mâţa-n sac şi-atunci s-a zis cu mine, răspunse Jack zâmbind, după care luă o gură de ceai. E adevărat ce aţi auzit, miss Maudie. Vreau să cumpăr o bucată de pământ aflată cale de două ceasuri la vest de oraş. Urcă uşor pe munte, de-a lungul pârâului Fountain Creek.

— De-a lungul pârâului, care vasăzică, murmură femeia.

— Paralel cu Fountain Creek. Lotul învecinat se află deja în proprietatea cuiva, aşa că voi avea deja vecini când am să m-apuc de construit.

Miss Maudie îl aţinti cu o privire blândă, întrebătoare.

— Şi i-ai întâlnit deja pe aceşti vecini, domnule Brennan?

— A, nu! Domnul Clayton de la oficiul cadastral încă nu mi-a spus dacă proprietarul mi-a acceptat oferta ori ba; se aplecă spre ea şi coborî glasul. Pare-se că, înainte de toate, trebuie să stau de vorbă cu proprietarul. Acum aştept ca domnul Clayton să stabilească o întrevedere. După spusele lui, am impresia că proprietarul nu vrea să vândă orişicui.

Miss Maudie îşi coborî ceaşca în poală.

— Şi nu te înşeli. O ştiu din proprie experienţă, să zic aşa.

Jack încremeni, cu ceaşca de porţelan suspendată în aer. Oare miss Maudelaine Mahoney să fie proprietara pământului? îşi aşeză ceaşca pe masă, încercând să-şi amintească dacă nu cumva spusese ceva nepotrivit pe parcursul conversaţiei.

— Miss Maudie, dacă vorbele mele v-au supărat câtuşi de puţin, îmi cer iertare. N-am vrut să…

Femeia întinse mâna şi îi strânse braţul.

— Acu-s câţiva ani mi-am încercat şi eu norocul cu

pământul ăla. Nu c-aş fi vrut să-l cumpăr pentru mine. Voiam să-l fac cadou unor prieteni.

Jack expiră zgomotos.

— Aşa cadou, mai rar!

Miss Maudie îşi arcui sprânceana.

— Aşa prieteni, mai rar; îşi întinse ceaşca şi Jack i-o umplu. Dar proprietarul m-a refuzat. Probabil că nu i-oi fi inspirat îndeajuns de multă încredere. Dar nu-i nicio supărare, asta a fost voia Domnului. Poate că pământul acela n-a fost să fie al meu, fiindcă… ţi-e hărăzit dumitale.

Jack chibzui descumpănit informaţia. Dacă proprietarul refuzase să îi vândă pământul acestei femei destoinice, cu o reputaţie imaculată, cunoscută de tot oraşul, ce şanse ar avea el?

Claire Stewartson băgă capul pe uşă.

— Aveţi trebuinţă de ceva? Trebuie să dau o fugă până la afumătoare. Mă întorc acuşica.

— Nu, drăguţă, n-avem nevoie de nimic. Du-te liniştită. Ce m-aş duce şi eu! E o zi aşa frumoasă…

După ce Claire se retrase, Jack îşi puse ceaşca pe tavă şi se ridică în picioare.

— Miss Maudie, îmi acordaţi deosebita onoare de a vă… însoţi până afară?

Femeia îşi ridică, buimacă, privirea spre el. Apoi faţa i se destinse într-un zâmbet.

— Dac-am priceput eu bine ce îmi propui, fii cu băgare de seamă, că inima asta bătrână s-ar putea să se oprească-n loc. Dar măcar aş muri fericită!

Râzând, Jack se aplecă şi o luă în braţe. Era mai uşoară decât crezuse şi, chiar şi prin haine, îi simţi fragilitatea oaselor. Deschise cu umărul uşa cu sită, atent să nu îi lovească piciorul.

— Dacă vă doare, vă rog să-mi spuneţi. N-aş vrea ca mai târziu doctorul Hadley să mă ia la trei păzeşte.

Miss Maudie se prinse cu mâinile de umerii lui.

— Ce n-aş da să ne vadă acum cârcotaşul ăla bătrân plimbându-ne prin curte! L-ar lovi damblaua, zău aşa! Miss Maudie închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. O, e atât de plăcut să simt razele soarelui pe piele! Hai să ne aşezăm colo, pe iarbă, adăugă ea, arătând spre un plop uriaş ce se înălţa lângă o căsuţă.

Jack o aşeză cu grijă pe iarbă, apoi luă loc lângă ea.

— Nu pot decât să admir tot ceea ce aţi realizat aici, miss Maudie.

— O, dar nu este defel meritul meu; femeia îşi trecu privirea peste imaşuri, conac, grajduri şi în cele din urmă poposi asupra căsuţei de alături. Meritul îi aparţine nepotului meu Donlyn. Eu doar am moştenit *ranch*-ul, fiind singura lui rudă în viaţă, şi am încercat să îl menţin pe linia de plutire.

— Aţi făcut mai mult de atât, miss Maudie. L-aţi făcut să înflorească.

— Dumnezeu a făcut asta, domnule Brennan. Eu n-am făcut decât să am grijă de darul Său.

Trilurile păsăretului din copacul sub care şedeau le atrase atenţia, şi gândurile lui Jack zburară la pământul pe care nădăjduia să îl achiziţioneze. Fără a rosti cuvintele cu voce tare, dar convins că Dumnezeu îl ascultă, făcu un jurământ. *Dacă am să primesc pământul acela, Tată, am să îl îngrijesc aşa cum oi putea eu mai bine. Şi, cu Tine alături, chiar mai mult de atât.*

Când se uită din nou la miss Maudie, observă tristeţea ce se aşternuse pe chipul ei. Înainte să apuce a spune ceva, femeia se întoarse spre el.

— Nepotul meu este la puşcărie, domnule Brennan, murmură ea, cu ochii înotând în lacrimi. Pentru că a încercat să omoare pe cineva tocmai din pricina pământului de care eşti interesat dumneata.

Stupefiat, Jack n-ar fi putut scoate un cuvânt nici să h vrut. Deodată, comentariile făcute de Thomas şi Claire Stewartson despre greutăţile prin care trecuse miss Maudie deveniră mai clare. Şi mai tragice.

— Nici măcar nu ştiu unde se află acum nepotul meu. Doar că este undeva în est. Nu vrea să aibă de-a face cu mine şi mi s-a spus că este dreptul lui să fie lăsat în pace; miss Maudie începu să frământe între degete tivul mânecii de la rochie. I-am scris, prin intermediul judecătorului din Denver care l-a condamnat, dar Donlyn nu mi-a trimis decât o singură scrisoare. Şi nu vreau să repet ce scria în scrisoarea aceea; plecă ochii. Şi nici n-am să uit, adăugă ea în şoaptă.

Jack îi acoperi, ocrotitor, mâna.

Miss Maudie oftă.

— Eşti un om tare bun, Jack Brennan. Ţi-am citit bunătatea în ochi în ziua în care am căzut şi-atunci când l-ai ajutat pe Thomas să mă ducă înapoi în odaie. Şi, din câte ştiu eu, numai cine a trecut prin focul încercării poate avea o inimă atât de curată şi de mare.

Jack intuise de la bun început că miss Maudie avea ceva aparte. O tărie, o dârzenie sufletească pe care o admira. Iar acum înţelegea perfect ce anume îl întreba.

— În aprilie 1856, eu şi soţia mea am hotărât să purcedem spre vest. Aveam un fiu, Aaron.

Îşi aminti dimineaţa plecării. Ultimul lucru încărcat în căruţă, îşi amintea de parcă ar fi fost ieri, fusese cufărul cu cărţi al lui Mary. Soţia lui voise să le ţină aproape ca să poată citi de-a lungul călătoriei. Ciudat cum unele amintiri se şterg cu timpul, pe când altele, aparent mai neînsemnate, rămân cât se poate de clare.

— Aaron avea doar un an. Nu prea înţelegea el ce se petrecea, dar era din cale afară de entuziasmat.

Miss Maudie îl ascultă cu atenţie povestind despre

trecutul lui şi îi povesti la rându-i mai multe despre nepotul său, Donlyn MacGregor, despre stabilirea lor în Teritoriul Colorado şi începuturile *ranch-ului*. Şi draga de ea probabil că ar fi rămas bucuroasă acolo toată ziua, depănând amintiri. Dar Jack avea şi alte livrări de făcut şi trebuia să se ducă să ridice marfa de la comercianţii din oraş.

Se ridică şi o luă în braţe.

— Mulţam, domnule Brennan, că ţi-ai făcut timp să stai la taclale cu o femeie bătrână. E minunat să vezi cum lucrează Dumnezeu în vieţile noastre dacă îl lăsăm.

Jack o duse până în dormitor şi, la rugămintea ei, o aşează în pat.

— Iar eu, miss Maudie, vă mulţumesc că mi-aţi povestit despre nepotul dumneavoastră. Şi pentru ceaiul acela delicios şi compania plăcută.

Când dădu să plece, ea îl prinse de mână.

— De nenumărate ori m-am întrebat unde am greşit în creşterea lui Donlyn. Ce aş fi putut face altfel ca inima să nu i se împietrească aşa. Şi el şi-a pierdut soţia şi pruncul, la fel ca dumneata. Şi vreme îndelungată am crezut că acela a fost momentul de cotitură pentru el. Că, de Dumnezeu n-ar fi lăsat să i se întâmple una ca asta, lucrurile ar fi stat altfel.

Oftă.

— Dar acum înţeleg cât de tare m-am înşelat. Acelaşi lucru ţi s-a întâmplat şi dumitale, dar dumneata ai ales o altă cale, domnule Brennan. Calea cea bună.

Jack îi cuprinse mâna între palme.

— Sincer, nu-mi amintesc să fi ales nicio cale, miss Maudie.

Tăcu preţ de o clipă şi înghiţi nodul ce i se urcase în gât.

— Tot ce-mi amintesc e că mă simţeam atât de

pierdut, încât n-am ştiut spre ce altceva să mă îndrept, în afară de El. El a fost şi rămâne singurul lucru statornic din viaţa mea.

Miss Maudie începu să lăcrimeze şi îi strânse şi mai tare mâna.

— Şi din a mea, Jack. Şi din a mea.

«s-asţ/

Véronique îşi făcu repede bagajul pentru încă o călătorie de o zi. Regreta că nu o făcuse în ajun. Dar stătuse la taifas cu Lilly până târziu în noapte, comparând viaţa din Franţa cu cea din America, discutând despre băieţii din ambele ţări şi despre câte-n lună şi-n soare. În mod surprinzător, Lilly nu adusese nici măcar o dată vorba de operaţie, aşa că nu o făcuse nici ea.

Trecuse aproape o lună de când discutase cu doctorul Hadley despre dorinţa sa de a achita spezele intervenţiei chirurgicale. Atunci medicul îi spusese că s-ar putea să dureze două luni până va primi răspunsul chirurgului din Boston, dar ea nădăjduise că acesta va răspunde mai repede şi că răspunsul lui va fi unul favorabil. Atunci soţii Carlson vor avea măcar posibilitatea de a opta pentru sau împotriva operaţiei.

Spre deosebire de călătoriile anterioare, când luase cu ea prea multe lucruri pe care nu ajunsese niciodată să le folosească, de astă dată Véronique hotărî să împacheteze doar strictul necesar. Astfel, îi va fi şi mai uşor să îşi care valiza până la rotărie.

De ce nu îi ceruse lui Jack s-o aştepte în faţa hotelului? încercă o plăcere răutăcioasă, imaginându-şi privirea ofuscată pe care ar fi afectat-o Jack dacă ar fi făcut-o.

În ultimele două săptămâni, vizitaseră alte opt aşezări miniere şi din fiecare se întorseseră cu acelaşi rezultat. Jack, cu căruţa goală, iar ea, cu un gol în suflet.

Totuşi, mai aveau de vizitat încă treizeci de colonii miniere, aşa că mai existau speranţe. Cât ar fi fost ele de slabe.

De astă dată, reuşi să închidă valiza fără pic de efort. Dădu să iasă, dar în ultima clipă se întoarse şi se îndreptă spre cufărul deschis din colţul odăii. Puse jos geanta de voiaj şi începu să scotocească printre haine până ce simţi sub degete ceea ce căuta. Scoase legăturica şi mângâie duioasă funda făcută de mâna mamei sale, apoi pironi scrisorile scrise de tatăl ei. *Am să le recitesc*, *maman*. *Pe fiecare în parte*. *Pentru tine*.

Un curent străbătu odaia, înfiorându-i spinarea. Se întoarse să închidă fereastra, dar descoperi că fereastra era deja zăvorâtă.

Apoi simţi din nou acelaşi fâlfâit eteric. De astă dată nu pe piele, ci în suflet. Îl simţi vibrându-i în piept, ca o şoaptă. Cu inima bubuind, închise ochii şi aşteptă. Ce anume nu ştia nici ea. O mireasmă dulce umplu aerul şi ochii i se umplură de lacrimi. Inspiră adânc, o dată şi încă o dată, aşteptând ca mirosul să dispară, ca să-şi dea seama că fusese doar o închipuire… şi rugându-se totodată să existe aievea.

Ştia că atunci când va deschide ochii, nu vor fi trandafiri albi în fiecare colţ al încăperii, aşa cum îi spunea simţul olfactiv. Aşa că zăbovi, savurând clipa, văzând cu ochii sufletului chipul mamei sale, simţind freamătul din piept şi inima ce bătea în surdină în ritm cu a ei.

— O, *maman*, mi-e atât de dor de tine…

O bătaie în uşă o readuse în prezent.

Clipi din ochi, îşi şterse obrajii şi îşi roti privirea prin cameră. După cum se aşteptase, nici urmă de trandafiri albi. Totul părea neschimbat. Şi, cu toate acestea, avusese clar impresia că se întâmplase aievea.

Îşi drese glasul.

— Cine este?

Uşa era închisă, dar nu cu zăvorul. Persoana care bătea ar fi putut să intre pur şi simplu în odaie.

— Sunt eu, Jack. Când eşti gata, căruţa te aşteptă în faţa hotelului. M-am gândit să-ţi fac o surpriză; făcu o pauză, apoi adăugă: Dar vezi să nu te obişnuieşti rău.

Umorul lui şi gândul că vor călători din nou împreună o făcură să zâmbească.

— *Merçi*, Jack, este o surpriză plăcută. Vin imediat. Şi te rog să îmi faci această favoare şi de acum încolo.

După două ore de drum, Véronique începu să îşi maseze şalele, regretând că nu putea să se maseze şi puţin mai jos.

— E vreo problemă?

Îşi întoarse privirea spre el şi îşi îngustă ochii când îi văzu zâmbetul ştrengăresc.

— *Je ne comprends pas* de ce banchetele astea ale voastre nu sunt capitonate. Ar fi mult mai confortabil pentru toată lumea.

Jack pufni în râs.

— Data viitoare voi avea grijă să-i spun lui nea Sampson să le capitoneze. Sunt sigur c-o să aprecieze sfatul.

Ruta pe care mergeau era nouă pentru ea, dar Jack o străbătuse deja într-una dintre călătoriile de două zile în care nu o luase cu el. Drumul săpat în munte era lat şi povârnişul cobora lin spre pârâul ce curgea puţin mai jos. Peretele muntos din cealaltă parte, ce se înălţa la rându-i într-o pantă lină, era presărat cu pâlcuri de pini şi plopi tremurători.

Spre mândria ei, Véronique putea de pe-acum să identifice majoritatea arborilor din zonă, şi asta datorită unei cărţi pe care o împrumutase de la biblioteca din Willow Springs, intitulate *Flora şi fauna din munţi*. Din păcate, secţiunea dedicată faunei era cam săracă, iar

desenele cu animale erau executate cu o naivitate supărătoare.

Soarele de mai strălucea dogoritor pe cer. Véronique îşi duse mâna streaşină la ochi să se ferească de razele lui orbitoare. *Un coviltir ar fi*, *de asemenea*, *bine-venit*, îşi spuse ea, dar hotărî să îşi păstreze gândul pentru sine.

— Îmi plac mult mai mult călătoriile acestea care nu ne duc sus în munţi. Dar îmi lipseşte răcoarea din înalturi.

Jack arătă cu mâna spre cer.

— Norii ăia adunaţi în nord prevestesc umbră pentru după-amiaza asta. Şi poate chiar şi nişte ploaie. Am observat că de la o vreme nu-ţi mai iei umbrela cu tine. Deşi azi ţi-ar fi fost de folos.

— Umbrela? făcu ea, imitându-l. Te referi cumva la *parasolul* meu?

— Ştii exact la ce mă refer, Vernie. Oricum i-ar zice.

Véronique zâmbi, în pofida faptului că el folosise iar porecla aceea înfiorătoare. Era în continuare convinsă că, dacă o ignora, în cele din urmă, Jack va înceta s-o mai folosească.

— Cred că, de aş avea-o acum la mine, mi-ai cere să…

Deodată, ceva trosni sub căruţă, răsunând aidoma unei pocnitori. Apoi se auzi încă o pârâitură.

Jack trase imediat de hăţuri. Napoleon şi Charlemagne se opriră fornăind şi lovind pământul cu copitele.

Ţinându-se cu mâna de banchetă, Véronique se aplecă într-o parte şi privi sub căruţă.

— Căruţa… *dumitale* nu pare să aibă nicio fisură.

Sesizând felul în care subliniase cuvântul, Jack îşi îngustă ochii.

— A, deci e căruţa *mea* când se strică.

— E o regulă pe care cred că ar fi bine să o adoptăm.

Jack coborî şi ocoli căruţa.

— Pocnitura aia a fost de rău augur.

Se aplecă şi îşi trecu degetele peste roata din faţă, apoi se opri şi pufni cu năduf.

— A crăpat obada.

Véronique nu ştia ce este o obadă, dar din tonul lui înţelese că nu va fi uşor de reparat.

— Era defectă roata făcută de monsieur Sampson?

— Nu, răspunse Jack, oftând. Când transporţi încărcături grele pe terenuri denivelate, e de aşteptat să ţi se întâmple când şi când una ca asta.

— Trebuie schimbată roata?

Jack se ridică, îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea cu mâneca.

— Da. Din fericire, avem o roată de rezervă. Dar… asta înseamnă că va trebui să descarc totul.

Véronique îşi trecu privirea peste stivele înalte de cutii şi lăzi ce ocupau fiecare centimetru pătrat al platformei.

— Toată încărcătura?

— Da, răspunse Jack, începând să dezlege funiile. Mi-e greu să ridic căruţa şi când e goală, darămite când e plină.

Véronique se întinse să îşi dezmorţească spatele şi umerii, apoi se răsuci pe banchetă să îl vadă mai bine.

— Ai mai făcut aşa ceva până acum?

Jack se opri şi îşi împinse pălăria în spate.

— Da cu ce crezi că m-am ocupat în ultimii treisprezece ani, Véronique?

Ea ridică din umeri, dar, când îl văzu întunecându-se la faţă, îşi regretă imediat gestul.

— Ai fost căruţaş. Şi… „călăuză”. Aşa mi-a zis monsieur Sampson.

Jack clătină din cap şi se reapucă de treabă.

— Va dura o oră să descarc, o altă oră să schimb

roata şi apoi încă o oră să încarc totul la loc. Aşa că te sfătuiesc să te faci comodă.

Véronique coborî din căruţă, amărâtă că bagatelizase însemnătatea profesiei lui anterioare. Nu asta îi fusese intenţia. Şi ştia că îl jignise.

— Am să îţi dau o mână de ajutor şi apoi trebuie să mă duc să fac… o scurtă plimbare.

— Mă descurc singur. Tu du-te şi fă-ţi nevoile. Dar nu merge prea departe.

Fără să se uite la ea, Jack îşi scoase pălăria şi o azvârli pe banchetă.

Véronique cercetă povârnişul ce cobora spre pârâu, dar panta nu oferea niciun loc ferit. Singura opţiune era povârnişul opus, presărat din plin cu copaci şi bolovani.

Când se întoarse să ia nişte hârtie igienică din valiză, îl găsi pe Jack cu hârtia deja pregătită.

Incapabilă să îl privească în ochi, luă teancul din mâna lui, şopti un „*Merçi beaucoup*”, apoi traversă repede defileul îngust şi porni în sus pe povârniş.

Plopii tremurători abia începuseră să înfrunzească. În timp ce îşi croia drum printre copaci, Véronique arunca din când în când o privire în spate să memoreze perspectiva, aşa cum o învăţase Jack într-o călătorie anterioară. Nu că s-ar fi temut să se rătăcească după un urcuş atât de scurt.

Mirosul înţepător de mosc se îmbina plăcut cu dulceaţa pinilor. Adora primăvara. Puţin mai sus, lângă o tufă bogată, găsi un bolovan uriaş ce oferea suficientă intimitate şi se ghemui în spatele lui.

Zgomotul făcut de lăzile şi cutiile mutate de Jack pe drumul de dedesubt răzbea până la ea. Era recunoscătoare pentru zgomotele din jur. Acesta era un aspect al călătoriilor făcute împreună cu care nu se obişnuise încă şi nu credea că se va obişnui vreodată. Pe Jack, pe de altă parte, nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin.

— E totul în ordine? îl auzi strigând.

Zâmbi. De câte ori lipsea puţin mai mult, o striga să se încredinţeze că este bine.

— *Oui… Merçi*.

După o clipă se ridică şi îşi aranjă fusta, apoi se şterse pe mâini cu hârtiile rămase, cercetând curioasă numele tipărit pe fiecare dintre ele. *Joseph Gayetty*. Oare de ce şi-ar tipări cineva numele pe o bucată de hârtie creată într-un asemenea scop? Clătină din cap. *Ce ţi-e şi cu americanii ăştia…*

Când se aplecă să îşi lege şireturile la gheată, zări un bot alb-negru iţindu-se din tufăriş.

Făcu încet un pas înapoi, rezistând cu greu tentaţiei de a ţipa şi de a o lua la sănătoasa. Citise despre această vietate în cartea împrumutată de la bibliotecă şi, pe parcursul călătoriei făcute împreună cu Bertram Colby până în Willow Springs, chiar văzuse câteva exemplare. Dar acelea fuseseră neînsufleţite – cum tare şi-ar fi dorit să fie şi acesta.

Porni încet îndărăt, pipăind cu mâinile în spate, să evite obstacolele din cale.

Animalul ieşi de sub tufă – avea blana neagră, cu o dungă albă pe frunte ce se întindea sub formă de „v” pe spinare – şi porni direct spre ea.

— Jack, strigă Véronique, retrăgându-se în viteză.

Bertram Colby spusese că aceste animale, precum suratele lor din Franţa, ies din vizuină doar noaptea. Dar se pare că se înşelase. La fel cum se înşelase când spusese că se tem de oameni.

Cunoştinţele lui monsieur Colby poate că nu includeau şi animalele din această parte a…

Sconcsul porni săgeată spre ea – lui Véronique îi sări inima în gât – apoi se opri şi îşi încovoie spinarea.

Sau poate că monsieur Colby avusese dreptate, dar

era ceva în neregulă cu acest exemplar.

Simţi un copac în spate şi îl ocoli rapid.

— Jack!

Ridică doar puţin vocea, amintindu-şi că în carte se recomanda „să nu strigi când te confrunţi cu un sconcs, deoarece acest mamifer se sperie uşor”.

Animalul îşi coborî o clipă capul, apoi şi-l înălţă brusc, lovi pământul cu picioarele din faţă şi se năpusti spre ea.

Véronique dădu să coboare panta, dar nişte bolovani îi blocau calea. Ocoli în goană bolovanii, evitând cu greutate pietrele şi ramurile joase.

Din câte auzea, sconcsul nu se confrunta cu aceeaşi problemă.

— Jack! ţipă ea cât putu de tare, gândindu-se că deja animalul era, orişicum, agitat.

Aruncă o privire îndărăt.

Sconcsul era la vreo doi metri în spatele ei, dar recupera repede distanţa.

Când Véronique întoarse capul, o creangă de pin o izbi direct în faţă. Simţi că îi ia foc obrazul drept.

— Véronique! se auzi de departe glasul lui Jack.

— Jack! strigă ea, croindu-şi cale printre cioturi.

Zări în dreapta o cărare ce părea mai netedă şi o luă într-acolo.

Dar realiză numaidecât că fusese o mare greşeală.

Capitolul *2*%

În faţa lui Véronique se căsca ameninţătoare grota, iar din spate I venea ameninţător sconcsul. Niciuna dintre opţiuni nu era câtuşi de puţin ispititoare.

Se opri gâfâind şi, proptindu-şi mâinile pe coapse, încercă să-şi umple plămânii cu aer. Judecând după pereţii înalţi de pământ ce se ridicau de o parte şi de alta, peştera părea să fi fost săpată în munte de mână omenească.

Sconcsul ajunse pe culmea dealului, făcu câţiva paşi, apoi se opri.

Poate că afurisitul obosise şi el, cugetă Véronique, privindu-l, şi hotărâse în sfârşit să…

Blana de pe spinarea sconcsului se zbârli, apoi animalul se răsuci şi îşi ridică coada.

Véronique îşi puse mâna peste gură şi nas şi se năpusti în grotă, oprindu-se la câţiva metri de intrare. Dincolo de acest punct, totul era scufundat în beznă.

Jetul înţepător pătrunse înăuntru. Simţi că îi iau foc ochii, gâtlejul. Strânse din pleoape, sperând că aşa usturimea se va domoli şi se va obişnui cu lumina tot mai slabă.

Pipăind peretele grotei, înaintă cu paşi măsuraţi în semiîntunericul din inima cavernei. Înghiţi în sec, dar saliva i se opri în gât. Tuşind, încercă să ia aer, dar pâcla lichidului împroşcat de sconcs devenea din ce în ce mai deasă.

Mai făcu câţiva paşi, până când întunericul o înghiţi cu totul.

Ochii îi lăcrimau şi nu putea să îi ţină deschişi decât preţ de câte o secundă, două. La un moment dat, simţi sub degete ceva umed pe peretele grotei. Se înfioră de scârbă, dar în clipa imediat următoare, la gândul că s-ar putea să fie apă, fu cuprinsă de entuziasm. Clipi, dar nu putu desluşi nimic prin întuneric. Îşi duse mâna la faţă ca să îşi şteargă ochii, dar… dacă nu era apă?

Îşi ridică palma în dreptul nasului, dar nu simţi în nări decât mirosul de sconcs. Cu ochii deja lăcrimând, realiză că plânge cu sughiţuri abia când auzi ecoul propriilor suspine.

Mai înaintă câţiva paşi, apoi se aplecă să îşi şteargă ochii cu fusta. Proastă idee. Acum ochii o usturau şi mai tare.

I se înceţoşă mintea.

— Jack!

Auzi ecoul propriei voci, numele lui Jack revărsându-se înapoi valuri-valuri. Unde era Jack?! De ce nu îi sărise în ajutor?

Chiar şi aici o ameţea putoarea lichidului expulzat de sconcs. După o clipă, realiză că sursa mirosului era… chiar ea! îi duhneau hainele, părul… întregul corp! Ochii i se umplură şi mai tare de lacrimi. Ceea ce ar fi trebuit să le priască. Dar nu le prii.

— Véronique!

Cu pistolul în mână, Jack descoperi repede hârtiile împrăştiate şi urmă cărarea de frunze răsfirate şi ramuri rupte până la prima creastă a muntelui.

Acolo îl izbi mirosul.

Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi şi-o legă peste gură şi nas.

— Véronique!

Dacă dăduse cumva nas în nas cu sconcsul ăsta, Véronique poate că era speriată şi poate că mirosea înfiorător, dar erau puţine şanse să fi păţit ceva mai grav. Lighioanele turbate, chit că el întâlnise câteva, nu erau chiar atât de numeroase cum se zvonea.

Străbătu în fugă creasta, atent să nu-i alunece piciorul, apoi, ajuns în locul unde pista lăsată de Véronique se oprea brusc, încetini pasul. Cât ce zări grota, auzi ceva foşnind în boschetul din spatele lui.

Sconcsul ieşi din tufiş, cu spinarea încovoiată, şi începu să lovească pământul cu picioarele. Apoi se răsuci şi îşi coborî capul, gata de atac.

Lui Jack nici că-i trebui mai mult. Ochi, ţintind cât mai departe de periculoasa coadă a animalului, şi trase.

Sconcsul se prăbuşi şi Jack se îndepărtă în grabă, în caz că lighioana apucase să mai împroaşte o dată aerul.

Detunătura armei se lovi de pereţii muntelui, producând un descrescendo de reverberaţii.

Asigurându-se că sconcsul a murit, Jack porni înapoi spre grotă şi se apropie de intrare.

— Véronique!

— Jack?

Când Jack îi auzi glasul, primul lucru pe care îl simţi fu uşurare. Apoi îl năpădi o sudoare rece. Îşi iţi capul înăuntru şi… se întoarse în timp. Avea din nou şapte ani şi stătea lângă Billy Blakely, privind cu ochi mari în mina părăsită ce se căsca în munte. *Billy Blakely*…

Încercă să gonească amintirea, dar nu izbuti.

— Eşti teafără?

Tăcere.

— Cred că da, o auzi scâncind într-un sfârşit.

Nu avea de ales, o ştia. Puse piedica şi îşi vârî pistolul la spate, în centură, cu privirea pironită pe gura peşterii. Îl străbătură fiori pe spate şi pe gât.

— Rămâi unde eşti, vin acum.

Făcu un pas, apoi realiză că erau aceleaşi cuvinte pe care i le strigase tatăl său cu treizeci şi unu de ani în urmă, când căzuse în puţul minei părăsite. Oare Véronique simţea acum aceeaşi uşurare pe care o simţise el atunci, auzind glasul părintelui său? Probabil că nu. Din vocea ei nu răzbătea nici pe departe groaza pe care o încercase el atunci.

Păşi în grotă şi apoi se opri, lăsându-şi ochii să se obişnuiască încet cu întunericul. Mirosul de sconcs era puternic. Ochii îi lăcrimau, gâtlejul îi ardea. Dar nu îndrăznea să strângă mai tare batista. Îi venea deja greu să respire.

— Véronique…

Aşteptă să se stingă ecoul şi să i se domolească pulsul.

— Poţi să baţi din palme?

Trecură câteva secunde.

— *Oui*.

Aşteptă.

— Bate, te rog… o dată din palme.

Véronique bătu o dată… se opri… apoi încă o dată şi tot aşa.

Jack urmă sunetul şi, cu fiecare pas, vâjâitul din urechi devenea tot mai asurzitor. Inspira şi expira încet şi măsurat, ignorând ritmul sacadat pe care ar fi vrut să i-l dicteze frica. Pereţii peşterii se strângeau parcă în juru-i. Întinse braţele înainte – şi apoi în lateral – doar să se încredinţeze că nu se mişcaseră din loc.

Bătăile se auzeau tot mai desluşit, iar putoarea era din ce în ce mai puternică.

Îi veni în minte o conversaţie avută cu tatăl său la câţiva ani după incident, când acesta îi mărturisise cât de tare se speriase să audă că fiul său căzuse în puţ. Dar urechilor lui de copil, când părintele său îl strigase în ziua aceea, vocea lui nu sunase câtuşi de puţin speriată. Dimpotrivă. Glasul tatălui său păruse plin de curaj şi de siguranţă de sine.

Bătăile încetară.

— Jack?

Numele reverberă în peşteră.

— Da, Véronique?

Timpul păru să stea în loc, aidoma unui pendul încremenit.

— Îţi este teamă?

Jack se opri, cu inima bubuindu-i în piept şi respiraţia întretăiată. Şi pufni în râs. Nu se putea abţine. Pe cât era de îngrozit, pe cât de tare îi tremurau mâinile, nu îşi putea înfrâna râsul.

— Puţin… Ţie?

— Acum, că… îţi aud glasul, nu îmi mai este.

Vocea ei venea de undeva de aproape. Véronique era la doar câţiva paşi de el, şi duhoarea era insuportabilă. Jack îşi scoase batista – nu mai avea, oricum, niciun efect – şi şi-o vârî în buzunar.

Véronique începu să fredoneze ceva. Nu era o melodie cunoscută de el, dar suna minunat. Cântecelul îngânat de ea avea

O rezonanţă mai scăzută decât o avuseseră glasurile lor, iar felul în care se revărsa în peşteră era… liniştitor.

Jack atinse ceva şi ştiu numaidecât că aceea era Véronique Girard. Melodia încetă. Véronique îi atinse pieptul, apoi mâinile

I se încleştară pe cămaşa lui şi îl cuprinse în braţe.

Jack o strânse la piept, spunându-şi că o făcea mai mult pentru ea decât pentru el. Dar amândoi ştiau că nu era aşa. Simţi că i se înceţoşează mintea. Trebuia să iasă cât mai repede de aici.

— Eşti gata? şopti el răguşit, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— *Oui*. Dar mă laşi să fac ceva înainte să plecăm?

Cât pe ce să spună „nu”, Jack o auzi trăgând aer în piept.

— Véronique! strigă ea.

Lăsă să se stingă ecoul, apoi îşi strigă iar numele, după care spuse ceva în franceză. Nişte cuvinte pe care Jack nu le înţelese nici când fură reverberate de pereţii grotei.

Când se stinse ultimul ecou, Véronique îi strânse mâna.

— *Merçi*. Acum putem pleca.

— Ce-ai făcut adineauri?

Véronique râse încetişor.

— Ascultam glasul mamei mele; adulmecă aerul. Îmi

cer scuze pentru miros, Jack.

— Atâta bai să fie.

Vru s-o ia din loc, dar brusc nu-şi mai amintea încotro era ieşirea. Şi ştia că într-un astfel de loc e periculos să faci chiar şi un pas pe întuneric.

— Véronique?

— Sunt aici, răspunse ea, strângându-l liniştitor de mână.

Fu copleşit de ruşine. După ce călăuzise sute de familii dintr-un capăt al ţării în celălalt, iată-l acum incapabil să găsească drumul spre ieşirea din peşteră.

Véronique îl trase uşor de mână, se strecură pe lângă el şi o luă înainte. Chiar şi în lipsa unei surse de lumină, Jack ştiu exact ce parte a corpului ei se atinsese din greşeală de corpul lui.

O urmă, atent să nu o calce pe călcâie, dar îndeajuns de aproape ca nu cumva să se piardă de ea. Când văzu în faţă lumina ce răzbătea prin gura peşterii, i se tăie răsuflarea. I se urcă un nod în gât când îşi aminti senzaţia încercată cu ani în urmă, când ieşise din mina părăsită de mână cu tatăl lui.

Dar ceea ce îl bântuise de treizeci şi unu de ani încoace şi avea să-i rămână veşnic întipărit în memorie, era momentul când îl văzuse pe tatăl lui Billy Blakely îngenuncheat în zăpadă, vărsând lacrimi amare.

Capitolul *29*

Coborâră panta spre căruţă ţinându-se de mână. Jack era cu un pas înaintea ei. Véronique zăbovi cu privirea pe spatele lui. Era atât de mândră de el, atât de recunoscătoare că venise să o salveze. Dar oare ce se ascundea în spatele lacrimilor pe care Jack se grăbise să şi le şteargă cu câteva clipe în urmă, când ieşiseră din peşteră? Oricare ar fi fost cauza lor, un lucru era sigur: în caverna aceea întunecoasă, Jack avusese nevoie de ea, se

simţise utilă. Şi trecuse multă vreme de când nu se mai simţise aşa.

Când ajunseră la căruţă, îşi descleştă degetele de pe mâna lui şi Jack îi dădu drumul. Clipi din ochi, încă neobişnuită cu lumina puternică a soarelui, dar mai ales în încercarea de a înlătura usturimea cauzată de acel miros înfiorător. O durea gâtul de la atâta tuşit şi ochii precis că îi erau umflaţi de cât îi frecase.

Şi, cu toate acestea, ceea ce trăise în grotă fusese un adevărat dar ceresc.

Îşi dorise de mult să mai audă, măcar o dată, glasul mamei sale. Şi iată că îl auzise, unde s-ar fi aşteptat mai puţin. Totuşi, încă regreta că nu fusese ea cea care îl împuşcase pe acel sconcs afurisit. *À-propos…*

— Jack, te rog să mă înveţi să trag cu arma.

Jack luă o ladă din căruţă şi o aşeză alături.

— Chiar în momentul ăsta? întrebă el amuzat, întinzându-i plosca.

Véronique bău pe săturate, apoi i-o dădu înapoi, întorcându-i şi zâmbetul.

— Nu chiar în momentul acesta, dar cât mai repede. Eşti bun să mă înveţi?

— Cu cea mai mare plăcere, doamna mea.

Véronique îşi cercetă hainele, apoi aruncă o privire spre pârâu.

— Nu cred că pot să rămân îmbrăcată toată ziua în hainele acestea.

Jack clătină din cap.

— Nici nu-i nevoie. Încă n-am isprăvit de descărcat marfa, şi-apoi mai trebuie să schimb roata. Ai timp berechet să te îmbăiezi… dacă vrei.

Véronique încuviinţă din cap şi se uită iar spre pârâu. Jack păru să îi urmărească privirea de-a lungul malului golaş, întru totul expus privirii şi, când îşi întoarse ochii

spre el, Véronique văzu un zâmbet poznaş arcuindu-i colţul gurii. Pezevenghiul… Precis că Jack îi putea citi gândurile la fel de uşor cum i le citea ea pe ale lui.

— Am să-ţi încropesc un paravan, spuse el în cele din urmă, scoţând o pătură de sub banchetă. Aşa n-ai să fii văzută dinspre drum. Dar nu sunt răspunzător dacă vreo veveriţă sau vreun câine de prerie o să tragă cumva cu ochiul de pe malul opus.

— *Merçi*, Jack, eşti foarte amabil.

Véronique dădu să-şi ia geanta, dar rămase cu mâna suspendată în aer.

— Ce s-a întâmplat?

Până acum, avusese de fiecare dată grijă să îşi pună în valiză un schimb suplimentar de haine. Cine-ar fi crezut că în singura zi când va încerca să se rezume la strictul necesar…

— Nu mi-am adus haine curate.

Jack căzu o clipă pe gânduri.

— Atunci mă tem că n-ai de ales, spuse el în cele din urmă, după care luă ranga, deschise două dintre lăzile din spatele căruţei şi scoase o cămaşă de miner şi nişte pantaloni de stambă.

Véronique făcu un pas îndărăt.

— Sper că glumeşti.

— Doar dacă preferi să stai toată ziua învelită în pătură.

Véronique înşfăcă ofticată pantalonii şi cămaşa, jurându-şi că nu va mai călători niciodată fără haine de schimb. Şi ştergându-şi din vocabular noţiunea de „a călători cu bagaj uşor”.

— În valiză am nişte săpun. Şi parfum.

Jack îi dădu jos geanta şi o deschise. Când Véronique se apropie, Jack strâmbă din nas şi îi făcu cu ochiul.

— Sper că ai provizii îndestulătoare din amândouă.

Véronique păşi în spatele adăpostului improvizat, exasperată de vântul ce bătea neostoit prin canion. Nu o îngrijora atât disconfortul scăldatului – încercase deja apa şi ştia că este rece ca gheaţa din pricina zăpezii topite – cât precaritatea adăpostului său. Se temea că o rafală mai puternică ar putea s-o priveze nu doar de paravan, ci şi de fărâma de decenţă ce îi mai rămăsese.

Îşi descheie nasturii şi îşi scoase cămaşa, apoi fusta. În momentul acela, vântul biciui pătura şi ea încremeni de groază. Dar ţăruşii şi nodurile lui Jack trecură cu bine încercarea, aşa că îşi scoase şi desuurile, fără să scape o clipă din ochi malul opus.

Era sigură că Jack Brennan nu va trage cu ochiul. Nu că n-ar fi vrut s-o facă. Mai devreme, când o atinsese din greşeală în peşteră, atingerea lui o speriase, dar nu se simţise ofensată. La urma urmei, era întuneric şi el nu o făcuse intenţionat.

Cu hainele aşezate grămadă lângă ea, Véronique luă săpunul şi prosopul pe care i le scosese Jack din una dintre lăzi şi făcu cei trei paşi ce o despărţeau de pârâu. Jack aşezase paravanul într-un loc unde apa era puţin mai adâncă. Chiar şi aşa, apa nu depăşea 60 de centimetri în adâncime, iar locul era prea îngust ca să îşi poată scufunda întregul corp în apă. Gândul de a fi acoperită în întregime de acea apă rece ca gheaţa o făcu să se înfioare.

Se săpuni bine din cap până în picioare. Apoi îşi mirosi mâinile şi braţele şi se mai frecă odată cu săpun, lăsându-l să îi intre în piele. Apoi îşi spălă părul, de două ori, până ce aproape că nu-şi mai simţea degetele din cauza apei îngheţate. Cu o cană din inventarul lui Jack, îşi turnă apă curată pe umeri, braţe şi picioare.

Când părăsi porţiunea însorită de pe marginea pârâului şi se întoarse la paravan să se îmbrace, o pătrunse frigul. Se şterse repede şi luă cămaşa de miner.

Era enormă, iar ea nu avea lenjerie de schimb… Se aplecă şi îşi ridică bluza, dar o lăsă numaidecât să cadă. Exclus.

Neavând încotro, îşi puse cămaşa de miner. În mod surprinzător, se simţi imediat încălzită sub pliurile ei. Cămaşa îi venea până sub genunchi şi era mai groasă decât crezuse. Pantalonii, în schimb, constituiau o adevărată problemă. Materialul era destul de confortabil, dar, chiar şi după ce strânse până la refuz şiretul din talie, pantalonii i se revărsau în valuri în jurul gleznelor. Ţinându-se cu mâinile de brâul pantalonilor, începu să urce panta spre căruţă.

Jack tocmai scotea roata crăpată. Când o zări, se opri în loc.

Véronique îi evită privirea, păşind cu oarecare demnitate până ce călcă pe o piatră şi aproape că îşi scăpă pantalonii.

Jack pufni în râs şi se reapucă de lucru.

Pe la jumătatea după-amiezii, erau în sfârşit pregătiţi să îşi continue drumul.

— Te superi dacă mă scald şi eu repejor înainte să pornim?

Véronique ridică o sprânceană.

— M-aş supăra dacă nu ai face-o. Şi îţi promit că nu am să trag cu ochiul.

Jack dezinstalase deja paravanul.

— În regulă. Eu am prânzit în timp ce te îmbăiai. Porţia ta este sub banchetă dacă ţi-e foame.

Véronique îl petrecu cu privirea, invidiind dezinvoltura pe care o aveau bărbaţii în astfel de împrejurări. Jack, bunăoară, se îndrepta fluierând spre pârâu şi, în scurtă vreme, avea să se dezbrace fără să îi pese câtuşi de puţin dacă îl vede sau nu careva. Puţin mai târziu, Jack se întoarse într-o ţinută identică cu a ei. Doar că lui hainele îi veneau bine. Chiar foarte bine.

Ajunseră în aşezarea minieră înainte de lăsatul serii şi Jack îşi încheie repede tranzacţia cu proprietarul prăvăliei. Véronique crezuse că actualele ei veşminte vor atrage mai puţină atenţie, dar acestea părură să invite şi mai multe comentarii din partea minerilor, amestecate cu glume făcute pe seama motivului pentru care le purta şi alte remarci deocheate.

Ajunseră în Willow Springs după asfinţitul soarelui, la adăpostul bine-venit al întunericului.

Jack opri căruţa în faţa hotelului şi o ajută să coboare, apoi îi prinse mâna.

— Îţi mulţumesc… pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în grotă.

Véronique aşteptă, sperând că Jack îi va împărtăşi motivul reacţiei lui din dimineaţa aceasta, ce se asemăna foarte tare cu cea pe care o avusese cu ceva timp în urmă, la magazinul universal. Văzând că nu o face, hotărî să nu se arate indiscretă.

— Iar eu, spuse ea, ţinându-se cu o mână de pantaloni, îţi mulţumesc că ai venit după mine. Îmi închipui cât de greu trebuie să îţi fi fost, Jack.

Din impuls, se ridică pe vârfurile picioarelor şi îl sărută întâi pe obrazul stâng şi apoi pe cel drept, după care încă o dată pe ambii obraji. Apoi făcu un pas înapoi şi îl privi, încântată de expresia de pe chipul lui.

— Aşa se face în Franţa.

Jack ridică mâna şi îi atinse uşor curbura gâtului, apoi îi netezi în spate o şuviţă rebelă. Zâmbetul îi începu din ochi.

— Aş spune eu multe în clipa asta, mângâindu-i uşor părul, dar cred că cel mai cuminte e să mă mărginesc la a-ţi ura noapte bună.

S – Şi

— Da vă daţi seama, miss Girard, cât de scumpe-s

vopselele astea? în catalog e trecut preţul pe bucată.

Vocea doamnei Hochstetler se ridica pe măsură ce vorbea, de parcă ar fi necesitat un efort nespus de mare s-o facă pe Véronique să înţeleagă.

Lui Véronique îi veni greu să îşi înfrâneze iritarea. Cu atât mai greu, cu cât magazinul era plin de muşterii şi ea avea braţele încărcate de cumpărăturile făcute pe parcursul dimineţii.

Jack pornise cu mai bine de o săptămână în urmă într-o serie de călătorii până la diverse aşezări miniere unde era nevoit să înnopteze şi, de atunci, nu se mai văzuseră. Timpul se aşternea în faţa ei aidoma unei pânze goale şi nu avea cu ce să îl umple. Prinsă cu treburile de la hotel, nici chiar Lilly nu era disponibilă. Hotelul nu avea pian, iar Willow Springs nu avea nicio galerie de artă şi nicio grădină cu lalele prin care să se plimbe. Pe ceas ce trecea, se simţea tot mai plictisită şi mai iritabilă.

Petrecuse câteva seri recitind scrisorile tatălui său, dar acestea nu conţineau nicio indicaţie care s-o ajute în căutările ei, şi nici nu îi ridicau moralul. Tatăl ei nu pomenea denumirea vreunei aşezări miniere, dar scria adesea amănunţit despre atitudinea pe care o avea faţă de noua sa patrie, pe care era sigur că atât soţia, cât şi fiica lui o vor îndrăgi. Şi fiecare epistolă se încheia cu aceleaşi cuvinte: *Cu profundă iubire mereu*, *până ce Dumnezeu ne va aduce din nou împreună*.

Madame Hochstetler îşi aşează braţul vânjos pe tejghea.

— Şi astea-s foarte scumpe fiindcă vin taman din New York City. Sfatu meu e să comandaţi mai puţine pentru început şi apoi…

— *Merçi beaucoup* pentru *votre conseil*, madame Hochstetler. Dar înţeleg cât se poate de bine că preţul este pe bucată şi aş dori să comand toate culorile indicate pe

pagină… *s'il vous plaît*, adăugă Véronique cu un zâmbet forţat, displăcându-i tonul condescendent al femeii şi felul în care aceasta o măsura din cap până în picioare după citirea fiecărui preţ din *catalogue*.

Îndesându-şi nemulţumită guşa în piept, madame Hochstetler începu să completeze formularul de comandă, privind când şi când, neconvinsă, peste ochelari. *Ce femeie enervantă*!

Ajunsese să îndrăgească multe lucruri în această ţară aflată la început de drum, dar erau zile în care, exasperată de lipsa de respect pe care o întâlnea la fiecare pas, râvnea după simplul „Cu cea mai mare plăcere, mademoiselle Girard" cu care îi răspundeau cândva servitorii de rang inferior.

Se foi impacientată, convinsă că madame Hochstetler ar putea scrie mai repede de atât.

— Mă grăbesc în dimineaţa aceasta, madame. Aţi putea, vă rog, să scrieţi comanda puţin mai repede?

Madame Hochstetler se opri din scris şi îşi îndreptă încet spatele.

— Vreţi să vă comand lucrurile astea ori ba?

Regretând profund că nu o putea pune la locul ei, Véronique încuviinţă din cap.

— Vă rog să continuaţi.

Femeia se reapucă de scris cu încetineala melcului şi gândurile lui Véronique reveniră la căutările sale. După întoarcerea lui Jack – *dacă* Jack avea să se mai întoarcă – numărul aşezărilor miniere vizitate fie împreună, fie numai de el, se va ridica la douăzeci şi cinci. Ceea ce însemna că îi mai rămâneau doar douăzeci. Oricât de tare se străduia să izgonească presimţirea sumbră, începea să creadă că nu îşi va regăsi niciodată tatăl. Că asta nu fusese niciodată voia lui Dumnezeu.

Într-un sfârşit, madame Hochstetler se îndreptă iar

din şale şi, cu o figură acră, întoarse formularul de comandă spre ea.

— Iscăliţi-vă jos.

Înainte de a semna, Véronique citi cu atenţie documentul, să se încredinţeze că totul era corect şi pentru a-i da de înţeles lui madame Hochstetler cine deţinea autoritatea în momentul de faţă.

— Comanda sper că îmi va fi livrată cu promptitudine, madame. Aş vrea să îmi primesc cât mai repede vopselele.

Femeia îi zâmbi din vârful buzelor.

— Durează cel puţin trei săptămâni pân' ce marfa are să fie livrată cu trenu de la New York până la Denver. Apoi încă o săptămână sau chiar mai mult pân' ce ne-o aduce căruţaşul, în funcţie de ce alte drumuri mai are de făcut. Cu diligenţa, comanda ar ajunge cu câteva zile mai repede, dar asta ar costa cu doi dolari mai mult. Nu cred că merită să…

— Voi achita bucuroasă cei doi dolari. Este important să intru cât mai repede în posesia vopselelor, o întrerupse Véronique, scoţând un cec din săculeţul de mână.

Madame Hochstetler calculă totalul şi, după ce se asigură că aceasta făcuse corect adunarea, Véronique plăti.

— Aici îi recipisa pentru plata pe care aţi făcut-o azi… miss Girard, spuse madame Hochstetler, privind-o pe deasupra ochelarilor. Cealaltă jumătate trebuie achitată de îndată ce soseşte marfa.

Femeia îşi îndesă creionul la loc în claia de bucle cenuşii ce îi încadra faţa rotundă şi studie cecul.

— Şi să fie clar… Asta-i o comandă specială, aşa că nu puteţi returna vopselele decât dacă-i ceva în neregulă cu ele.

— *Oui*, mi-aţi spus deja.

— Avem întotdeauna grijă ca nou-veniţii să priceapă de la bun început cum stau lucrurile pe aici şi să nu vină mai târziu să spună că s-or răzgândit…

— Am înţeles cât se poate de bine cum stau lucrurile, madame Hochstetler. Când soseşte marfa, vă rog să îmi lăsaţi neîntârziat vorbă la hotel.

Véronique făcu cea mai simplă reverenţă impusă de etichetă şi părăsi valvârtej prăvălia.

În drum spre croitoria de damă, cumpărăturile îi atârnau parcă tot mai greu în braţe. Nu ştia de ce, dar madame Hochstetler o călcase pe nervi de la bun început. Ce cuvânt folosise deunăzi Lilly ca să descrie un client de-al hotelului care era veşnic nemulţumit?…

Parcă şi vedea definiţia în minte – *o persoană dificilă sau iritantă*, *care caută mereu ceartă*. Care era, oare, cuvântul?…

O persoană *cârcotaşăl* Asta era!

Traversă drumul, formulând în minte propoziţii care să cuprindă cuvântul. Era un exerciţiu pe care îl făcea în mod obişnuit ca să memoreze mai uşor noile cuvinte învăţate şi care astăzi o ajută, de asemenea, să îşi descarce nervii.

Madame Hochstetler este una dintre cele mai cârcotaşe *femei din câte am întâlnit vreodată*.

Bietul monsieur Hochstetler are ghinionul de a avea o nevastă cârcotaşă.

Era cu mâna pe mânerul croitoriei, când realiză că faţa pe care o avea în minte nu era cea a doamnei Hochstetler, ci faţa lui madame Marchand.

Amintirea o bulversă, făcând-o totodată să regrete că nu se arătase puţin mai indulgentă faţă de madame Hochstetler.

Nu se mai gândise de luni de zile la madame Marchand, dar asemănările dintre cele două femei erau

cât se poate de clare. Despărţirea de Paris însemnase, în parte, despărţirea de madame Marchand, iar Véronique nu îi dusese acesteia dorul nici măcar o clipă. Cum putea o femeie atât de gâlcevitoare să fie mama unui bărbat bun şi generos precum domnul Marchand? Era de neînţeles.

În momentul acela, mânerul i se răsuci sub mână şi uşa se deschise din interior.

— Véronique! exclamă Jack surprins. Ce faci aici?

Năucită, Véronique citi firma de deasupra uşii să se asigure că nu greşise prăvălia.

— Jack, te-ai întors!

— Da, abia ce-am sosit în oraş. Te-am căutat la hotel, dar nu erai acolo.

Véronique ridică o sacoşă.

— Mi-am cumpărat o rochie nouă şi am venit la madame Dunston să mi-o ajusteze.

Jack dădu ochii peste cap, făcând-o să zâmbească. Hotărî să nu îi spună că venise şi ca s-o roage pe madame Dunston să îi coase câteva rochii noi – mai potrivite pentru călătorie. Din material ţesut în casă, dar în culori mai măgulitoare şi – de ce nu? – cu o uşoară tentă parizianã.

— Dar ce cauţi *tu* aici, Jack?

Jack aruncă o privire peste umăr.

— Am adus… nişte marfă.

Véronique privi dincolo de el şi o văzu pe madame Dunston desfăcând un pachet în spatele tejghelei.

— Nu ştiam că livrezi marfă şi pentru madame Dunston.

Jack ridică din umeri.

— Sunt căruţaş. Livrez marfă oricui are trebuinţă de serviciile mele. Şi, că veni vorba, trebuie să plec – am treabă.

Jack aruncă încă o privire peste umăr, apoi deschise uşa larg, se înclină adânc şi îşi flutură teatral mâna.

— Poftiţi, mademoiselle.

Zâmbind de bufoneria lui şi regretând totodată că trebuiau să se despartă atât de repede, Véronique păşi în prăvălie. Încercă să şi-l imagineze îmbrăcat în frac, cu o *cravate* de mătase la gât, dar conchise repede că prefera de departe îmbrăcămintea lui de zi cu zi, alcătuită dintr-o cămaşă albă, o vestă veche din piele şi pantaloni de stambă. Hainele acestea se potriveau virilităţii impetuoase pe care ajunsese să o îndrăgească la el.

Jack trecu pe lângă ea.

— Eşti pregătită pentru o nouă călătorie?

— Mai mult ca niciodată. Mă plictisesc de moarte în oraşul acesta. Când plecăm?

Văzu ceva străfulgerând chipul lui. O emoţie pe care n-o putu identifica, dar care era cât se poate de sigură că nu îi plăcea.

— Te… *plictiseşti*?

— *Oui*. Tu ai fost plecat şi Lilly a fost ocupată. În afară de cumpărături, nu prea am cu ce să-mi umplu timpul; aruncă o privire de-a lungul străzii. Or, într-un loc ca acesta, nici nu prea ai ce cumpăra.

Jack aruncă o privire grăitoare spre cutiile şi sacoşele din mâinile ei.

— Se pare că te-ai descurcat, totuşi, binişor.

— Mi-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă am găsit ceea ce căutam – şi două articole care cred că îi vor face plăcere lui Lilly – Véronique zâmbi, imaginându-şi reacţia lui Lilly la vederea cadourilor. Lucruri pe care ar trebui să le aibă orice fată.

— Nu ştiu despre ce lucruri e vorba, dar poate n-ar fi rău să ceri permisiunea părinţilor ei înainte de a i le da.

— Aiurea! pufni Véronique. Lilly o să se bucure de cadouri şi nu mă îndoiesc că părinţii ei vor fi încântaţi.

Având în vedere actuala lui stare de spirit, hotărî să

nu îi spună de comanda făcută la magazinul universal. Era o achiziţie costisitoare, dar necesară. Săptămâna trecută descoperise că, de-a lungul lunilor de călătorie i se uscaseră toate vopselele. Nu că în ultima vreme ar fi pictat ceva demn de luat în seamă. Dar spera că, stând în faţa pânzei – da, comandase şi pânze – cu o paletă plină de culori într-o mână şi o pensulă nouă în cealaltă, îi va veni inspiraţia.

Jack îşi coborî o clipă ochii, apoi se uită iar la ea.

— Véronique… nu te-ai gândit să-ţi cauţi ceva de lucru aici, în Willow Springs?

Întrebarea fusese rostită încet, pe un ton serios şi mult prea afectuos ca Véronique s-o poată lua drept ofensă. Deşi tare ar fi vrut.

— Şi de ce, mă rog, să-mi caut un loc de muncă? Nevoile financiare îmi sunt satisfăcute, iar principalul meu scop este să îmi caut tatăl; îşi mută cumpărăturile dintr-o mână într-alta şi adăugă: Atunci când vei binevoi să mă iei cu tine.

Toată căldura de pe chipul lui Jack dispăru.

— A fost doar un sfat.

— Şi pe ce se bazează, mă rog, acest sfat?

Jack privi peste umărul ei. Întorcându-se, Véronique văzu că madame Dunston îi privea încremenită.

Femeia îşi mută privirea de la unul la celălalt, apoi se scuză şi se retrase grăbită în odaia din dos.

— M-am gândit că… Jack coborî glasul. Cred că, dacă te-ai face utilă, ai găsi mai multă mulţumire sufletească decât umplându-ţi timpul cu… alte lucruri, aruncând iar o privire spre cumpărăturile din mâinile ei, fără a se oferi să o ajute.

Remarca fu pe cât de pertinentă, pe atât de usturătoare.

— Încă nu m-am adaptat întru totul la viaţa de aici,

începu Véronique pe un ton defensiv. Cu timpul, după ce mă voi fi obişnuit cu oraşul, am să caut…

Nu putu să continue. Sinceritatea din ochii lui şi golul din sufletul ei erau prea adânci.

— A fost doar o sugestie, Véronique. În ultimele săptămâni, am făcut mai multe drumuri la Casaroja şi de câteva ori am stat de vorbă cu miss Maudie. Cred că voi două v-aţi înţelege de minune. N-am îndrăznit s-o întreb de un eventual post, dar cred că i-ar face plăcere compania ta.

O atinse uşor pe obrazul drept, în locul unde se julise cu câteva zile în urmă, fugind printre copaci de acel sconcs turbat. Rana se vindecase aproape complet.

— E o posibilitate pe care cred c-ar fi bine s-o iei în seamă.

Véronique îşi aduse aminte cât de bine se simţise în compania lui miss Maudie şi, într-un târziu, încuviinţă din cap.

— Bine, Jack, am s-o iau; schiţă un surâs. M-ai întrebat dacă sunt pregătită pentru o nouă călătorie. Când plecăm?

— Poimâine, la…

— …răsăritul soarelui. Ca de fiecare dată.

Privind prin fereastra prăvăliei cum Jack traversează drumul şi apoi dispare după colţ, Véronique realiză că nu îl întrebase de drumurile făcute în ultima săptămână şi că nici el nu pomenise nimic de asta. Ceea ce însemna că nu aflase nimic despre tatăl ei.

Se gândi, din nou, că poate nu era voia lui Dumnezeu să îşi regăsească tatăl. Dar atunci de ce îi călăuzise Dumnezeu paşii până aici?

Capitolul 30

Jack ochi reticent teancul de bancnote din mâna lui Véronique.

Îl bătuse la cap să accepte banii încă de când ajunsese la rotărie.

— Păstrează-i tu, Vernie, şi ne socotim altă dată.

În lumina slabă a zorilor, ignoră bine cunoscuta ei postură sfidătoare şi ajustă hamurile pe Charlemagne şi Napoleon. *Ce nume a putut să le deal* se gândi el, clătinând din cap. Totuşi, în mod ciudat, numele chiar se potriveau.

Un chicot îi atrase atenţia spre uşile deschise ale rotăriei. În faţa lor şedea Sampson. Meşterul mişcă sugestiv din sprâncenele-i stufoase, zâmbind cu gura până la urechi.

Jack se făcu că nu-l vede.

Véronique îi întinse iar banii.

— Aşa ne-a fost înţelegerea, *non*? îţi datorez banii aceştia pentru serviciile prestate.

Asta îl făcu să şovăie şi mai tare. Se duse să verifice încă o dată legăturile mărfii.

— Véronique, eu nu…

— Sunt ai tăi, Jack. Ai muncit pentru ei. Te rog să îi primeşti.

După tonul ei hotărât, era clar că n-o să accepte un refuz.

Dar oare de unde avea Véronique atâţia bani? Cu ceva vreme în urmă o văzuse achitându-i lui Sampson preţul întreg al căruţei – o sumă ce reprezenta banii câştigaţi de el pe câteva luni de zile. Şi, în afara călătoriilor pe care le făcuseră împreună săptămâna trecută, până acum îi achitase câte şapte dolari pentru fiecare drum – pentru *serviciile prestate*, cum spunea ea. Dea Domnul să n-o fi auzit careva! Nu de alta, dar nu suna prea respectabil.

Unde mai pui maldărul de cumpărături pe care le căra când se întâlniseră la croitoria de damă. Iar în după-

masa aceleiaşi zile o auzise pe doamna Hochstetler povestindu-i nervoasă lui bărbatu-său cum „franţuzoaica aia cu nasu pe sus” a făcut o comandă cât profitul prăvăliei pe aproape două săptămâni şi apoi a „pretins” ca marfa să îi fie livrată cât mai grabnic, cu poştalionul. Jack nu ştia în ce consta comanda şi nici nu era treaba lui. Spera doar că Véronique nu îşi arunca banii pe fereastră.

Dar adevărul este că… se simţea vinovat să-i ia banii. Până acum nu aflaseră încă nimic despre tatăl ei şi se îndoia că vor afla ceva de acum încolo.

Ceva se schimbase, totuşi, de când călătoreau împreună. Sentimentele lui pentru ea – ceea ce îi adâncea şi mai mult hotărârea de a nu primi banii.

— Nu-mi laşi de ales, pufni Véronique; îşi aşează ghetuţa pe spiţa roţii şi se săltă în căruţă. Am să îţi las banii aici, pe banchetă. Poţi să faci cu ei… ce doreşti.

Ce dorea el era să vâre bancnotele înapoi în săculeţul ăla fistichiu al ei.

Véronique coborî şi îşi netezi fusta şi cămaşa, un ritual care avea loc fie că hainele îi erau prăfuite, fie că nu, şi cu care Jack ajunsese deja să se obişnuiască. Şi, apropo de hainele pe care le purta acum, pesemne doamna Dunston le ajustase, fiindcă accentuau fiecare curbură îmbietoare cu care fusese binecuvântat trupul lui Véronique.

Jack trase cu năduf de o funie deja întinsă până la refuz, dorindu-şi ca – măcar în clipa asta – Véronique să nu fi fost atât de binecuvântată.

— Ah! Am uitat ceva!

Când se răsuci, o văzu privindu-l cu ochi rugători. Drept răspuns, Jack privi în sus, spre soarele ce se ridica deja la orizont. Véronique ştia prea bine că azi au de făcut două livrări. E drept că aşezările păreau destul de apropiate pe hartă, dar nu ştia în câtă vreme vor putea

străbate distanţa dintre ele pe cărările şerpui te de pe munte.

— Îţi promit că am să mă grăbesc! exclamă ea, după care se năpusti în direcţia hotelului.

Petrecând-o cu privirea, Jack nu îşi putu reprima un zâmbet. Nici măcar nu îi aşteptase răspunsul. Ştrengăriţă ştia că nu va pleca fără ea.

Véronique ajunse gâfâind pe palierul ultimului etaj. Venise într-un suflet, dar – deşi era foarte devreme – nu îndrăznise să alerge de teamă să n-o vadă careva. Ştia că Jack număra minutele. Era oarecum sigură că avea s-o aştepte, dar n-ar fi băgat, totuşi, mâna în foc.

În apropiere de odaia sa, de la capătul culoarului, încetini pasul.

Uşa camerei era deschisă.

Véronique îşi iţi capul după colţ şi înăuntru o văzu pe Lilly, cu braţele încărcate cu aşternuturi murdare, privind încremenită ceva pe perete.

Véronique făcu un pas în faţă şi podeaua îi scârţâi sub gheată.

Lilly se răsuci.

— O, mademoiselle Girard! exclamă ea, roşind. Îmi cer iertare, n-am vrut să… Doar mă uitam la… îşi întoarse iar privirea spre perete. De unde le ai?

Urmărindu-i privirea, Véronique se îmbujoră şi ea, stânjenită. Tablourile ei erau proptite de peretele din faţa ferestrei, exact unde le lăsase aseară.

În ajun, după ce recitise câteva dintre scrisorile tatălui ei, copleşită de dorul de casă, scosese tablourile din cufăr. Picturile înfăţişau pajiştea şi *les jardins* din Champs-Élysées, le Chiteau de Versailles, la Place de la Concorde, l'Arc de Triomphe, le Cimetière de Montmartre şi câteva zugrăveau un pod peste Sena. Încercase de nenumărate ori să redea emoţia pe care o trăia de câte ori mergea în

locul acela special, dar nu reuşise niciodată. Chiar şi aşa, scenele acestea din Paris îi aduseseră linişte şi o făcuseră să se simtă mai aproape de lucrurile cu care era obişnuită. De *maman*. De patria ei.

Iar cum în dimineaţa aceasta plecase în graba mare, nu avusese timp să pună tablourile la loc în cufăr.

Traversă odaia şi adună repede câteva pânze, iar pe celelalte le întoarse cu faţa spre perete. Dacă va afla că ea le pictase, scumpa de Lilly s-ar simţi obligată să îi aducă laude pe care ea ştia prea bine că nu le merită.

— *Pardon*, Lilly. Îmi cer scuze că le-am lăsat afară.

— Mademoiselle Girard, nu te supăra că stărui… dar de unde ai tablourile acestea?

Véronique detectă în vocea ei ceva ce o făcu să încremenească, îşi abandonă strădaniile şi plecă, ruşinată, capul în pământ. Preţ de câteva clipe, singurul zgomot ce umplu tăcerea fu ticăitul ritmic al ceasornicului de pe poliţa căminului.

— Le-am adus cu mine, de acasă.

Lilly inspiră scurt şi, ştiind ce va urma, Véronique simţi că i se pune un nod în piept.

Îşi amintea şi acum, în amănunt, critica nemăgulitoare adusă stilului ei de unul dintre profesori. Mai primise critici şi înainte – cum că lucrările ei erau neconvenţionale, că nu erau demne de luat în seamă, că nu avea talent. Dar ele nu veniseră niciodată din partea unei fiinţe ca Lilly, care ajunsese într-un timp atât de scurt s-o admire – şi asta, trebuia s-o admită, îi rănea orgoliul.

— Tablourile astea sunt tocmai din Paris? Lilly puse jos aşternuturile şi se apropie. Sunt pur şi simplu… – râse tremurat – *magnifiques*!

Véronique nu ştiu ce să spună.

Lilly îşi miji ochii şi se aplecă în faţă.

— Ciudat. Când mă uit de aproape, nu văd decât

punctuleţe de vopsea. Dar când mă îndepărtez, e ca şi cum aş privi pe fereastră spre un loc feeric pe care doar în vis aş putea să-l vizitez. Sunt atât de frumoase… Cum ai putut să te desparţi de un asemenea loc?

Emoţia simţită în momentul acela de Véronique este greu de descris în cuvinte. Chiar dacă era tânără şi nu avea cunoştinţe temeinice despre artă, Lilly considera că tablourile ei erau meritorii.

— *Oui*, Parisul este, într-adevăr, un oraş minunat, spuse ea în cele din urmă, după care privi pe fereastră, spre conturul estompat al Munţilor Stâncoşi. Dar şi locul acesta are frumuseţea lui.

Lilly izbucni în râs.

— Willow Springs e un orăşel drăguţ, dar nu se compară nici pe departe cu Parisul; ridică un tablou ce înfăţişa *le Chiteau de Versailles*, unul dintre preferatele lui Véronique, alături de amintirea ultimei zile petrecute acolo împreună cu mama ei. Cum se numeşte locul acesta?

Véronique îi răspunse şi îi relată pe scurt istoricul castelului şi cum fusese construit acesta.

— Castelul Versailles arată cel mai bine dis-de-dimineaţă, când razele soarelui scaldă marmura din curte, oglindindu-se în apele fântânilor de sub grădini. Acela este momentul cel mai prielnic pentru a captura culoarea apei şi a florilor.

Entuziasmul de pe chipul lui Lilly luă subtil o nouă formă. Cu o expresie întrebătoare, fata îşi mută privirea de la ea la tablou şi apoi înapoi la ea.

— *Dumneata* ai pictat aceste tablouri, mademoiselle Girard?

Véronique simţi că încep să îi tremure buzele. Încuviinţă încet din cap.

Ochii lui Lilly se umplură de lacrimi.

— După cum ar spune tata, Cel de Sus ţi-a dăruit un

talant, mademoiselle Girard.

Véronique încercă să îşi zăgăzuiască emoţia ce i se urca în piept, dar nu putu şi începu să plângă cu sughiţuri.

— Din câte văd eu, domnule Brennan, nu-ţi merge deloc rău, comentă Sampson pe un ton mucalit.

Jack îşi înfrână zâmbetul ca să nu-i dea satisfacţie.

— N-am de ce să mă plâng, răspunse el, aruncând o privire în direcţia în care tocmai se făcuse nevăzută Véronique, după care se lăsă în genunchi şi se uită sub caroserie.

Întrucât o parte din marfa pe care o transporta azi era neobişnuit de grea şi de costisitoare, voia să se asigure că platforma nu avea să cedeze sub greutate.

Hochstetler îl încredinţase că presa de tipar era ambalată bine şi că nu va avea de suferit din pricina zdruncinăturilor. Pe albastrul încă roşiatic al cerului nu se vedea nici urmă de nor, dar, ca de obicei, prelatele unse cu păcură erau deja instalate sub banchetă, pentru orice eventualitate.

— Căruţa n-are să păţească nimic. Stai liniştit.

Jack se ridică şi se rezemă de căruţă.

— Până acum nu mi-a dat nicio bătaie de cap.

În afară de obada ce crăpase cu câteva zile în urmă. Dar asta nu era vina meşterului, ci a drumurilor denivelate din munţi şi a încărcăturii grele.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Sampson. Ai construit o căruţă zdravănă, aşa cum scrie la carte.

Cizmele meşterului făcură să scârţâie prundişul din spatele lui.

— Eu n-am făcut decât să respect schiţa pe care mi-ai dat-o, Brennan.

Jack fu intrigat de răspuns.

— Am băgat de seamă că de fiece dată când ţi se aduc laude, te grăbeşti să le respingi. Să ştii că din când în

când nu-i nimic rău în a accepta mulţumirile care ţi se aduc. Mai ales atunci când ai făcut cuiva un bine. Meşteşugul cu care a fost construită căruţa asta este demn de laudă. Primeşte, dar, laudele. Le meriţi.

Îl lovi uşor pe umăr, apoi adăugă:

— Că veni vorba, aş avea o rugăminte la dumneata.

Văzând că meşterul nu răspunde, Jack întoarse capul.

Zâmbetul de pe chipul lui Sampson dispăru încet, făcând loc regretului. Meşterul râse încetişor, amar.

— Multe dintre faptele pe care le-am săvârşit eu în viaţa asta nu-s demne de laudă; Sampson îşi încreţi, gânditor, fruntea. Dumneata nu-ţi doreşti câteodată să te poţi întoarce în timp şi să faci lucrurile altfel? Mă refer la lucrurile care contează cu adevărat.

Jack îi susţinu privirea, surprins de neaşteptata turnură a conversaţiei. Şi de metamorfoza lui Sampson.

— Nu-i om care să nu aibă regrete, Sampson – dacă este cinstit cu el însuşi. Le am şi eu pe ale mele.

Deşi trecuseră aproape cincisprezece ani de atunci, reveni parcă în timp, pe preria din Idaho. Îi scăpase din ochi – doar câteva clipe – cât să ajute o altă familie, când a auzit funia pârâind. A sărit să-i ajute pe bărbaţii ce ţineau de sfori, dar era prea târziu. În afară de el, toţi scăpară funiile din mână. Acestea cedaseră sub greutatea subită şi căruţa se prăbuşi la vale. Parcă vedea şi acum scena în faţa ochilor. Căruţa sfărâmată şi, sub ea, trupurile neînsufleţite ale lui Mary şi Aaron.

Îşi privi lung mâinile, cicatricele lăsate de funiile ce îi tăiaseră palmele în ziua aceea.

— Sunt în viaţa asta rele pe care ni le facem cu mâna noastră şi rele pe care nu le putem ocoli, oricât am vrea. Eu am ales mereu să cred că, în cele din urmă, Dumnezeu va preface tot răul în bine. Pentru mine, a făcut-o deja.

Sampson încuviinţă din cap.

— Şi eu am acelaşi crez. Dar uneori nu pot să nu mă-ntreb… oare binele va întrece vreodată răul?

Jack îşi răspunsese deja la această întrebare cu ani în urmă, dar încă şi acum îl mai chinuia, când şi când, îndoiala.

— Până la urmă… da, vreau să cred că binele va ieşi biruitor. Dar sunt şi zile când nu pare să fie aşa.

Dacă nu se înşela, ochii meşterului se umplură de lacrimi. Sampson îşi întoarse privirea şi, după un minut, îşi drese glasul.

— Vezi să ai grijă de ea acolo, pe munte. Şi ajut-o să găsească ceea ce caută.

— *Cel pe care îl* caută, vrei să zici.

— Orişicum, vezi să-i fii alături, Brennan. S-ar putea să nu-l găsească niciodată pe taică-său şi Doamne păzeşte să dea de el dacă omu' nu-i vrednic de o asemenea fiică.

Jack tresări. De când o cunoscuse pe Véronique, şi el înălţase, nu o dată, aceeaşi rugă spre Cel de Sus.

Sampson clătină din cap.

— Fata asta n-a bătut atâta drum numai ca să-şi găsească părintele. A venit aici în primul rând pentru că aşa a rugat-o mamă-sa. Şi, în al doilea rând, a venit ca să afle cine-i ea cu adevărat; zâmbetul şugubăţ de odinioară se lăţi iar pe faţa meşterului. Şi dumneata ai picat în oraş la ţanc, iar Cel de Sus a găsit de cuviinţă să vă unească drumurile.

Jack îl străfulgeră cu privirea.

— Din câte ţin eu minte, pare-mi-se că în asta n-a fost atât mâna Celui de Sus, cât a dumitale.

— Orişicum, nădăjduiesc că El o să scoată ceva bun din toată păţania asta, răspunse Sampson, ridicând din umeri.

Jack pufni în râs şi clătină din cap.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata,

Brennan. Şi-acum, ia spune, ce voiai să mă întrebi adineauri?

Aproape că-i ieşise din cap.

— Aş vrea să cumpăr nişte pământ şi mă întrebam dacă, la o adică, te-ai învoi să îmi faci o recomandare. Fiind nou-venit, lumea încă nu mă ştie în Willow Springs.

— Cum să nu, băiete? Am să pun o vorbă bună pentru dumneata. Şi poţi să pomeneşti şi de Bertram Colby. Clayton de la cadastru ne cunoaşte pe amândoi de-o viaţă.

— Mulţam, meştere Sampson.

Jack întinse mâna şi rotarul i-o strânse cu o putere demnă de un bărbat ce petrecea ore în şir bătând nicovala.

— Şi căruţa mea în ce stadiu e? N-am văzut nicio căruţă înăuntru.

Se aştepta ca Sampson să invoce cine ştie ce scuze, dar acesta îşi întoarse privirea.

— În ultima vreme nu mi-am mai văzut capul de lucru, dar îţi garantez că va fi gata în curând. Nu mă privi aşa. Nu te mint. În momentu' ăsta am de lucru cât pentru doi oameni.

— Şi atunci de ce nu-ţi iei o calfă, ca să-ţi fie mai uşor? Sunt sigur că sunt mulţi bărbaţi în oraşul ăsta care au nevoie de o simbrie.

Sampson se întunecă la faţă.

— Am încercat deja cu trei localnici. Nişte târâie-brâu, de la primul până la ultimul. Mi-aş mai putea încerca o dată norocu, dar îi mai uşor să faci lucrurile bine din prima şi să nu trebuiască să îndrepţi greşelile altora.

Deodată, Sampson făcu ochii mari.

— Eşti cumva interesat, Brennan?

Jack clătină din cap.

— Eu – mulţumită în mare parte dumitale – am deja de lucru până peste cap.

Sampson aruncă o privire peste umărul lui şi obrajii

bărboşi i se lăţiră într-un zâmbet.

— Atunci cred că e cazul să te întorci la treabă, fiule, zise el şugubăţ, făcându-i cu ochiul.

Ghicind motivul veseliei lui, Jack răsuci într-un târziu capul.

Véronique venea zorită spre ei – cu încă o valiză în mână. Femeia asta era culmea… Avea deja o geantă încărcată în căruţă. De câte bagaje avea nevoie pentru o călătorie de-o zi? se întrebă el amuzat. Apoi îşi aminti păţania cu sconcsul. Era de mirare că Véronique nu căra după ea ditamai cufărul…

Vru s-o tachineze, dar, când Véronique se apropie, îi observă ochii umflaţi, plânşi, şi îi pieri cheful de şagă.

Sări de pe capră şi îi luă geanta.

— S-a întâmplat ceva?

— *Non*, nu s-a întâmplat nimic rău. *Merçi*.

Zâmbetul ei păru sincer, în pofida semnelor evidente ce indicau contrariul. Véronique privi în jur, ridică din umeri şi apoi îi lăsă să cadă.

— Suntem gata de plecare?

Înţelegând aluzia, Jack îi aşeză cea de-a doua valiză, uşoară ca un fulg, sub banchetă, apoi o ajută să urce. Orice ar fi supărat-o, Véronique nu era dispusă să discute despre asta. Iar el ştia că era mai cuminte să nu o preseze.

Când o femeie nu vrea să vorbească despre ceva, cel mai bine este să aştepţi până ce va deschide ea însăşi subiectul. Nu se mai gândise de mult la momentele acelea, dar îşi aminti că, atunci când Mary era supărată, cel mai bine era să aştepte până îi trecea supărarea.

Călătoreau deja de trei ceasuri şi, în tot acest răstimp, Véronique abia de scosese o vorbă. Jack scrută cerul plumburiu, îngrijorat de umezeala din aer, apoi aruncă, pe furiş, încă o privire spre ea. Nu părea nicidecum abătută.

Ba dimpotrivă, avea ochii senini, atenţi la tot ceea ce îi înconjura. Nu părea să-i scape niciun amănunt – nicio pasăre ce zbura deasupra, nicio veveriţă cu fălci ce o zbughea în boscheţi atunci când se apropia căruţa. Nu părea s-o deranjeze nici măcar altitudinea tot mai mare. La drept vorbind, aici povârnişul abrupt era ascuns vederii de sălciile şi plopii tremurători ce mărgineau cărarea.

Totuşi, dacă nu îl înşela intuiţia, asta avea să se schimbe în curând.

— Peste câteva minute, o să ne oprim să lăsăm caii să se odihnească şi să prânzim. Ce zici, sună bine?

Véronique îl străfulgeră cu privirea.

— *Caii*?

Sesizând tachinarea din glasul ei, Jack conchise că asta era turnura pe care o aşteptase.

— Da, caii. Cum altfel ai vrea să le spun?

Véronique ridică bărbia şi ripostă pe un ton plin de importanţă:

— Aceste animale au primit nume măreţe vrednice de…

— Împăraţi. Da, ştiu. Mi-ai mai spus. Despre Charlemagne am citit câte ceva, dar cine-i Napoleon ăsta?

Spre desfătarea lui, Véronique înghiţi momeala şi făcu ochii mari de uimire.

Biblioteca din Willow Springs era limitată şi nu avea cărţi despre istoria Franţei. Dar Jack îşi amintise că în colecţia lui Mary văzuse un manual de istorie care cuprindea un capitol dedicat istoriei europene şi, în urmă cu câteva seri, recitise capitolul cu pricina.

— Napoleon Bonaparte – Véronique pronunţă numele aşa cum se cuvenea, cu accent francez – a fost un mare conducător al naţiei franceze. A extins imperiul în Europa apuseană şi a înfăptuit multe fapte măreţe pentru ţara noastră.

— Să înţeleg că el este împăratul tău preferat din istoria Franţei?

Aşteptându-se la un răspuns afirmativ, Jack se pregăti încântat să pomenească de înfrângerea suferită la Waterloo.

— *Non*... răspunse Véronique, râzând sfielnic. Nu am un împărat preferat, dar... ţara noastră a avut cândva un rege numit Ludovic al XVI-lea despre care ştiu mai multe decât despre alţii, deoarece i-am vizitat în repetate rânduri reşedinţa.

Numele îmi sună cunoscut, îşi spuse Jack, încercând înfrigurat să îşi amintească prin ce se distinsese regele cu pricina.

— Nu el a fost însurat cu o Marie...?

— Ba da, cu Marie Antoinette. Sunt impresionată, Jack. Cunoşti istoria ţării mele?

— Un pic, recunoscu el. În ultima vreme am mai citit una, alta despre istoria voastră.

Véronique izbucni într-un râs graţios.

— Atunci, Jack, nu sunt doar impresionată, ci şi onorată!

În faţă, drumul îşi schimba brusc direcţia şi Jack îşi concentră întreaga atenţie asupra cotiturii.

Simţi cum Véronique se crispează alături de el când în partea dreaptă a drumului, spre care stătea ea, se căscă un hău săpat adânc în pântecul muntelui. Frumuseţea priveliştii îi tăie lui Jack răsuflarea şi pare-se că şi lui Véronique – judecând după felul în care se albi la faţă.

Capitolul 31

Véronique îşi încleştă degetele pe banchetă până ce i se albiră încheieturile. Respira sacadat. Poate că ar fi trebuit s-o prevină, dar se îndoia că asta ar fi schimbat lucrurile.

Ca să salveze demnitatea lui Véronique – şi propriii

pantaloni – Jack încercă să reia conversaţia.

— Şi ce a făcut Ludovic ăsta de te-a marcat aşa de tare?

Neprimind niciun răspuns, întoarse capul spre ea.

Véronique pironea cu ochi goi abisul, albă ca varul.

— Véronique, uită-te la mine.

Încet, foarte încet, ea se conformă. Teama îi era întipărită în ochi.

În faţă drumul cotea din nou. Avea loc berechet să cotească, dar nu putea să manevreze căruţa şi să se ocupe în acelaşi timp şi de Véronique – dacă ea avea să reacţioneze ca ultima dată când se confruntaseră cu aceeaşi problemă. Drumul urca în pantă şi, dată fiind încărcătura grea, n-ar fi vrut să oprească. Caii erau deja împovăraţi peste măsură.

Îşi întoarse atenţia spre serpentină. Poate dac-ar sta mai aproape de el, Véronique n-ar mai fi atât de speriată. Când Aaron era înfricoşat de ceva şi Jack îl ţinea în braţe, toate temerile fiului său păreau să se evapore. Ce minunat fusese să aibă puterea de a aduce atâta linişte.

— Vernie, vino, te rog, lângă mine.

Precis că porecla îi va atrage atenţia.

Dar Véronique rămase nemişcată şi dădu să privească iar spre dreapta.

— Véronique!

Ea tresări.

— Mută-te lângă mine. *Acum*.

Cu mâinile încleştate pe banchetă, Véronique se trase câţiva centimetri mai aproape.

Drumul se îngustă.

— Şi mai aproape.

Véronique se mai trase vreo doi centimetri, apoi aruncă *iar* o privire în hău.

Jack nu mai înjurase de ani de zile, dar acum îi

stăteau pe limbă câteva vorbe „dulci”. Prinse hăţurile cu o mână şi, cu cealaltă, pe Véronique. Dacă ar sta mai apropiaţi de atât, ar trebui s-o ia de nevastă.

— Ţine-te de mine şi închide ochii.

Mută de groază, Véronique îşi trecu braţul pe sub al lui şi cu cealaltă mână îi înşfăcă vesta de piele.

— Ai ochii închişi?

Simţi cum capul îngropat în umărul lui încuviinţează.

— Bine. Acum spune-mi de ce Ludovic al XVI-lea este preferatul tău.

Véronique îşi înălţă capul.

— Dar spune-mi cu ochii închişi, adăugă el cu glas blajin. Şi să nu tragi cu ochiul.

Caii încetiniră, opintindu-se să tragă căruţa prin cotitură. Jack ştia că erau obosiţi şi aveau nevoie de odihnă. Dar înainte de toate trebuiau să cotească şi să ajungă pe creastă. Plesni din hăţuri.

Véronique îşi apăsă fruntea în umărul lui. Jack simţi cum pieptul ei urcă şi coboară cu repeziciune.

După ce coti cu bine, o înghionti uşor.

— Ludovic al XVI-lea este preferatul tău pentru că…

— N-am spus că este preferatul meu. La drept vorbind, el şi soţia lui au avut o moarte tragică, lipsită de demnitate. Dar le admir căminul… Le Chiteau de Versailles.

— Şi ce este acest… Chiteau de Versailles?

O auzi icnind uşor, fie pentru că o amuzase pronunţia lui, fie pentru că se pregătea să dea iar la raţe. Jack se pregăti pentru ce era mai rău.

— Le Chiteau de Versailles a fost reşedinţa lui Ludovic al XVI-lea şi a Mariei Antoinette. Este un loc pur şi simplu… *magnifique*.

— Ai fost acolo…?

— *Ah, oui. Maman* şi cu mine îl însoţeam adesea pe

notre patron, domnul deputat Marchand, la dezbaterile parlamentare care se ţineau acolo; o simţi destinzându-se niţel. Eu mă plimbam pe afară cu Cristophe. El cunoştea bine castelul, pentru că începuse să îl viziteze cu multă vreme înaintea mea. Îmi arăta toate…

— Aş putea şi eu să ştiu cine-i Cristophe ăsta?

Întrebarea îi scăpase pe negândite.

— Cristophe este… Véronique şovăi. Cristophe este un prieten drag din Paris. Am crescut împreună.

Mâna i se strânse din nou pe braţul lui, şi Jack intui că acum nu era nicidecum momentul prielnic să discute despre acest Cristophe şi despre rolul pe care îl juca el în viaţa lui Véronique.

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult la castel?

Véronique oftă.

— Cu ce să încep? De îndată ce cobori din trăsură, zăreşti grădinile care se întind de jur-împrejur, cât vezi cu ochii. Sunt încântătoare. Grădinarii de la Versailles sunt nişte veritabili maeştri ai artei lor. Acolo tufele nu sunt înşiruite, ca în alte grădini, ci aranjate în aşa fel încât să formeze un model anume. Şi florile… Oftă cu alean. Sunt peste tot, în toate culorile curcubeului. *Maman* obişnuia să spună că sunt o adevărată sărbătoare pentru ochi, felul în care ostoieşte Dumnezeu sufletul ostenit.

Se lăsă tăcerea. Amintindu-şi ziua în care Sampson îi povestise despre viaţa ei, Jack simţi nevoia să vorbească.

— Îmi pare rău că… ţi-ai pierdut mama. A murit de mult?

O simţi clătinând din cap.

— La scurtă vreme înainte să plec din Paris; rămase câteva clipe tăcută. Îmi amintesc ultima vizită pe care am făcut-o împreună la Versailles, cu puţin înainte să se îmbolnăvească. *Maman* şi-a terminat treburile cu care o însărcinase deputatul Marchand şi apoi a venit să mă

caute. Ne-am plimbat, mână în mână, de-a lungul grădinilor – vocea începu să-i tremure – până la Grand Canal.

— E un canal pe care navighează vasele?

Véronique chicoti.

— *Non*. Acolo îşi găzduia Ludovic al XIV-lea petrecerile cu bărci. Dar acelea erau bărci mici. În după-masa aceea, mama şi cu mine ne-am aşezat lângă canal, doar noi două, şi ne-am desfătat cu pâine proaspătă, brânză şi vin. Parcă simt şi acum gustul pe limbă. De-aş fi ştiut că acela avea să fie ultimul nostru picnic acolo, poate aş fi preţuit mai mult acele clipe.

Auzind duioşia ce răzbea din vocea ei, Jack se îndoi că aşa ceva ar fi cu putinţă. Oare Véronique îşi dădea seama de felul în care îi mângâia braţul în timp ce vorbea? Poate că nu, dar el nici că se putea gândi la altceva.

Se foi pe banchetă şi mângâierea încetă brusc.

— Şi casa e frumoasă?

Folosise dinadins cuvântul.

Véronique îl lovi uşor peste braţ.

— *Castelul* este de o frumuseţe neasemuită. Deşi are peste două sute de ani, este mai încântător ca niciodată. Totuşi, pentru mine, nimic nu se aseamănă cu lungul coridor cu oglinzi. N-am să uit niciodată prima dată când am intrat acolo. Domnul deputat Marchand ne-a spus să îl urmăm. Când *maman* şi cu mine am ajuns în faţa uşilor închise, dumnealui s-a aplecat şi mi-a spus să închid ochii, deoarece mi-a pregătit o surpriză. Şi, când i-am deschis, am rămas fermecată. Eram înconjurată din toate părţile de sclipiri şi scânteieri de cristal!

Lui Jack acestea nu i se păreau a fi acţiunile unui patron, ci mai degrabă ale unui tată. Zări în susul drumului un loc potrivit de popas şi, când ajunseră acolo, opri căruţa.

Véronique se desprinse uşurel de braţul lui şi se trase mai încolo.

— Îţi mulţumesc, Jack – îi zâmbi sfielnic – că ai izbutit încă o dată să îmi distragi atenţia. Să nu crezi că nu mi-am dat seama.

Jack zâmbi.

— Cu plăcere, Vernie.

Véronique clătină din cap.

— De ce stăruieşti să îmi spui aşa?

— Pentru că-mi place cum sună „Vernie”. Se potriveşte de minune personalităţii tale.

— Ba mai degrabă personalităţii *tale*.

Jack pufni în râs.

— Aşa o fi.

După ce o ajută să coboare, mâinile îi zăboviră pe mijlocul ei, nevrând parcă să-i dea drumul. Şi nici Véronique nu se mişcă.

— Dar să ştii că nu-ţi spun aşa din răutate, ci… de drag.

Ea îi cumpăni cuvintele preţ de o clipă, jucându-se cu nasturii cămăşii lui.

— Atunci spune-mi aşa cât de des doreşti.

După ce se ospătară cu turta de mălai şi şunca puse la pachet de doamna Baird, Jack dădu în cele din urmă rostire întrebării care îi stăruia în minte.

— Ai pomenit adineauri de deputatul Marchand şi de o anumită Francette. Să înţeleg că ei au jucat un rol însemnat în viaţa ta?

— *Oui*, domnul deputat Marchand a fost patronul meu şi al mamei. Iar Francette este fiica domniei sale, căreia eu i-am fost damă de companie încă de la vârsta de cinci ani.

În timp ce îi povestea despre copilăria ei la reşedinţa Marchand, Jack începu să pună iţele cap la cap. Véronique

nu era nicidecum fiica răzgâiată a unui bogătaş, cum îşi închipuise el la început. Totuşi, din spusele ei, s-ar fi zis că se bucurase de toate privilegiile pe care le avea de oferit viaţa. Ceea ce explica, de asemenea, aerul semeţ pe care îl arbora când şi când. Nu era de mirare că acest teritoriu i se părea primitiv. În comparaţie cu mediul din care provenea ea, chiar era.

O urmărea zâmbind. Îi plăcea felul în care gesticula atunci când vorbea şi ştia exact ce trebuie să facă dacă voia s-o oprească din turuit. Analiză poziţia soarelui pe cer şi, ştiind că Napoleon şi Charlemagne şi-au refăcut puterile, hotărî să îşi pună teoria la încercare.

— Dar Francette şi cu mine n-am fost niciodată apropiate – nu în adevăratul sens al cuvântului. Dintotdeauna mi-am dorit o soră. Mai mică sau mai mare, nu conta…

Jack îi acoperi mâna şi ea îşi ridică privirea.

— Vorbesc prea mult, *non*?

— Nici gând. Dar va trebui să ne continuăm conversaţia în căruţă.

Peste două ceasuri ajunseră la Sluice Box, un cătun minier cocoţat pe povârnişul muntelui. Jack privi pe furiş spre Véronique, simţind că, în afară de Mary, nu mai reuşise să citească atât de clar gândurile niciunei alte fiinţe. De-a lungul drumului discutaseră degajat, tăcând atunci când nu simţeau nevoia de a folosi cuvinte, iar tăcerile, departe de a fi stânjenitoare, fuseseră la fel de plăcute precum conversaţiile, chiar niţel mai odihnitoare.

Jack îşi lăsă capul pe spate să admire priveliştea. Mineritul nu îl atrăsese niciodată, dar îi era lesne de înţeles de ce ar vrea cineva să îşi facă un cămin pe aceste meleaguri. Când a făcut lumea, cu siguranţă că Dumnezeu a zăbovit puţin mai mult asupra acestei părţi.

Ceaţa alburie ce ascundea în zori piscurile mai înalte

fusese izgonită de soarele stăruitor şi acum se vedeau clar strălucitoarele creste stâncoase ale celui mai semeţ munte. Oare cum ar fi să traversezi aceşti munţi în plină iarnă? se întrebă Jack. Gândurile îi zburară la un articol pe care îl citise cu ani în urmă despre un grup de călători ce traversaseră munţii Sierra Nevada în toiul iernii. Când îşi aminti ce se întâmplase când au rămas blocaţi pe munte şi li s-au terminat merindele, îl trecu un fior.

Familiile pe care le călăuzise se plânseseră uneori de ritmul alert pe care îl impunea zilnic caravanei, dar călătorii erau întotdeauna bucuroşi să ajungă la destinaţie înainte de prima ninsoare. Pentru Jack, siguranţa celor pentru care era răspunzător fusese mereu mai presus de orice.

Sluice Box era cea mai mică aşezare în care livrase marfă până acum, iar, după cum arătau bărbaţii ce se revărsau din corturile ridicate de-a lungul pârâului şi din cârciuma pe lângă care tocmai trecuseră, Jack conchise că asta trebuie să fie cea mai periculoasă adunătură din câte întâlniseră până acum. Luă puşca şi şi-o rezemă de coapsă.

Dintre cele trei clădiri, nu-i fu deloc greu să o identifice pe cea pe care o căuta. Pe ultima clădire de pe stradă, cuvintele MAGAZIN SITESC erau pictate cu litere roşii, îngroşate, chiar deasupra intrării. Pesemne cel care le scrisese nu se avea bine nici cu meşteritul firmelor, nici cu ortografia.

Jack scrută vigilent drumul şi puhoiul crescând de mineri. Toţi îi strigau vorbe deocheate lui Véronique, unii făcând gesturi obscene pe care Jack spera ca ea să nu le vadă. Ridică piedica puştii.

— O să ne mişcăm cât putem de repede. Eu am să descarc marfa şi-am să…

— Îţi promit că n-am să spun un cuvânt, dar te rog, Jack, să nu mă laşi singură aici. Dacă te duci înăuntru, ia-

mă cu tine.

Auzind teama ce răzbea din vocea ei, Jack scrâşni din dinţi, năpădit de remuşcări. Din cauza lui, Véronique se afla acum în pericol.

— Ai să rămâi în căruţă, iar eu n-am să mă mişc de aici. În spatele banchetei e o pătură. Ia-o şi acoperă-te cu ea.

Fără să întrebe de ce, Véronique se conformă.

Jack îi strecură revolverul în poală şi îi şopti:

— E încărcat şi piedica e ridicată.

Véronique se holbă la arma ascunsă în faldurile păturii de parcă ar fi fost un şarpe.

— Dar încă nu m-ai învăţat cum să trag cu arma.

— Ştiu şi sper că azi nici nu va fi nevoie să tragi. Deocamdată tot ce trebuie să faci este să ţinteşti şi să apeşi trăgaciul. Dar nu face *nimic* până ce nu-ţi dau eu semnalul. Ai înţeles?

Véronique aprobă din cap.

— Iar acum apucă pistolul de mâner şi ţine-l în poală în aşa fel încât să-l vadă toată lumea.

Ar fi fost mai cuminte s-o lase undeva în afara satului.

Următorul său gând îl luă prin surprindere – aşezarea nu părea să aibă un bordel. Şi, pentru prima dată în viaţă, această descoperire îl îngrijoră.

Singura uliţă a satului era neobişnuit de îngustă. Pe partea stângă, înghesuite în peretele muntelui, se înşirau cele câteva prăvălii din cătun. În partea opusă, pe malul pârâului umflat de zăpezile topite erau înşirate corturi şi câteva adăposturi improvizate. Nu avea cum să întoarcă dintr-o singură mişcare. Ar fi fost nevoie de o serie de manevre, care ar fi răpit prea mult timp.

Când se apropiară de magazinul sătesc, un bărbat ieşi din clădire. Era mai scund decât Jack, dar de două ori

mai lat în piept. Părea un trunchi de copac cu picioare.

— Jack Brennan? întrebă el, ridicând privirea.

Jack încuviinţă din cap, apoi trase de hăţuri şi puse frâna, cu arma la vedere.

— Sol Leevy?

Voit ori ba, individul afişa un aer plin de indiferenţă. După spusele lui Hochstetler, Leevy era atât proprietarul minei, cât şi al magazinului sătesc. Şi, după ce se vedea din jur, nu părea să îşi îndeplinească satisfăcător niciuna dintre atribuţii.

Leevy îşi întoarse privirea spre Véronique şi se proţăpi în faţa ei.

Véronique îşi lăsă privirea în jos, păstrând o mină de nepătruns.

— Ţi-am adus marfa, spuse Jack, ţinându-şi degetul pe trăgaci. Hai s-o descărcăm. În după-masa asta, mai am de făcut o livrare mai sus pe munte şi sunt aşteptat.

Vorbise cu bună ştiinţă doar în nume propriu, nevrând să atragă şi mai mult atenţia asupra lui Véronique.

Leevy îşi trecu privirea peste mulţimea adunată în jurul lor.

— Păi, dacă te-aşteaptă numai pe dumneata, Brennan, de ce n-o laşi pe fătucă la noi? Poţi să vii după ea peste două săptămâni când te-ntorci cu marfă.

Minerii hohotiră şi făcură câteva sugestii vulgare despre ce-ar putea să facă Véronique dacă ar fi să rămână.

— Dă pătura la o parte, frumoaso, să vedem ce ascunzi!

— Care pătură? pufni un alt bărbat ce stătea lângă căruţă, chiar în dreptul ei. Dă toate ţoalele jos, dulceaţo, grohăi el, după care numi exact ce anume voia să vadă.

Jack nu îndrăzni să se uite la Véronique, dar nici nu era nevoie. Ştia cât de umilită se simte. Clocotind de mânie, trase cocoşul armei – hohotele răguşite încetară

brusc – şi aţinti ţeava spre pieptul individului. Deşi era răcoare, simţi cum i se prelinge sudoarea pe spinare.

— Nu-mi place să se vorbească aşa de nevasta mea. Cere-ţi imediat iertare.

Majoritatea rânjetelor pieriră şi, preţ de câteva secunde, domni o tăcere încordată.

Individul îl străpunse cu privirea.

— Ei, zău aşa, glumeam şi noi. Cine n-ar vrea să…

Jack aţinti ţeava puştii mai jos, spre ceva ce poate că individul socotea că-i este mai de preţ.

Bărbatul făcu un pas îndărăt şi se înroşi la faţă.

— Îmi pare rău, doamnă, scrâşni el cu fălcile încleştate, n-ar fi trebuit să spun lucrurile alea.

Jack mai ţinu arma aţintită asupra lui câteva secunde, apoi o lăsă în jos.

Minerul se răsuci şi îşi croi drum prin mulţime cu coatele. Ceilalţi îl împingeau înapoi, râzând pe înfundate.

Jack cântări din privire gloata ce se strânsese în jurul căruţei. Tineri şi bătrâni, erau cu toţii nişte spurcaţi, atât la gură, cât şi în ceea ce privea curăţenia trupească. Răspunderea pe care o simţea faţă de Véronique îi apăsa pieptul ca o nicovală.

Leevy arătă spre încărcătură.

— Care vasăzică marfa asta nu-i toată pentru mine.

Jack inspiră adânc.

— Jumătate e a dumitale. Proviziile pe care le-ai comandat sunt încărcate în spate.

— Aş putea fi convins să iau mai multe.

Jack sesiză întrebarea nerostită.

— De data asta nu se poate, Leevy. Dacă vrei să mai comanzi marfă, am să ţi-o aduc data viitoare când trec pe-aici.

Se auziră murmure în mulţime şi toţi ochii se întoarseră spre Leevy.

Pesemne că şeful lor nu era obişnuit să fie refuzat.

Leevy dădu răstit un ordin şi doi inşi se apucară numaidecât să desfacă funiile cu care era fixată marfa.

— Hai înăuntru, Brennan, să ne-nţelegem la preţ.

— Totalul este trecut în partea de jos a foii de comandă. Nu este negociabil. Eu nu mă tocmesc la preţ, cum obişnuiau să facă alţi căruţaşi. Am să fiu cinstit cu dumneata… şi mă aştept ca şi dumneata să fii cinstit cu mine.

Îi întinse comanda, iar în cele din urmă o lăsă să cadă. Foaia căzu lângă cizmele lui Leevy.

— Achită marfa ca să putem pleca.

Fiind singurul căruţaş ce acoperea în prezent această rută, Jack se simţea oarecum în avantaj.

Dar siguranţa lui de sine păli când se gândi la ce ar putea să păţească Véronique.

Leevy îi aruncă o căutătură cruntă, de gheaţă, apoi se întoarse cu pas apăsat în clădire.

Jack rămase cu ochii pe cei doi bărbaţi ce descărcau marfa şi, când ajunseră la cutia voluminoasă din mijloc, le făcu semn să se oprească.

— Restul nu-i pentru voi.

Legea şi ordinea erau noţiuni fluide într-un loc ca acesta şi cei ce deţineau puterea erau, de regulă, cei ce ţineau frâiele. Iar în Sluice Box acesta părea să fie Leevy.

Jack atinse uşor umărul lui Véronique. Ea nu ridică privirea. O mână îi era încleştată pe revolver, iar cu cealaltă îşi strângea pătura la piept.

Ambele mâini îi tremurau.

Leevy se întoarse, cu banii în mână. Se apropie de Jack şi îi întinse plata, după care privirea îi zăbovi pe marfa rămasă în căruţă şi, o clipă, pe Véronique.

— Încă tot îs interesat de bucăţica asta de marfă, Brennan.

Jack îl pironi cu privirea, fără să clipească.

În cele din urmă, Leevy slobozi un hohot de râs.

— N-ai pic de haz, zău aşa.

Jack numără banii, apoi îi băgă în buzunar.

— Iar dumneata, Leevy, n-ai pic de bun simţ; îşi trecu privirea peste cătun. Şi, după cum văd, îţi lipseşte şi spiritul gospodăresc.

Leevy se întunecă la faţă.

— Ultima şansă, Brennan, mârâi el, arătând spre încărcătură. Cumpăr totul – cu banii jos. Ce zici, batem palma?

Jack îşi aminti avertizarea primită de la Rousseau în Peerless. Putea refuza sec oferta lui Leevy şi erau slabe şanse ca individul să încerce ceva de faţă cu atâţia martori. Dar pe drum – poate nu acum şi nici chiar data viitoare, ci mult mai încolo – cine ştie dacă nu va avea un „accident” cu iz de răzbunare? Dacă Véronique se va întâmpla să fie cu el? Una era să îşi asume el riscul, dar ea… Dacă Véronique va păţi ceva din pricina asta, nu şi-o va ierta niciodată. Nu era îndeajuns de puternic să mai treacă o dată prin asta.

Totuşi ştia că, dacă va ceda, pretenţiile lui Leevy nu vor mai cunoaşte hotar. Îşi cântări repede opţiunile. Dacă ar fi fost vorba numai despre marfă, ar fi descărcat el însuşi tot calabalâcul în mijlocul satului. Dar aici era vorba de mai mult. De integritate. De onoare. De adevăr. De a proceda corect, oricât ar fi de greu.

Conştiinţa lui nu putea alege decât o singură opţiune.

— Nu batem palma. Marfa asta a fost comandată de altcineva.

Apucă hăţurile, gata să întoarcă.

Leevy se făcu pământiu la faţă.

— Aşa, care vasăzică… Atunci, la bună vedere; duse mâna la pălărie. Să fiţi cu băgare de seamă pe drum; în

rânjetul lui se citea sfidarea. Mai cu seamă dumneata… doamnă Brennan.

Capitolul *32*

Încordarea şi furia emanate de Jack fură îndeajuns să îi pună Ifrâu la limbă preţ de zece minute după părăsirea cătunului. Apoi, Véronique nu se mai răbdă şi se trase mai aproape de el.

— Jack, pot să te întreb de ce le-ai spus că sunt…?

— Nu acum, Véronique.

Ea tăcu imediat şi îşi trecu distrată privirea peste pâlcul de pini de pe marginea drumului.

Jack ţinea puşca între coapse şi revolverul pe care i-l dăduse mai devreme îndesat la spate, în pantaloni. Véronique observă că avea mâinile încleştate pe hăţuri. Ţinea atât de strâns curelele că-i tremurau mâinile. Sau poate că îi tremurau din altă pricină?

Bănuia oarecum de ce o prezentase drept soţia lui, dar voia s-o audă de la el. Nu că lucrul acesta ar fi ofensat-o. Doar că o luase prin surprindere. Poate ar fi mai bine să abordeze chestiunea dintr-un alt unghi.

— Chiar l-ai fi împuşcat pe bărbatul acela?

— Véronique, te rog…

Jack şoptise cuvintele cu înfrigurare, dar fără pic de asprime. Şi atunci Véronique înţelese.

Îşi întoarse încet privirea înainte. Tropotul copitelor masive ale cailor Percheron destrămă tăcerea ce s-ar fi aşternut altminteri. Până acum nu-l văzuse niciodată pe Jack cu adevărat speriat. Poate doar agitat în spaţii închise, dar asta era altceva. Adevărul fie spus, n-ar fi crezut că Jack poate fi atât de înfricoşat.

De fapt, realiză ea în secunda imediat următoare, era o absurditate să gândească aşa. Nu există om care să nu se teamă de ceva.

Cristophe avusese dreptate. Există momente când nu

este loc şi nici nevoie de cuvinte. Există şi alte modalităţi de a comunica.

Se uită la Jack. Expresia gravă şi maxilarele încleştate îi trădau frica. Deocamdată cuvintele nu îşi aveau locul.

Véronique se trase şi mai aproape şi îşi strecură mâna între ale lui.

Jack i-o ţinea la fel de strâns cum ţinea hăţurile. Dar pe ea n-o deranja defel strânsoarea. Îi plăcea să îi simtă atingerea. Ar fi stat aşa tot drumul până în următoarea aşezare şi apoi până la vale, în Willow…

Jack oftă adânc, opri căruţa şi trase frâna. Îi ridică mâna la buze şi o sărută o dată, şi încă o dată. Apoi îi înlănţui mijlocul şi o trase lângă el. O sărută pe frunte, mângâindu-i înfrigurat braţele, spatele, umerii şi apoi iar braţele.

Apoi încremeni, neputând parcă să ia aer.

Véronique ştia ce se petrece în inima lui.

Cu capul cuibărit sub bărbia lui Jack, ridică mâna şi îi atinse obrazul, vrând să îi aline suferinţa. De-ar putea găsi cuvintele să îi spună cât de mândră era de felul în care acţionase în Sluice Box…

Sub vârfurile degetelor îi simţea pometele neted şi sub palmă, maxilarul bărbos.

— Gata, a trecut, îi şopti ea. Nu-mi mai este frică.

Un sunet se înălţă din gâtlejul lui. Nu atât un oftat, cât un suspin. Cu o mână, Jack îi cuprinse ceafa, iar cu cealaltă începu să-i mângâie spatele.

— Jack?

— Da? şopti el.

— Pot să mai zic ceva?

El râse încetişor.

— Aş putea să te opresc?

Véronique se trase uşor la o parte ca să-l vadă. Dar

când îi întâlni privirea, uită totul, în afară de promisiunea tacită pe care i-o făcuse Jack la Casaroja, după naşterea mânzului. Dar ea era, oare, pregătită pentru asta? Nu, nu era! Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Sau, mă rog, aproape niciodată…

Jack îi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă, apoi, dureros de încet, îşi trecu degetul de-a lungul tâmplei ei şi apoi în jos, pe grumaz.

Véronique înghiţi în sec. Sub atingerea lui, îi era greu să şi respire, darămite să gândească limpede.

— Voiam doar să îţi spun… cât de mândră…

Jack începu să îi acopere fruntea cu sărutări uşoare, zăbovind cu buzele pe pielea ei între o sărutare şi alta.

Cristophe o sărutase o dată, dar sărutul acela nu se comparase nici pe departe cu acesta, gândi Véronique, după care realiză – cu un amestec de panică şi plăcere – că Jack încă nu o sărutase cu adevărat, aşa cum o făcuse Cristophe – pe buze.

— Dacă vrei să spui ceva, Véronique, te rog din suflet s-o spui cât mai repede.

Ea dădu din cap, căznindu-se să-şi amintească atât ce voise să spună, cât şi cum e să… fii sărutată.

— Cred că… voiam să zic… cât sunt de mândră…

El o sărută pe obraz, apoi pe colţul gurii. Simţindu-i răsuflarea caldă pe obraz, Véronique uită cu desăvârşire orice avusese în gând.

— Jack?

— Da?

— Nu mai ştiu ce voiam să spun.

— Atunci, desprinzându-se binişor de ea, pot să…?

Ghicind numaidecât întrebarea, Véronique ridică mâna şi îi atinse buzele.

— E tot ce îmi doresc…

Buzele ei aveau gust de vin nobil, dulce şi savuros.

Jack îi sărută gura, obrazul şi-apoi iar buzele şi, în mintea lui, îi acoperi cu sărutări şi pielea catifelată de la baza gâtului.

Nu îşi dăduse seama cât de mult aşteptase momentul acesta până ce Véronique îl luase de mână, cu nici două mile în urmă. Slavă Domnului că scăpaseră nevătămaţi din Sluice Box! Gândul fu de ajuns ca să-l treacă iar năduşelile. N-o va mai lua niciodată cu el. Inima mai că i se oprea în loc de câte ori se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla în cătun. În oricare aşezare minieră pe care o vizitaseră.

Ea îşi ţinea mâinile pe umerii lui şi, cu un efort colosal, el reuşi să şi le ţină pe ale lui locului. Sărutul lor deveni mai pătimaş şi Jack ştiu că era timpul să se oprească.

Era pe cale să se desprindă din îmbrăţişare, când buzele *ei* se apăsară mai tare pe ale lui.

Preţ de o clipă, Jack rămase buimac, dar în clipa imediat următoare realiză ce trebuia să facă. Repejor! îşi îndepărtă uşurel buzele şi îşi desprinse degetele din părul ei.

Véronique rămase cu ochii închişi şi buzele – uşor umflate – întredeschise.

Pe chipul ei se citea răspunsul la toate întrebările lui. Ceea ce simţea Véronique pentru el era cât se poate de clar. Şi fără îndoială că şi ea ştia prea bine ce sentimente are el.

— Vernie?

— *Oui*? şopti ea cu răsuflarea întretăiată.

Doamne, ce-aş mai săruta-o o dată! Se trase puţin mai departe pe banchetă. Îi venea să coboare din căruţă şi să nu se întoarcă până ce nu se va fi „răcorit” – peste vreo trei zile…

Simţindu-i parcă retragerea, Véronique deschise

ochii. Şi clipi.

Jack apucă hăţurile.

— Trebuie să ne vedem de drum.

Véronique îşi atinse uşor colţurile gurii şi dădu din cap. Apoi se posomorî şi îi atinse braţul.

— Jack, am făcut ceva…

Jack aşteptă, nebănuind ce voia să-l întrebe.

Véronique se înroşi şi mai tare.

— Am greşit cu ceva?

Jack o privi nedumerit. Dar, când văzu nesiguranţa din ochii ei, înţelese.

— Nu, n-ai greşit nimic. Crede-mă, adăugă el râzând încetişor, mai mult pentru sine.

— Dar te-ai oprit, încreţindu-şi fruntea, şovăielnică, atunci când ţi-am răspuns la sărut.

Vasăzică aşa i se spune? îşi zise Jack, frecându-şi încurcat ceafa. Pentru o fiinţă atât de obsedată de etichetă şi de normele bunei cuviinţe, Véronique dădea dovadă de mare îndrăzneală aducând discuţia pe acest teren delicat.

Şi în momentul acela avu o revelaţie – Véronique nici nu bănuia ce efect avea asupra lui. Cât de uşor îl răscolea.

— Véronique…

Pironi hăţurile pe care le ţinea în mâini şi îşi drese glasul. Nu voia s-o facă să se ruşineze, dar nici nu voia s-o lase să creadă că greşise cu ceva.

— Adineauri m-am oprit fiindcă, altfel, aş fi…

Nu, nu putea s-o spună. Nici măcar cu Mary, care îi fusese soaţă, nu vorbise vreodată pe şleau despre aceste lucruri.

— M-am oprit pentru că trebuie s-o luăm din loc. Suntem deja în întârziere. Mă tem că vom ajunge înapoi în Willow Springs abia după lăsatul serii.

Deşi subţire, pretextul păru s-o mulţumească.

Îngrijorarea de pe chipul ei se risipi încet, făcând loc

uşurării.

— Te-am întrebat doar pentru că… Vreau să zic… Véronique ridică din umăr şi lăsă privirea în jos. Până acum n-am mai fost sărutată decât o singură dată. Iar sărutarea pe care mi-a dat-o Cristophe, continuă ea, înălţându-şi încet bărbia, nu s-a comparat nici pe departe cu a ta.

Jack simţi că i se taie răsuflarea. Cum să reacţioneze în faţa unei asemenea sinceităţi? apoi trebui să îşi ascundă zâmbetul când se gândi la Cristophe. *Bietul de el*.

Uitase cât de răscolitoare pot fi atingerea şi gustul unei femei. După moartea lui Mary, îl rugase pe Dumnezeu să îi ia acea dorinţă trupească şi Cel de Sus îi ascultase ruga – până acum. În ultima vreme, pare-se că Dumnezeu făcea pe surdul şi ridicase stavilele.

Aruncă o privire spre ea. Văzând-o cum stătea iar cu capul plecat şi mâinile împreunate în poală, simţi cum îl străbate un fior de tandreţe şi pasiune. Mary nu mai era, iar el era un bărbat schimbat de pe-acum – dar faptul că nutrea sentimente atât de profunde pentru o altă femeie, după ce fusese atât de binecuvântat alături de Mary, era parcă greşit, oarecum. Se simţea nevrednic, necredincios. La acest gând tainic şi aparent lipsit de noimă, simţi o mustrare de cuget.

Véronique înălţă capul.

Văzându-i vulnerabilitatea din ochi, candoarea lor încrezătoare, Jack ştiu că va trebui să fie cu mare băgare de seamă în relaţia dintre ei. Îşi aşează mâna peste a ei pe banchetă.

— Revenind la prima ta întrebare, Véronique… Am socotit că bărbaţii din Sluice Box se vor arăta niţel mai respectuoşi dac-ar crede că eşti soţia mea. Nu ştiu de ce, dar aşa mi-a venit să spun pe moment. Îmi cer iertare dacă te-ai simţit ofensată.

— Păi ia să vedem… Véronique îşi îngustă jucăuş ochii. „A ofensa” înseamnă „a înjosi pe cineva prin vorbe sau purtare nedemnă, a jigni sau a insulta”; îşi trecu gânditoare degetele peste bărbie. *Non*, monsieur, cred că nu m-am simţit câtuşi de puţin ofensată când ai spus că sunt soţia ta.

Véronique zăbovi cu privirea pe buzele lui, apoi zâmbi.

Ştiind că era mai cuminte s-o ia din loc, Jack plesni din hăţuri. Aparent sătui să mai lâncezească, Napoleon şi Charlemagne se puseră imediat în mişcare. Jack socotea în minte câte ceasuri aveau de mers până în Willow Springs, când îşi aminti că încă mai aveau de făcut o livrare. Erau deja în întârziere. De data asta, se vor întoarce în oraş cu mult după lăsatul întunericului. Ceea ce începea să se întâmple cu o frecvenţă supărătoare.

Cu gândul la ultimul comentariu făcut de Sol Leevy, cumpăni opţiunea de a face numaidecât cale întoarsă. Dar aveau să treacă două săptămâni sau mai bine până ce va putea reveni cu provizii prin părţile astea, iar termenul de livrare era deja depăşit. Opri iar căruţa şi luă harta.

— Nu ştim unde ne aflăm, Jack?

Jack râse, surprins de întrebare şi amuzat de felul în care o formulase Véronique.

— Atâta încredere ai tu în mine?

Văzând expresia ei nedumerită, scutură din cap.

— Voiam doar să verific distanţa până la următoarea colonie. Pare să fie destul de aproape – la doar două-trei mile mai sus pe munte.

Dată fiind distanţa mică, ar fi fost păcat să nu facă şi această livrare.

Véronique îşi frecă braţele.

— Ţi-e frig?

— Puţin.

Ăsta era prilejul pe care îl aşteptase Jack. Trase frâna şi scoase un pachet de sub banchetă. Îl ascunsese acolo de dimineaţă.

— Poftim.

— Ce este? întrebă Véronique, privind cutia învelită în hârtie maro pe care Jack o aşezase între ei pe banchetă.

— Desfă-o şi-ai să vezi.

Cu ochii scânteind, Véronique sfâşie învelitoarea cu entuziasmul şi înfrigurarea unui copil ce îşi desface cadoul de Crăciun, apoi deschise cutia.

— Vai, Jack… Privi spre el, cu lacrimi în ochi. Este minunat; scoase mantoul din cutie, se ridică în picioare şi îl puse pe lângă ea. Şi culoarea…

— Am încercat să găsesc o culoare care să se asorteze cu ochii tăi. Doamna Dunston tocmai ce împacheta paltonul atunci când ne-am întâlnit la prăvălia ei; arătă spre mâneci. Îţi ştie măsurile, aşa că l-a şi ajustat niţel.

Se ridică în picioare şi o ajută să îmbrace haina. Paltonul îi venea lui Véronique până sub jumătatea gambei, exact aşa cum spusese doamna Dunston.

Véronique îşi trecu mâinile peste material.

— Cum pot să-ţi mulţumesc, Jack, pentru acest cadou? L-ai ales cu atâta atenţie! De fapt, *tu* eşti din cale afară de atent.

Îşi aşeză mâna pe pieptul lui şi se ridică să îl sărute pe obraz. După ce îl sărută, nu îşi îndepărtă imediat buzele. Şi Jack ştia prea bine ce aşteaptă.

Trebuia să aibă o vorbă cu Cel de Sus despre stavilele astea.

— Mă bucur că-ţi place. Dar acum trebuie să…

— Ne vedem de drum? şopti ea.

Jack zâmbi.

— Da, domnişoară.

Véronique încuviinţă din cap şi dădu să spună ceva, dar amuţi în clipa în care simţi umflătura din buzunarul drept al hainei.

— Ce este asta?

Pipăi mirată interiorul buzunarului şi scoase un borcănaş cu eticheta „C.O. Bigalow Apothecaries, New York. Loţiune de lămâie”. Îl aţinti pe Jack cu o privire întrebătoare.

El strânse din umeri.

— Am cumpărat-o acum ceva vreme de la magazinul universal. Nu ştiu ce mi-a venit. Cred că mi-a plăcut cum mirosea… îmi amintea de prerie şi de anii pe care i-am petrecut călăuzind caravane. Dar n-am folosit-o niciodată şi m-am gândit că poate ţi-ar fi ţie de folos.

Véronique desfăcu capacul şi inspiră adânc. În clipa următoare, ochii i se umplură de lacrimi.

— Miroase ca o loţiune pe care am adus-o cu mine de la Paris. Era preferata mea şi a lui *maman*. Mi s-a terminat la scurtă vreme după ce am ajuns aici – se uită adânc în ochii lui. *Merçi beaucoup*, Jack.

Tânjind să răspundă invitaţiei din privirea ei şi dulceţii din glas, Jack se căzni să îşi întoarcă atenţia asupra drumului.

Vântul se înteţise niţel, şi soarele stătea ascuns după nori, ieşind doar când şi când. Jack încă nu se putea hotărî dacă să acopere sau nu marfa cu prelata, când simţi pe braţ primul strop de ploaie.

Peste câteva minute, când urcă iar în căruţă, norii cenuşii încă nu îşi deşertaseră povara. Orişicum, în caz că avea să se schimbe vremea, acum marfa era măcar adăpostită.

— Ce-aţi zice, monsieur, dacă aş mâna eu căruţa o vreme?

Jack pufni în râs. Totuşi, cu hăţurile în mâini şi

picioruşele înfipte zdravăn în rezemătoare, Véronique mai că părea că ştie ce face.

— Prea bine, *mademoiselle*, că mi-ar prii şi mie oleacă de odihnă.

Véronique plesni atât de zdravăn din hăţuri că Jack se izbi de spătarul banchetei.

— Nu ştiam că vorbeşti serios!

Se aşeză aproape lipit de ea, gata să preia hăţurile. Dar Véronique chiar se descurca binişor şi părea plină de entuziasm, aşa că o lăsă în pace.

Ea chicoti, cu privirea aţintită asupra drumului.

— Dar să ştii că… de îndată ce se sfârşeşte cortina de copaci, nu cred că ar mai fi cuminte să îmi laşi hăţurile.

Jack înţelese prea bine la ce se referea. Pe această porţiune, drumul era mărginit de o parte şi de alta de pâlcuri dese de pini şi plopi tremurători, punctaţi pe ici, pe colo cu câte o salcie. Coroanele înalte ale arborilor formau un adăpost bine-venit în caz de ploaie. De aici, canionul – priveliştea preferată a lui Jack în aceste călătorii – nu era încă vizibil.

Soarele după-amiezii se ascunsese după nori, lăsând cărarea învăluită în umbre. Străbătuseră mai bine de o milă când Jack simţi o furnicătură în ceafă. Aerul păru să se rarefieze. Inspiră de câteva ori adânc să îşi limpezească mintea, se îndreptă uşor din spate şi se uită vigilent de o parte şi de alta a drumului, scrutând umbrele ce se prelingeau în spatele copacilor, între pietre şi bolovani, încercând să detecteze mişcare.

Dar totul era nemişcat.

Poate fusese doar o închipuire. Sau poate că inima îi bubuia aşa în piept din pricina răspunderii grele pe care o purta faţă de femeia de lângă el. Véronique nu părea să fi sesizat nimic neobişnuit. Şi, totuşi, el nu putea izgoni acea presimţire neplăcută.

Se aplecă înainte, îşi roti umerii şi se întinse, apoi, înainte să se lase înapoi pe spătar, luă dezinvolt arma aşezată la picior. Nu voia s-o alarmeze.

— Eşti ostenit, *non*?

— N-aş zice.

Îşi rezemă puşca de piciorul drept, mai mult ca sigur că ea nu băgase de seamă, apoi clipi din ochi. Oare i se înceţoşase vederea sau umbrele îi jucau o festă? îşi spuse că de vină o fi drumul îngrădit. Totuşi, nu se simţea aşa cum se simţise în grotă.

În faţă, cărarea cotea la dreapta.

— De-aici cred c-ar fi mai bine să preiau eu hăţurile.

Véronique opri căruţa.

— M-am descurcat binişor, *non*?

— Te-ai descurcat de minune, răspunse el cu glas scăzut, după care ciuli urechile, examinând tăcerea ce se lăsă preţ de doar câteva clipe.

Nu auzi decât foşnetul vântului prin copaci şi ţipătul unui şoim nevăzut.

— Lilly m-a învăţat. Deocamdată nu ştiu decât să mân căruţa înainte, dar săptămâna aceasta urmează să primesc încă o lecţie.

— Grozav. Mulţumesc că m-ai lăsat să-mi trag sufletul.

Îi zâmbi şi zâmbetul trebuie să fi părut sincer, căci ea îi răspunse imediat printr-un surâs. Jack luă hăţurile şi, aruncând o privire în spate, mână căruţa prin cotitură. Era plăcut să simtă din nou hăţurile în mâini şi, pe măsură ce căruţa urca, agitaţia i se domoli simţitor.

Din indicaţiile hărţii, nu s-ar fi aşteptat la un urcuş atât de abrupt. O să facă o însemnare pe schiţă. Privind înainte, răsuflă uşurat când pâlcul de copaci dinspre el se sfârşi, dezvăluind vederii canionul. Povârnişul cobora vreo zece picioare până la prima terasă, apoi continua abrupt

până în fundul râpei.

— Poţi să vii mai aproape dacă vrei.

Véronique nu se lăsă rugată şi îşi strecură mâna pe sub braţul lui.

În cele din urmă, Jack puse presimţirea avută adineauri pe seama agitaţiei.

— Te-ai ţinut bine în acel tunel de copaci, Jack.

El coborî ruşinat privirea.

— Ţi-ai dat seama?

Véronique zâmbi şi îi strânse braţul.

— Hm… la început n-am fost sigură. Dar apoi crisparea şi respiraţia ta sacadată mi-au dat de gândit.

Véronique avea un spirit de observaţie mai fin decât ar fi crezut.

Cărarea îşi schimbă brusc direcţia şi Jack zări trunchiul prăbuşit aproape simultan cu Charlemagne şi Napoleon. Caii se cabrară, făcând căruţa să salte în faţă şi apoi să alunece înapoi.

— Prr!

Ţinând strâns de frâuri, Jack cercetă creasta muntelui şi Sol Leevy fu primul nume care îi veni în minte. Dar Leevy şi oamenii lui n-aveau cum să le-o fi luat înainte fără ca ei să-i fi văzut. Sau poate Leevy o plănuise dinainte. Dar n-avea nicio noimă în împrejurările de la…

Simţi pe mână o picătură de ploaie. Apoi încă una. Ridică privirea şi scrută cerul plumburiu.

Capitolul *33*

În doar câteva minute, ploaia transformă cărarea într-o mare 1 de noroi. Véronique îşi strânse mantoul nou în jurul corpului, fericită că materialul era călduros şi rezistent la stropii de ploaie.

Jack se întorcea cu pas apăsat spre căruţă. Cu mâna streaşină la frunte, se căzni să îi desluşească expresia feţei, ca să ştie dacă era cazul să se alarmeze. Dar borul

pălăriei lui îi bloca vederea. Jack se apropie de căruţă.

Când îşi ridică privirea spre ea, Véronique îngheţă.

— Trebuie să cobori.

Abia îi desluşea vorbele peste răpăitul ploii. Dădu să coboare, când el o luă în braţe şi o duse până la marginea drumului. Când o puse jos, Véronique lăsă capul pe spate să îl vadă. Dar ploaia îi zădărnici numaidecât strădaniile, aşa că renunţă.

— Poate fi dat la o parte copacul?

— Cu un ferăstrău, va dura mai bine de-o jumătate de zi.

Jack se duse iar la căruţă şi se întoarse cu o pătură pe care şi-o aşezară deasupra capetelor. În mod surprinzător, stropii de ploaie şiroiau în jos pe material, fără să pătrundă prin el.

— Şi avem un ferăstrău?

— Am unul în căruţă, dar va trebui să descarc nişte marfă ca să ajung la el.

Véronique ridică ochii. În sfârşit, îi distingea faţa. Pe maxilarul lui bărbos străluceau picuri de ploaie.

— Am să te ajut.

Văzu un surâs alunecându-i o clipă pe buze, apoi dispărând.

— Îţi mulţumesc, dar cu descărcatul mă descurc. Problema e cu tăiatul copacului şi mutatul buştenilor. Abia de văd ceva în faţa ochilor şi drumul dă direct în râpă.

— Te vor putea ajuta şi caii, *non*?

Tăcere.

— Charlemagne pare să fie nevătămat, răspunse în cele din urmă Jack, dar, atunci când s-a cabrat, Napoleon s-a lovit cu piciorul din faţă de trunchi. Nu sângerează prea tare, dar nu pot şti cât de gravă e rana până nu îi cercetez piciorul îndeaproape.

Ţinând cu un braţ pătura peste ei, Jack o trase uşor

cu celălalt, îndemnând-o să-l urmeze.

— Am să te pun la adăpost, apoi mă întorc să fixez roţile căruţei şi să mă ocup de cai.

Véronique se opri.

— Nu trebuie să mă pui la adăpost, Jack. Ţi-am spus că vreau să te ajut.

— Véronique, nu-mi arde de sfadă în momentul ăsta. Dacă nu se opreşte ploaia, o să fim blocaţi aici toată noaptea până s-apuc să dau copacul la o parte.

Pe cât de plăcută era perspectiva de a petrece câteva ceasuri în compania lui Jack Brennan, pe atât de neplăcută era cea de a rămâne blocată pe munte, cu ploaia aceasta ce se revărsa şuvoi din înalturi şi vântul ce vâjâia înfiorător pe costişă.

— În momentul acesta nici mie *nu-mi arde* să mă sfădesc cu tine, Jack. Vreau doar să îţi dau o mână de ajutor.

Jack îi aruncă o privire încruntată, vădit nehotărât.

— O să se lase frigul şi o să ne facem ciuciulete, Véronique. Lasă-mă, te rog, să-mi fac treaba.

— Păi tocmai asta încerc să fac. Aşadar, cum blocăm roţile?

Jack îşi încleştă maxilarele, apoi clătină, oftând, din cap.

— Cu pietre, răspunse el, pornind cu pătura spre căruţă. Uite, ca acelea din grămăjoa…

— Cum? făcu Véronique, nereuşind să-i desluşească ultimele cuvinte.

Vedea destul de bine pe unde calcă, dar, din cauza noroiului şi a pantei, cărarea era alunecoasă. Înaintă cu grijă, făcând câte un pas pe măsură ce Jack făcea câte trei. Pesemne cizmele lui erau mai potrivite pentru astfel de situaţii decât ghetele ei.

Zărindu-l în faţă, lângă o grămadă de pietre, se

apropie şi îngenunche lângă el, luă o piatră şi îl urmă până la căruţă. Piatra ei era cât o treime din pietroiul pe care îl căra Jack – nici n-ar fi putut să ridice una mai grea –, dar avea de gând să se revanşeze cantitativ.

— Aşaz-o pe a ta aici, spuse el, arătând spre roată. Strâns în spatele pietroiului meu. Ploaia o să spele pământul de pe ele, aşa că trebuie să le aşezăm strâns una lângă cealaltă.

Véronique îi urmă întocmai instrucţiunile. După ce strânseră pietrele necesare pentru cele două roţi din faţă, se simţea deja stoarsă de puteri.

Jack, pe de altă parte, nu părea să fi resimţit câtuşi de puţin efortul.

Véronique îşi îndoi degetele. O usturau deja palmele.

Îngenuncheaţi lângă căruţă, abia ce se apucaseră să fixeze cu pietre cea de-a patra roată, când un huruit formidabil spintecă văzduhul, crescând în intensitate când trecu peste munţi şi se rostogoli spre ei. Véronique îşi acoperi urechile şi Jack îi cuprinse umerii cu braţul. Cu coada ochiului, Véronique văzu o fâşie de lumină ţâşnind în zigzag dintre nori. Nu departe de ei, se auzi o bubuitură, urmată de o dâră de fum pe care ploaia o şterse cu repeziciune.

— Ce-a fost asta? strigă ea.

Jack îşi aplecă privirea.

— Nu-mi spune că voi n-aveţi trăsnete în Franţa!

— Ba da, cum să nu avem? Dar nu *astfel* de trăsnete.

Jack arătă spre cer.

— Aici sună altfel fiindcă suntem la înălţime; studie roata căruţei, apoi furtuna. Deocamdată va trebui să ne mulţumim cu atât. Am să iau ceva de-ale gurii din căruţă, şi-apoi mergem să ne adăpostim.

Lihnită de foame, Véronique încuviinţă din cap, fericită că nu mai trebuia să care bolovani.

Jack luă din căruţă merindele şi ferăstrăul, apoi trase prelata la loc peste încărcătură. Când isprăvi, ultima rămăşiţă de lumină se pierdu în spatele piscurilor mai înalte şi se lăsă întunericul. Véronique dârdâia. Cumva stropii de ploaie răzbiseră prin materialul gros al paltonului şi acum îi era udă nu doar cămaşa, ci şi lenjeria de corp.

Jack îi întinse un sac cu mâncare şi îi reaşează pătura peste cap şi umeri. Ploaia îi şiroia pe borul lat al pălăriei.

Véronique ridică mâna şi îi atinse marginea pălăriei.

— Te fereşte de ploaie?

— Da. Sau, mă rog, îmi fereşte capul.

Îi strânse pătura sub bărbie.

— Stai aici… te rog. Mă duc să văd de cai. Mă-ntorc acuşi. Dacă auzi iar că tună, ghemuieşte-te lângă peretele stâncii, cât mai aproape de pământ.

Jack făcu şase paşi şi fu înghiţit de beznă şi de ploaie.

Véronique rămase cu privirea aţintită într-acolo, mulţumindu-l – din nou – Celui de Sus pentru Jack Brennan şi pentru ceea ce o ajută el să facă. Dacă cineva ar fi întrebat-o acum un an ce va face ea astăzi, nici cu gândul n-ar fi gândit că se va afla într-un astfel de loc, în asemenea împrejurări. Şi, totuşi, privind înapoi spre trecut, distinse conturul înceţoşat al unui fir roşu legând evenimentele din viaţa ei ce o aduseseră la acest moment. Pe atunci ea nu văzuse acel fir, dar Dumnezeu şi poate şi *maman* îl văzuseră şi o pregătiseră pentru această călătorie.

Pe creasta de deasupra ei se auzi un zgomot.

Ridică privirea, dar, din cauza ploii, nu putu desluşi decât stânca ieşită în afară şi rădăcinile ce se iţeau din crăpături.

Peste câteva secunde sunetul se repetă, de undeva de mai jos. Poate că Jack găsise o cale spre creastă şi vor avea

unde să poposească peste noapte. Când îl zări venind spre ea, răsuflă uşurată şi îşi miji ochii să vadă mai bine.

Doar că bărbatul ce venea spre ea nu era Jack.

Şi era înarmat.

Capitolul 34

Când o auzi ţipând, Jack lăsă harnaşamentul să-i cadă din mâini, îşi înşfăcă puşca şi, cuprins de panică, o luă la goană spre ea. Biciuită de vânt, ploaia cădea oblic şi curgea şuvoi la vale pe cărarea înclinată. De două ori fu cât pe ce să alunece şi să cadă.

În cele din urmă o zări, cu spatele lipit de stâncă, şi apoi, la câteva picioare de ea, zări şi silueta înceţoşată a unui bărbat.

Ridică arma şi o duse la ochi.

— Rămâi acolo unde eşti!

Bărbatul încremeni, cu arma coborâtă lângă picior, şi ridică mâna liberă în semn de pace.

— Am venit cu gând bun. V-am văzut căruţa de pe creastă şi am venit să văd dacă vă pot fi de ajutor.

Jack se apropie încet de el.

— Şi ce cauţi, mă rog, aici, pe munte, într-o seară ca asta?

— Tocmai ce-am împuşcat un căprior şi mă îndreptam cu el spre casă. Stau chiar dincolo de creasta asta.

Ambele răspunsuri îi treziră bănuieli. Nu văzuse nicio casă prin părţile astea de când plecaseră din Sluice Box.

— Unde-i căpriorul?

Bărbatul arătă în spatele său, fără a întoarce capul.

— L-am lăsat sus, pe creastă, înainte de-a coborî.

Suna plauzibil. Păcat că nu-i putea distinge faţa, să vadă dacă se putea încrede în spusele lui. Din nefericire însă, întunericul se pogorâse devreme din cauza furtunii, iar bărbatul avea gulerul hainei ridicat în jurul gâtului.

— Ascultă, prietene… Necunoscutul îşi lăsă încet mâna în jos. Dacă dumneata şi nevasta dumitale n-aveţi unde să trageţi peste noapte, eu şi familia mea vă vom găzdui bucuroşi. Am unde să-ţi adăpostesc şi caii. E o cărare care duce până dincolo de creastă. Dar, dacă preferi să rămâneţi aici, eu n-am să te împiedic. E alegerea dumitale.

După toate ameninţările, făţişe sau tacite, pe care le primiseră în diferite colonii miniere, lui Jack nu prea-i mirosea a treabă curată că individul ăsta se nimerise, pur şi simplu, să cutreiere prin pădure. Totuşi, un lucru era sigur – un om trimis de Sol Leevy nu şi-ar fi făcut intrarea cum o făcuse bărbatul acesta, cu arma coborâtă şi mâna ridicată în semn de pace.

O privire spre Véronique fu de ajuns ca să înţeleagă că era udă până la piele. Dacă omul ăsta spunea adevărul, propunerea lui era mult mai îmbietoare decât perspectiva unei nopţi petrecute sub cerul liber.

Bazându-se pe intuiţie şi nădăjduind că intuiţia nu îl înşela nici de astă dată, Jack îşi lăsă încet puşca în jos.

— Îţi suntem profund recunoscători, prietene. Mă duc să desham caii şi să iau câteva lucruri din căruţă.

Fără să-l scape din ochi pe bărbat, Jack se duse la Véronique. Ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui, iar el i-o acoperi imediat cu a sa.

— Ne putem încrede în el? întrebă Véronique în şoaptă; Jack o simţea cum tremură din tot corpul. Şi ce-are să se întâmple cu marfa ta?

— Intuiţia îmi spune că ne putem încrede în el. Şi, la o adică, tot ce se află în căruţă poate fi înlocuit, Vernie. Ia cu tine lucrurile care-ţi sunt de trebuinţă pentru noapte. Vom lăsa căruţa aici şi ne vom întoarce după ea mâine dimineaţă.

Îi strânse mâna într-a sa, apoi îi dădu drumul.

— De sus, de pe creastă, am văzut că ai căruţa plină ochi, comentă bărbatul când porniră tustrei spre căruţă.

Ceva din vocea lui reaprinse suspiciunea lui Jack.

— Da. Duc marfă în coloniile miniere. Acum tocmai ce ne îndreptam spre Quary, dar am dat de necaz.

Bărbatul dădu din cap, privind dincolo de căruţă.

— Am văzut copacul căzut. Mâine dimineaţă am să vin cu dumneata şi îl vom da împreună la o parte.

— Îţi mulţumesc, e foarte amabil din partea dumitale. Eu sunt Jack Brennan, se prezentă el, scuturând mâna străinului, iar ea este Véronique… soţia mea.

— Încântat de cunoştinţă; privind spre Véronique, bărbatul duse politicos mâna la pălărie. Numele meu este Larson Jennings. Iar soţia mea, Kathryn, va fi mai încântată să mă vadă sosind cu dumneavoastră, doamnă, decât cu căpriorul pe care l-am lăsat pe creastă. Îi va face plăcere să stea de vorbă cu o altă femeie.

— Vă suntem profund îndatoraţi, monsieur Jennings, şi la rându-mi abia aştept să vă cunosc soţia.

O femeie îi întâmpină în pragul căsuţei rustice şi îi invită înăuntru. Primul lucru pe care îl observă Véronique la Kathryn Jennings fu felul în care aceasta îşi primi soţul, sărutându-l apăsat pe buze şi strângându-l în braţe, fără să ţină cont că bărbatul avea hainele leoarcă.

Următorul lucru pe care îl observă, când Larson Jennings se întoarse spre ea, fură ochii – şi chipul acestuia.

Ochii lui erau de un albastru intens, pătrunzător. Dar bărbatul avea faţa şi gâtul acoperite de cicatrice. Când le zări pentru prima oară, Véronique îşi reprimă cu greu o grimasă. Apoi realiză că privise acel chip pe tot parcursul jumătăţii de oră în care îl urmaseră până acasă. Doar că întunericul şi gulerul ridicat al hainei îi mascaseră sluţenia feţei.

Îi era ruşine s-o admită, chiar şi faţă de sine, că, dacă

prima întâlnire cu Larson Jennings ar fi avut loc la lumina zilei, nu ar fi dat în ruptul capului curs invitaţiei lui.

Larson îşi scoase haina şi făcu prezentările. Kathryn îşi întinse mâinile spre ea şi Véronique i le strânse într-ale ei. Apoi aruncă o privire spre Jack, aşteptându-se ca el să intervină şi să explice că nu erau, de fapt, soţ şi soţie. Dar Jack nu scoase niciun cuvânt.

— Este o nespusă plăcere să vă avem ca oaspeţi; Kathryn părea să fie pe atât de amabilă, pe cât era de frumoasă. Şi aţi picat la ţanc. Îl aşteptam pe Larson cu cina, aşa că ne putem aşeza cu toţii la masă.

— Tati!

Un băieţel se năpusti în antreu din odaia alăturată, cu braţele întinse. Larson îl prinse cu un braţ şi îşi frecă nasul de ceafa lui.

Copilul ţipa de plăcere, împingându-se în bărbia ţepoasă a tatălui său.

— Mă gâdilă, tăticule!

Véronique râse împreună cu ei până când observă expresia melancolică de pe chipul lui Jack. Sub zâmbetul lui se ascundea... aleanul. Îl recunoscu doar fiindcă semăna izbitor de tare cu al ei. Jack întoarse capul. Urmându-i privirea, Véronique zări o fetiţă de-o şchioapă cu ciorăpei în picioare, venind spre ei cu paşi mici şi nesiguri. Întinse braţele să o prindă, dar era prea târziu.

Feţişoara drăgălaşă a micuţei se schimonosi a plâns când genunchii i se loviră de podeaua de lemn.

Kathryn o ridică în braţe şi îi scutură praful de pe hăinuţe.

— Gata, scumpa mamei, nu s-a întâmplat nimic. Uite cine-a venit acasă! Se apropie de soţul ei, aruncând o privire peste umăr. Aceştia sunt copiii noştri – William şi Katie.

Larson îşi puse fiul jos şi îi ciufuli părul castaniu, apoi

îşi luă în braţe fiica. Véronique observă că, faţă de cea mică, se comporta cu totul diferit. Îi cuprinse cu grijă căpşorul blond în căuşul palmei şi o sărută tandru pe năsuc, şoptindu-i numele la nesfârşit.

Îngeraşul îşi cuibări capul sub bărbia tatălui ei, se uită la Véronique şi zâmbi.

Véronique îi întoarse zâmbetul şi simţi că i se urcă un nod în gât.

— Cât timp are?

— Peste două luni împlineşte un an, răspunse Larson, sărutând creştetul lui Katie.

Véronique nu îşi mai putu zăgăzui lacrimile. Cum ar fi să îl audă pe tatăl ei murmurându-i numele cu atâta tandreţe? Tratând-o cu atâta afecţiune?

— *Très belle*. Este foarte frumoasă, şopti ea, sperând ca lacrimile să îi fie puse pe seama adoraţiei.

Şi credea că îi convinsese pe toţi… până când Jack o luă cu tandreţe de mijloc.

— Suntem gata de cină? întrebă Larson, trăgând un scaun de la masă.

Trecându-şi mâna prin părul ud, Véronique observă privirea pe care i-o aruncă Kathryn soţului ei.

— Bărbaţii ăştia… Kathryn dădu ochii peste cap şi o luă pe Véronique de mână. Larson, tu şi Jack luaţi de gustaţi nişte turtă de mălai. Iar eu am să pun acuşica nişte pesmeţi la cuptor. Dar înainte de toate… Arătă spre o odaie alăturată. Am să îi dau lui Véronique nişte haine de schimb, ca să şi le poată lăsa pe ale ei la uscat. Domnule Brennan, dacă ai trebuinţă de ceva, nu trebuie decât să îi spui soţului meu.

După cină, Kathryn se scuză de la masă ca să-i pregătească pe cei mici de culcare.

— N-ai vrea să mă ajuţi, Véronique?

Surprins de invitaţie, Jack aşteptă curios răspunsul

lui Véronique.

— Ba da, mi-ar face mare plăcere.

Véronique se ridică şi se făcu că îl ciupeşte pe William, care chicoti şi o zbughi numaidecât în cealaltă odaie.

— Nu stăm mult; Kathryn o luă în braţe pe Katie şi aruncă o privire spre soţul ei. Când ne întoarcem, vom mânca nişte plăcintă.

Larson îşi trase scaunul îndărăt.

— Trebuie să văd de căpriorul pe care l-am împuşcat mai devreme pe creastă. Va dura ceva vreme.

— Ţi-aş da bucuros o mână de ajutor, spuse Jack, ridicându-se în picioare şi luându-şi haina. În doi treaba are să meargă mai repede.

— Ajutorul e cât se poate bine-venit, Jack.

În drum spre hambar, Jack auzi bubuit de tunet deasupra capului. Turna cu găleata şi, dacă temperatura avea să mai scadă mult, dimineaţă se vor trezi cu zăpadă. Gândul îl făcu să se înfioare. Ninsoarea le-ar îngreuna şi mai mult drumul până la Quandry – şi oriunde altundeva.

Îl ajută pe Larson să agaţe carcasa cerbului de grindă, cu capul în sus. Jennings făcu o tăietură în jurul gâtului, perpendicular pe incizia făcută anterior pe pântec pentru eviscerarea vânatului. Lucra cu mişcări sigure şi pricepute – lucru surprinzător, date fiind rănile pe care le suferise în mod vădit cândva. Cicatricele care îi acopereau faţa, gâtul şi mâinile stăteau mărturie unor dureri fizice de neînchipuit pe care le-a îndurat cândva.

Lucrau în tăcere, de parcă ar mai fi jupuit căptiori împreună de o mie de ori. După ce scoaseră pielea, tăiară carnea în bucăţi, o depozitară în butoaiele pregătite dinainte şi o acoperiră cu saramură, apoi se duseră la pârâul din apropiere să se spele. Când isprăvi, Jack aproape că nu-şi mai simţea degetele. Probabil că şi ale lui

Larson erau la fel de îngheţate.

Când se întoarseră în casă, găsiră bucătăria goală. De sub uşa de la dormitorul copiilor răzbătea încă o dâră roşiatică şi se auzeau murmurele şoptite ale unei conversaţii.

Larson luă de pe sobă ibricul cu cafea.

— Kathryn nu are des prilejul să converseze cu o femeie, aşa că doamnele noastre s-ar putea să mai lipsească o vreme.

Jack luă loc la masă şi îşi cuprinse cana în palme, observând că la fel face şi Jennings.

— Slavă Domnului că ne-ai ieşit azi în cale, Larson. N-ar fi fost deloc plăcut să înnoptăm afară pe o vreme ca asta.

— Cu ani în urmă, la scurtă vreme după ce Kat şi cu mine ne-am căsătorit pentru prima dată, îmi amintesc că ne-a prins şi pe noi furtuna, într-o noapte aidoma ăsteia – dar poate nu chiar atât de friguroasă. Şi totuşi… crede-mă, Jack, că nu mi-a părut rău defel; Larson îl privi cu subînţeles, zâmbi şi sorbi din cafea. Pe atunci nu prea eram sigur că soţia mea are să facă faţă pe aceste meleaguri neîmblânzite. Dar a făcut. Chiar mai bine decât mine în unele privinţe. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Jack înţelese imediat că Larson se referea la Véronique. Şi realiză totodată că încă nu le spusese soţilor Jennings că ei doi nu erau, de fapt, căsătoriţi.

— Că veni vorba de asta…

Uşa odăii laterale se deschise şi îşi făcură apariţia cele două femei, neînsoţite de copii. Véronique avea o expresie încurcată şi Jack avu impresia că vrea să îi vorbească între patru ochi.

— Katie a adormit, dar William doar a aţipit şi apoi s-a trezit din nou, spuse Kathryn, după care îl săgetă cu privirea pe Larson. Spunea că ai promis să îi spui o

poveste despre o… pisică-lup.

Larson zâmbi mânzeşte.

— E o plăsmuire de-a lui, Kat. Eu n-am nicio legătură cu asta.

— Sigur că n-ai… făcu Kathryn, ridicând o sprânceană. Orişicum, vezi să nu-l sperii prea tare cu povestea asta, că după aceea are să stea treaz toată noaptea; se întoarse spre Jack. Tocmai îi spuneam lui Véronique că Larson şi cu mine vom dormi cu copiii în noaptea aceasta, iar voi doi puteţi dormi în odaia noastră de culcare. Nu trebuie decât să ne luăm câteva lucruri de acolo.

Jack văzu că Véronique face ochii rotunzi.

— Nu va fi nevoie de asta, doamnă Jennings, eu…

— Insistăm, prietene; Larson îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui Kathryn şi o trase mai aproape. Tu şi soţia ta aveţi nevoie de un somn bun şi odihnitor dacă aveţi de gând să mergeţi mâine la Quandry.

Jack simţi că roşeşte. În primul rând, pentru că nu clarificase lucrurile mai repede. Şi-apoi, pentru că, preţ de o clipă, chiar se imaginase împărţind dormitorul cu Véronique.

— Trebuie să lămuresc o neînţelegere. O neînţelegere pentru care eu port întreaga răspundere. Dar am făcut-o cu cele mai bune intenţii; privi spre Véronique. Véronique şi cu mine nu suntem… soţ şi soţie; îşi întoarse privirea spre Larson. La început am spus că suntem căsătoriţi fiindcă nu te cunoşteam, Jennings. Şi, în genere, la drum am socotit că ar fi mai cuminte s-o prezint pe Véronique drept soţia mea decât să se ştie că-i femeie nemăritată.

Kathryn zâmbi în colţul gurii.

— Trebuie să recunosc, domnule Brennan, că m-am mirat adineauri, la cină, când te-am auzit întrebând-o pe

soţia dumitale dacă a gătit vreodată pe o sobă americană. Nu de alta, dar în genere această chestiune se lămureşte între doi soţi încă de la bun început.

Râseră cu toţii şi Jack savură privirea tandră pe care i-o aruncă Véronique.

— În cazul acesta, continuă Kathryn, dumitale o să-ţi aşternem patul aici, domnule Brennan, iar Véronique, tu poţi să dormi în odaia noastră.

— *Non*, *non*, obiectă Véronique. Eu aş dormi bucuroasă în camera copiilor dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Jack o sorbea din ochi în timp ce ea şi Kathryn puneau la punct amănuntele. Cât de departe ajunsese Véronique în doar câteva luni de zile! De la castelele din Paris la această căsuţă rustică din inima munţilor americani.

— Dar ţin să te înştiinţez, monsieur Jennings, spuse ea cu o sclipire jucăuşă în ochi că, dacă în noaptea aceasta se va întâmpla să fim vizitaţi de o pisică-lup, te consider *pe dumneata* răspunzător.

Îi făcu discret cu ochiul lui Jack şi, în momentul acela, el ştiu, dincolo de orice dubiu, că Véronique se va descurca de minune în Teritoriul Colorado. Fie că îşi va găsi tatăl, fie că nu, îşi va găsi calea.

A doua zi, la micul dejun, Jack aruncă o privire spre Véronique, care şedea vizavi de el. Arăta bine în fusta şi cămaşa proaspăt călcate. Şi părea odihnită. Pesemne că dormise mai bine decât el. Stătuseră la poveşti până la orele mici ale dimineţii cu soţii Jennings, cu care descoperiseră că au cunoştinţe comune în Willow Springs şi la Casaroja. Aceştia îi cunoşteau până şi pe Matthew şi Annabelle Taylor şi pe Sadie. Dar ceea ce îi răpise lui somnul era amintirea expresiei pe care o surprinsese în ajun pe chipul lui Véronique, în timp ce îl privea pe Larson

dezmierdând-o pe micuţa Katie.

Era peste puterea lui de înţelegere cum putuse un tată să îşi abandoneze soţia şi fetiţa şi să înceapă o viaţă nouă fără ele.

Cu cât vizitau mai multe colonii şi înţelegea mai bine felul în care trăiau minerii, cu atât se temea mai tare că găsirea lui Pierre Gustave Girard s-ar putea să nu fie răspunsul la rugile lui Véronique.

Sau la rugile lui pentru ea.

Gândul îi zbură la indivizi de-alde Sol Leevy şi Wiley Scoggins şi întrebarea care îl bântuise toată noaptea reveni. Dacă într-una dintre aceste aşezări miniere ar da întâmplător peste Pierre Gustave Girard şi acesta s-ar dovedi a fi un astfel de ticălos, ar fi cuminte să îi spună lui Véronique adevărul? Sau ar fi mai bine să aştepte ca ea să renunţe treptat la speranţa de a-şi găsi tatăl şi să îşi vadă de viaţă?

Dacă ar avea de ales, *el* pentru ce ar opta?

Véronique se foi pe scaun şi Jack clipi din ochi. Îl surprinsese privind-o.

— Mai doreşti nişte cafea, domnule Brennan?

Jack îşi aşeză mâna peste cană.

— Nu, mulţumesc, doamnă Jennings. După cea de-a doua porţie de pesmeţi în sos, abia de pot isprăvi ce am în farfurie. Totul a fost gustos, mulţumesc mult.

— N-avea nicio grijă, Brennan, calul are să se întremeze – Larson îi făcu semn micuţului William că poate să se ridice de la masă şi băieţelul o zbughi la cămin şi scoase un trenuleţ dintr-o cutie cu jucării. Dimineaţa asta i-am dat iar piciorul cu alifie şi l-am bandajat. Am să îţi dau câteva pansamente ca să i le poţi schimba pe drum.

— Mulţumesc, Larson.

Jennings se ridică în picioare.

— Iar acum ar fi bine s-o luăm din loc. Ai spus că azi

mergeţi la Quandry. Or, până acolo, mai aveţi de urcat încă vreo patru-cinci mile bune.

Jack se încruntă.

— Eşti sigur? Conform hărţii, nu părea să fie atât de departe de cotitură.

— O, da, sunt cât se poate de sigur, răspunse Larson, ridicând-o pe Katie de pe scăunelul ei înalt. Străbat ruta asta în mod regulat. Minerii din Quandry cumpără vite de la noi.

Jack se gândi la copacul căzut pe care încă mai trebuiau să îl taie şi să îl îndepărteze din drum. Apoi îşi imagină ce s-ar fi putut întâmpla dacă aseară el şi Véronique ar fi. urcat mai sus pe munte şi ar fi rămas blocaţi în vreo trecătoare strâmtă. Dădu pe gât cafeaua, minunându-se ce efect putea să aibă o uşoară schimbare de perspectivă.

Véronique se ridică şi ea de la masă.

— *Merçi beaucoup*, Kathryn, monsieur Jennings. Bucatele au fost *délicieuses* şi mi-a făcut o reală plăcere să fiu oaspete în căminul vostru.

Kathryn se apucă să strângă vasele.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Véronique, crede-mă.

— Brennan, când mai treceţi pe aici şi aveţi nevoie de un sălaş – Larson privi şi spre Véronique – sunteţi amândoi bine-veniţi.

Spre surprinderea lui Jack, Véronique nu se oferi să ajute la strânsul mesei, ci se întoarse în odaia pe care o împărţise cu copiii. Jack aruncă o privire spre Kathryn să vadă dacă nu se simţea cumva ofensată, dar expresia femeii era senină. Străduindu-se să îşi ascundă stânjeneala, o ajută să strângă vasele şi să le pună pe bufet.

— Vai, domnule Brennan, chiar nu e nevoie… obiectă

Kathryn.

— Îmi face plăcere, Jack aruncă o privire spre uşa dormitorului şi o văzu închizându-se în urma lui Véronique, apoi strânse cănile murdare. Vă mulţumim din suflet pentru ospitalitate.

Kathryn îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu ni se întâmplă prea des să ne vină musafiri aici, sus pe munte. Şi mi-a lipsit îngrozitor compania unei femei.

— Dacă aş fi mai supărăcios din fire, doamnă Jennings, s-ar putea să-ţi fi luat în nume de rău această ultimă remarcă, glumi Jack, râzând încetişor.

Kathryn se opri din spălat.

— Azi-noapte, discuţia despre soţii Taylor mi-a trezit o mulţime de amintiri, murmură ea cu vocea plină de alean. Şi mi s-a făcut iar un dor nebun de Annabelle şi de micuţa şi delicata Sadie… Mă bucur că ai putut să le faci o vizită în drum spre Willow Springs, domnule Brennan.

— Şi eu mă bucur; Jack aşează cănile lângă lighean, întrebându-se ce-o fi făcând Véronique în odaia alăturată. După cum v-am spus şi aseară, când Annabelle mi-a împărtăşit povestea ei… Ei bine, am rămas şocat. Iar, apoi, când am aflat de Sadie…

Larson dădu grav din cap. Pe faţă i se citea aceeaşi durere pe care o simţise şi Jack când auzise povestea fetei.

— Tocmai ce-am primit o scrisoare de la Matthew şi Annabelle; Larson o aşează pe Katie lângă frăţiorul ei şi o îmbie cu o jucărie zornăitoare. Matthew spune că de pe-acum Sadie este cea care se ocupă în mare parte de îngrijirea tatălui său. Se plimbă pe la fermă cu domnul Taylor şi îi citeşte în fiecare seară. Matthew zice că Sadie a ajuns să îndrăgească foarte tare Evanghelia după Ioan.

— Iar pe mine m-a mişcat, interveni Kathryn, ştergându-se pe mâini, pasajul în care Matthew povesteşte

cum i-a găsit într-o după-masă pe amândoi stând pe veranda din faţa casei şi a auzit-o pe Sadie povestindu-i domnului Taylor o întâmplare din trecutul ei – întâmplare pe care puţini o cunosc. Matthew ştia că Sadie îi mai istorisise o dată povestea tatălui său, dar dată fiind boala lui, domnul Taylor uită de la o zi la alta. Uneori chiar de la un minut la altul; ochii i se înceţoşară. Matthew spune că a urmărit din prag cum tatăl lui plânge odată cu Sadie, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată povestea – pentru ca în clipa următoare să întrebe dacă i se pot pregăti iar biscuiţii preferaţi.

Larson se apropie de soţia lui şi o luă tandru de mijloc.

— Îi mulţumim Celui de Sus că Sadie o duce atât de bine şi că a găsit puţină pace sufletească. După toate prin câte a trecut, merită şi ea o fărâmă de fericire în viaţa asta.

Kathryn acoperi mâna soţului ei cu a sa şi îşi ridică privirea spre el.

— Dumnezeu îi va vindeca sufletul. Sunt sigură de asta. Doar că va mai dura o vreme.

Scârţâitul unei uşi îi făcu pe tustrei să întoarcă privirea.

Jack se răsuci şi dădu cu ochii de Véronique. Ţinea o geantă în mână. Aceeaşi după care se întorsese la hotel ieri dimineaţă, cea uşoară ca un fulg.

— Kathryn, monsieur Jennings, am ceva pentru voi, spuse ea, scoţând un pergament din sacoşă – pe chip i se citea încântarea, dar şi nesiguranţa. Kathryn, azi-noapte mi-ai spus cât de dor îţi este s-o vezi pe miss Maudie de la Casaroja; făcu un pas în faţă, se uită la hârtia pe care o ţinea în mâini şi apoi înapoi la Kathryn. Te rog să primeşti acest cadou în semn de recunoştinţă pentru ospitalitatea pe care ne-aţi arătat-o.

Kathryn luă foaia şi o întoarse spre ea.

— Dumnezeule…

I se gâtui vocea şi îşi duse mâna la gură.

Jack privi cu ochi mari schiţa în creion ce o zugrăvea pe miss Maudie, având ca fundal Casaroja. Conacul, grajdurile – toate erau redate în cel mai mic detaliu. Privirea îi fu atrasă de iapa creionată în zare, pe păşune. Alături de ea, un mânz nou-născut. Véronique desenase asta? Ridică privirea şi văzu că ochii ei înotau în lacrimi.

Kathryn atinse desenul cu degete tremurătoare.

— Este de-a dreptul superb, Véronique. Eşti cu adevărat înzestrată. E ca şi cum m-aş uita la miss Maudie în carne şi oase; îi arătă schiţa lui Larson. Dar nu putem accepta un asemenea dar. E prea mult. Şi-apoi cu siguranţă că miss Maudie va dori să-l păstreze. Ce a spus când l-a văzut?

Jack citi răspunsul pe chipul lui Véronique înainte ca ea să deschidă gura.

— Am făcut desenul azi-noapte, special pentru voi. Miss Maudie nu l-a văzut.

Zâmbetul lui Kathryn păli.

— Dar cum ai…?

Véronique ridică din umeri, zâmbind nesigur.

— Amănuntele îmi rămân întipărite în minte, ridică iar din umeri, apoi îi lăsă să cadă şi întoarse privirea spre Jack. Aşa a fost încă de când eram mică.

— Kat, uite! exclamă Larson, arătând spre un detaliu al schiţei. A desenat chiar şi căsuţa în care…

În timp ce soţii Jennings cercetau mai îndeaproape desenul, Jack traversă încăperea şi, cu pieptul umflat de mândrie, luă mâna lui Véronique.

— Habar n-aveam că ştii să desenezi aşa.

Ea râse încetişor.

— Nici eu. N-am mai simţit de mult imboldul de-a o

face. Dar de la o vreme încoace am început să simt din nou chemarea.

Şi eu la fel, gândi Jack, atingând o buclă de pe umărul ei.

— Am crezut că Dumnezeu mi-a luat harul – talentul pentru desen, pentru pictură. Dar acum, simt că mi se retrezeşte dorinţa de a folosi penelul, iar sentimentul de singurătate pe care îl purtam de atâta vreme în suflet se destramă… pe zi ce trece; ochii îi sclipiră jucăuş. De vină este, de bună seamă, şi compania de care m-am bucurat în ultima vreme.

Jack ar fi vrut s-o poată săruta straşnic şi apăsat, dar se mulţumi să îi depună o sărutare uşoară pe frunte. Simţi în nări iz de lămâie. *Loţiunea*…

— Miroşi tare bine azi.

— *Merçi*, monsieur. Să înţeleg că miros a prerie? întrebă ea jucăuş, lăsând bărbia în piept şi încreţindu-şi drăgălaş fruntea.

— Véronique?

Vocea lui Kathryn îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

— Nu ştiu dacă avem destul timp, dar… te-aş putea convinge să faci portretul copiilor noştri pentru miss Maudie? Nu i-a mai văzut de amar de vreme.

Véronique zâmbi.

— Cu mare plăcere. Dar pot să vă includ şi pe voi doi în desen?

— Eu unul, n-am nimic împotrivă, spuse Larson, săltând-o în braţe pe micuţa Katie. Asta dacă promiţi să îmi zugrăveşti latura arătoasă.

— Mă duc să iau ferăstrăul şi putem pleca, spuse Jennings, după care porni spre hambar, şchiopătând uşor.

Jack îi observase încă de aseară şchiopătatul, dar în dimineaţa aceasta părea să fie mai pronunţat. Se apropie de locul unde erau priponiţi caii şi se lăsă în genunchi să

verifice piciorul lui Napoleon. Jennings îl pansase cum scrie la carte.

Se ridică şi îşi plimbă privirea de jur-împrejur, peste casă, grajd şi ţarcuri, imaginându-şi cum ar fi să aibă într-o bună zi o astfel de gospodărie. Azi-noapte stătuse treaz lângă foc, cu gândul la Véronique, care dormea în odaia alăturată, şi admirând iscusinţa cu care îşi construise Jennings căminul. Cu toate că vijelia ţinuse toată noaptea – din fericire, nu se transformase totuşi în ninsoare – interiorul cabanei rămăsese călduros şi uscat.

Azi cerul era parcă mai albastru ca niciodată, fără urmă de nor. Terenul acesta probabil că se învecina cu cel pentru care îi făcuse o ofertă lui Clayton. În orice caz, nu trebuie să fi fost foarte departe. Observase asta ieri, în timp ce urcau pe munte.

— Şi-acum putem să mergem, spuse Jennings, aducând un joagăr. Împreună, vom da gata treaba în cel mult două ceasuri.

Jack dezlegă caii.

— Îţi rămân îndatorat, Jennings; după ce făcură câţiva paşi, adăugă: Dacă nu te superi, aş vrea să te întreb ceva în legătură cu pământul ăsta…

În momentul acela, ceva îi atrase atenţia. Acel ceva se afla sub un molid înalt, ce creştea aproape de casă. Când îşi dădu seama ce era, Jack miji ochii. Văzând numele şi epitaful gravate pe piatra funerară, încetini pasul. Când citi şi datele trecute mai jos, rămase ţintuit locului.

Jennings îşi mută privirea de la el la piatra de mormânt şi râse încetişor.

— Piatra aceea are o poveste a ei.

Jack dădu din cap.

— Aşa şi speram. Şi pun rămăşag că este o poveste interesantă.

— Interesantă *şi* lungă; Jennings îi făcu semn să

coboare mai departe pe potecă. Dar cel mai bine-ar fi să îmbinăm vorba cu munca.

Capitolul *35*

Nici nu vă închipuiţi ce-o să se mai bucure de aşa surpriză, miss Girard!

Claire Stewartson îi făcu semn lui Véronique s-o urmeze de-a lungul culoarului. Uşa odăii lui miss Maudie era închisă. Claire bătu uşor, murmurând peste umăr:

— Uneori obişnuieşte să tragă un pui de somn pe la ora asta.

Claire întredeschise uşa, apoi se dădu la o parte.

Miss Maudie stătea întinsă în pat, cu ochii închişi.

— Poate că ar fi mai bine să revin altă dată, şopti Véronique, dar Claire scutură din cap şi lăsă uşa întredeschisă.

Se întoarseră în hol.

— Dacă nu vă deranjează, vă rog să aşteptaţi. Vă încredinţez că nu mai e mult şi se trezeşte. Dacă îi spun că aţi trecut pe-aici şi v-am lăsat să plecaţi, o să mă pună pe lista ei neagră, laolaltă cu doctorul Hadley. Şi nu vreau! exclamă slujnica, făcând o grimasă. Puteţi aştepta în parloar dacă doriţi. Miss Maudie are să se trezească acuşica. Până atunci, pot să vă ofer ceva de băut?

— *Merçi*, madame, nu am nevoie de nimic.

Claire se întoarse în bucătărie şi Véronique rămase în picioare lângă sofa. Ar fi trebuit să ia loc, dar era prea agitată. Îi luase peste o săptămână să îşi ia inima în dinţi şi să facă această vizită şi încă mai simţea noduri în stomac. De ce, nici ea nu ştia.

Jack se oferise s-o însoţească, dar Véronique simţise că asta era ceva ce trebuia să facă de una singură. Reuşise chiar şi să mâne singură căruţa până aici şi savurase fiecare kilometru străbătut în compania lui Napoleon şi a lui Charlemagne. Chit că, după ce lăsase oraşul în urmă,

realizase că dacă s-ar întâmpla să crape obada, habar n-ar avea ce să facă.

Amintirea acelei zile petrecute împreună cu Jack şi gândul la acel sconcs afurisit – şi de pe-acum, din fericire, trecut în nefiinţă – o făcură să zâmbească. Îşi duse mâna la nări şi inspiră. Câteodată încă mai avea senzaţia că simte acea duhoare scârboasă pe piele, asta deşi Jack o asigurase că nu era aşa.

Amintirea amuzantă fu înlocuită de un fior când se gândi la pericolul la care au fost expuşi când se duseseră la Sluice Box – atât cel reprezentat de Sol Leevy şi de oamenii lui, cât şi dezlănţuirea stihiilor naturii în sălbăticia din Colorado. La coborâre, după noaptea petrecută la familia Jennings şi drumul făcut a doua zi până la Quandry, Jack devenise tot mai tăcut.

Iar ea ghicise ce urma să spună chiar înainte ca el să deschidă gura.

— Nu cred c-ar trebui să te mai iau cu mine, Véronique. Dacă Leevy şi oamenii lui ar fi hotărât să… Jack îşi încleştă maxilarul. Dacă ar fi vrut să-ţi facă rău, eu nu i-aş fi putut opri. De trei-patru inşi te pot apăra, dar de o colonie întreagă, mi-e cu neputinţă.

O întrebare – cea care stăruise în mintea ei încă de când îl văzuse cu lacrimi în ochi la ieşirea din peşteră – ţâşni la suprafaţă. Panica lui Jack în înghesuiala din magazinul universal, groaza pe care i-o insuflau spaţiile închise – toate se potriveau.

— Aşa cum ţi-a fost cu neputinţă să previi ceea ce s-a întâmplat în grotă, cu ani în urmă?

Tăcere.

— Da, aşa, murmură el într-un târziu; văzând suferinţa din ochii lui, Véronique simţi că i se frânge inima. Ştiam că-i periculos ce facem. Dar Billy nu ştia. Era prima dată când vedea o mină. A luat-o ca pe-o aventură. Eu

ştiam că o mină părăsită nu e loc de joacă, dar m-am gândit că n-o să păţim nimic. Că o să am eu grijă de el. Că n-o să ne îndepărtăm de intrare.

— Dar Billy nu te-a ascultat.

— Billy nici n-ar fi avut ce căuta acolo – aceea a fost vina mea. N-a văzut scândurile. Erau putrezite şi au cedat sub el şi Billy a căzut… în puţul minei. Tunelul era în pantă pe distanţă de câteva picioare şi apoi cobora abrupt în hău. Billy a izbutit să se prindă de o rădăcină ieşită în afară şi s-a ţinut de ea. Era la doar câteva picioare de mine. Îmi striga numele, implorându-mă să îl scot de-acolo – în vocea lui se simţea disperarea. Am coborât după el. Eram mai mare şi aveam picioarele mai lungi decât el, aşa că mi-am proptit tălpile de pereţii puţului. L-am prins de mână, dar amândoi aveam mâinile alunecoase din pricina noroiului.

I se gâtui vocea şi rămase cu privirea fixată în gol, iar Véronique ştiu că Jack se afla din nou în puţul acelei mine abandonate, scufundat în beznă.

— L-am scăpat, spuse el într-un târziu. Billy a alunecat în jos pe pantă şi apoi s-a prăbuşit în hău.

Imaginându-şi groaza pe care trebuie s-o fi simţit acel băieţel – şi suferinţa şi sentimentul de vinovăţie cu care trebuie să fi trăit bărbatul de lângă ea în toţi aceşti ani – Véronique simţi că i se pune un nod în stomac.

— De pe-acum nu mai puteam să mă caţăr afară din tunel. Alunecasem prea jos; Jack râse amar. Aşa că am rămas suspendat acolo, strigând după ajutor şi ascultând cum Billy îmi strigă – iar şi iar – numele din bezna hăului. Pe când au venit ajutoarele, încetase. Mi-au spus că a murit din pricina căzăturii.

— *Oui*, Jack, căzătura l-a ucis, atingându-i braţul, nu tu.

Jack se întoarse spre ea, cu o expresie crâncenă pe chip.

Cuvintele usturătoare pe care le rostise el atunci, cu ochii înlăcrimaţi, îi răsunau şi acum în minte.

— Ce ştii tu cum e să pierzi o fiinţă care ţi-a fost lăsată în grijă, pentru care eşti răspunzător?

Când veni ziua stabilită pentru următoarea lor călătorie, Véronique se înfiinţă în faţa rotăriei dis-de-dimineaţă. Când sosi, Jack se uită lung la ea, apoi îşi scoase puşca şi i-o întinse.

— Înainte să plecăm am să-ţi arăt cum se trage cu arma şi-o să vedem cum te descurci.

De atunci nu mai schimbaseră nicio vorbă despre ceea ce se întâmplase cu micul Billy.

Se împăcase Jack cu cele petrecute? Sau poate ajunsese doar la concluzia că nu poate apăra pe toată lumea, mereu? Véronique nu ştia. Dar nu putea să nu se întrebe… Dacă Arianne Girard ar fi cunoscut riscurile la care se expunea fiica ei în această călătorie, ar mai fi rugat-o să îşi caute tatăl?

Un zgomot o readuse în prezent. Venea din odaia lui miss Maudie. Véronique străbătu în vârful picioarelor pardoseala lustruită din lemn masiv şi aruncă o privire înăuntru. Femeia încă dormea.

Véronique făcu câţiva paşi de-a lungul coridorului ce se întindea în stânga, admirând tablourile ce împodobeau pereţii. Acestea îi înfăţişau, bănuia ea, pe strămoşii familiei lui miss Maudie.

Portretele erau falnice, superb înrămate şi extrem de realist executate. Totuşi, cel ce le pictase nu izbutise să redea calităţile individuale ale fiecărei persoane. Toţi ochii aceia care o priveau din tablouri – deşi diferiţi ca mărime, formă şi culoare – erau goi, lipsiţi de emoţie. După părerea ei, pictorul fusese atât de preocupat să reproducă exact trăsăturile fiecărui subiect încât omisese cu desăvârşire esenţa persoanei.

— Doylin… se auzi un suspin, Doylin…

La auzul şoaptei tremurate, Véronique se răsuci şi, realizând că venea din dormitorul lui miss Maudie, intră în odaie. Femeia dormea şi acum, dar faţa îi era schimonosită de suferinţă.

Véronique îşi aşeză deoparte săculeţul de mână şi valiza şi îngenunche lângă pat.

— Gata, gata… şopti ea, mângâind fruntea femeii, aidoma unei mame ce îşi dezmiardă pruncul, până ce miss Maudie se înseninã la faţă şi somnul îi deveni liniştit.

Véronique se aşeză în fotoliul din colţul spaţioasei odăi. Prin fereastra deschisă răzbea un vânticel cald de iunie, fluturând perdelele de dantelă. Gândurile îi zburară la valiză şi la portretul familiei Jennings. Abia aştepta să vadă cum va reacţiona miss Maudie, dar parcă îi era şi puţin teamă.

Când se întinse să-şi ia gentuţa, observă scaunul cu rotile din colţul dormitorului. Poate că, mai târziu, miss Maudie se va simţi îndeajuns de bine să facă o plimbare. Véronique îşi desfăcu săculeţul şi scoase un teanc subţire de scrisori. Aproape că isprăvise de recitit epistolele tatălui ei. Şi începea să recunoască în ele un tipar pe care nu îl observase până acum.

Nu în ceea ce scria tatăl ei, ci în felul în care scria – ordonat, cu litere graţios înclinate, zăbovind cu peniţa pe alocuri până când lăsa pe foaie o pată de cerneală, de parcă ar fi avut nevoie de răgaz să îşi formuleze următorul gând.

— Miss Girard…

Véronique îşi ridică privirea şi o văzu pe miss Maudie clipind somnoroasă.

— Cu aşa o companie, să se tot trezească omul!

Véronique se ridică şi se duse la căpătâiul ei.

— *Bonjour*, miss Maudie, o salută ea zâmbind. Vă rog

din suflet să mă iertaţi că am încălcat prima regulă a etichetei venind neanunţată. Dar Claire m-a îndemnat să aştept; atinse uşor fruntea femeii. Cum vă simţiţi azi?

— Claire e o femeie înţeleaptă; miss Maudie oftă şi închise, preţ de o clipă, ochii. Vai, ce plăcută ţi-e atingerea, scumpa mea.

— Vă este cald?

Véronique îi pipăi obrajii. Nu, nu avea temperatură.

— Nu, drăguţă, mi-e bine. Dar nimic nu alină singurătatea de care suferim un pic cu toţii ca atingerea unei mâini prietenoase.

— Hm… Gândurile lui Véronique zburară la conversaţia avută cu Jack, discuţie care dusese, de altfel, la această vizită. *Oui*, cred că toţi suferim, în oarecare măsură, de singurătate. Unii mai mult decât alţii.

Se simţea o anumită singurătate şi în tonul scrisorilor trimise de tatăl ei – încă un amănunt pe care îl sesizase abia acum. Şi, în faţa acestei singurătăţi, suferinţa şi dezamăgirea pe care i le provocase el nerespectându-şi promisiunile scădeau văzând cu ochii.

Miss Maudie se ridică în capul oaselor şi Véronique îi aranjă pernele la spate.

— Ce citeai? Miss Maudie îşi netezi coafura alb-argintie, apoi îi făcu semn să se aşeze pe marginea patului. Vezi-ţi liniştită de lectură, copilă.

Véronique întinse mâna după scrisori.

— Sunt scrisori pe care tata i le-a scris mamei cu ani în urmă. Epistolele îi sunt adresate ei, dar când şi când, *papa* scria câteva rânduri şi pentru mine, în mod special; îşi trecu degetele peste cele trei plicuri rămase. Înainte să se stingă, mama m-a rugat să le citesc din nou.

— Din nou? repetă miss Maudie, vădit intrigată.

— *Oui*, mama mi le-a citit când eram mică, iar apoi le-am recitit singură, în repetate rânduri, de-a lungul anilor;

întoarse scrisoarea deschisă pe care o ţinea în mână. Dar se pare că de câte ori le citesc, scrisorile spun mereu acelaşi lucru.

— Şi tu nădăjduiai să găseşti un indiciu cât de mic care să-ţi călăuzească paşii în direcţia potrivită, nu-i aşa?

— *Oui*, mademoiselle.

— Mademoiselle… repetă miss Maudie pe un ton zeflemitor. Ăsta-i doar un mod elegant de-a spune că-s fată bătrână, miss Girard.

Véronique se încruntă, neînţelegând ce înseamnă „fată bătrână”. Ce păcat că nu avea dicţionarul la ea!

Maudie râse încetişor.

— Glumesc, drăguţă. Îmi place la nebunie limba voastră. Nu înţeleg o iotă, dar aş putea să stau o zi întreagă să te ascult.

Véronique răsuflă uşurată. Îi veni o idee.

— N-aţi vrea să vă citesc ceva, miss Maudie? Sau să vă recit poezii. Aţi auzit de poetul englez John Donne?

— Nu. E un ins cumsecade?

Véronique pufni în râs.

— Maestrul Donne s-a născut în anul 1572, aşa că mă tem că nu se mai află de mult printre noi. Dar cuvintele lui au dăinuit peste ani, şi pe bună dreptate. Aş putea să vă recit un sonet de-al său, dacă doriţi.

— Draga mea, eşti o adevărată comoară. Dar te superi dacă te rog să-mi citeşti altceva? Miss Maudie aruncă o privire spre scrisoarea din poala lui Véronique. În ultima vreme, m-am trezit de mai multe ori gândindu-mă la tatăl dumitale, întrebându-mă ce s-o fi. ales de el. Dacă nu ţi-e cu bănat, aş vrea să aud ceva scris de el.

— Am să vă citesc cu cea mai mare plăcere, miss Maudie. Dar vă rog să îmi promiteţi că mă veţi opri dacă vă săturaţi. Pe cât îmi sunt de dragi mie scrisorile acestea, îmi dau seama că alţii – din motive lesne de înţeles – le-ar

putea găsi plictisitoare.

Miss Maudie dădu impacientată din mână, ca şi cum comentariul ar fi fost absurd.

Véronique netezi cutele adânci ale epistolei pe care o ţinea în poală.

— „Scumpa mea Arianne”, începu ea, traducând fiecare propoziţie pe măsură ce înainta. „Această scrisoare va fi una scurtă, întrucât în dimineaţa aceasta vom purcede mai departe, spre creierii munţilor, unde aşezările omeneşti vor fi puţine la număr şi nu se va găsi niciun oficiu poştal. Vânatul s-a rărit în râurile şi pâraiele unde am pus capcane în ultimele patru luni, aşa că trebuie să ne găsim noi locuri de vânătoare pentru a ne atinge norma. Aştept cu nerăbdare să îmi scrii despre tine şi despre scumpa noastră fiică.

Mă tem că scrisorile tale nu ajung la mine, căci n-am mai primit de multişor nicio veste de la tine. În lipsa lor, le recitesc pe cele mai vechi şi mă rog pentru tine şi pentru Véronique. Te rog să îi spui că a desenat destul de bine Munţii Stâncoşi şi că abia aştept să îi arăt cât de frumoşi sunt în realitate. Nici nu îţi poţi închipui, Arianne, cât de falnici şi de sălbatici sunt munţii aceştia. Peisajele pe care le oferă aceste ţinuturi sunt de-a dreptul magnifice. Oricât m-aş strădui în aceste epistole, frumuseţea lor nu poate fi descrisă în cuvinte”.

Miss Maudie se foi în pat.

— Îţi aminteşti desenul de care pomeneşte tatăl dumitale?

— Vag. Îmi amintesc nu atât desenul în sine, cât faptul că l-am desenat cu gândul la tata.

Miss Maudie dădu din cap şi o îndemnă printr-un zâmbet să citească mai departe.

Véronique se pregăti să întoarcă foaia.

„Nădăjduiesc că sunteţi amândouă bine, sănătoase.

În visele mele, o văd pe Véronique crescând, semănându-ţi tot mai mult pe zi ce trece. Şi gândul acesta mă bucură nespus, căci frumosul tău chip îmi va rămâne pe veci întipărit în inimă. Am să îţi scriu mai mult data viitoare. Voi face zilnic însemnări şi, peste câteva săptămâni, am să ţi le trimit pe toate odată. Cu profundă iubire mereu, până ce Dumnezeu ne va aduce din nou împreună".

Dedesubt erau trecute într-o manieră plină de eleganţă şi bun gust – cu litere înclinate, mai mari decât cele din conţinutul scrisorii – iniţialele PGG.

— Să nu-ţi fie cu supărare, miss Girard, dar ăstea nu par cuvintele unui bărbat care-i nerăbdător să îşi părăsească soţia şi copilul.

Véronique se simţi uşor ruşinată, amintindu-şi că, într-adevăr, în cadrul primei lor conversaţii, purtate chiar aici, în dormitorul gazdei, aceasta fusese impresia pe care i-o lăsase lui miss Maudie despre tatăl ei.

— Ştiu, miss Maudie. Şi, cu toate acestea, până la urmă tata nu şi-a respectat promisiunile.

— În privinţa asta nici prin cap nu-mi trece să te contrazic, draga mea. Mă tem că timpul a dovedit cât se poate de clar lucrul ăsta. Ce-am vrut eu să zic e că uneori, chiar dacă omul are cele mai bune intenţii, se pot întâmpla lucruri care să-l abată de pe calea sa – privirea femeii deveni gravă. Nu pentru că ar avea inima haină. Ci pentru că a luat-o pe calea greşită; întinse mâna. Te superi?

— Nicidecum, răspunse Véronique, întinzându-i scrisoarea.

Maudie îşi apropie foaia de ochi.

— Tatăl dumitale are un scris tare frumos – lucru rar întâlnit la un bărbat. Chit că de înţeles, nu înţeleg o boabă din ce scrie, adăugă ea cu un zâmbet şugubăţ. Eşti bună să îmi mai citeşti o scrisoare?

— Cu mare plăcere, dar n-aţi vrea întâi să beţi sau să

mâncaţi ceva?

Aşteptând răspunsul femeii, Véronique realiză subit că încă nu îi dăduse portretul familiei Jennings. Se aplecă imediat şi scoase desenul din valiză.

— Miss Maudie, era cât pe ce să uit – v-am adus un mic cadou. Este ceva ce am desenat la rugămintea unor prieteni comuni, dragi amândurora.

Miss Maudie cercetă schiţa îndeaproape.

— Vai de mine, ce-au mai crescut William şi Katie! exclamă ea, acoperindu-şi gura cu o mână tremurândă. Şi uite-i şi pe scumpii lor părinţi… Dar ia spune-mi, cum aţi ajuns să vă cunoaşteţi?

Véronique îi povesti evenimentele acelei nopţi cu furtună şi cât de ospitalieri se arătaseră Larson şi Kathryn.

Miss Maudie asculta, cu ochii aţintiţi spre desen.

— Doamne, copilă, cât eşti de înzestrată! Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

Véronique zâmbi cu toată faţa, încântată nu doar de reacţia lui miss Maudie, ci şi de cât de degajată se simţea ea, cât de repede îşi reintrase în rolul de doamnă de companie şi cât de bine se simţea în tovărăşia acestei femei. Jack avusese dreptate s-o trimită aici – dar nu i-o va spune ca să nu se umfle prea tare în pene.

Un zâmbet i se contură în colţul gurii. Ba nu. Ştia că îi va mulţumi cu prima ocazie.

— Iar acum, miss Maudie, n-aţi dori să mâncaţi sau să beţi ceva?

— Ba da, miss Girard, dar înainte de toate, aş vrea să facem o plimbare, răspunse miss Maudie, arătând spre scaunul cu rotile.

Lui Véronique îi veni mai uşor decât ar fi crezut s-o instaleze în scaun. Când îi acoperi picioarele cu un pled, miss Maudie o prinse de mână şi îi aruncă o privire poznaşă.

— Acu ceva vreme, m-a scos un domn la plimbare. Dar atunci nici c-am avut trebuinţă de căruţul ăsta. M-a ridicat ca pe-un fulg şi m-a purtat pe braţe până afară. Şi ne-am aşternut noi la vorbă de-am pierdut firul timpului. Doamne, că bine a fost! Miss Maudie oftă adânc şi îşi făcu teatral vânt cu mâna. Şi era un gentleman tare chipeş, cu o inimă de aur; o trase pe Véronique mai aproape şi adăugă, chicotind: Şi, între noi fie vorba, inima aia bătea într-un piept lat şi vânjos de ţi-e mai mare dragul.

— Miss Maudie! înţelegând la cine făcea aluzie, Véronique îi dădu jucăuş peste mână. Şi pot să întreb despre ce anume aţi discutat cu… acest domn?

— De întrebat, poţi întreba, drăguţă, dar asta nu-nseamnă c-o să-ţi şi spun.

Ceva mai târziu, aşezată lângă scaunul cu rotile în care stătea miss Maudie, la umbra bine-venită a unui plop, Véronique termină de citit următoarea scrisoare şi o puse înapoi în plic.

— Epistola a fost de-a dreptul minunată, miss Girard. Ascultând cuvintele cu care descrie părintele dumitale locurile pe care le-a văzut în călătoriile lui… parcă aş fi fost acolo, cu el, şi le-aş fi văzut cu ochii mei. Şi când a descris avalanşa – miss Maudie îşi frecă braţele, făcându-se că dârdâie – simţeam că mai e puţin şi-am să fiu îngropată-n omăt.

Râsul cristalin al lui miss Maudie îi aminti lui Véronique de zurgălăii ce împodobeau harnaşamentul cailor Percheron ai deputatului Marchand. Înălţă repede o rugă pentru sănătatea fostului ei patron, apoi la fel de repede înlătură motivaţia egoistă ce stătea la baza rugăciunii. Totuşi, nu putea să nu se întrebe – dacă domnul Marchand păţea ceva, ce se va întâmpla cu ea?

— Ce comoară trebuie să fi fost scrisorile astea pentru mama dumitale, copilă. Şi pentru dumneata. Ai

timp să-mi mai citeşti una?

Véronique pironi ultimul plic.

— *Oui*, aceasta este ultima scrisoare trimisă de tatăl meu, aşa că aceasta va fi ultima lectură… pe ziua de azi; şovăi, vrând să îşi formuleze următoarea frază cu un aer cât mai dezinvolt. Pot să le aduc pe cele precedente data viitoare, dacă doriţi.

Ochii lui miss Maudie se umplură de căldură.

— Nici nu ştii cât de mult mi-aş dori asta, scumpa mea; femeia privi în jur, apoi oftă adânc. M-am simţit tare singură de câţiva ani încoace. Am prea mult timp să cuget… să mă gândesc la ce-a fost. Şi ăsta nu-i un lucru bun, draga mea; dădu să spună ceva, dar ezită. Nu m-am măritat niciodată, miss Girard. Am avut prilejul… o dată, dar tata a socotit că bărbatul acela nu era vrednic de mâna mea. Şi, adevărul fie spus, îi dădeam dreptate.

Auzind singurătatea care răzbea din glasul lui miss Maudie, Véronique regretă amarnic că amânase atât de mult vizita la Casaroja.

Maudie zâmbi şi clătină din cap.

— Era un individ mai butucănos, ursuz şi lipsit de manierele care se cereau în cercul meu; coborî privirea. Nu ştiu ce-mi veni să-ţi spun toate astea, miss Girard. Cred că încerc să-ţi spun că… mă simt bine în compania dumitale. Mi-a făcut şi are să-mi facă oricând plăcere să conversez cu dumneata; ridică o sprânceană. Asta dacă nu te deranjează s-asculţi trăncănelile unei femei bătrâne.

— Aştept cu mare drag să vă ascult din nou, miss Maudie.

— Mă ungi la inimă, miss Girard. Iar acum, schimbându-şi poziţia în scaun, să auzim şi acea ultimă scrisoare.

Véronique desfăcu plicul şi scoase bine cunoscutele foi albe. O foaie, diferită de celelalte, îi căzu în poală. Când

o ridică, recunoscu mirosul fin de *lavande* emanat de hârtie. Era hârtia de corespondenţă folosită de mama ei.

Inima începu să îi bată mai puternic. Întoarse foaia.

„Ia-le. Citeşte-le, ma chérie”.

Cuvintele îi răsunară în minte atât de clar şi de impetuos, încât aduceau mai degrabă a avertisment decât a rugăminte şoptită.

Véronique desfăcu scrisoarea mamei sale şi citi prima frază.

I se urcă un nod în gât. Mâinile începură să-i tremure. Scrisul mamei sale era lipsit de înfloriturile artistice din tinereţe, dar şi de mâzgăliturile artritice care îl caracterizaseră în ultimele ei zile de viaţă.

Arianne Girard aşternuse aceste cuvinte pe hârtie înainte de stadiul final al maladiei sale. Dar ei nu-i suflase nicio vorbă.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? întrebă miss Maudie, aplecându-se în faţă.

Véronique înghiţi cu noduri.

— Este o scrisoare de la mama.

Citi primul alineat, apoi pe următorul când, brusc, simţi că i se face rău. I se tăie respiraţia.

— Miss Girard! Te simţi bine? Vrei s-o chem pe Claire? Sau pe Thomas?

Véronique dădu din mână.

— *Non*, *merçi*.

Simţind că se sufocă, trase aer în piept şi expiră încet. *Inspiră*, *expiră*. Dintr-odată, întreaga ei lume părea să se fi răsturnat.

Capitolul 36

rtomnul Clayton îl aştepta în pragul oficiului de cadastru, cu w mâna întinsă.

— Felicitări, domnule Brennan. Ştiam eu c-o să izbuteşti!

În timp ce bărbatul îi scutura viguros mâna, Jack nu putu decât să se holbeze la el, năucit.

— Cred că-i o neînţelegere la mijloc, domnule Clayton. Eu am venit doar să văd dacă ai reuşit să iei legătura cu proprietarul pământului.

— Oferta ţi-a fost acceptată, domnule Brennan. Terenul este al dumitale! Deodată, Clayton făcu ochii mari. Nu ţi-a trimis vorbă secretara mea?

— Nu, răspunse Jack, aruncând o privire spre biroul gol al femeii. Am primit doar un bileţel la hotel prin care mi se cerea să trec pe aici… Se opri, dezorientat. Cum se poate să-mi fie acceptată oferta, din moment ce eu nici măcar n-am vorbit cu proprietarul?

Faţa domnului Clayton se lăţi încet într-un zâmbet.

— Ba da, domnule Brennan, ai vorbit; îi făcu semn să intre. Trebuie să stăm de vorbă.

Clayton închise uşa şi se aşează la birou.

Jack luă loc pe scaunul de vizavi.

— Să înţeleg că am stat de vorbă cu proprietarul fără ca măcar să-mi dau seama?

— Ce vreau eu să zic, domnule Brennan, este că proprietarul a stat de vorbă cu dumneata cândva în aceste ultime săptămâni şi ţi-a acceptat oferta; Clayton se aplecă spre el. Mai mult de-atât mă tem că nu-ţi pot spune.

Jack recapitulă repede în minte conversaţiile avute pe parcursul ultimelor săptămâni, încercând să îşi dea seama care dintre cei cu care vorbise putea fi proprietarul pământului. În răstimpul acesta se întâlnise cu toţi comercianţii din Willow Springs şi cunoscuse o sumedenie de oameni în oraş, la biserică şi la hotel, ca să nu mai vorbim de mai toate aşezările miniere din zonă. Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân.

— Domnule Brennan, te sfătuiesc să îţi accepţi, pur şi simplu, norocul şi să îţi vezi de viaţă. Nu încerca să pui

iţele cap la cap. Ocupă-ţi timpul cu ceva mai folositor: ridică o casă pe pământul acela înainte de venirea iernii.

Jack simţi nevoia să se reculeagă. Aproape că nu-i venea a crede. După atâţia ani, avea să îşi construiască, în sfârşit, o casă, pe propriul lui teren, şi va fi exact aşa cum visase în tinereţe. Gândul îi zbură la Mary şi la Aaron. Sau, mă rog, nu tocmai cum visase.

Se ridică şi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc, domnule Clayton. Când să aduc banii?

— Niciun moment nu-i mai bun ca prezentul, domnule Brennan. De îndată ce te întorci, putem iscăli actele ca transferul de proprietate să devină oficial.

Jack zâmbi. Era deja la uşă.

— Mă întorc în mai puţin de-un ceas.

În seara aceea, Jack urcă treptele hotelului câte două odată. Când ajunse, cu inima bubuind, pe palierul ultimului etaj, porni într-un suflet spre odaia lui Véronique. Se simţea în al nouălea cer. Semnase contractul cu domnul Clayton şi achitase întreaga sumă. Pământul era al lui. Ceva mai devreme, trecuse pe la magazinul universal şi comandase uneltele necesare pentru construirea casei. Cât de curând, se va apuca să doboare copaci şi să pregătească buşteni.

Şi putea deja conta pe ajutorul unui vecin. După cum bănuise încă din noaptea petrecută la familia Jennings, terenul lor se învecina cu al lui. Aflând că făcuse o ofertă pentru pământ.

Larson Jennings se oferise să îl ajute la ridicarea casei. Jack nici că şi-ar fi putut dori vecini mai buni.

Abia aştepta să îi dea vestea lui Véronique.

De-a lungul zilei, gândul îi zburase întruna la ea. Spera că vizita la Casaroja a mers bine. Când Véronique îl anunţase că se duce s-o vadă pe miss Maudie, Jack îi

intuise nesiguranţa. Dar le cunoştea pe amândouă şi era sigur că se vor înţelege de minune, cum obişnuia să spună bunica lui.

Bătu la uşă. Niciun răspuns. Bătu din nou.

Auzi târşâit de paşi în interior şi uşa se deschise încet.

— Am venit doar să-ţi spun că… Făcu un pas spre ea. Vernie, ce s-a întâmplat?

Véronique scutură din cap şi izbucni în plâns. *Din nou*, judecând după cât era de trasă la faţă.

— *J'ai trouvé une lettre*, îngăimă ea printre suspine. *c'est de maman*. *Elle* la *écrite avant de mourir et*…

— Ia-o mai încetişor, iubito; îi cuprinse obrazul în palmă şi îi şterse lacrimile. Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

Véronique trase adânc aer în piept şi apoi expiră.

— Am găsit o scrisoare… de la *maman*. A scris-o înainte să moară, murmură ea cu voce tremurată, strângând din pleoape. Nu *papa* a fost de vină, Jack. Ci ea… A fost decizia *ei*. Nu a lui.

Realizând ce puteau să însemne vorbele ei, Jack simţi că i se pune un nod în gât. O trase spre el. Véronique îi cuprinse mijlocul şi se lipi de pieptul lui. Lacrimile ei îi umeziră cămaşa.

O sărută pe creştet şi îi mângâie părul.

— Ce spune mama ta în scrisoare?

Véronique se duse până la pat şi se întoarse cu scrisoarea în mână.

Jack luă foaia de hârtie, apoi zâmbi cu blândeţe.

— Vernie, eu nu înţeleg ce scrie aici. Te simţi în stare să îmi tălmăceşti?

Véronique se uită la scrisoare, apoi la el.

— *Oui*. Ai timp?

Jack se apropie, îi ridică bărbia şi o sărută pe frunte.

— Pentru tine, Vernie, am tot timpul din lume.

Véronique se aşează pe pat şi îi făcu semn să ia loc pe scaunul din dreptul mesei. Analizând iute situaţia, Jack se întoarse şi deschise uşa larg, apoi se aşează pe scaunul de lângă ea.

Véronique îşi masă fruntea şi strânse din ochi.

— S-ar putea să fiu nevoită să mă opresc, în răstimpuri.

El îi acoperi mâna, dorindu-şi să poată face sau spune ceva care să-i aline suferinţa.

— Nu te grăbeşte nimeni.

„Scumpa mea Véronique", începu ea, „n-am fost niciodată o femeie curajoasă, şi până şi acum îmi lipseşte tăria de a-ţi spune aceste cuvinte în faţă înainte să…". Vocea i se gâtui de emoţie. Tuşi uşor. „Înainte să mor. Nu ştiu dacă asta are să îţi aducă vreo alinare şi nici dacă te va ajuta să găseşti puterea de a mă ierta, dar ceea ce am făcut, oricât de greşit ar fi fost, „, Vernie îşi strânse buzele, „vreau să ştii că am făcut-o cu convingerea că aşa este cel mai bine pentru tine.

Tatăl tău este un om bun şi, dacă ar fi să i se găsească un neajuns, acela ar fi că a crezut că posed o tărie pe care nu am avut-o niciodată".

În timp ce Véronique citea, Jack îi studie chipul. Din cele povestite de ea despre mamă-sa, parcă şi vedea în faţa ochilor o Véronique mai vârstnică, aşezată la un birou elegant şi aşternând pe hârtie aceste rânduri.

„Alături de tatăl tău, eram femeia care mi-am dorit mereu să fiu. Nu femeia care sunt cu adevărat". Véronique făcu o pauză. „Tatăl tău şi cu mine am visat să avem o altfel de viaţă, departe de Paris şi de conflictele de aici, într-un loc unde să se găsească mai multe oportunităţi pentru familia noastră şi pentru tine. Tatăl tău a netezit calea pentru acel vis şi cel mai mare regret al meu în astă viaţă este că nu ne-am dus şi noi cu el.

În schimb, l-am convins că ar fi mai bine să plece el primul şi să ne pregătească un cămin, după care să ne alăturăm şi noi lui. Privind acum în urmă cu claritatea conferită de trecerea anilor, îmi dau seama că teama a fost cea care mi-a insuflat acea alegere.

Teama de a nu avea siguranţa zilei de mâine, teama de a păşi în necunoscut, lăsând în urmă traiul stabil şi confortabil cu care mă obişnuisem aici. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care îţi scriu aceste rânduri”.

Véronique îşi trecu repede privirea peste foaie şi ochii i se umplură iar de lacrimi. Jack îşi lăsă capul în jos şi se rugă pentru ea, pentru mama ei, chiar dacă nu mai era printre cei vii, şi pentru tatăl ei – oriunde se va fi aflat el. Adevărul este că, pe măsură ce sentimentele lui pentru Véronique se adânciseră, la fel i se adâncise şi antipatia faţă de Pierre Gustave Girard.

Acum simţea o uniune spirituală cu acel om – amândoi pierduseră o soţie şi un copil.

Véronique îşi ţinea mâinile încleştate pe foaie. „L-am rugat pe domnul Marchand să se îngrijească de siguranţa şi de bunăstarea ta şi să facă aranjamentele necesare pentru călătoria ta în Americi. Este un om de cuvânt şi ştiu că îşi va onora făgăduinţa. Totuşi, mă covârşeşte teama când mă gândesc că te trimit pe o cale pe care eu nu am avut tăria şi nici curajul s-o urmez. Dar chiar mai mult de atât, mă tem de ceea ce vei gândi despre mine când ai să descoperi adevărul”.

Ultimul cuvânt fu o şoaptă răguşită şi, în el, Jack simţi mânia lui Véronique. Şi regretul mamei ei.

„Tatăl tău a trimis după noi, scumpa mea, cu ani în urmă. Răspunsul meu a fost…” Véronique citi în gând, clătinând din cap, apoi continuă. „Ştiam că gândul acesta îi va alina singurătatea. I-am spus că deşi încă îl iubeam, a trebuit să îmi văd de viaţă, pentru binele tău – pentru

binele amândurora – şi că noi două am găsit un cămin şi alinare alături de domnul Marchand”.

Se lăsă tăcerea. Într-un sfârşit, Véronique citi mai departe. „Să ştii că am să fiu acolo, cu tine, pe vas. Am să îţi fiu alături la fiecare pas. Şi, cu voia lui Dumnezeu, tu ai să-mi simţi prezenţa şi iubirea nepieritoare”.

Véronique lăsă mâna în jos.

— Am *simţit-o*, Jack. Chiar în odaia aceasta.

Îi povesti de parfumul de trandafiri albi ce îi învăluise camera acum trei săptămâni, în dimineaţa când venise s-o ia de la hotel. Regretând că întrerupsese acel moment, Jack vru să îşi ceară iertare, dar Véronique îşi întorsese iar atenţia asupra scrisorii.

„Şi iată că de astă dată eu sunt cea care pleacă prima să pregătească un cămin pentru familia noastră. Am să vă aştept, Véronique. Pe amândoi”. Véronique îşi lăsă moale mâna în poală, cu o mină de om înfrânt.

— Şi încheie cu aceleaşi cuvinte cu care îşi încheia tata toate scrisorile: „Cu profundă iubire mereu, până ce Dumnezeu ne va aduce din nou împreună”.

Ce putea el să spună după cele auzite? îi luă cu blândeţe scrisoarea din mână şi îşi trecu ochii peste cuvinte. Apoi îşi întoarse iar privirea spre ea.

— Te îndoieşti câtuşi de puţin de dragostea pe care ţi-a purtat-o mama ta?

În ochii lui Véronique scăpără o ripostă tăioasă.

— Véronique, gândeşte-te, dacă poţi, doar la ceea ce te-am întrebat şi la nimic altceva. Crezi că mama ta te-a iubit?

Véronique îl pironi îndelung cu privirea, apoi încuviinţă încet din cap.

— *Oui*, de asta sunt sigură. Dar ştiu sigur şi că… a greşit. Eu nu mi-aş ţine niciodată fiica departe de tatăl ei iubitor. Nici de-aş avea de traversat o mie de oceane.

Capitolul 37

Am veşti bune, mademoiselle Girard, spuse doctorul Hadley, arătând spre foaia pe care o ţinea în mână. Sau, mă rog, sper să fie bune.

Véronique, care stătea în faţa biroului său, se ridică în picioare.

— Chirurgul din Boston a acceptat să preia cazul lui Lilly?

— Da, mademoiselle, s-a învoit s-o opereze; medicul îi făcu semn să se aşeze la loc. Aseară le-am făcut o vizită soţilor Carlson şi le-am spus – după cum ne-a fost înţelegerea – că cineva doreşte să discute cu ei în legătură cu operaţia. Atât şi nimic mai mult.

Véronique încuviinţă din cap.

— *Oui*, *merçi*. Aceasta este o veste cu adevărat îmbucurătoare, domnule doctor. Vă mulţumesc pentru strădaniile depuse. Ştiu că ţineţi foarte mult la familia Carlson.

— Am făcut-o cu mare plăcere, mademoiselle, şi la fel cum aş fi procedat cu orice alt pacient aflat sub îngrijirea mea; expresia medicului deveni gravă. Practic medicina de mai bine de patru decenii. În răstimpul ăsta, i-am ajutat pe mulţi să se însănătoşească şi am văzut mulţi oameni care au rămas suferinzi; bărbatul îşi întoarse o clipă privirea; în pofida tuturor strădaniilor mele.

Privindu-l, Véronique se gândi la miss Maudie. Cu ocazia vizitelor făcute în ultimele zile la Casaroja, o auzise de mai multe ori pe miss Maudie spunând că doctorul Hadley i-a prescris odihnă la pat doar ca să-i facă în ciudă. De bună seamă că miss Maudie glumise. Véronique era convinsă că orice tratament prescris de medicul ce şedea acum în faţa ei era spre binele pacientului.

Din fericire, doctorul Hadley avea s-o însoţească în seara aceasta, când se va întâlni cu soţii Carlson.

Véronique regreta că nu putea să fie şi Jack de faţă, dar acesta plecase de dimineaţă cu căruţa încărcată cu marfă pentru câteva aşezări miniere mai îndepărtate. În ultima săptămână şi jumătate, vizitaseră împreună alte patru colonii. De când descoperise scrisoarea mamei sale, îşi dorea mai mult ca niciodată să îşi găsească tatăl – deşi şansele de a-l găsi scădeau pe zi ce trecea.

— Domnule doctor, sunt convinsă că pacienţii sunt cât se poate de mulţumiţi de serviciile dumneavoastră. Locuitorii din Willow Springs ar trebui să fie recunoscători că au un medic atât de bun în oraş – aşa cum ştiu că sunt soţii Carlson.

Doctorul îşi încleştă maxilarul şi, preţ de o clipă, Véronique crezu că spusese ceva nepotrivit.

Apoi văzu că ochii bărbatului se înceţoşează.

— Eu sunt cel ce le poartă recunoştinţă locuitorilor acestui oraş, mademoiselle Girard. Oamenii aceştia mi-au arătat încredere şi mi-au îngăduit să le aduc pe lume copiii, iar apoi nepoţii. Am tratat boli şi m-am zbătut, adesea în van, să ţin moartea departe. Şi, în acest răstimp, oamenii aceştia mi-au dat lecţii de viaţă. Am văzut, nu o dată, mâna lui Dumnezeu lucrând în vieţile lor. Şi am descoperit că, adesea, căile Lui sunt nebănuite; se aplecă spre ea. Am fost întotdeauna sincer cu cei aflaţi sub îngrijirea mea, indiferent de caz. Şi, deşi consider că oferta dumneavoastră este extrem de generoasă, mademoiselle, după toate rugile pe care le-am înălţat în privinţa asta, încă nu sunt convins că operaţia ar fi spre binele fetei.

Preţ de o clipă, Véronique crezu că nu auzise bine. Dar hotărârea din ochii medicului era fără echivoc. Se arătase într-adevăr reţinut la prima lor întrevedere, dar cum de era la fel de refractar acum, când *le chirurgien* se învoise s-o opereze pe Lilly?!

— Aţi prefera ca Lilly să rămână schiloadă? Ţintuită

într-un scaun cu rotile?

— Aş prefera s-o văd urmând calea pe care a ales-o Dumnezeu pentru ea, mademoiselle Girard. Oricare ar fi ea. Este palpitant să joci rolul salvatorului şi credeţi-mă c-am încercat şi eu s-o fac de câteva ori; remarca francă fu îndulcită de blândeţea ce i se aşternu pe chip. Dar am descoperit că salvarea pe care o avem noi în gând nu face întotdeauna parte din planul lui Dumnezeu.

Véronique se ridică în picioare. Subit, se simţea acuzată, fără a şti măcar de ce.

— Trebuie să ştiu un lucru înainte de întâlnirea pe care o avem diseară cu soţii Carlson... Îi veţi sfătui să n-o lase pe Lilly să se opereze?

— Am să le prezint toate observaţiile făcute de chirurg. Cred că, în calitate de medic al familiei, este de datoria mea s-o fac. Dar de sfătuit... Doctorul clătină din cap. Vor cere sfatul Celui de Sus în privinţa asta, miss Girard. Şi tocmai asta trebuie să facă.

În seara aceea, stând în bucătăria Carisonilor, Véronique îşi simţea inima împărţită. O văzuse pe Lilly la hotel ceva mai devreme, când pornise încoace, iar la sosire o auzise pe Hannah Carlson trimiţându-l pe Bobby să se joace cu un prieten în josul străzii. Poate că natura clandestină a acestei întrevederi o făcea să fie atât de agitată.

Când doctorul Hadley luă cuvântul, gândul lui Véronique zbură la ceea ce spusese el de dimineaţă, când discutaseră în biroul lui. *„Şi, după toate rugile pe care le-am înălţat în privinţa asta..."* Bine, dar şi ea se rugase îndelung. Se rugase pentru însănătoşirea lui Lilly. Se rugase ca *le chirurgien* să accepte cazul. Se rugase până şi pentru elocvenţa doctorului Hadley pe parcursul corespondenţei. Atunci de ce avea senzaţia asta supărătoare că făcuse un pas greşit?

Când doctorul Hadley le prezentă soţilor Carlson propunerea ei de a acoperi cheltuielile operaţiei, Véronique văzu ochii lui Hannah umplându-se de lacrimi. Pastorul părea să se lupte şi el cu emoţiile.

— Mademoiselle Girard, începu Patrick, luându-şi soţia de mână, generozitatea dumitale este… copleşitoare. În numele amândurora, şi al lui Lilly, ţin să îţi mulţumesc pentru bunătate. Date fiind costurile operaţiei, Hannah şi cu mine renunţaserăm la orice speranţă, credeam că nu avem de ales. Am socotit că a ales Dumnezeu pentru noi.

— Şi încercam să ne împăcăm cu gândul, adăugă Hannah în şoaptă.

Véronique simţi că i se strânge inima când îi auzi comentariul.

— Sunt bucuroasă că pot să vă ajut.

Patrick strânse mâna lui Hannah între ale lui.

— Având în vedere riscurile pe care le presupune intervenţia, miss Girard, vom avea nevoie de un scurt răgaz să discutăm opţiunile cu Lilly şi să ne gândim cum ar fi cel mai bine pentru ea.

— Fireşte.

Hannah întinse mâna şi îi strânse uşor braţul.

— Prietenia pe care i-ai arătat-o fiicei noastre a fost un dar în sine, Véronique. Iar ceea ce ne oferi acum… Hannah clătină din cap. E de necrezut. De câteva luni încoace, Lilly se luptă nu doar cu durerile trupeşti, ci şi cu problemele vârstei, cum ştiu că ţi-a mărturisit. Uneori, din nevoia de a râde, copiii pot fi… nemiloşi.

Véronique îşi aminti ziua în care văzuse acel grup de fete şi băieţi maimuţărind-o pe Lilly pe la spate.

— *Oui*, iar glumele lor pot fi cât se poate de dureroase. Atât pentru Lilly, cât şi pentru cei ce o iubesc.

Hannah încuviinţă din cap, cu lacrimi în ochi.

Doctorul Hadley se ridică şi îşi luă pălăria.

— Chirurgul din Boston o poate opera pe Lilly în octombrie, dar trebuie să ştie care este răspunsul vostru până în prima săptămână din iulie, cel târziu, ca să poată începe pregătirile. Până atunci vă rămân trei săptămâni. Credeţi că vor fi de ajuns?

Patrick aprobă din cap.

— Cu siguranţă.

— Nu ştiu dacă aţi apucat să citiţi materialele pe care vi le-am lăsat aseară, adăugă medicul, arătând spre plicul voluminos de pe masă. Acolo sunt descrise toate etapele operaţiei şi ale convalescenţei, vi se explică în termeni cât se poate de clari la ce puteţi să vă aşteptaţi şi care sunt riscurile. Dacă aveţi orişice întrebări, ştiţi că uşa mea vă este mereu deschisă.

Îşi luară rămas-bun şi Véronique se întoarse la hotel. În hol realiză, în sfârşit, care era cauza îngrijorării ei. Până acum nici prin cap nu-i trecuse că vindecarea lui Lilly s-ar putea să nu fie în planul lui Dumnezeu.

Iar acum că lucrurile se potriviseră perfect – chirurgul se învoise s-o opereze pe Lilly, iar ea avea fondurile necesare pentru a acoperi costurile operaţiei – ar fi fost greu de crezut că nu Cel de Sus orchestrase evenimentele în acest chip.

Şi dacă operaţia nu făcea, totuşi, parte din planul Lui?… în timp ce urca scara spre odaia ei, înţelese de ce o tulbura atât de tare această posibilitate. Revelaţia fu dulce-amară. Dacă Dumnezeu ar accepta acest joc de împrejurări şi ar îngădui ca Lilly să fie operată fără ca aceasta să fie, de fapt, dorinţa Lui? Ce-ar însemna asta în ceea ce o priveşte pe ea?

S-o fi adus Dumnezeu în acest capăt de lume în căutarea unui bărbat pe care El ştia că nu îl va găsi niciodată – pentru a-i călăuzi, de fapt, paşii spre un alt bărbat, pe care altfel ea nu l-ar fi găsit niciodată?

Capitolul *3S*

— Ţi oamne, ce femeie nesuferită! exclamă Véronique, aruncând

W o privire crâncenă bileţelului lăsat de madame Hochstetler la recepţia hotelului. Chiar nu crede că am s-o plătesc?

În bileţel nu se spunea dacă vopselele ajunseseră ori ba, doar că Véronique trebuia să achite restul comenzii.

Lilly zâmbi în colţul gurii – era clar că citise şi ea răvaşul. Ochii ei violeţi aveau o nouă sclipire.

— N-ai vrea să-i duc eu cecul – ca să nu trebuiască să dai azi ochii cu ea? Ştiu că uneori doamna Hochstetler e niţel… repezită. Sau, mă rog, aşa-i zice mama.

— Vai, Lilly, ai face tu asta pentru mine? exclamă Véronique, acoperind mâna fetei pe tejgheaua recepţiei. Nu de alta, dar Jack mă aşteaptă la rotărie să mă ducă până la Casaroja. Azi e miercuri şi miss Maudie mă aşteaptă; trecu pe cec suma solicitată în bileţel şi împinse cecul spre Lilly. Îţi sunt profund recunoscătoare.

Lilly pironi cecul, apoi îşi ridică încet privirea.

— Iar eu şi ai mei îţi suntem profund recunoscători ţie, mademoiselle Girard.

Ieri, soţii Carlson trecuseră pe la hotel să o anunţe că optaseră pentru operaţie. Véronique nici că putea fi mai încântată.

— Lilly, nu este nevoie să îmi tot mulţumeşti. Mă bucur să te pot ajuta. Iar părinţii tăi par să fie şi ei bucuroşi, *non*?

— Da, mademoiselle, par într-adevăr tare bucuroşi. Aseară l-au chemat pe doctorul Hadley să-i mai pună câteva întrebări.

Asta aţâţă curiozitatea lui Véronique.

— Şi ce a avut de zis doctorul?

— O, nimic ce n-am auzit şi până acum. A spus doar

că vrea să se încredinţeze că înţelegem toate riscurile; Lilly făcu o pauză şi îşi trecu o buclă neagră pe după ureche. Dar nu ştiu ce să zic…

— Spune-mi ce ai pe suflet, *ma chérie*.

— Am impresia că mama n-ar prea vrea să mă operez. Că s-a învoit numai pentru că asta este dorinţa mea. De tata, nu ştiu ce să zic. El spune că am tot vorbit despre asta şi că acum şi Dumnezeu şi-a spus cuvântul – prin generosul tău dar – şi că ar trebui să îi dăm ascultare.

Véronique zâmbi.

— Tatăl tău este un om înţelept, Lilly. Iar mama ta te iubeşte cu toată fiinţa ei. Şi nu îţi vrea decât binele, sunt sigură de asta.

De cum rosti cuvintele, Véronique îşi aminti întrebarea pusă de Jack în seara în care îi citise scrisoarea mamei sale. Blândeţea cu care o ascultase atunci însemna enorm pentru ea. Ştia că mama ei luase acea hotărâre din iubire. În privinţa asta nu avea nicio îndoială.

Dar preţul plătit de ea pentru acea *iubire* era ceva ce Véronique nu va putea uita prea curând. Nici uita, nici ierta.

Detunătura puştii Winchester răsună peste câmpia ce se întindea la est de Casaroja şi găleata de lemn zbură de pe bolovanul pe care fusese aşezată, la distanţă de vreo treizeci de picioare.

Jack se uită de la vadră la Véronique şi înapoi la vadră. Surâsul ei schiţat îi dădu de înţeles că Véronique ştia că se descurcă bine. Dar de spus, nu spuse nimic.

Părea să aibă un talent înnăscut la trasul cu arma. Ceea ce nu-l surprindea prea mult după felul în care o văzuse mânuind revolverul Schofield. Dar, în seara asta, Véronique trăgea în găleata aia nu doar cu pricepere, ci parcă şi cu… furie. Oare din ce cauză?

O fi ceva legat de scrisoarea maică-sii. Véronique nu

mai adusese vorba de ea de când i-o citise în camera de la hotel, dar Jack îi intuia frământarea din suflet. Mânia şi dezamăgirea, sentimente cu care Véronique nu ştia ce să facă.

Când îl rugase s-o însoţească până la Casaroja căci voia s-o viziteze pe miss Maudie, Jack acceptase bucuros. Nu se aşteptase să fie singur cu ea astă seară, aşa că aceasta era o surpriză plăcută. Iar Véronique părea din cale afară de bucuroasă să fie în compania lui, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai plăcut.

Îi studie chipul.

— Eşti sigură că n-ai mai tras niciodată cu arma înainte de dimineaţa când ţi-am dat eu prima lecţie?

— Cât se poate de sigură, Jack. Dar mulţumesc pentru compliment. Am un dascăl bun, *non*?

Véronique lăsă ţeava în jos şi reîncărcă puşca aşa cum o învăţase el.

Priceperea cu care mânuia arma contrasta puternic cu rochia de mătase albastră pe o purta.

— Ţi-am monopolizat puşca, Jack. N-ai vrea să tragi şi tu?

— Eu fac exact ceea ce-am venit să fac, replică el, sorbind-o din ochi.

Véronique pufni în râs.

— Ai venit să mă priveşti cum trag cu arma?

— Am venit să fiu cu tine. Puţin îmi pasă ce facem, atâta timp cât suntem împreună.

Zâmbind blajin, Véronique întoarse privirea.

Privirea lui Jack alunecă asupra corsajului ei. Rochia pe care o purta Véronique nu era foarte decoltată şi nicidecum indecentă, şi cu toate astea… în ultima vreme se gândea mai tot timpul la ea, în termeni din ce în ce mai intimi.

Se îndepărtă cu pas apăsat, ridică găleata şi o aşeză

la zece picioare dincolo de bolovan. *Să vedem dac-o mai nimereşti şi aici*.

Îşi dorea să fie cu ea zi de zi. Îşi dorea ca ochii lui să o vadă prima dată pe Véronique la trezire şi tot pe ea să o vadă ultima dată seara, înainte să stingă lampa de lângă pat. Porni înapoi spre ea, conştient că îl urmăreşte cu privirea – ceea ce lui îi convenea de minune.

Erau nopţi în care stătea treaz în odaia situată vizavi de a ei, cu gândul la ea, întrebându-se ce-o fi făcând Véronique. Adormise sau poate… o ocolea şi pe ea somnul? Oare se gândea la el aşa cum se gândea el la ea?

Véronique ochi din nou. Apăsă pe trăgaci. Şi găleata zbură cât colo.

De necrezut.

Mai târziu, după ce lăsară căruţa şi caii la grajdul lui Sampson, porniră pe jos spre hotel. Când ajunseră pe palierul ultimului etaj, Véronique încetini pasul. Jack îşi potrivi pasul după al ei.

— Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, Jack. *Merçi* că m-ai dus până la Casaroja şi mi-ai dat încă o lecţie de tras.

Jack se opri în dreptul uşii ei, îi luă cheia din mână şi o vârî în broască.

— Plăcerea a fost de partea mea. Eşti un învăţăcel bun. Mai ţii minte primul nostru drum la Jenny’s Draw – amintirea îl făcu să pufnească în râs – când ai băgat groaza în Scoggins *şi* în mine?

Véronique chicoti.

— Cred că gestul acela m-a speriat şi pe mine la fel de tare.

Jack îşi scoase din buzunar propria cheie. Nu crezuse că va mai avea vreodată o astfel de relaţie şi, cu atât mai puţin, că mademoiselle Véronique Girard se va dovedi a fi o femeie atât de curajoasă.

Observă că îl scruta cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

— Văd că ai cheia în mână şi mă întrebam… care este camera ta.

— Vrei să spui că nu ştii?

Véronique clătină din cap.

— Nu ţi-a spus Lilly?

Îl privi nedumerită.

Jack îşi întoarse încet capul spre uşa din spatele lui. Urmărindu-i privirea, Véronique făcu ochii mari.

— *Non*, nu poate fi aceasta!

— *Oui*, şopti el zâmbind, mă tem că asta-i.

— În tot acest timp ai stat vizavi de mine şi nu mi-ai spus nimic?

Negăsind un răspuns adecvat, Jack strânse din umeri şi se aplecă să o sărute pe obraz. În ultima clipă, ea îşi întoarse uşor capul şi buzele lui îi atinseră colţul gurii. Deşi ispitit să răspundă încurajării, Jack făcu un pas îndărăt.

— Noapte bună, Vernie, şi somn uşor.

Véronique pufni şi mormăi ceva.

Simţind o neaşteptată satisfacţie la auzul exasperării din glasul ei, Jack vârî cheia în încuietoarea propriei odăi.

— Poftim? N-am auzit ce-ai spus.

Véronique îşi îngustă uşor ochii.

— Am spus… că acum, ştiindu-te atât de aproape, nu cred că mă va lua prea curând somnul.

Râzând încetişor, Jack îi făcu cu ochiul şi arătă spre mânerul uşii ei.

— Fă bine şi închide zăvorul la noapte.

Zâmbind, Véronique închise uşa, dar Jack aşteptă clipe în şir până s-o audă trăgând zăvorul.

Era duminică şi magazinul universal gemea de muşterii. Când văzu puhoiul de lume ce se bulucea spre tejghea, Véronique înţelese că n-avea încotro: va trebui să

stea la coadă. Era prima zi a lunii iulie şi zăpuşeala verii năvălea înăuntru prin uşile deschise ale prăvăliei, aparent chitită să zăbovească.

Felul în care o tratase madame Hochstetler când comandase vopselele, cu aproape două luni în urmă, încă îi mai zgândărea nervii – dar încântarea de a picta din nou sau, mă rog, de a încerca să picteze, întrecea antipatia pe care i-o stârnea femeia.

Aşteptând să-i vină rândul, Véronique observă că mai toţi muşteriii erau cu ochii pe ea.

Locuitorii din Willow Springs se dovediseră a fi amabili şi primitori, iar atenţia pe care continuau să i-o arate nu era deranjantă.

Încă de mică, se obişnuise să atragă atenţia oamenilor. A trăi şi a călători alături de familia Marchand însemna să fii pe scenă de câte ori ieşeai pe uşă şi de câte ori îţi păşea cineva pragul.

În dimineaţa aceasta, Jack pornise iar în munţi să livreze marfă. Regreta că nu putuse să-l însoţească, dar spre deosebire de călătoriile anterioare pe care le făcuse singur, de astă dată nu se simţea dată la o parte.

Totuşi, abia aştepta ziua de marţi, când Jack se va întoarce. Planificaseră deja să petreacă după-masa şi seara împreună cu miss Maudie, la Casaroja. Jack fusese cam secretos în legătură cu vizita, aşa că data trecută Véronique încercase s-o tragă de limbă pe miss Maudie. Dar miss Maudie nu era o femeie pe care s-o poţi trage de limbă.

Simţindu-şi turnura smucită, Véronique se răsuci spre femeia şi fetiţa ce stăteau la coadă în spatele ei.

— Îmi pare nespus de rău, miss; femeia aruncă o privire severă micuţei ce încerca să i se ascundă printre faldurile rochiei. Fiica mea a pus ochii pe rochia dumneavoastră de cum am intrat. Adevărul fie spus, e o

rochie tare cochetă.

— Vă mulţumesc, madame. Nu trebuie să vă cereţi scuze, încântătoarea dumneavoastră fetiţă n-a făcut nimic rău.

Véronique îşi trecu mâna peste jacheta şi fusta de culoarea prunei, amintindu-şi noaptea în care le purtase pentru prima oară – la liturghia organizată pentru domnii deputaţi la Cathédrale Notre Dame, la care participase împreună cu Cristophe. Of, cât de tare îşi dorea să primească veşti de la Cristophe, să ştie că atât el, cât şi deputatul Marchand erau bine!…

— Eu sunt Susanna Rawlings, iar ea este Jenny, mezina mea. Ţin brutăria din oraş.

Véronique făcu o reverenţă.

— Încântată de cunoştinţă, madame Rawlings. Eu sunt mademoiselle Véronique Girard.

— O, dar ştiu prea bine cine sunteţi, miss Girard! Nu cred că se găseşte om în Willow Springs care să n-o ştie.

Coborându-şi privirea, Véronique observă expresia extaziată de pe feţişoara zglobie a copilei. Se aplecă să fie la acelaşi nivel cu ea, dar fetiţa se refugie iar printre faldurile mamei.

— N-ai vrea să atingi florile, *ma chérie*? o întrebă Véronique în şoaptă, trecându-şi degetul peste aplicaţiile jachetei. Sunt făcute din catifea şi sunt foarte moi.

Copila îşi ridică privirea spre mama ei. Când aceasta încuviinţă din cap, micuţa Jenny făcu sfioasă un pas în faţă. Întinzându-şi mânuţa, atinse uşor mărgeluţele din centrul unei flori şi chicoti.

Véronique zâmbi şi era cât pe ce s-o îndemne să le atingă din nou când o zări pe madame Hochstetler la tejghea. Judecând după expresia femeii, aceasta nu se anunţa a fi o zi plăcută. Véronique nu-i dorea răul – s-ar fi mulţumit cu o maladie uşoară care s-o ţină o vreme

departe de prăvălie.

La acest gând *impoli*”, mai c-o pufni râsul. *Gândesc tot mai americăneşte pe zi ce trece*! se mustră ea.

Când o văzu, madame Hochstetler îşi îngustă ochii şi porni vijelios spre ea, cu o căutătură cruntă ce nu prevestea nimic bun.

Dacă venea să îi spună că nu primiseră încă vopselele – asta după ce îi scosese peri albi atunci când le comandase şi îi fusese deja achitată întreaga comandă – va trebui să pună piciorul în prag.

Faţa lui madame Hochstetler deveni chiar mai stacojie decât şorţul pe care îl purta şi Véronique nu mai avu niciun dubiu că *ea* era motivul acelei furii.

— Miss Girard!

Véronique făcu, speriată, un pas în spate.

— Bună ziua, madame Hochstetler. Am venit să mă interesez de…

— Ţi-am zis ori ba că vopselele alea îs marfă cu regim special ce nu poate fi returnată? se oţărî femeia, oprindu-se cu mâinile-n şold, mult mai aproape decât s-ar fi cuvenit sau ar fi fost necesar.

Murmurul conversaţiilor din prăvălie coborî cu o octavă.

„Necuviincios, cuvânt provenit din limba franceză (n.ed.).

Véronique simţi un val de fierbinţeală urcându-i în piept, până în gâtlej. Cum îndrăznea femeia aceasta să îi vorbească aşa? De faţă cu atâta lume! Véronique îşi trecu privirea prin magazinul ticsit de muşterii. Pe câţiva dintre ei îi cunoştea.

Şi toţi erau cu ochii pe ea.

Păstră dinadins un ton coborât, sperând că madame Hochstetler va face la fel.

— *Oui*, madame, mi-aţi spus, iar eu…

— N-am vorbit pe înţelesu dumitale? o întrerupse, zeflemitoare, femeia.

Véronique se crispă.

— Ba da, madame. Vă vorbesc limba cât se poate de bine; *chiar mai bine decât dumneata*, adăugă ea în gând. Aţi primit marfa pe care am comandat-o?

— Marfa am primit-o, n-avea tu grijă, da' al doilea cec pe care mi l-ai dat nu face nici cât hârtia pe care-a fost tipărit. Aşa că bărbatu-meu şi cu mine ne-am pricopsit c-o grămadă de vopsele pe care trebuie să le plătim din buzunaru nostru. Ei, domnişorico, ce zici de asta?

Se stârniră murmure în întreaga prăvălie.

Véronique simţi greutatea privirilor. Madame Rawlings şi fiica ei făcură un pas îndărăt.

— Sunt sigură că această greşeală poate fi îndreptată, madame Hochstetler. Am să iau numaidecât legătura cu banca şi voi avea grijă să vă primiţi banii cuveniţi; cu inima bubuind, îşi îndreptă semeaţă spatele. V-aş ruga să îmi păstraţi comanda până mă întorc.

— Da ce altceva crezi c-aş putea să fac cu ea? pufni femeia, arţăgoasă. Că doar nu se mai găseşte nimeni în urbea asta care să aibă vreme de tăiat frunze la câini în felu ăsta sau care s-arunce banii pe asemenea prostii!

Véronique îşi încleştă maxilarul, incapabilă să mai rostească un cuvânt. Tremura din tot corpul. Cu privirea în pământ, îşi croi drum spre ieşire.

— *Excusez-moi, s'il vous plaît.*

În spatele ei, madame Hochstetler îi dădea mai departe. Vorbele ei răutăcioase, amestecate cu şoaptele muşteriilor, îi puseră un nod dureros în stomac. N-avea de ce să se ruşineze. Nu făcuse nimic rău.

Atunci de ce se simţea atât de umilită?

Ignorând privirile trecătorilor, Véronique bătu pentru a treia oară în uşa dublă a băncii, apoi îşi apropie ochii de

fereastră, încercând să privească înăuntru. Peste câteva secunde, uşa se deschise şi o funcţionară pe care o recunoscu îşi iţi capul prin crăpătură.

— Îmi pare rău, miss, dar azi banca este închisă.

— *Oui*, înţeleg. Dar trebuie neapărat să vorbesc cu monsieur Gunter, dacă se află aici; sesizând şovăiala femeii, Véronique îi explică pe scurt situaţia. Nu am să-i răpesc decât o clipă. Vă rog din suflet.

— Vă rog să aşteptaţi aici. Mă duc să văd dacă vă poate primi.

Funcţionara reveni peste câteva minute.

— Vă rog să mă urmaţi. Am să vă conduc până la biroul dumnealui.

După ce Véronique intră, femeia zăvorî uşa de la intrare.

Relativa intimitate pe care o oferea banca era cât se poate de bine-venită după umilinţa îndurată acum câteva clipe la magazinul universal. Mâinile încă îi tremurau şi simţea parcă şi acum privirile usturătoare ale lui madame Hochstetler şi ale muşteriilor.

Ieşise din prăvălie cu respiraţia întretăiată şi, preţ de o clipă, simţise că se prăbuşeşte în gol. Străbătuse scurta distanţă până la bancă învăluită într-un nor de ruşine.

O urmă pe femeie prin labirintul de mese, spre biroul directorului.

Când sosise în Willow Springs, monsieur Gunter se arătase plin de solicitudine şi păruse a fi extrem de impresionat de suma de bani depusă pe numele ei. Când îl înştiinţase de sumele care se aştepta să îi fie virate în viitor, conform misivei deputatului Marchand pe care i-o prezentase, bancherul aproape că nu-şi mai încăpuse în piele de bucurie. Banii deputatului Marchand au avut întotdeauna… efect.

Dar acum, când Véronique intră în biroul lui,

monsieur Gunter nu i se păru a fi nicidecum bucuros.

— Mademoiselle Girard, mă bucur să vă revăd, spuse el, făcându-i semn să ia loc.

Ea făcu o reverenţă şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

— Mulţumesc că m-aţi primit, monsieur Gunter. Ştiu că banca este închisă duminica.

— Cu cea mai mare plăcere, mademoiselle. Aţi fost un client important al băncii noastre.

Observând că bancherul folosise verbul la timpul trecut şi că rămăsese în picioare, Véronique se alarmă. Zâmbetul cu care îi răspunse bancherului nu era decât unul de suprafaţă. Undeva în spatele ei, un ceasornic marcă trecerea secundelor.

— Monsieur Gunter, acum câteva minute am aflat de la madame Hochstetler că banca a… respins cecul pe care i l-am dat.

Bancherul dădu, şovăielnic, din cap.

— Pot să vă vorbesc fără ocolişuri?

— Chiar vă rog.

— V-aţi depăşit soldul bancar, mademoiselle.

Véronique clătină din cap.

— Nu înţeleg. Cum se poate aşa ceva?

— Asta înseamnă că cecurile pe care le-aţi scris depăşesc soldul contului…

— Ştiu ce înseamnă un cec fără acoperire, monsieur; îşi îndulci glasul. Ceea ce nu înţeleg este cum de s-a întâmplat una ca asta. Nu aţi încasat sumele depuse de domnul deputat Grégoire Marchand după instrucţiunile date?

Monsieur Gunter pironi blatul mesei.

— Ba da, doamnă, v-am transferat banii în cont de îndată ce viramentele au fost făcute. Dar, de fiecare dată, achiziţiile dumneavoastră aproape au epuizat soldul

existent în cont. Iar săptămâna trecută suma prevăzută iniţial nu a fost depusă la banca din New York. Pe parcursul zilei de ieri şi în dimineaţa aceasta, ne-au fost prezentate mai multe cecuri scrise de dumneavoastră. Adunate, mă tem că ele nu doar că vă epuizează fondurile, ci chiar le depăşesc… binişor.

Véronique îşi încleştă mâna pe braţul scaunului, simţind că i se cască un hău în faţa ochilor. Cât de tare îşi dorea ca Jack să fi fost aici… Ba nu. N-ar fi vrut ca el s-o vadă într-o asemenea situaţie.

— Mademoiselle Girard, aş vrea să nu-mi fi revenit mie ingrata sarcină de a vă da această veste. Să ştiţi că regret profund…

— Situaţia aceasta poate fu uşor remediată dacă luaţi legătura cu banca din Paris, îl întrerupse Véronique, ridicându-se în picioare. Mai aveţi, fără îndoială, adresa; văzând compasiunea ce se strecură în privirea bancherului, se simţi parcă şi mai vulnerabilă. Vă rog, monsieur… sunteţi bun să verificaţi?

Bancherul deschise încet un dosar aflat deja pe biroul său şi scoase o foaie de hârtie. Aşeză foaia pe lemnul închis de mahon şi o împinse uşor spre ea.

— Recunosc, mademoiselle, că exact asta urma să fac. Dar azi, dis-de-dimineaţă, am primit o telegramă de la banca din New York. V-am trimis vorbă la hotel acum mai puţin de-un ceas, invitându-vă să veniţi să… discutăm despre conţinutul ei.

Văzând denumirea băncii tipărită în partea de sus a telegramei, Véronique simţi că i se pune un nod în stomac. Îşi trecu repede privirea peste foaie. Apoi vederea i se înceţoşă şi simţi că se rupe ceva în ea.

În depeşă se spunea, succint, că de acum înainte nu se va mai depune nicio sumă în contul domnişoarei Véronique Girard – motivul consta în recenta moarte a

deputatului Grégoire Marchand. Véronique căută înfrigurată numele expeditorului.

Şi, când îl găsi, simţi că îşi pierde chiar şi ultima fărâmă de tărie sufletească.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se gândi la domnul Marchand, la bunătatea şi la generozitatea lui. La felul ireproşabil în care acesta îndeplinise dorinţele Ariannei Girard, neţinând cont de preţul ridicat pe care trebuise el să îl plătească pentru a-i face acest favor personal.

O mie de gânduri i se învălmăşiră, dezlânate, în minte. Ridică încet privirea.

— Spuneaţi că mi-am depăşit soldul. Cu cât anume… s'il vous *plaît*?

— Mademoiselle Girard, nu este nevoie să discutăm despre asta acum. Îmi dau seama ce lovitură trebuie să fie…

— Am să vă plătesc toţi banii datoraţi, monsieur.

Îşi deschise săculeţul de mână şi numără cu mâinile tremurânde bancnotele şi mărunţişul, apoi aşeză toţi banii lângă telegramă.

— Punând la socoteală şi ultimele cecuri, mademoiselle, suma pe care o datoraţi depăşeşte… 150 de dolari.

Véronique încremeni, cu privirea pironită asupra sumei derizorii de pe birou. Apoi gândurile îi zburară la comercianţii din oraş cărora le plătise cu cecuri în ultimele zile. Lui madame Dunston de la croitorie îi datora o sumă substanţială, nu mai ştia exact cât. Lui monsieur Hudson de la galanterie, aşijderea. Ca să nu mai vorbim de datoria pe care o avea la magazinul universal – *volens-nolens*, va trebui să suporte zeflemeaua usturătoare a lui madame Hochstetler. Şi făcuse cumpărături şi de la multe alte prăvălii mai mici…

Brusc, o străbătu un fior.

— Monsieur Gunter… Coborî privirea, vrând parcă să amâne momentul adevărului. Îmi puteţi spune, vă rog, ce s-a întâmplat cu plata care am solicitat să fie făcută unui *chirurgien* din Boston?

Bancherul deschise dosarul de pe birou. Recunoscând hârtia de corespondenţă de la hotel şi propriul său scris, Véronique simţi o apăsare cumplită în piept. *O*, *Doamne*, *ce-am făcut*… Cecul pentru plata parţială nu fusese încă expediat la Boston, dar asta nu schimba faptul că nu putea să achite operaţia lui Lilly – aşa cum promisese.

Cum să mai dea ochii cu copila? Şi cu soţii Carlson? Când ceruse efectuarea plăţii, nici prin cap nu-i trecuse că nu avea destui bani în cont. Nu îşi verificase niciodată soldul. Toată viaţa ei banii îi fuseseră pur şi simplu… puşi la dispoziţie. Cum să le spună ce a făcut? Că s-a jucat, prosteşte, cu sufletul lui Lilly?

Monsieur Gunter ocoli biroul, apropiindu-se de ea, apoi adună banii de pe masă şi îi puse la loc în gentuţă.

— Vom găsi noi o soluţie zilele următoare, mademoiselle Girard. Am să păstrez cecurile la dosar şi nu am să le returnez beneficiarilor până ce nu vom sta din nou de vorbă. Haideţi să stabilim o întrevedere pe săptămâna viitoare.

Bunătatea din vocea lui o umplu de recunoştinţă – şi îi ghilotină orgoliul.

— E bine aşa, mademoiselle? întrebă el în şoaptă.

— *Oui*, răspunse ea încuviinţând din cap. Generozitatea dumneavoastră este… mişcătoare.

Cu lacrimile prelingându-i-se pe obraz, Véronique porni spre uşă. Îi răsări în minte chipul doamnei Marchand, apoi numele ei trecut drept expeditor pe telegrama trimisă de la banca pariziană, în cele din urmă, tot bătrâna cârcotaşă avusese ultimul cuvânt.

— Înainte să plecaţi, mademoiselle, aş mai avea o întrebare, adăugă cu blândeţe monsieur Gunter.

Véronique se opri, cu mâna pe mânerul uşii.

— Acţionarii băncii vor dori să ştie dacă aveţi vreo proprietate de valoare pe teritoriul acestei ţări. Deţineţi vreun teren, vreo casă… sau orice alt bun de valoare? V-aş putea ajuta să-l vindeţi ca să vă acoperiţi datoriile.

Véronique se gândi la singurul cămin pe care îl avusese vreodată – casa în care trăise alături de deputatul Marchand, de Cristophe şi de *maman*… şi clătină încet din cap.

— N-am nicio casă. Şi nu deţin niciun bun de valoare durabilă. Nici aici, nici în Franţa.

Auzindu-se rostind acele cuvinte, frica puse şi mai abitir stăpânire pe ea. Se sforţă să îşi păstreze cumpătul.

Bancherul dădu încet din cap şi îşi pironi biroul.

Răsucind mânerul, Véronique îşi aduse brusc aminte.

— Mă scuzaţi, monsieur, dar m-am înşelat. Am o căruţă.

Capitolul 39

Jack bătu pentru a doua oară la uşa lui Véronique.

Niciun răspuns.

Bătu din nou, de astă dată mai tare. Sosise în oraş de dimineaţă şi acum era deja trecut de ora la care stabiliseră să se întâlnească. Or lui Véronique nu-i stătea în fire să întârzie. Pe lista ei de „reguli”, punctualitatea era aproape la fel de importantă ca aspectul impecabil al ţinutei şi al coafurii.

Coborî în holul hotelului şi aşteptă până ce Lilly isprăvi de vorbit cu un alt client.

— Ai văzut-o azi pe Véronique? Nu-i în camera ei şi azi aranjaserăm să-i facem o vizită lui miss Maudie.

Lilly aruncă o privire spre scară.

— N-am mai văzut-o de… vineri seară când aţi luat

împreună cina în sala de mese. Ce-i drept, n-am stat la recepţie în ultimele zile. Dar sâmbătă am primit un bileţel de la ea.

— Nu vreau să fiu indiscret, Lilly, dar… cum suna bileţelul? Părea s-o supere ceva?

— Nu. Îmi dădea doar de ştire că n-o să vină duminică la biserică, fiindcă este obosită şi are ceva de rezolvat. Dar îi fac curăţenie în odaie, domnule Brennan, şi ştiu că a fost aici. Poate că a fost pur şi simplu ocupată; fata făcu ochii rotunzi. V-a spus vestea cea mare? Părinţii mei s-au învoit, în cele din urmă, să mă operez!

Jack zâmbi cu jumătate de inimă. Véronique îi povestise ulterior discuţiei avută cu Carisonii despre oferta pe care le-o făcuse. Ideea nu îi surâsese prea mult lui Jack nici atunci şi nu îi surâdea nici acum. Şi nu se sfiise să i-o spună lui Véronique. Dar dacă soţii Carlson considerau că aşa este cel mai bine…

— Da, Lilly, mi-a spus. Felicitări. Pe când e programată operaţia?

— Abia în octombrie. Încă mai avem de stabilit o mulţime de amănunte cu doctorul din Boston, dar eu… sunt încântată.

— Bravo, Lilly; privind-o, fata i se păru mai degrabă îngrijorată decât fericită. Mă bucur pentru tine. Ascultă, înainte să plec, ai fi bună să verifici dacă Véronique nu mi-a lăsat cumva un bileţel? Poate că l-a lăsat la domnul sau la doamna Baird înainte să soseşti tu.

Lilly răsfoi hârtiile de pe tejghea şi verifică rafturile de dedesubt.

— Nu, n-a lăsat niciun bileţel. Dar când se întoarce am să-i spun că aţi căutat-o; se aplecă spre el, mişcând poznaş din sprâncene. Ştie de…?

Jack zâmbi.

— Nu… nu cred că ştie. Voiam să-i fac o surpriză.

— O, sunt sigură că are să fie o surpriză tare plăcută! Abia aştept să-i văd reacţia.

Şi eu la fel, îşi spuse Jack oftând. Dar, dacă nu dădea de Véronique, singurul surprins pe ziua de azi avea să fie… el.

— Îţi mulţumesc, Lilly.

Ieşi pe veranda din faţa hotelului şi îşi plimbă privirea peste chipurile trecătorilor, întrebându-se, nedumerit, unde s-ar putea afla Véronique.

Nu că ar fi trebuit să-i raporteze fiecare pas pe care îl făcea, dar azi aveau planificată o întâlnire. Şi-apoi, se obişnuise să fie cu ea – din zori şi până-n noapte. Când erau în oraş, el abia aştepta următoarea lor călătorie. Iar, când călătoreau împreună, îl cuprindea o mulţumire cum nu mai simţise de ani de zile şi privea spre viitor cu un entuziasm pe care nu mai sperase să îl simtă vreodată.

Încă nu îi spusese de pământ. Véronique ştia de oferta făcută de el, dar, după seara în care îi citise scrisoarea maică-sii, Jack pur şi simplu nu găsise momentul potrivit pentru a-i da vestea. De ce trebuia să aştepte momentul potrivit? în fond, era vorba de un simplu teren. Ba nu, era vorba de mult mai mult. De ceva la care nădăjduia că se gândise şi ea.

Fără tragere de inimă, se întoarse la căruţă şi se sui pe banchetă. Îi trebuise aproape o lună întreagă să pună la punct toate detaliile pentru seara asta. Şi ieri – deşi lui Véronique îi dăduse dinadins de înţeles că se va întoarce în Willow Springs abia după miezul nopţii – lucrase de după-amiază până-n noapte la Casaroja ca să se încredinţeze că totul era pregătit.

Scrută albastrul senin al cerului; bine măcar că vremea era de partea lui. Oftă, mai mult îngrijorat decât ofticat şi, în cele din urmă, plesni din hăţuri. Miss Maudie îi va fi aşteptând deja. Dar, înainte de toate, trebuia să facă

o scurtă oprire la brutăria doamnei Rawlings, să ridice o comandă specială făcută de miss Maudelaine Mahoney.

Véronique se opri la marginea cimitirului, bucuroasă că nu mai era nimeni prin preajmă. Simţea nevoia să îşi primenească sufletul. Cum de nu se gândise până acum să vină aici?

Poteca umbrită dintre morminte era presărată cu rămurele uscate ce îi pârâiau sub ghete. Copacii de pe margine murmurau o cântare pe care, auzind-o de atâtea ori intonată de arborii din munţii acestui teritoriu, Véronique ajunsese s-o îndrăgească. Unele locuri de veci aveau pietre funerare cu nume, date şi epitafuri iubitoare, altele aveau doar o cruce de lemn pe care era gravat adânc numele răposatului.

Deşi mormintele de aici nu se comparau nici pe departe cu extravagantele sepulcre din mult iubitul ei Cimetière de Montmartre, în jur domnea aceeaşi linişte, a sfârşitului – dar şi a aşteptării.

Şi tocmai acest duh binecuvântat al aşteptării – al speranţei – o atrăsese mereu în astfel de locuri şi o atrăgea şi acum. În ultimele zile i se dezvăluise un adevăr, unul care îi marcase viaţa, ca un fir roşu, de când se ştia.

După moarte vine viaţă. Moartea nu este un sfârşit, ci un început.

Atrasă de şopotul apei, străbătu pe marginea cimitirului scurta distanţă până la Fountain Creek.

Gândindu-se la cele întâmplate la magazinul universal, apoi la discuţia avută la bancă cu monsieur Gunter şi la ce o aştepta când le va spune soţilor Carlson că nu are banii necesari pentru operaţie, mai că-i veni să intre în pământ.

Se ascundea de trei zile încoace, iar asta nu schimbase nimic. Ştia ce trebuie să facă. Aşa îi dictau conştiinţa şi simţul onoarei.

Vorbise cu madame Dunston de la croitoria de damă şi încă se mai minuna cum spiritul iertător al femeii avusese un efect pe cât de devastator asupra orgoliului ei, pe atât de tămăduitor pentru suflet. Véronique se oferise să lucreze la atelier în schimbul banilor datoraţi, iar madame Dunston acceptase cu neaşteptat entuziasm. Şi ceilalţi comercianţi din oraş se arătaseră înţelegători. Mai puţin madame Hochstetler – căreia îi era încă datoare cu o vizită – şi soţii Carlson, pe care nu avusese încă tăria să îi privească în ochi.

Îşi privi mâinile. Unghiile îi erau crăpate şi inegale. Zgârieturile şi vânătăile suferite când cărase pietre împreună cu Jack în noaptea furtunii se vindecaseră de mult, dar mâinile nu îi mai aduceau defel cu cele ale unei doamne. Jack îi luase o dată peste picior mania pentru respectarea etichetei, sugerând că era prea preocupată de aparenţe şi de ceea ce credea lumea despre ea.

Îi venea greu s-o admită, dar… Jack avusese dreptate.

Abia când a fost nevoită să se despartă de familia Marchand – de siguranţa garantată de influenţa şi statutul ei financiar – a aruncat, în sfârşit, o privire sinceră asupra ei, ca fiinţă independentă şi de sine stătătoare.

Şi nu i-a plăcut ce a văzut.

Se înfioră la gândul că Jack ar putea s-o considere răzgâiată sau cu nasul pe sus. Dar ce o durea cel mai tare era că Jack ar avea dreptate să nutrească astfel de gânduri.

Ajungând la un vad, unde pământul cobora lin să sărute apa, îngenunche şi îşi afundă mâinile în pârâul bolborositor.

Maman…

Drept răspuns, auzi un susur de voce. Un glas pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie, chiar dacă îi lipsea

întrucâtva dulceaţa de odinioară. „*Maturitatea poate fi adesea măsurată prin felul în care reacţionăm în faţa reuşitei. Dar* adevărata *ei măsură, Véronique, este dată de felul în care reacţionăm în faţa eşecului*”. În lumina a ceea ce ştia acum, cuvintele mamei sale sunau parcă mai adevărat ca niciodată. Oare pe Arianne Girard o mustrase vreodată cugetul din pricina eşecurilor ei, a lipsei sale de tărie, cum se exprimase ea, în repetatele rânduri când îşi sfătuise astfel fiica?

Amintindu-şi ziua când se adăpostise în peşteră, Véronique ştiu că atunci Dumnezeu îi ascultase ruga de a reauzi glasul mamei sale. Şi pentru asta era recunoscătoare.

Îşi vârî iar mâna în pârâu şi luă apă în căuşul palmei. Trasă în minte drumul străbătut de Fountain Creek în jos pe munte – îi cunoştea deja mare parte dintre meandre şi era sigură că apele lui curgeau pe lângă multe dintre aşezările miniere pe care le vizitase.

Şi poate şi pe lângă colonia prin care trecuse cândva tatăl ei.

Papa…

Deşi nu vizitase încă toate coloniile trecute pe hartă, o voce lăuntrică îi şoptea că ajunsese la capătul căutărilor. Îl implorase în repetate rânduri pe Dumnezeu să îi îndeplinească dorinţa. Şi El i-o îndeplinise.

Doar că altfel decât se aşteptase ea.

Venise în Willow Springs cu speranţa de a-şi găsi tatăl şi de a-l descoperi că om. În schimb, descoperise cum era *ea* cu adevărat.

Sau, mai bine zis, cum *nu* era.

Trase adânc aer în piept şi expiră încet. Brusc, ceva îi atrase privirea. La nici doi metri de ea, ascunsă sub buruieni şi iarbă sălbatică, stătea înclinată o cruce mică de lemn – două scânduri legate cu o sfoară.

Véronique se apropie şi începu să smulgă buruienile de pe mormânt. Unele ieşeau uşor, altele, cu rădăcinile înfipte adânc în pământ, mai greu.

După ce îndepărtă o parte din bălării, Véronique observă în jurul mormântului un contur abia desluşit de pietre. Pietrele fuseseră înfipte în pământ în forma unui oval, cu circumferinţa de doar 60 de centimetri. Véronique începu să cureţe ţărâna de pe pietre, cu gândul la locul în care se afla mormântul mamei sale, într-un alt capăt de lume – dar, mai ales, la locul în care se afla mama ei acum.

Îndreptă crucea – nu fără oarecare efort, căci era înfiptă mai adânc decât şi-ar fi închipuit în solul întărit. Pe cruce nu era trecut niciun nume, nicio dată – dar dimensiunea mormântului o făcea să creadă că acesta aparţinea unui *petit enfant*.

Se ridică în picioare şi, ştergându-şi mâinile, murmură:

— „Nu fi semeaţă, moarte, chiar dacă prin lume se spune c-ai fi temută şi de neînvins… Căci… nu… eşti”. Recita poemul cu mai mult sentiment, cu mai multă siguranţă de sine decât o făcuse vreodată. „Aceia pe care tu crezi că îi nimiceşti…”

— „… Nu mor, sărmano. Şi nici pe mine nu mă poţi răpune”.

Auzind vocea lui Jack în spatele ei, simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Nu ştia dacă aflase ce i se întâmplase, dar ştiind cât de repede circulă zvonurile în restrânsă comunitate din Willow Springs, nu îndrăzni să ridice privirea spre el.

— Eşti bună să reciţi mai departe? o rugă el, apropiindu-se.

Auzind tandreţea din glasul lui, Véronique închise ochii.

— *Non*… aş prefera să te ascult pe tine.

Jack se opri alături şi Véronique îl ascultă recitând restul sonetului. Rostite de timbrul lui adânc, cuvintele căpătau parcă un nou înţeles şi gândurile lui Véronique zburară la ceva ce îi spusese el odată. Aşteptă să termine.

— „Trecuţi de somnul morţii, în veci noi vom trăi”. Jack se opri şi o luă de mână. „Şi nu va mai fi moarte; Moarte, tu vei muri”.

Véronique îşi coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

— Când ne-am cunoscut, te-am întrebat dacă ai pierdut vreodată pe cineva drag. Atunci nu mi-ai răspuns. Dar cred că mi-ai răspuns acum. Pe cine ai pierdut?

Jack îşi încleştă maxilarul şi îşi strânse mâna pe a ei.

— Pe soţia şi pe fiul meu.

Capitolul 40

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, parcă tot mai grele cu fiecare secundă cu care se prelungea tăcerea lui Véronique. Cu câteva clipe în urmă, trecând pe lângă biserică în drum spre Casaroja, zărise o femeie în cimitir. La început nu o recunoscuse. Totuşi, ceva îl făcuse să încetinească. Şi, văzând hotărârea şi eleganţa cu care se mişca femeia, felul în care îşi îndepărtează părul de pe faţă, ştiu că este ea.

Acesta era ultimul loc în care s-ar fi aşteptat s-o găsească, îşi plimbă privirea peste mormântul de la picioarele lor şi peste grămada proaspătă de buruieni de alături. Ea trebuie să fi fost cea care le-a smuls. De ce o făcuse, nu era sigur. Dar bănuia că avea de-a face cu mama sau poate cu tatăl ei.

Véronique nu era gătită cu una dintre toaletele ei elegante, ci purta o rochie simplă, ţesută în casă. După conversaţia avută adineauri la brutărie cu doamna Rawlings, Jack înţelegea de ce.

Imaginându-şi scena care avusese loc sâmbătă

dimineaţa în prăvălia ticsită de muşterii şi ştiind cât de mult trebuie s-o fi afectat pe Véronique, după discuţia cu doamna Rawlings, mai că-i venise să se ducă întins la magazinul universal şi s-o strângă de gât pe cârcotaşa aia de madame Hochstetler. Femeia avea, fără doar şi poate, motive să fie nemulţumită, dar felul în care alesese să abordeze situaţia fusese răuvoitor şi injust.

Şi, după toate aparenţele, o rănise pe Véronique până în adâncul sufletului.

De şi-ar ridica privirea spre el…

Întrebându-se cum să înceapă şi cum să-i spună că ştie, Jack deschise gura – dar aproape imediat şi-o închise la loc, când ea îi duse mâna la buze.

Véronique îi sărută mâna – o dată, de două ori – apoi îşi apăsă obrazul umed în palma lui bătătorită.

Emoţii îngropate adânc în sufletul lui ţâşniră la suprafaţă, iar Jack se căzni să le ţină în frâu. Gestul ei îl mişcase mai mult decât ar fi putut-o face o mie de cuvinte.

După o clipă, Véronique îi lăsă mâna jos, continuând să i-o strângă într-a ei.

— Când s-a întâmplat?…

— Acum cincisprezece ani; preţ de câteva clipe doar gâlgâitul pârâului din spatele lor umplu tăcerea. Într-o altă viaţă, şopti el în cele din urmă. Am fost nu o dată pe punctul de a-ţi spune, dar… parcă nu era niciodată momentul potrivit.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre ei. Dacă eşti dispus să îmi povesteşti…

Grija ei îi umplu sufletul de căldură. Chiar şi acum, după toate câte îndurase, Véronique se gândea la simţămintele lui.

— Chiar vreau să-ţi povestesc, Véronique.

Îi şterse lacrimile de pe obraji, mai sigur ca niciodată că surpriza din seara aceasta o va bine dispune – asta dacă

ajungeau odată la Casaroja.

— Dar ce-ar fi să ne continuăm discuţia în căruţă?

Era o turnură cam bruscă în conversaţia lor, dar n-avea încotro.

— Nu uita că miss Maudie ne aşteaptă, iar eu am o livrare de făcut.

— Nu te dezici niciodată, monsieur Brennan, replică Véronique, schiţând un zâmbet. Chiar trebuie să călătorim împreună clipă de clipă?

Tonul îi era glumeţ, dar pe chip i se citea tristeţea.

— Nu chiar clipă de clipă. Dar cu miss Maudie nu-i de glumit când îşi aşteaptă proviziile. Şi-apoi, ştiu că abia aşteaptă să te vadă.

Văzând că Véronique încuviinţează din cap, o luă de mijloc şi porniră spre căruţă.

În drum spre Casaroja, îi povesti despre Mary şi Aaron, despre viaţa lor de familie, despre ziua accidentului şi despre felul în care îşi trăise el viaţa de atunci.

— Aşa că am petrecut următorii treisprezece ani călăuzindu-i pe alţii spre vest. Încercând să îmi văd de viaţă şi învăţând să accept ceea ce s-a întâmplat.

Véronique rămase mult timp tăcută.

— Jack, cum de ştii pe de rost versuri de John Donne? îl întrebă ea într-un târziu.

Jack zâmbi şi îşi coborî preţ de o clipă privirea.

— Datorită lui Mary. După ce a murit, am găsit în cufărul ei o carte de sonete. Acesta era subliniat în mai multe locuri, de mai multe ori. Şi bag seamă că mi-a mers la inimă cu timpul.

— Şi eu port sonetul acesta întipărit în inimă. A fost preferatul mamei. I l-am citit de nenumărate ori; oftă uşor. Dar abia acum încep să îl înţeleg cu adevărat.

— Şi mie mi-a trebuit ceva vreme să-i pricep tâlcul.

— Uneori… durează o viaţă întreagă, *nori*?

Auzind durerea încă vie din glasul ei, Jack îi strânse mâna pe banchetă, amintindu-şi ziua în care îi spusese el cuvintele acestea. Îşi împleti încet degetele cu ale ei, simţindu-se privilegiat.

Un vânt călduţ îndoi tulpinile aurii-cenuşii ale ierbii de prerie ce creştea de o parte şi de alta a drumului. Jack începu să numere stâlpii gardului, rugându-se pentru Véronique. Când ajunse la douăzeci şi doi, ea rupse tăcerea.

— Jack, trebuie să îţi spun ceva.

El încetini, dar ea scutură din cap.

— *Non*, prefer să nu opreşti căruţa.

Jack bănui că, de fapt, Véronique nu voia să se uite la ea – ceea ce *el* prefera să facă ori de câte ori se ivea prilejul – dar, înţelegându-i rugămintea, plesni uşor din hăţuri.

— Vernie, înainte să începi, trebuie să-ţi spun că ştiu ce s-a întâmplat sâmbătă la magazinul universal.

Văzând întrebarea ce se ivi în ochii ei, se grăbi să adauge:

— Mi-a spus doamna Rawlings puţin mai devreme, când am trecut pe la brutărie să iau… ceva de-ale gurii. Singura mea întrebare este… de ce n-ai venit în dimineaţa asta să-mi spui?

Véronique se uită la el de parcă întrebarea ar fi fost absurdă.

— Din acelaşi motiv pentru care nici tu n-ai fost încântat să afli că am auzit discuţia aceea neplăcută pe care ai purtat-o cu monsieur Hochstetler. E atât de greu de înţeles?

Răspunsul ei fără ocolişuri – dar rostit fără pic de sarcasm – îl făcu să roşească. Sinceritatea era un lucru la fel de firesc ca respiratul pentru Véronique. Jack nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— *Touché*.

Véronique schiţă un zâmbet când auzi cuvântul francez, apoi îşi retrase uşurel mâna.

— Discuţia pe care am avut-o sâmbătă cu doamna Hochstetler a fost, într-adevăr, neplăcută. Dar mai dureros a fost ceea ce s-a întâmplat după aceea.

Copleşit subit de nevoia de a o ocroti, Jack hotărî totuşi să păstreze tăcerea. În mod evident, doamna Rawlings nu avusese cunoştinţă de această parte a poveştii.

— De la magazinul universal m-am dus la bancă, să vorbesc cu monsieur Gunter. Acolo am aflat că mi-am depăşit cu mult soldul şi că nu voi mai primi niciun ban din Franţa; Véronique lăsă capul în jos şi oftă din rărunchi. Dar cea mai groaznică veste este că… monsieur Marchand, fostul meu patron, a murit. Nu cunosc amănuntele, dar sunt sigură sau… mă rog, sper ca în cele din urmă să primesc o scrisoare de la Cristophe.

Véronique continuă cu privirea aţintită în gol, rostirea fiecărui cuvânt părând să necesite un efort supraomenesc. Glasul ei stins îi aminti cât de pierdut se simţise el după moartea lui Mary şi a lui Aaron – ca un naufragiat plutind în voia valurilor, fără speranţa de a mai găsi vreodată o ancoră.

Puse rapid iţele cap la cap. Din conversaţia avută anterior cu Lilly, deduse că Véronique încă nu le spusese soţilor Carlson de schimbarea statutului ei financiar. Ceea ce precis c-o apăsa amarnic.

Cotitura spre Casaroja li se ivi în faţă mai devreme decât preconizase el şi Jack trase de hăţuri, îndemnând caii să încetinească.

— Am vrut să îi dau lui monsieur Gunter banii care îmi mai rămăseseră, dar n-a vrut să-i primească; Véronique râse amar.

Nu erau nici pe departe de ajuns să acopere cecurile pe care le-am scris. Am stabilit să ne întâlnim joia viitoare să discutăm ce e de făcut. După cum m-a sfătuit monsieur Gunter, am stat de vorbă cu toţi comercianţii din oraş, în afară de doamna Hochstetler şi… de familia Carlson.

Véronique făcu o pauză, apoi murmură cu vocea sugrumată de remuşcări:

— Nici nu vreau să mă gândesc cât de dezamăgiţi vor fi părinţii lui Lilly.

Jack vru să o consoleze, dar nu-şi găsi cuvintele. În depărtare, mai bine de douăzeci de căruţe erau parcate în jurul conacului şi de-a lungul gardului. Le-o fi observat şi Véronique? aruncă pe furiş o privire spre ea. Nu, Véronique avea privirea fixată în poală.

Jack opri căruţa şi puse frâna.

Véronique ridică privirea.

— Ştiu că asta contează prea puţin acum, Véronique… – se trase mai aproape de ea – dar îmi doresc să-ţi fi fost alături când ai primit vestea. Cu privire la deputatul Marchand şi la bani.

Cu buzele tremurânde, Véronique ridică mâna şi îi atinse obrazul.

— Şi ce-ai fi putut să faci, Jack? L-ai fi împuşcat pe monsieur Gunter aşa cum i-ai ameninţat pe mineri? îşi muşcă buza inferioară, dar nu reuşi să îşi înfrâneze un surâs. Sau poate pe madame Hochstetler, cum aş prefera eu?

Cu privirea fixată pe gura ei, singura care îl împiedică să i-o sărute cu foc fu tocmai imaginea nevestei lui Hochstetler.

— Nu mă ispiti, Véronique.

Ochii ei scânteiară jucăuşi, dar doar preţ de o clipă.

— După toate astea, am avut prilejul să mă cercetez mai îndeaproape, Jack; clătină din cap. Şi nu mi-a plăcut ce

am văzut.

— Aici nu sunt de acord cu tine. Fiindcă mie îmi place grozav de tare ce văd.

Véronique lăsă capul în pământ.

— Am crescut într-o casă de oameni înstăriţi, bucurându-mă de privilegii şi oportunităţi de care nu mulţi semeni de rangul meu au parte. Şi, la un moment dat, am uitat cine sunt şi am început să cred că toată acea avuţie îmi aparţinea. Că o meritam. Ironia sorţii face că… închise ochii şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Toată viaţa am fost o servitoare… şi, totuşi, n-am avut niciodată o inimă de slujitor.

Realizând pentru prima dată acest adevăr, Véronique plecă privirea şi îi scăpă un geamăt uşor, iscat parcă din adâncurile fiinţei. Jack simţi că i se rupe sufletul. Îi cuprinse obrazul în palmă şi aşteptă răbdător ca Véronique să îşi ridice iar privirea spre el. Când într-un sfârşit ea îşi înălţă capul, îi şopti la ureche:

— Asta o fi fost cândva adevărat, Vernie. Dar nu mai este.

Véronique trase repede aer în piept şi schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Când ai să încetezi să îmi spui aşa?

Buzele i se depărtară şi privi spre gura lui cu o intenţie vădită.

Vrând să risipească tensiunea momentului – ca să nu mai vorbim de cea care pusese stăpânire pe el – Jack se trase uşor mai departe.

— Doar n-ai de gând să dai iar la raţe?

Când întâlni privirea ei, i se uscă gâtlejul.

— *Non*, Jack. Mă întrebam cum ar fi să te sărut din nou.

Jack o privi ca lovit de trăsnet şi înghiţi în sec.

— Z… zău, mademoiselle Girard?

— Zău, monsieur Brennan.

Véronique se trase mai aproape şi, de astă dată, Jack nu încercă s-o îndepărteze. Părea chitită să preia conducerea, aşa că o lăsă. La început, Véronique îşi lipi timid buzele de ale lui, iar când el o încurajă uşor, ea înclină capul, mâinile i se mutară de pe umeri pe ceafa lui şi se cufundară într-un sărut pătimaş.

După o clipă, amintindu-şi unde se aflau, Jack o luă cu blândeţe de umeri – Doamne, cât de dragă îi era! – şi, cu buzele lipite de ale ei, îi şopti cu nespusă tandreţe:

— Véronique.

Ea deschise ochii, dar nu făcu nicio mişcare.

— *Oui*?

Simţindu-i încă gustul pe buze, Jack îi mulţumi lui Dumnezeu că făcuse sexul frumos. Şi mai ales pe această minunată reprezentantă a lui.

Citindu-i parcă gândurile, Véronique se desprinse din îmbrăţişare. Ochii îi erau luminaţi de o sclipire jucăuşă.

— Trebuie să… ne vedem de drum?

Femeia asta chiar îşi amintea fiecare vorbuliţă scoasă de el? Jack clătină din cap, savurându-i zâmbetul. Era de bun augur pentru seara asta.

— Da, mademoiselle. Trebuie să ne vedem de drum.

Capitolul 41

Coborâră din căruţă şi porniră spre casa lui miss Maudie. Când mâinile li se atinseră şi Jack i-o strânse blând pe a sa, Véronique zâmbi în sinea ei, cu gândul la ce se întâmplase adineauri. Jack Brennan era un om mult mai complex decât crezuse la început şi încă mai avea multe lucruri de descoperit despre el.

Încercă să îşi imagineze ce fel de femeie fusese Mary, soţia lui, şi cu care dintre părinţi semănase mai tare micul Aaron. Sau poate că moştenise câte ceva de la fiecare? Faptul că Jack avusese cândva o familie nu diminua

nicidecum sentimentele pe care le nutrea pentru el. Ba dimpotrivă. Acum că ştia prin ce încercare grea trecuse, rămânând cu toate acestea un om bun şi statornic în credinţa sa, îl admira şi mai mult.

Când cotiră după colţul casei, Véronique încremeni şi făcu ochii cât cepele.

Pe drum încoace auzise murmur de voci şi de râsete şi, judecând după numărul căruţelor, bănuise că avea loc o adunare. Dar la aşa ceva chiar nu se aşteptase! Casaroja era cu totul transformată!

De crengile copacilor erau agăţate stele roşii, albe şi albastre decupate din hârtie lucioasă şi steguleţe în aceeaşi combinaţie de culori împodobeau totul în jur – de la stâlpi, la îngrăditurile ţarcurilor şi sforile pentru rufe. Pe mesele lungi din lemn, acoperite cu feţe de masă de un albastru roial, erau aşezate din loc în loc lumânări ce aşteptau să fie aprinse. Şi câtă lume!

Întreaga populaţie din Willow Springs părea să fie prezentă. Ceea ce mai c-o făcu pe Véronique s-o ia la goană – mai ales când se gândi că trebuie să dea ochii cu Lilly şi cu soţii Carlson şi să le explice ce s-a întâmplat. În comparaţie cu asta, scuzele pe care i le datora doamnei Hochstetler păreau o nimica toată.

Dea Domnul ca pastorul şi soţia lui să găsească puterea de a mă ierta, începu ea să se roage în sinea ei. *Şi ca Lilly să se facă bine*.

Jack îi luă discret mâna.

— Nu-ţi face griji, Vernie. Sunt cu toţii oameni de treabă. Fiecare dintre ei ştie cum e să dai de greu. Dacă vrei, am să-ţi fiu alături când vei vorbi cu Carisonii.

— *Merçi beaucoup*, Jack. Ţi-aş rămâne profund îndatorată; trase adânc aer în piept şi arătă, întrebătoare, în jur. Ce se petrece aici?

— Sărbătorim independenţa ţării noastre. O

sărbătorim an de an, pe…

— 4 iulie. *Oui*, ştiu. Am citit despre sărbătoarea aceasta într-o carte pe care am împrumutat-o de la bibliotecă.

Dar, date fiind evenimentele din ultimele zile, pur şi simplu îi ieşise din minte. Un miros apetisant îi zgândări nările. *Să fie, oare, plăcintă cu mere*?…

— Seamănă cu o mare sărbătoare de-a noastră: ziua căderii Bastiliei.

Jack o privi întrebător.

— Este ziua în care poporul meu celebrează sfârşitul tiraniei în Franţa – aşa cum celebraţi voi eliberarea de Regatul Marii Britanii. Mai ţii minte când ţi-am vorbit de Ludovic al XVI-lea?

— Ala cu casa arătoasă? făcu Jack, zâmbind şugubăţ.

Véronique îi ignoră comentariul, dar nu-şi putu înfrâna un zâmbet.

— Poporul a luat cu asalt Bastilia – o închisoare din Paris – şi ziua aceea a marcat începutul sfârşitului pentru regele Ludovic şi pentru soţia lui; îşi desprinse mâna dintr-a lui şi şi-o trecu de-a curmezişul gâtului, dându-i de înţeles că fuseseră decapitaţi. Aşa că, din acest punct de vedere, francezii şi americanii au istorii asemănătoare, *non*? Ambele naţiuni au luptat pentru libertate.

— *Oui*, mademoiselle, răspunse Jack, după care se înclină adânc. Şi, în numele naţiunii mele, îţi mulţumesc pentru sprijinul pe care ni l-au acordat compatrioţii dumitale în lupta împotriva regelui George.

Véronique făcu o reverenţă.

— Cu mare plăcere, monsieur; îşi îndulci vocea şi adăugă: Naţiunea mea este recunoscătoare pentru alianţa cu naţiunea americană. Adevărul este că o preţuim nespus.

Jack îi zâmbi cu căldură, semn că înţelese tâlcul ascuns al cuvintelor ei, şi îi strecură mâna sub braţul lui.

— Că tot veni vorba de alianţe, tare aş vrea să discutăm despre cum am putea s-o consolidăm pe a noastră, mademoiselle Girard. Dacă eşti dispusă.

O străbătu un fior. *Of, Jack…*

— Abia aştept să începem tratativele, monsieur Brennan.

Jack o mai privi o clipă în ochi, după care îi acoperi mâna cu care îl ţinea de braţ şi o conduse spre mulţime.

Prima persoană pe care o zări Véronique fu madame Dunston. Când li se întâlniră ochii, Véronique se crispă, anticipând reacţia femeii. Când fusese la prăvălie să îi spună că cecul nu avea acoperire, madame Dunston se arătase înţelegătoare… dar de atunci poate că avusese timp să cumpănească mai bine lucrurile.

Madame Dunston îşi croi drum spre ea prin mulţime.

— Mademoiselle Girard, chiar pe dumneata te căutam! Femeia arătă spre bărbatul de lângă ea. Aş vrea să ţi-l prezint pe soţul meu.

În timp ce femeia făcea prezentările, Véronique observă că glasul îi era de o sinceritate nedisimulată şi întru totul lipsit de ostilitate.

Monsieur Dunston avea, la rându-i, o atitudine plină de gentileţe.

— Nevastă-mea mi-a spus că v-aţi învoit s-o ajutaţi la atelier, mademoiselle Girard. Mi-a tot vorbit de talentul dumneavoastră în ceea ce priveşte moda, aşa că mă bucur c-o să lucraţi împreună. Soţia mea nici c-ar putea fi mai încântată.

Véronique se uită la madame Dunston. Expresia femeii era plină de căldură şi de înţelegere. Dacă rolurile ar fi fost inversate, Véronique realiză cu durere că, înainte de evenimentele din ultimele zile, ea nu ar fi reacţionat atât de nobil. Făcu o reverenţă adâncă, gestul cuprinzând în sine mai multă recunoştinţă şi smerenie decât avusese

vreodată.

Se ridică încet.

— Eu îi sunt îndatorată soţiei dumneavoastră, monsieur Dunston. Din mai multe puncte de vedere.

— Mademoiselle Girard!

Véronique nu îl putu dibui în mulţime pe posesorul vocii până nu i-l arătă Jack.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Monsieur Colby!

Se scuză faţă de soţii Dunston şi porni spre el, regretând că regulile bunei cuviinţe o împiedicau să îl strângă în braţe.

Bertram Colby îi înşfăcă mâna şi depuse pe ea o sărutare ţepoasă.

Arăta chipeş cu barba proaspăt aranjată şi faţa toată numai un zâmbet.

— În lunile astea m-am gândit adesea la dumneata, miss. Mă bucur să te găsesc tot aici; o măsură cu privirea din cap până-n picioare. Pare-se că Teritoriul Colorado îţi prieşte.

Jack îşi bătu prietenul pe umăr.

— Mă bucur că te-ai întors la timp pentru petrecere.

— O, n-aş fi lipsit pentru nimic în lume! Cum să ratez reprezentaţia ta? Colby îşi întoarse privirea spre Véronique. Şi ia spune-mi, miss, cum îţi merge?

În timp ce îi răspundea, Véronique îl văzu pe Jack făcându-i semn că se întoarce imediat. Petrecându-l cu privirea, observă câţi îl opreau de-a lungul drumului. Bărbaţii îi scuturau mâna, iar femeile – cele măritate şi cele nemăritate deopotrivă – îi atingeau braţul, mulţumindu-i pentru seara aceasta.

Când ochii îi căzură pe familia Carlson, Véronique simţi că i se pune un nod în stomac. Aceştia îi făcură cu mâna, iar ea le răspunse, ascultând doar cu o ureche

vorbele însufleţite ale lui monsieur Colby.

La un moment dat se auzi un clinchet de clopoţel şi cineva o atinse pe umăr.

— A sosit ora mesei, şopti Jack; Véronique fu uşurată să-l ştie iar lângă ea. Miss Maudie ar dori ca toată lumea să ia loc la mese.

Se duseră tustrei la o masă şi Véronique se aşeză între Jack şi Bertram Colby. Cu un baston şi puţin ajutor din partea lui Thomas Stewartson, miss Maudie se ridică în picioare şi se adresă mulţimii.

— Bine aţi venit la Casaroja, dragi prieteni. Sunt nespus de încântată că aţi putut da curs invitaţiei noastre. Haideţi să vă spun cum se va desfăşura petrecerea din seara aceasta.

— Cine-i femeia aia arătoasă? o întrebă Colby în şoaptă pe Véronique.

Véronique zâmbi.

— Aceea este *miss* Maudelaine Mahoney, răspunse ea, convinsă că detectase un vădit interes în vocea bărbatului. Toată lumea îi spune miss Maudie. Dânsa este stăpână casei. Şi este, într-adevăr, o femeie minunată, monsieur Colby. Mi-ar face mare plăcere să vă fac cunoştinţă pe parcursul serii.

— Iar mie şi mai mare, replică Bertram Colby, fără să îşi ia ochii de la miss Maudie. Ţi-aş rămâne adânc îndatorat.

După o friptură delicioasă, urmată de varii prăjituri franţuzeşti pregătite de Susanna Rawlings la brutărie, bărbaţii dădură mesele la o parte şi se porni muzica.

— Îmi acorzi acest dans, Vernie?

Véronique nu ştia la ce să se aştepte, dar descoperi repede că Jack Brennan era un dansator surprinzător de bun. Melodia se încheie şi începu alta, mai vioaie.

Véronique privi descumpănită în jur, la mişcările

săltăreţe făcute de celelalte perechi.

— Nu cunosc dansul acesta, Jack. Poate că ar fi mai bine să…

Jack zâmbi şi o trase mai aproape.

— Urmează-mă pe mine şi ai să te descurci de minune.

Véronique se împiedică o singură dată – dar Jack o ţinea atât de strâns că nu s-a aflat nicio clipă în pericolul de a cădea. După două minute, ştia deja paşii şi râdea la unison cu toţi ceilalţi.

Din fericire, următoarea melodie fu mai lentă şi putu să îşi tragă sufletul. Jack nu o întrebase dacă vrea să mai danseze, ci îi cuprinse pur şi simplu mijlocul şi o trase spre el.

N-am să uit niciodată momentul acesta, gândi Véronique în timp ce dansau. *Am să ţin minte totul – apăsarea mâinii lui Jack pe spatele meu, degetele noastre împletite, sclipirea lumânărilor, acordurile de vioară, vântul foşnind printre copaci şi gândul că Dumnezeu a avut un plan de la bun început. Chiar dacă nu era planul meu.*

— Îţi mulţumesc, Jack.

El o strânse şi mai tare în braţe, o sărută pe creştet, apoi îi şopti la ureche:

— Am cumpărat pământul.

Véronique făcu un pas înapoi, să-l privească în ochi.

— A, Jack, *c'est magnifique*\ Mă bucur atât de mult pentru tine! Meriţi să fii proprietarul acelui teren.

— Aş vrea să ţi-l arăt.

— Iar eu aş vrea să-l văd… dacă îmi promiţi că nu va fi niciun sconcs prin preajmă.

— Mă tem că asta nu-ţi pot promite, răspunse el râzând.

Auzindu-i râsetul, Véronique se întoarse în timp, la

ziua când îl auzise pentru prima dată şi îl văzuse stând de vorbă în faţa hotelului cu Bertram Colby. Mai că-i venea să uite de etichetă – şi de statut – şi să-l poată strânge în braţe.

O muzicuţă se alătură scripcilor şi Véronique se gândi că nu auzise în viaţa ei un sunet mai melodios, nici măcar la Opera din Paris.

— Când ai să te apuci să construieşti casa de care mi-ai vorbit?

— Am început deja să pregătesc terenul, răspunse Jack, după care adăugă în şoaptă: Mă ajută Larson Jennings. Pământurile noastre se învecinează. O să fim vecini.

— Sunt atât de mândră de tine, Jack! De tine şi de ceea ce faci.

Mândria ce strălucea în ochii ei îl mişcă până în adâncul inimii.

Muzica se opri şi, când începu o altă melodie săltăreaţă, o luă de mână şi o conduse prin mulţimea de privitori până la o masă aşezată lângă uşa de la bucătărie.

De cum îi văzu, Claire Stewartson se şi apucă să umple o cană cu polonicul.

— Ce-aţi zice de nişte cidru rece?

— Doamnă Stewartson, ne-ai citit gândurile, zău aşa, răspunse Jack.

Întinzându-i lui Véronique o cană plină, îl văzu pe Jake Sampson venind înspre ei.

— Seara bună, Sampson. Mă bucur c-ai putut să vii.

Sampson luă cana pe care i-o întinse şi salută doamnele înclinând din cap.

— Mulţam, Brennan. Mi-a trebuit ceva vreme să isprăvesc lucrul la rotărie. Dacă nu găsesc repejor pe unu care să m-ajute, munca asta o să mă bage în mormânt înainte de vreme, ascultă ce zic.

Brennan îşi dădu băutura pe gât.

— Să ştii că n-am uitat ce m-ai rugat, dar încă n-am dat nicăieri de omul potrivit.

Bertram Colby se apropie de ei, cu o expresie arzătoare pe faţă.

— Mă iertaţi, prieteni. Miss Girard… dacă nu te superi… ai putea să mă ajuţi în legătură cu… ceea ce-am discutat la masă?

— *Mais oui*, monsieur Colby, răspunse ea cu un zâmbet poznaş, întinzându-i cana lui Jack. Aş fi onorată. Domnilor, doamnă Stewartson, vă rog să ne scuzaţi.

Jack privi nedumerit cum cei doi se pierd în mulţime. Oare ce puneau la cale? Cererea pentru cidru crescu, aşa că el şi Sampson se dădură la o parte.

— Sampson, vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai pus o vorbă bună la Clayton. Orice i-ai fi spus, a dat rezultate.

Sampson ridică o sprânceană.

— Ai cumpărat pământul?

— Da. Încă nu-mi vine să cred.

Sampson îi scutură viguros mâna.

— M-am apucat deja să defrişez terenul împreună cu un vecin.

În ochii lui Sampson se aprinse o scânteie şi meşterul îi făcu din ochi.

— Vasăzică ai de gând să prinzi rădăcini prin părţile astea? Să-ţi întemeiezi un cămin?

Jack clătină, zâmbind, din cap.

— Toate la timpul lor, prietene.

Îşi trecu privirea peste mulţime şi îi zări pe Véronique şi pe Bertram Colby… stând de vorbă cu miss Maudie. Hm… ce punea Véronique la cale?

— Aşadar, Brennan, să înţeleg că te-apuci în curând de construit?

— Da, până la iarnă aş vrea să ridic măcar vreo două

încăperi. Am făcut deja mai multe schiţe şi am ales locul perfect pentru cabană. E un teren grozav. Cel mai straşnic de prin părţile astea, după mine.

Sampson îşi înălţă cana.

— Traversat cum e, de Fountain Creek, nici nu mă-ndoiesc că este.

— Întocmai. Mă simt privilegiat că l-am dobândit. Îţi mulţumesc încă o dată.

Stai aşa… Nu îi spusese niciodată lui Jake Sampson unde anume se afla terenul pe care voia să-l cumpere. Probabil i-o fi zis Clayton când a luat scrisoarea de recomandare. Totuşi, era intrigat.

— Şi n-ai de ce să-mi mulţumeşti, Brennan. Clayton nici măcar n-a dat pe la mine. Pesemne că ţi-o fi pus Bertram Colby o vorbă bună la el.

Jack rămase cu privirea pironită în cana goală, trăgând când şi când cu ochiul la Sampson în timp ce acesta urmărea mulţimea.

Era cu neputinţă…

Îşi aminti că, atunci când îi vorbise pentru prima dată despre Véronique, Sampson făcuse niscaiva aluzii la anii petrecuţi cândva în căutare de aur, iar când încercase să îl iscodească, acesta îi răspunsese în doi peri. Să fie oare posibil?… Oricât ar fi încercat, nu putea să vadă în Jake Sampson mai mult decât un rotar iscusit şi proprietarul grajdului cu chirie din oraş.

Hotărî să tatoneze terenul.

— Mi-am întâlnit deja un vecin. Mă ajută, după cum ţi-am spus, să curăţ terenul. Poate că-l cunoşti. Cunoşti familiile de prin părţile alea?

Sampson continuă să urmărească perechile de dansatori.

— Te-am întrebat dacă-l cunoşti, Sampson.

— Am auzit ce m-ai întrebat, fiule.

Sampson dădu cidrul pe gât şi îşi şterse gura cu mâneca, apoi se întoarse spre el, cu o expresie părintească în ochi.

Jack îi susţinu privirea.

— Dumneata mi-ai vândut acel pământ… nu-i aşa, domnule Sampson? murmură el. Dumneata eşti proprietarul de care mi-a vorbit Clayton.

Sampson ridică din sprâncene într-un mod aproape convingător.

— Despre ce, Doamne iartă-mă, vorbeşti?

— Nu ţi-am spus niciodată unde se află pământul meu, Sampson. Şi, cu toate astea, dumneata ştiai de Fountain Creek.

Rotarul îşi întoarse, pufnind, privirea.

— Cu părere de rău, domnule Brennan, te anunţ că Fountain Creek traversează jumătate din ţinut. Şi cum ai spus cu gura ta că pământul tău este cel mai straşnic de pe-aici – strânse din umeri – ce altceva era să cred?

Nu era adevărat. Intuiţia îi spunea că Sampson ascunde ceva.

— Îţi dau cuvântul meu că n-am să spun nimănui; coborî glasul. Nu vreau decât să-i mulţumesc persoanei care mi-a vândut terenul, atâta tot. Visez de ani de zile să am un pământ ca acesta. Nu-ţi cer să-mi spui de ce ai făcut-o şi nici de ce nu vrei să se afle.

Sampson continuă să privească tăcut mulţimea.

Jack o zări pe miss Maudie făcându-i semn din cealaltă parte. Vru să îi mai pună o întrebare lui Sampson, dar se abţinu. Omul trebuie să fi avut motive întemeiate să îşi păstreze anonimatul, altfel nu ar fi depus atâtea strădanii să îşi acopere urmele. Întâi faţă de soţii Jennings când aceştia şi-au răscumpărat pământul cu câţiva ani în urmă, cum îi povestise Larson, şi acum faţă de el. Iar, *dacă* Sampson era, într-adevăr, proprietarul care îi vându-se

terenul, Jack îşi atinsese deja scopul mulţumindu-i.

— Ascultă, Sampson, spuse el blajin, regretând că deschisese subiectul, ca să ne înţelegem: n-am să mai pomenesc o vorbă despre asta nici dumitale şi nici altora. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Spunând acestea, dădu să plece.

— Ţii minte, Brennan, ce ţi-am spus despre împăcarea cu soarta?

Neaşteptata întrebare îl făcu să se răsucească. Îşi alese cu grijă cuvintele.

— Da. Ai spus că e greu să înveţi a te mulţumi cu ce ţi-a dat Dumnezeu. Dar că, să nu înveţi… e uneori şi mai greu.

Dincolo de barbă, buzele lui Sampson schiţară un surâs.

— Avuţia poate schimba un om. Şi pe cei din jurul lui – în rău. Devine din ce în ce mai greu să deosebeşti prietenii adevăraţi de cei falşi; Sampson îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi îşi întoarse privirea spre el. A învăţa să mă mulţumesc cu ce mi-a dat Dumnezeu a fost o lecţie pentru care am plătit scump, Brennan, iar ceea ce am câştigat nu face cât ceea ce am pierdut.

Sampson se posomorî la faţă. Jack nu ştia la ce fel de pierdere se referea acesta, dar durerea lăsată de pierdere în sufletul lui era evidentă.

Meşterul îşi drese glasul.

— Dar Cel de Sus are puterea să prefacă tot răul în bine. Şi fiecare dintre noi va trebui să dea socoteală pentru ceea ce a făcut cu viaţa lui.

Jack încuviinţă din cap.

— Sunt de acord.

În ochii meşterului se aprinse o scânteie.

— „Când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta”. Cunoşti vorba asta, Brennan?

Jack îl pironi preţ de o clipă pe misteriosul său binefăcător, apoi râse încetişor.

— Da, ştiu versetul.

Miss Maudie îi făcu iar semn, iar el îi făcu cu mâna.

Sampson îl bătu uşor pe spate.

— Prea bine… Iar acum du-te, fiule, şi vezi-ţi de petrecere.

Véronique urmă mulţimea de invitaţi în jos pe costişă. Cărarea spre păşune era scăldată în lumina caldă a felinarelor. Îl căută cu privirea pe Jack. Ultima dată îl văzuse stând de vorbă cu miss Maudie.

În mod straniu, nu era stânjenită să meargă singură printre ceilalţi. Poate că la asta contribuia şi mantia ocrotitoare a întunericului. Totuşi, deşi văzuse mai mulţi comercianţi cărora le datora bani, în seara aceasta simţea că se află printre prieteni – cu atât mai mult cu cât doamna Hochstetler absenta de la petrecere.

Pe iarbă erau întinse mai multe pături, formând un cerc uriaş a cărui circumferinţă era mărginită de torţe înalte de aproape doi metri ce scăldau imaşul într-o lumină aurie.

Véronique se aşeză pe o pătură, îşi întinse picioarele şi îşi aranjă fusta. Soarele, acum ascuns în spatele munţilor, lăsase în urmă o dâră roşiatică, ce răzbea prin despicătura celui mai înalt masiv. Puzderia de stele aruncate de Dumnezeu pe cer la facerea lumii străluceau parcă mai puternic ca niciodată.

Auzind pe cineva râzând în spatele ei, Véronique privi peste umăr. Bertram Colby cobora spre păşune, purtând-o în braţe pe… miss Maudie! Şi veneau spre ea!

Monsieur Colby o aşeză cu grijă pe miss Maudie lângă ea, pe pătură.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Colby, spuse stăpâna casei, netezindu-şi rochia. A fost din cale

afară de amabil din partea dumitale să mă aduci pe braţe. Nici nu ştii cât mă bucur că n-a trebuit să folosesc afurisitu ăla de căruţ la care m-a condamnat doctorul Hadley.

Colby îşi scoase pălăria.

— A fost o plăcere, stimată doamnă. Şi, având în vedere că v-aţi pierdut bastonul, aş fi încântat să vă port pe braţe şi înapoi.

Miss Maudie îşi ridică privirea spre el cu o încântare de copiliţă.

— Fii cu băgare de seamă, domnule Colby, că dacă mă mai răsfeţi mult s-ar putea să cred c-am murit şi am ajuns în rai.

— Ei bine, stimată doamnă, se vede treaba că v-am luat-o înainte: eu simt că mă aflu deja acolo.

Zâmbind ştrengăreşte, monsieur Colby îşi duse mâna la pălărie şi se îndepărtă.

Véronique îl urmări cu ochii mari de uimire pe bătrânul pezevenghi, apoi chicoti când văzu zâmbetul poznaş al lui miss Maudie.

— N-am cuvinte să-ţi mulţumesc, Véronique, că mi-ai făcut cunoştinţă cu bărbatul ăsta fermecător! îi şopti ea la ureche. Deşi sunt puţintel supărată pe dumneata când mă gândesc că aţi călătorit împreună tot drumul din New York City până aici şi-n tot acest răstimp nu mi-ai suflat o vorbă despre el.

Véronique pufni în râs.

— Nu ştiu dacă asta o să mă ajute să vă reintru în graţii… dar să ştiţi că monsieur Colby m-a rugat să vă fac cunoştinţă de îndată ce v-aţi ridicat să ţineţi cuvântarea de bun venit, ridică o sprânceană. V-a plăcut de la prima vedere.

Miss Maudie o bătu uşor pe braţ.

— În acest caz, ţi-am iertat totul, scumpa mea. Şi nu mai spune la nimeni, dar să ştii că mi-am ascuns bastonul

sub boscheţii de lângă bucătărie.

Clinchetul unui clopoţel le atrase atenţia şi Véronique îl văzu pe Jack ieşind în faţa adunării, cu o torţă în mână. O străbătu iar un fior de mândrie. Se îndreptă binişor din spate, întrebându-se ce avea să facă Jack.

— Doamnelor şi domnilor…

Tonul lui ceremonios o făcu să zâmbească.

— În numele lui miss Maudie, vă urez din nou bun venit la Casaroja şi aş dori să vă adresez câteva cuvinte înainte de a ne relua petrecerea.

Se uita în direcţia ei. Oare ştia unde era aşezată?

— Este prima dată când această petrecere este găzduită la Casaroja. O organizez de treisprezece ani încoace şi nu aveam de gând să renunţ la tradiţie nici anul acesta. Ţin să le mulţumesc celor care m-au ajutat s-o pun la cale: lui Jake Sampson, lui Patrick şi Bobby Carlson, lui Bertram Colby şi lui Callum Roberts.

Auzind numele lui Callum Roberts, Véronique îşi întinse gâtul, căutând în mulţime chipul cerşetorului pe care îl întâlnise în oraş. Şi îl dibui numaidecât, împărţind o pătură cu soţii Dunston, la mică distanţă de ea.

— După cum a spus adineauri miss Maudie, azi naţiunea noastră împlineşte 95 de ani şi…

Mulţimea izbucni în aplauze şi urale. Véronique se trezi aplaudând înflăcărată laolaltă cu ceilalţi.

După ce se făcu linişte, Jack continuă.

— Pe parcursul festivităţilor din seara aceasta nădăjduiesc să îşi rezerve fiecare dintre noi o clipă pentru a-şi aminti de eroi ai naţiunii noastre precum Carter Braxton din Virginia şi Richard Stockton din Princeton, New Jersey. Braxton a fost un plantator şi armator bogat, ale cărui nave au fost atacate şi distruse de flota britanică în timpul războiului pentru independenţă. Braxton şi-a vândut casa şi toate proprietăţile ca să finanţeze forţele

americane… şi a murit sărac lipit pământului.

Înainte de a fi capturat de britanici, Richard Stockton a izbutit să îşi pună familia la adăpost. Dar a fost ţinut prizonier ani în şir, separat de soţie şi de copii, şi şi-a pierdut toată averea în timpul invaziei britanice.

Mulţimea îl asculta vrăjită, unită parcă printr-un fir nevăzut, identificându-se cu cele auzite. *Care dintre cei adunaţi azi aici se înrudesc*, *oare*, *cu messieurs Braxton şi Stockton*? se întrebă Véronique.

Toţi îl ascultau pe Jack cu neabătută atenţie. Nu erau nici obligaţi, nici siliţi s-o facă, şi totuşi îi sorbeau avid fiecare cuvânt.

— Oamenii aceştia s-au numărat printre cei 56 de semnatari ai Declaraţiei noastre de independenţă. Nu au fost o gloată de agitatori neciopliţi, ci oameni educaţi, cu stare. Cu toţii aveau siguranţa zilei de mâine, dar ţineau la libertatea lor şi, chiar mai mult, la a noastră.

Véronique şi-l imaginã, fără efort, pe Jack Brennan călăuzind caravane spre vest. Precis că toate acele familii îl urmaseră fără frică. Pentru că Jack Brennan avea ceva ce insufla încredere, ce te făcea să vrei să-l urmezi – şi ce o făcea pe ea recunoscătoare să îl aibă alături.

Când miss Maudie se întinse şi o luă de mână, realiză că Jack începuse rugăciunea. Îşi coborî capul.

— Tată, fă-ne să preţuim mai mult ceea ce ne-ai dăruit în ţara aceasta şi jertfa celor care şi-au vărsat sângele pentru noi. Dă tărie guvernului american şi păstrează-ne statornici în credinţa strămoşilor noştri. Ajută-ne să ne vedem vieţile prin ochii veşniciei şi să înţelegem că viaţa aceasta – deşi nepreţuită – nu e decât un abur. Şi Tată… fă să ne asemănăm mai mult cu Cristos. Oricât ne-ar fi de greu.

— Amin, murmură Véronique împreună cu mulţimea.

Când ridică privirea, nu-l mai văzu pe Jack. Torţele

fuseseră stinse.

O bubuitură răsună în noapte şi, instinctiv, îşi înălţă ochii spre bolta cerească.

O jerbă de lumini roşii şi albe explodă pe cerul nopţii. Se auzi o nouă pocnitură şi o dâră albastră ţâşni în sus prin întuneric, se desfăcu precum o floare şi apoi se revărsă încet peste câmp.

— Nu-i aşa că-i minunat? exclamă miss Maudie, alăturându-se ropotului de aplauze.

Fiecare explozie era punctată de murmure şi chiote, urmate de aplauze răsunătoare.

Véronique mai văzuse focuri de artificii, dar acesta i se păru cu totul aparte. Poate fiindcă se afla într-un loc nou, sau fiindcă era sleită de puteri, sau fiindcă nu ştia ce îi rezerva viitorul. Cu fiecare explozie de culoare ce lumina cerul întunecat al nopţii, nodul ce i se urcase în gât devenea tot mai pronunţat.

Dar ceea ce simţea nu era nicidecum tristeţe.

Era mai săracă decât fusese vreodată, viitorul îi era cât se poate de nesigur, se vedea pe sine mai clar ca niciodată, cu toate defectele şi neajunsurile ei – şi cu toate astea, nu simţise nicicând o mulţumire mai adâncă.

— Domnule Brennan!

Jack se întoarse şi îl văzu pe pastorul Carlson venind spre el, cu Lilly în braţe. În spatele lor veneau doamna Carlson şi Bobby. Jack privi repede în jur să vadă dacă Véronique era cumva pe aproape. La scurtă vreme după focul de artificii o văzuse intrând în casă împreună cu miss Maudie. Ştia că vrea să vorbească în seara aceasta cu Carisonii, dar poate că ar fi fost mai bine să aştepte.

Majoritatea invitaţilor plecaseră, iar cei rămaşi erau şi ei pe picior de plecare.

— Felicitări pentru focul de artificii. Ne-a plăcut grozav.

Jack observă oboseala întipărită pe chipul lui Lilly.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el, înclinând din cap. Îmi face plăcere să îl organizez an de an.

Carlson îşi puse fiica jos.

— Eşti bine, scumpa mea?

— Da, tăticule.

Lilly aruncă o privire spre Jack, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Brennan! Pastorul zâmbi, dar zâmbetul îi păli aproape imediat. Ştii cumva unde se află mademoiselle Girard? Trebuie să vorbim cu ea despre… o schimbare de situaţie.

Jack simţi că îl trece un fior de groază. Ştia că amânarea discuţiei nu uşura cu nimic lucrurile, dar faptul că familia Carlson auzise de la alţii de situaţia ei o va face pe Véronique să se simtă şi mai prost.

— Cred că este cu miss Maudie.

Îi conduse înăuntru. Miss Maudie era aşezată în camera de primire, cu piciorul rezemat pe masă. Lângă ea şedea Bertram Colby şi Véronique stătea în picioare alături. Când îi văzu pe Carisoni, Véronique îşi duse mâna la abdomen.

— Miss Girard, începu pastorul Carlson, petrecându-şi braţul pe după umerii fiicei sale, ştiu că este târziu, dar am dori să vă vorbim.

Véronique se făcu albă la faţă şi lui Jack îi fu lesne să-i citească gândurile.

— Desigur, îngăimă Véronique, după care se aplecă şi şopti ceva la urechea lui miss Maudie.

Stăpâna casei o strânse de mână şi încuviinţă din cap.

— Domnule şi doamnă Carlson, Lilly – Véronique arătă spre birou – am putea discuta în privat dacă doriţi.

Jack ştia că o durea. Dar în blânzii ei ochi căprui nu

se citea orgoliul rănit, ci afecţiunea, remuşcarea şi hotărârea.

— Bobby! Bertram Colby se ridică în picioare şi scoase ceva din buzunar. Am la mine colţii unui şarpe cu clopoţei pe care l-am omorât acum câteva săptămâni. Vrei să-i vezi?

Băieţelul făcu ochii rotunzi.

— Jack, vrei, te rog, să ni te alături?

Jack se răsuci şi o văzu pe Véronique aşteptând în pragul biroului. Îi atinse uşor mâna când trecu pe lângă ea şi când Véronique închise uşa în urma lor, îi intui groaza.

— Miss Girard, vă mulţumim că aţi primit să stăm de vorbă.

Patrick Carlson stătea în picioare lângă sofa, alături de soţia lui. Amândoi aveau o expresie surprinzător de binevoitoare, date fiind circumstanţele. Lilly se aşeză pe sofa lângă părinţii ei.

— Îmi dau seama că este târziu, continuă pastorul, dar pe Lilly n-a răbdat-o inima să aştepte până mâine.

Véronique simţi că i se urcă un nod în gât.

— Înţeleg perfect, domnule pastor. Vă rog să ştiţi că am vrut să vă vorbesc în seara aceasta, înainte să aflaţi vestea de la altcineva. Ar fi trebuit să vă dau imediat de ştire, ştiu prea bine, dar… nu m-a lăsat orgoliul. Orgoliul şi groaza la gândul reacţiei pe care o veţi avea când veţi afla adevărul.

Plecă ruşinată capul. Cei trei Carisoni se priviră nedumeriţi.

— Miss Girard, nu ştiu la ce vă referiţi, spuse pastorul, făcând un pas spre ea. Noi am venit să vă căutăm fiindcă Lilly are ceva să vă spună; mângâie afectuos părul negru al fiicei sale. Se teme că hotărârea ei o să vă supere şi, chiar mai rău, că veţi fi dezamăgită de ea.

Lilly lăsă capul în pământ şi umerii începură să îi

tremure uşor.

Véronique îi privi dezorientată.

— Mă tem că de astă dată eu nu înţeleg.

Hannah Carlson se aşeză lângă fiica ei pe sofa şi îi şopti fetei ceva la ureche.

Lilly înălţă capul.

— Mademoiselle Girard, îţi sunt nespus de recunoscătoare pentru ceea ce te-ai oferit să faci pentru mine, spuse ea cu buzele tremurânde. Şi te rog să nu crezi că nu mi-a păsat. În ultima vreme numai la asta m-am gândit. Şi m-am rugat mult de tot. Dar am hotărât că nu vreau să mă operez.

Pe chipul lui Véronique se citea deruta.

— Am citit toate materialele trimise de chirurg şi am avut timp să cuget bine lucrurile. Ştiu că, dacă mă operez, există şanse să pot merge normal. Sau măcar să mai pot merge aşa cum merg acum. Dar există şi posibilitatea să nu se întâmple aşa, adăugă copila cu mâinile tremurânde. Dumneata eşti atât de curajoasă, mademoiselle Girard! Ţi-ai părăsit ţara natală şi ai venit să-ţi cauţi tatăl aici, pe meleaguri străine şi îndepărtate unde nu cunoşteai pe nimeni.

Cunoscând împrejurările în care părăsise Véronique Parisul, Jack aruncă pe furiş o privire spre ea şi îi văzu obrajii şiroind de lacrimi.

Lilly se ridică anevoios în picioare şi se apropie de ea.

— Dar cu cât mă gândesc mai mult la operaţie, cu atât sunt mai sigură că n-ar trebui s-o fac. O simt aici; fata îşi duse mâna la inimă. E ceva ce nu pot explica. Sper doar că nu te-am dezamăgit.

Véronique îi aranjă după ureche o şuviţă de păr.

— Din ziua în care am pus piciorul în Willow Springs, ţi-am admirat curajul. Nu cred că ar fi posibil să mă

dezamăgeşti vreodată, mademoiselle Carlson, adăugă ea, strângând-o în braţe.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, Lilly schiţă un surâs tremurat.

— Am să-L las pe Dumnezeu să hotărască dacă voi avea sau nu parte de dansul acela.

Véronique îşi lipi fruntea de a ei.

— O, vei dansa, *ma chérie* – de asta sunt sigură. Vei dansa aici; îşi duse mâna la inimă.

După ce îi conduse pe Carisoni până la căruţa lor, Jack porni înapoi spre casă. Miss Maudie îl aştepta în prag, cu bastonul în mână.

— Credeam că l-aţi pierdut, spuse el, arătând spre baston.

— O, mi l-a găsit Véronique, scumpa de ea. Domnule Brennan, n-am cuvinte să-ţi mulţumesc. N-am să uit prea curând seara asta.

— Mi-a făcut plăcere să organizez petrecerea, miss Maudie. Toată lumea s-a simţit bine, nu-i aşa?

— Fără îndoială, răspunse femeia, făcându-i cu ochiul. N-am să vă mai reţin mult – somnul îmi dă deja târcoale – dar vreau să-i arăt ceva lui Véronique înainte să plecaţi şi am vrut să fii şi dumneata de faţă – aruncă o privire spre Véronique şi Bertram Colby, care stăteau de vorbă pe veranda din faţa casei. Sunt convinsă, domnule Brennan, că, la o adică… ăştia doi pot fi periculoşi.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, răspunse Jack râzând.

Véronique şi Colby întoarseră capul spre ei.

Bertram se apropie de miss Maudie cu o privire de băieţandru îndrăgostit, îi luă mâna şi o strânse îndelung în palme.

— Doamnă, vă mulţumesc pentru seara aceasta. Şi abia aştept să vă revăd duminică, la cină.

Miss Maudie privi zâmbind cum îi sărută mâna, apoi îl petrecu cu privirea până la grajduri.

Jack clătină din cap. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta?

— Véronique, eşti bună să mă însoţeşti, drăguţă?

Miss Maudie întinse mâna şi o conduse pe Véronique de-a lungul holului. Jack le urmă.

Maudie arătă spre tablourile ce împodobeau pereţii.

— Eu le-am pictat. Sunt bunicele, dar nici nu se compară cu ceea ce iese de sub penelul tău. Şi nu încerca să-mi mângâi orgoliul cu vorbe măgulitoare, copilă. La vârsta mea, omul ştie la ce are talent şi la ce nu. Mi-a plăcut să pictez şi m-am străduit din răsputeri să îmi însuşesc tehnica; îşi aşează mâna pe umărul lui Véronique. Dar n-am avut niciodată talentul tău, Véronique.

Miss Maudie porni mai departe şi se opri în dreptul unei uşi închise.

— Cândva mi-ai spus că, o vreme, ai crezut că Dumnezeu ţi-a luat harul. Şi poate că aşa a şi făcut, ca să-ţi dea o lecţie. Şi mie mi s-a întâmplat de câteva ori. Dar ceea ce vreau eu să zic e că acum Cel de Sus a sădit din nou acest dar preţios în inima ta, iar eu vreau să te ajut să-l cultivi.

Miss Maudie deschise uşa şi Jack văzu surpriza odată cu Véronique. În colţul odăii, lângă fereastră, erau aşezate o pânză şi un şevalet, iar masa de la perete, acoperită cu dantelă, era plină cu fel şi fel de vopsele.

Mută de uimire, Véronique se apropie de şevalet şi îşi trecu mâna peste pânza goală. Apoi peste miriada de culori ce umpleau sticluţele de pe masă. Clătină din cap.

— Miss Maudie, nu pot să accept. N-am cum să plătesc pentru…

— Este un dar, Véronique. La fel ca darul de a picta pe care ţi l-a dat Dumnezeu. Cel de Sus te-a înzestrat cu

acest talent ca să îl faci cunoscut pe El. Şi ca, făcând asta, să mă faci fericită şi pe mine!

Miss Maudie îi făcu discret cu ochiul lui Jack, apoi arătă spre vopsele.

— Şi nu-ţi face griji în privinţa plăţii, scumpa mea. Aş vrea să îmi pictezi câteva tablouri dacă te învoieşti; traversă încăperea şi cuprinse obrazul tinerei în palmă. A fost o binecuvântare să văd chipurile dragi ale lui Larson şi Kathryn şi pe cele ale copilaşilor, iar acea binecuvântare ţi se datorează ţie. Dar nu uita că darul pe care îl ai este pentru slava Celui care ţi l-a dat, nu pentru slava ta.

Véronique încuviinţă din cap şi o strânse în braţe. Privindu-le, Jack observă, nu fără oarecare mirare, că aceste două femei se asemănau mult mai mult decât crezuse el la început.

După aproape un ceas, mână căruţa pe străzile tăcute din Willow Springs şi opri în faţa hotelului. Véronique dormea cu capul rezemat pe umărul lui. Când o înghionti uşor, ea tresări, dar nu păru dispusă să se mişte. Totuşi, era târziu, iar mâine el avea de făcut mai multe livrări, aşa că trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă.

Se aplecă şi o sărută pe creştet.

— Vernie.

— *Oui*, cobor.

Véronique îşi îndreptă spatele şi se întinse, apoi coborî, cu ajutorul lui, din căruţă.

O conduse până în dreptul camerei şi, după ce ea păşi înăuntru, porni înapoi spre scară. Trebuia să lase căruţa şi caii la grajd.

— Jack?

La auzul vocii şoptite din spatele lui, Jack se întoarse. Véronique stătea rezemată de tocul uşii, cu faţa somnoroasă, mult prea ispititoare.

— Da?

— Eşti cel mai inimos om pe care l-am cunoscut vreodată. Am fost mândră să îţi fiu alături în seara aceasta.

Jack se apropie de ea şi îşi scoase pălăria, apoi o luă în braţe şi o sărută cum scrie la carte – încet şi voluptuos.

— Aşa se face aici, în America – ca să ştii.

Zâmbetul de pe chipul ei îl încânta la fel de tare ca pasiunea cu care îi răspunsese la sărut.

— Noapte bună, Vernie.

Era deja aproape de scară, când o auzi şoptindu-i iar numele. Cu inima încă bubuindu-i în piept, se opri.

— Da?

— Mai eşti cumva interesat de o căruţă?

Capitolul 42

Parcă era vorba că nu pot să te însoţesc în călătoriile cu popas peste noapte. Că reprezint un… pericol prea mare, spuse Véronique, aruncând o privire spre Jack, care stătea lângă ea pe banchetă.

Aşteptase toată dimineaţa să-i spună asta.

Jack îşi întoarse privirea, dar nu înainte ca ea să-i vadă zâmbetul.

— Asta-i o excepţie de la regulă. Şi încă eşti periculoasă.

— Aha… şi de ce, mă rog, ar fi aceasta o excepţie?

Încă de când o invitase să îl însoţească în această călătorie, Véronique încercase să afle motivul din spatele invitaţiei. În zadar. Apelase chiar şi la ajutorul lui Bertram Colby. Dar talentul de iscoadă al lui monsieur Colby lăsa de dorit. La fel ca al ei.

Jack îi spusese că nu mai trecuse niciodată prin pasul montan pe care îl vor străbate azi – aşa se explica de ce nu îi spusese că trecătoarea era de o frumuseţe ce îţi tăia respiraţia.

Razele soarelui de septembrie erau reflectate de piscul înzăpezit ce se întindea în faţa lor. Véronique se

cuibări mai adânc în faldurile mantoului pe care i-l dăruise Jack. O porţiune din munţii ce se înălţau în dreapta semăna cu un castron enorm pe care Dumnezeu îl săpase cu mâna Lui şi îl umpluse cu omăt.

— Este o excepţie pentru că această aşezare minieră, după spusele lui Hochstetler, este chiar un târg în toată regula, cu tot cu hotel; Jack îi aruncă o privire de sub borul pălăriei. Am făcut deja rezervările.

Véronique râse încetişor, încântată de atenţia lui.

— Te-ai gândit la toate, Jack. Ceea ce mă intrigă şi mai tare.

De fapt, bănuia ce punea la cale Jack. Şi spera să nu se înşele.

Trecuse aproape o lună de când nu îl mai însoţise în munţi. Îi lipsea timpul petrecut împreună cu Jack, dar de pe acum ajunsese să se împace cu gândul că s-ar putea să nu îşi regăsească niciodată tatăl. Asta nu însemna că nu va întreba de Pierre Gustave Girard în toate târgurile şi coloniile miniere pe care le va vizita vreodată. Dar – graţie, în mare parte, exemplului dat de Lilly Carlson – acum ceea ce îşi dorea mai presus de orice era să se facă voia lui Dumnezeu în viaţa ei, orice ar fi însemnat asta.

Această porţiune vestică a Munţilor Stâncoşi era mai blândă decât cele pe care le străbătuseră anterior. Piscurile erau la fel de semeţe şi hăurile la fel de adânci, dar drumurile era mai late şi pantele, mai puţin abrupte.

De-a lungul povârnişului interior al muntelui stăteau santinelă pâlcuri de pini şi de plopi tremurători. Din loc în loc, terenul era punctat cu bolovani pe care numai Dumnezeu putea să îi fi pus acolo, iar povârnişul ce cobora lin spre canionul de dedesubt era presărat pe ici, pe colo cu pini şi flori sălbatice.

Véronique privi în jos, spre canion. Hm, oare începea să îi treacă teama de înălţimi care o bântuise de mic copil?

Jack arătă în faţă, spre marginea drumului.

— Nu-ţi mai e frică de stâncile alea zimţate care abia aşteaptă să te mănânce de vie?

Véronique se întoarse spre el şi îşi îngustă ochii.

— Încerci dinadins să mă sperii, monsieur?

Jack ridică din umeri.

— Depinde cu ce m-aleg eu după sperietură.

— Şi dacă asta înseamnă că va trebui să-ţi schimbi hainele?

Jack o străfulgera cu privirea.

— Eşti o nesuferită!

— Sunt sigură că exact aşa consideră şi madame Hochstetler, răspunse Véronique râzând.

Îşi aminti cum păşise în magazinul universal, la două zile după petrecerea de la Casaroja. Când o zări, madame Hochstetler rămase cu pămătuful pentru praf suspendat în aer şi se strâmbă de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie putredă.

Véronique se apropie de tejghea.

— Madame Hochstetler, am venit să vă cer iertare că am comandat marfă pe care nu pot s-o achit.

Văzând ostilitatea din căutătura femeii, lui Véronique mai că îi veni să îşi ia scuzele şi oferta de pace şi să facă stânga împrejur. Totuşi, faptul că Jack o aştepta în faţa prăvăliei îi dădu puterea să continue.

— Regret, de asemenea, atitudinea pe care am afişat-o la ultima noastră întâlnire şi vă cer şi în privinţa aceasta iertare.

Madame Hochstetler îşi îngustă ochii şi Véronique văzu cum resentimentul din ei face încet loc suspiciunii.

— V-am făcut un desen, madame, continuă ea, încleştându-şi degetele pe foaia groasă. Înfăţişează un castel de lângă Paris, numit *le Chiteau de Versailles*. Este un loc în care am petrecut multe clipe plăcute. Sper să vă

aducă puţină bucurie şi dumneavoastră.

Madame Hochstetler aruncă o privire spre schiţă, apoi pufni.

— Da ce-ai fost dumneata la Paris? Vreo prinţesă, te pomeneşti?

Inima i se umplu de căldură şi acum, două luni mai târziu, amintindu-şi răspunsul pe care i-l dăduse în acea zi lui madame Hochstetler, şi eliberarea pe care o simţise spunând adevărul.

— *Nott, madame. Am fost o simplă slujitoare.*

Jack tuşi uşor.

— Mademoiselle Girard, mi-aţi face onoarea de a cina cu mine în seara aceasta?

Véronique rămase cu privirea aţintită spre drum.

— Şi care ar fi, mă rog, scopul acestei cine, monsieur Brennan?

— Tu doar răspunde-mi la întrebare… *s*'il *te plaît*.

Véronique se uită la el – şi ceea ce văzu îi făcu plăcere. Iar, judecând după satisfacţia ce se citea pe chipul lui, Jack o ştia prea bine.

— Mi-ar face nespusă plăcere să iau cina cu dumneata, monsieur Brennan.

Fără să spună un cuvânt, el întinse braţul şi o trase mai aproape. Véronique îl luă de braţ cu ambele mâini şi îşi lăsă obrazul pe umărul lui. Uruitul roţilor pe drumul denivelat se îmbina cu tropotul cadenţat al cailor, formând o melodie în sine. Iar hurducatul căruţei făcea ca trupul ei să se mişte lângă al lui într-un mod neintenţionat, dar nu fără efect.

Nu-şi putea imagina viaţa fără Jack Brennan. Totuşi, trebuia s-o recunoască, plătise scump pentru a ajunge să-l cunoască.

Dacă tatăl ei nu ar fi venit cu ani în urmă în America şi dacă mama ei nu ar fi luat acea hotărâre fatidică şi nu s-

ar fi stins apoi din viaţă, ea nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Jack. Ce încurcate erau firele cu care îi urzea Dumnezeu ţesătura vieţii… Şi câte binecuvântări nu veniseră cu un preţ costisitor, de o complexitate pe care ea nu ar putea s-o înţeleagă vreodată de această parte a veşniciei…

O zdruncinătură bruscă o făcu să se îndrepte din spate.

— Ce-a fost asta?

Jack trase de hăţuri.

— O să aflăm numaidecât.

Jack puse frâna şi sări din căruţă.

Véronique coborî la rându-i şi îl urmă în timp ce el verifica roţile.

— A crăpat iar obada?

— Nu… roţile par să fie în regulă.

Jack aruncă o privire sub căruţă, apoi se întinse pe spate şi se vârî sub caroserie. Şi oftă.

— Mai e puţin şi cedează cadrul. E crăpat dintr-o parte într-alta. Ceea ce pune mai multă presiune pe osii – mai ales pe alea din faţă. Cu încărcătura pe care o avem, dacă ne izbim de un pietroi mai mare, s-ar putea să rămânem fără caroserie.

— Poţi să repari cadrul?

— Cum să nu, cu uneltele potrivite şi cu încă doi care să m-ajute.

Jack ieşi de sub căruţă, se scutură de praf şi scrută, oftând, zarea.

— Eu zic să încercăm să ajungem în colonie. S-ar putea să izbutim, dacă nu-i prea departe.

Mână încet căruţa mai departe. La fiecare hurducătură, Véronique îl simţea crispându-se lângă ea. După următoarea cotitură, văzură târgul.

Colonia minieră, situată într-o vale adăpostită, părea mai mare decât toate cele pe care le vizitaseră până acum.

Şi, judecând după şirul de prăvălii şi birouri ce mărgineau strada principală şi căsuţele ce se înşirau pe aleile laterale – activitatea minieră din această depresiune izolată părea să fie, de asemenea, mai profitabilă şi mai civilizată decât în orice altă parte. În jur nu se vedea nici urmă de corturi murdare.

Răsuflând uşurat, Jack mână căruţa pe drumul ce ducea în orăşel şi opri în dreptul primei persoane pe care o văzu.

Până s-apuce să deschidă gura, femeia, scundă şi rotofeie, îşi ridică privirea spre ei, toată numai un zâmbet.

— Ziua bună la amândoi şi bine aţi venit în Rendez-vous. Ci ia spune-ţi-mi, dragii mei, ce vă aduce în colţişoru ăsta de rai?

Auzindu-i accentul cântat, gândurile lui Véronique zburară imediat la miss Maudie.

Jack îşi duse mâna la pălărie şi răspunse cu acelaşi accent irlandez:

— Bună să-ţi fie ziua şi dumitale, doamna mea. Straşnic târg aveţi aicea. Ţi-e mai mare dragu să treci prin el.

Véronique se zgâi la el şi îl întrebă în şoaptă:

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

Ocheada lui o făcu să se îmbujoreze.

— Îţi zic acuşica, frumoaso, îi şopti el, după care se întoarse iar spre femeie. Ai putea să-mi spui, buna mea doamnă, pe unde vine rotăria?

— Ţine-o pe drumul ăsta şi la capătu străzii coteşte la dreapta.

Femeia zâmbi şi îşi netezi părul.

— Şi magazinu gospodăresc pe unde s-o ascunde?

Femeia clătină amuzată din cap.

— Prăvălia lu’ McCreary e în ălalalt capăt al târgului. Peter de la rotărie o să te-ndrumeze. E un flăcău de treabă.

Jack îşi duse din nou mâna la pălărie.

— Mulţam, doamna mea. Şi toate cele bune!

După ce porniră, Véronique nu îşi mai putu înfrâna râsul.

— Te întreb încă o dată, Jack: unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— De la tata mare învăţat-am, frumuşico. De unde credeai că vine un nume aşa mândru cum II Brennan?

Véronique îl ciupi prin mâneca paltonului, deşi ştia prea bine că Jack nici n-o va simţi.

— Nu-i de mirare că miss Maudie te adoră.

— M-o fi adorând ea, nu zic nu, da' eu tot cu mătăluţă ard de nerăbdare să iau masa diseară.

Véronique chicoti.

— Am multe lucruri de descoperit despre tine, Jack Brennan.

Şi avea să savureze fiecare clipă a descoperirii.

Spre surprinderea ei, văzu femei – femei respectabile – plimbându-se pe trotuar, cu coşuri de cumpărături petrecute pe braţ, şi chiar câteva mame cu copiii de mână. Şi chiar dacă nişte mineri se opriră şi se uitară lung după căruţă, colonia aceasta nu se compara cu niciuna din cele pe care le vizitaseră până acum.

Jack opri căruţa în faţa rotăriei şi ea îl însoţi înăuntru.

Un băieţandru – probabil acesta era Peter, îşi zise ea – lucra aplecat deasupra nicovalei, lângă vatra forjei. Din pricina căldurii, îşi scosese cămaşa. Gândurile lui Véronique zburară, fără voia ei, la Jake Sampson. Oare aşa o fi arătat şi el în tinereţe? Deşi părea să fie de-o seamă cu Lilly – sau poate cu un an, doi mai vârstnic – băiatul aproape că îl ajungea în înălţime pe Jack şi se vedea treaba că era deprins cu munca grea. Tenul lui bronzat contrasta cu părul blond.

Băiatul ridică privirea şi îl văzu pe Jack; apoi ochii îi ţâşniră spre Véronique şi îşi înhăţă repede cămaşa.

— Ziua bună, domnule. Doamnă; înclină respectuos din cap, încheindu-se la nasturi. Cu ce vă pot fi de folos?

Jack îi întinse mâna.

— Am afară o căruţă de marfă care are nevoie de niscaiva reparaţii. Ai fi bun să arunci o privire?

Înainte să părăsească atelierul împreună cu băiatul, Jack aruncă o privire în spate. Véronique îi făcu semn să meargă liniştit, apoi se apropie uşor de vatră şi îşi întinse mâinile înmănuşate spre foc. După frigul îndurat pe parcursul călătoriei, căldura focului era bine-venită.

Brusc, atenţia îi fu atrasă de un tablou agăţat pe peretele din fundul atelierului. Îşi miji ochii, dar nu putu să îl distingă clar din cauza fumului. Se duse mai aproape. Când pictura deveni clară, încetini pasul.

Era piscul peste care trecuseră mai devreme. Castronul pe care Dumnezeu îl săpase cu mâna Lui şi îl umpluse cu omăt. Culorile erau intense, parcă rupte din realitate. Tehnica folosită, deşi simplă, era magistrală.

Auzi o uşă deschizându-se undeva în spatele ei, apoi zgomot de paşi pe paie.

Un alt tablou îi atrase atenţia – mai mic, aşezat puţin mai jos pe perete. Înfăţişa un pod. Când se aplecă şi se uită mai bine, i se tăie răsuflarea. Podul – era podul *ei*. Nu avea nicio îndoială că acela era mult iubitul ei pod din Paris.

— Bună ziua, stimată doamnă. Vă pot ajuta cu ceva?

Véronique nu îşi putea dezlipi privirea de la tablou – un semn clar că artistul avea cu adevărat *un dar de la Dumnezeu*.

— *Bonjour*, monsieur. Am vorbit deja cu Peter, *merçi*; în cele din urmă, se răsuci şi arătă cu mâna în spatele ei. Aş putea să întreb cine a pictat tablourile acestea?

Bărbatul încremeni.

Véronique făcu un pas spre el. Dacă acesta era tatăl lui Peter, bărbatul era exact opusul băiatului din punct de vedere fizic. Peter era înalt şi voinic, pe când omul acesta era mai mic de înălţime, brunet şi obrajii supţi îl făceau să pară slăbit de boală.

Bărbatul îşi mişcă buzele, dar nu se auzi niciun sunet.

Se căznea, parcă, să închege câteva cuvinte. Palid la faţă, cu o mină îndurerată, murmură în cele din urmă ceva nedesluşit.

Véronique întinse mâna.

— Aşteptaţi aici, monsieur, *s'il vous plaît*. Mă duc să îl chem pe fiul dumneavoastră.

Era deja aproape de uşă când auzi numele.

— Arianne…

Numele mamei sale – un suspin şoptit, o implorare plăpândă şi o rugă deznădăjduită împletite într-un nume.

Véronique încremeni şi închise ochii. Dar şi-i deschise imediat, de teamă să nu se trezească şi să descopere că totul fusese doar un vis.

Cu ochii înotând în lacrimi, se întoarse încet spre el. Şi el avea ochii plini de lacrimi.

Întinse braţul, cu mâna tremurândă şi porni cu paşi nesiguri spre ea.

— Arianne?

Véronique clătină, suspinând, din cap.

— *Non*, *papa… je m'apelle…*

— Véronique, şopti el, mângâindu-i faţa cu degetele tremurânde. Véronique clipi şi lacrimile i se revărsară pe obraji. Câtă iubire era cuprinsă în acel nume şoptit!…

Epilog

Véronique aştepta la marginea cimitirului, cu inima bubuindu-i în piept. Nu-i venea să creadă că se întâmpla cu adevărat, atât de curând.

— *Es-tu prête pour ce moment, mafiile precieuse*?

Véronique îşi strecură mâna stângă sub braţul drept al tatălui ei. În mâna dreaptă ţinea buchetul. În curând avea să înceapă ceremonia.

— *Oui, papa*. Sunt mai pregătită ca niciodată.

Priveliştea din faţa ei, evocând plimbările făcute în copilărie prin cimitirul Montmartre, era de vis.

Ceaţa dimineţii învăluia încă pietrele funerare, agăţându-se de umbra ce mai stăruia sub frunzarele plopilor înalţi şi lăsându-se cu o graţie languroasă pe malurile încântătoarei *Fontaine qui bouille*. O adiere de vânt agită un pâlc de plopi tremurători şi frunzişul auriu al arborilor tremură, protestând împotriva apropierii iernii aidoma unui cor de clopoţei.

— Jack Brennan este un bărbat de ispravă, Véronique. Este bărbatul pe care l-aş fi ales eu însumi să-ţi fie soţ. Te întregeşte, *mon petit chou*.

Vărzuţa mea. Dezmierdarea îi încălzi sufletul. Îl strânse mai tare de braţ, simţindu-i fragilitatea chiar şi prin haina groasă. În depărtare, sunetul dulce al unei viori semnală începutul şi, în curând, i se alăturară alte arcuşuri, intonând melodia tradiţională.

— A venit vremea, nu-i aşa?

N-avea să uite niciodată zâmbetul care lumină în momentul acela ochii tatălui ei. Ştiind cât de puţin timp le rămânea împreună, acest zâmbet îi era nepreţuit. Păşiră înainte încet, foarte încet, de parcă drumul străbătut împreună ar fi fost la fel de important precum ceea ce o aştepta la capătul lui.

Şi, într-un fel, chiar era.

Véronique şi-l imaginã pe Jack aşteptând-o, înalt şi chipeş, în locul indicat de pastorul Carlson. Îl căută cu privirea, dar nu izbuti să-l vadă din pricina cortului alb.

Jack alesese locul acesta – pe malul râului Fountain

Creek, lângă cimitir – iar ea îmbrăţişase încântată ideea de la bun început. Unora poate că li se părea a fi o alegere ciudată, dar lor li se potrivea, din mai multe motive.

Cărarea era presărată cu petale de trandafiri albi. Mergând la braţul tatălui ei, Véronique simţi în nări dulcea lor mireasmă şi, deşi nu-l văzuse, ştiu că Jack era răspunzător pentru asta. Trecuse pe aici fără ea, spunând că venea pentru a „pregăti calea”.

Nu se mai văzuseră de o săptămână – fusese ideea lui Jack. Acesta dorise ca Véronique să poată petrece cât mai mult timp cu tatăl ei înainte de nuntă. Deşi iniţial protestase, acum Véronique abia aştepta să-i mulţumească.

Nu-i venea a crede că se întâmpla cu adevărat – că bărbatul pentru care ajunsese să nutrească o iubire atât de profundă o iubea la fel de mult la rându-i. Şi că tatăl ei era aici să îi împărtăşească fericirea.

I se urcă un nod în gât. Abia îşi regăsise tatăl şi acum el o conducea deja spre altar, s-o încredinţeze altui bărbat.

În ultimele săptămâni, pe măsură ce ajunsese să îl cunoască pe acest om ce o marcase pe cât de discret, pe atât de profund, ca fiinţă – mult mai profund decât ar fi crezut – hotărârea luată cu ani în urmă de mama ei continua să i se pară de neînţeles.

O năpădiră amintiri cu *maman*. Acum că îşi regăsise tatăl, îi venea parcă şi mai greu s-o ierte. Teama de necunoscut le răpise atât de multe! Cu ajutorul lui Dumnezeu, Véronique îşi jură să nu se mai lase niciodată condusă de teamă.

Scrută negura albastră a văzduhului.

— Crezi că ne vede, papa?

Fără să ridice privirea, tatăl ei încuviinţă din cap.

— *Oui*, îi simt prezenţa, şopti el, acoperindu-i mâna cu care îl ţinea de braţ.

Avea mâna rece. Véronique i-o acoperi cu a ei, să-l

încălzească, amintindu-şi cum se plimbau împreună, cu ani în urmă, de-a lungul Senei.

— Nu trebuie s-o învinuieşti, Véronique. Mama ta a făcut ceea ce a făcut din iubire. Sunt sigur că ştii asta.

Véronique nu răspunse. De pe-acum ştia că, de câte ori vorbeau despre asta, Pierre Gustave Girard avea să îşi apere mult iubita soţie până la moarte.

Aşa cum *maman* îl iubise, la rându-i, până la moarte.

Cum înaintau ei pe cărare, Véronique observă în stânga sa un mormânt împodobit cu flori de câmp proaspete. Când citi numele de pe crucea simplă din lemn, sufletul i se umplu de căldură. JONATHAN WESLEY McCUTEHENS. Jack îi spusese că, dacă nu l-ar fi întâlnit pe acest om, nu ar fi venit niciodată în Willow Springs. Înălţă, în şoaptă, o rugă:

— Până ce ne vom întâlni… *Merçi beaucoup*, monsieur McCutehens.

— Greşeala a fost a mea, Véronique, că am plecat de lângă voi, destrămându-ne familia. Şi nu a trecut zi în care să nu simt apăsarea acelei greşeli. Dar aşa cum mama ta a făcut o alegere, aşa am făcut-o şi eu pe a mea. Am îngăduit…

Îl lovi un acces de tuse.

Se opriră. Véronique îl ascultă cum tuşea hârâit, din plămâni. Era greu de acceptat – şi dureros de lesne de înţeles – că tatăl ei avea zilele numărate. Totuşi, Véronique încă nu îşi pierduse nădejdea că Dumnezeu i-l va mai lăsa o vreme alături.

Tatăl ei îşi recăpătă răsuflarea şi porniră iar încet în cadenţa acordurilor de vioară.

— Am îngăduit ca setea de reuşită să îmi răpească cea mai de preţ comoară – pe tine şi pe mama ta.

Bărbatul tăcu, apoi adăugă pe un ton blajin:

— Dar Dumnezeu, în milostenia Lui, a găsit de

cuviinţă să îmi redea o parte din acea comoară înainte să plec de pe acest pământ.

Când văzură în faţă baldachinul alb, se opriră.

Hannah şi Lilly aşteptau împreună cu Kathryn Jennings în faţa intrării boltite, zâmbind emoţionate. Doamna Dunston era şi ea acolo, fără îndoială pregătită să aducă orice eventuală ajustare de ultim minut rochiei albe cu perle pe care i-o cususe special pentru această ocazie.

Rochia de satin era, într-adevăr, superbă, dar preferata lui Véronique din toaleta pe care o purta astăzi era, de departe, boneta. Sau, mă rog, aşa îi spusese Jack în bileţel.

De fapt, era un *chapeau* de mireasă, şi încă unul cât se poate de sofisticat. Jack îi trimisese pălăria săptămâna aceasta drept cadou de nuntă, însoţită de un răvaş. Sub ameninţări făcute în glumă, doamna Dunston i-a mărturisit că o comandase cu câteva săptămâni în urmă de la New York City, la rugămintea lui Jack.

Véronique îşi aminti cu duioşie analogia făcută cândva de Jack despre dorinţa de a cumpăra o bonetă. În aceste ultime săptămâni dinaintea nunţii, se gândise adesea la tâlcul acelei analogii. Un zâmbet sfios îi arcui buzele. Abia aştepta să-i mulţumească diseară lui Jack pentru atenţie.

Tatăl ei îi ridică voalul cu tandreţe şi o sărută uşor pe obrazul stâng, apoi pe cel drept, apoi încă o dată pe ambii obraji.

— Nopţi în şir am visat la tine, *ma petite fille*, şi m-am rugat la Dumnezeu să îţi dea putere şi ca greşelile mele… Zâmbetul i se umplu de blândeţe şi adăugă: şi cele ale scumpei tale *maman* să nu te abată de la calea pe care ţi-a hărăzit-o El. Oricât de grea ar fi acea cale.

Cuvintele lui o transportară înapoi în trecut. Era din nou în cimitirul Montmartre, îngenunchind lângă

mormântul mamei sale. *„Dacă mă auzi cumva, maman… Să ştii că nu îţi pot îndeplini dorinţa. Mi-ar fi mult prea…”*

— Greu, şopti în sinea ei Véronique, adevărul înjunghiind ca un pumnal resentimentele pe care le mai purta în suflet.

Cum de nu văzuse până acum asemănarea?

— Ştia, *papa*. *Maman* ştia că n-aş părăsi niciodată Parisul să vin singură în Americi. Că mi-ar fi prea frică… aşa cum îi fusese ei.

Aşa că a avut grijă să nu pot rămâne în Paris; Véronique clătină încet din cap. Aş vrea să fi ştiut că… tocmai încrederea neabătută pe care a avut-o în mine mi-a dat puterea să fac această călătorie.

Tatăl ei o privi îndelung.

— Cred că ştie. Iar dacă nu ştie, am să îi spun eu în curând; privirea i se umplu de alean. Abia aştept să o revăd.

Hannah le făcu semn să înainteze.

— Arăţi de-a dreptul superb, Véronique. Şi nici dumneavoastră, domnule Girard, nu sunteţi mai prejos.

Tatăl lui Véronique îşi îndreptă, semeţ, umerii – era doar cu puţin mai înalt decât fiica lui. Recunoscând gestul pe care obişnuia ea însăşi să-l facă şi zâmbetul şugubăţ din ochii lui de un căprui brumat, Véronique chicoti.

Pe zi ce trecea, admira tot mai mult nobleţea de caracter a tatălui ei. La început, când crezuse că Peter era fiul lui, fusese mâhnită şi dezamăgită. Dar când aflase că tatăl ei îl adoptase pe Peter la vârsta de un an, când muriseră părinţii băiatului, afecţiunea pe care o simţea pentru el se adâncise şi mai tare.

Pierre, echivalentul francez al lui Peter. Zâmbi în sinea ei, cugetând la dovada defel subtilă a lucrării lui Dumnezeu.

În vârstă de cincisprezece ani, Peter era doar cu un

an mai mic decât ar fi fost Aaron, fiul lui Jack, dacă ar fi trăit. Băiatul vorbea tot timpul de Jack, cu vădită admiraţie. Şi nu era nevoie ca Véronique să îl întrebe pe Jack dacă simpatia era reciprocă. Era de ajuns să îi vezi împreună.

Kathryn o strânse de mână, apoi îi aranjă voalul.

— Hannah are dreptate, Véronique, arăţi de-a dreptul fermecător. Ca o adevărată regină. Şi, între noi fie vorba, nici mirele nu-i de lepădat.

Lilly încuviinţă din cap şi îi făcu discret cu ochiul.

— Ba eu chiar aş zice că-i chipeş rău!

Râseră toate şi Véronique le îmbrăţişă pe fiecare în parte.

— *Merçi beaucoup*. Nu îmi pot imagina clipa aceasta fără voi.

Doamna Dunston ridică perdeaua de voal ce acoperea intrarea, dar când Véronique făcu un pas în faţă, o opri vigilentă.

— Ai răbdare, draga mea. Tu şi Jack trebuie să vă vedeţi unul pe altul în acelaşi timp; femeia zâmbi larg. Am fost pusă să jur că voi avea grijă să fie aşa.

Deşi trepida de nerăbdare, Véronique nu îndrăzni să facă niciun pas sub privirea de vultur a doamnei Dunston. Din locul în care se aflau ea şi tatăl ei, vedea doar ultimele rânduri din partea dreaptă. Şi toate locurile erau ocupate.

Întâi porniră spre altar Larson şi Kathryn, urmaţi de Hannah şi de micul Bobby. La momentul cuvenit, Lilly păşi în faţă, acceptă braţul întins de Peter şi, când îşi ridică, zâmbind, privirea spre el, în ochii ambilor tineri se aprinse o scânteie de netăgăduit.

Înainte ca perdeaua de voal să cadă la loc, Véronique zări razele soarelui scăldând părul alb-argintiu al lui miss Maudie. Inimoasa femeie şedea pe un scaun dinspre culoar, cu monsieur Colby alături. Miss Maudie avea să

găzduiască la Casaroja masa dată pentru miri. Véronique abia aştepta să vadă ce pregătiri făcuse mai vârstnica ei prietenă.

Când doamna Dunston le făcu semn, tatăl ei o conduse mai aproape de perdeaua de voal ce acoperea intrarea în cort. Acordurile de vioară se mai auziră câteva fracţiuni de secundă, apoi se stinseră încet, până când nu se mai auzi decât şopotul pârâului Fountain Creek.

Patrick se adresă mulţimii de prieteni, şi timpul păru să încetinească.

Véronique nu îl vedea încă pe Jack, dar chipul lui îi umplea mintea. Scrută mulţimea. Câtă fericire îi dăruise Dumnezeu în această nouă patrie! O fericire de care ar fi fost privată dacă nu s-ar fi lăsat călăuzită de El. *Dea Domnul ca maman să poată vedea ce-am găsit la capătul călătoriei*.

Plecându-şi o clipă privirea, îşi atinse medalionul de la gât şi se întoarse iar în timp, la Paris, la o zi pe care n-o va uita niciodată – ziua în care pictase tabloul cu Versailles. Şi se plimbă iar de mână cu scumpa ei *maman* şi se aşeză lângă canal, unde se ospătaseră cu pâine, vin şi brânză. Îşi imagină propria viaţă ca pe o pânză, iar evenimentele din ea, ca pe nişte minuscule trăsături de penel. Văzute de aproape, nu însemnau mare lucru. Dar, pusă în perspectivă, fiecare pată de culoare, oricât de mică sau de mare, de întunecată sau de luminoasă, era menită spre binele ei veşnic. Dumnezeu i-o dovedise din plin în aceste ultime luni.

Şi Véronique se rugă să nu uite asta niciodată.

Se auziră din nou acorduri de vioară. Perdeaua de la intrare fu dat la o parte. Véronique ridică privirea şi îşi văzu viitorul aşteptând-o în faţa altarului.

Jack alimentă focul din vatră, vrând să-i acorde noii lui soţii răgazul de care avea nevoie. Deşi verificase deja

de două ori hornul să se încredinţeze că nu există spărturi, mai că-i venea să iasă în aerul răcoros al nopţii să mai verifice o dată.

Casa lor era trainic zidită – sau, mă rog, atât cât construise din ea. Deocamdată nu aveau decât două odăi, dar până la iarnă mai putea adăuga una – pentru tatăl lui Véronique şi Peter.

Aruncă o privire spre uşa dormitorului lor. De cât timp era Véronique înăuntru? Lui i se părea că trecuseră ore întregi, dar ceasornicul de pe poliţa căminului arăta că timpul scurs era unul relativ scurt.

Cununia, care avusese loc în dimineaţa aceasta, fusese de-a dreptul spectaculoasă – şi asta datorită miresei. Pare-se că toată suflarea din oraş fusese prezentă, dar el unul nu-şi amintea decât câteva chipuri. Nu de alta, dar de cum a văzut-o pe Véronique păşind spre altar, a uitat brusc de tot şi de toate.

Se uită iar spre dormitor, apoi îşi scoase un scaun şi se aşeză călare. Tocmai cugeta dacă să-şi mai toarne nişte cidru de la miss Maudie, când uşa se deschise.

Sări în picioare.

Când o văzu, înghiţi în sec, regretând subit că nu avea la îndemână o băutură niţel mai tare decât cidrul.

Cămaşa ei de noapte era mult mai elegantă decât s-ar fi aşteptat. Nu că i-ar fi displăcut. Dimpotrivă. Felul în care materialul se mula pe trup în unele locuri şi cădea în altele îi şterse subit din minte toate gândurile, în afară de unul – căsătoria era un lucru bun.

— Vrei să te las să te schimbi, Jack?

Se holbă la ea – nu de alta, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la ea.

— Adevărul fie spus… Strânse din umeri. Nu am ce alte haine să-mi pun.

— Atunci, când ai să isprăveşti aici, iar Véronique

întoarse privirea spre dormitor, mă găseşti în…

— Am isprăvit deja.

Véronique zâmbi, privi sfioasă într-o parte, după care, strângându-şi înfrigurată pumnişorii pe lângă corp, îşi roti fâstâcită privirea prin încăpere.

Doamne, cât o iubea pe femeia asta! O luă de mână şi o duse în dormitor. Temperatura era plăcută în odaie, dar lăsă totuşi uşa întredeschisă să răzbată înăuntru căldura focului.

Când dădu păturile la o parte, Véronique, care-i stătea alături, se uită la pat şi apoi la el.

— Încă nu sunt pregătită să mă culc, Jack.

Tachinarea din glasul ei îl făcu să zâmbească.

— Foarte bine, fiindcă nu de somn îmi arde mie în clipa asta.

Se întoarse spre ea şi îi mângâie încet braţele. Apoi, aşezându-şi mâinile pe umerii ei, se apropie până când li se atinseră trupurile, şi o sărută aşa cum voise să o sărute de prima dată când li se întâlniseră buzele.

Mireasa lui avea gust de cidru şi de cuişoare şi de încă ceva dulce. Véronique îl atinse întâi sfielnic, apoi tot mai îndrăzneţ pe măsură ce se prelungea sărutul.

Brusc, Véronique se desprinse din îmbrăţişare şi îşi ridică privirea spre el.

— Jack?

— Da, şopti el.

Véronique îşi trecu mâna peste pieptul lui, zăbovind pe nasturii cămăşii.

— M-am tot gândit la ceva.

Jack îşi reprimă un oftat. Adora să discute cu ea, dar în momentul de faţă dorinţa lui cea mai arzătoare nu era să… stea de vorbă.

Véronique se lipi de el şi încolăci braţele pe după mijlocul lui.

— Acum ceva vreme, am trecut pe lângă un magazin… şi ceva din galantar mi-a atras atenţia. De atunci numai la asta îmi stă gândul. La drept vorbind, nici că mă mai pot gândi la altceva.

În clipa de faţă, Jack s-ar fi învoit să îi cumpere aproape orice numai să continue ceea ce au început.

— Nu căutam lucrul acela; Véronique ridică încet o sprânceană. Dar mi-a furat inima.

Dumirindu-se, în sfârşit, unde bătea soţia lui, Jack o trase mai aproape, străduindu-se să nu zâmbească, şi, începând de la ceafă, îşi coborî uşor mâna pe spatele ei.

— Nu mai spune!

Ea se înfioră şi ochii i se umplură de dorinţă.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, monsieur Brennan, şopti ea, mi-aş dori foarte mult să… cumpăr o bonetă. Una făcută special pentru mine.

Jack îi cuprinse capul în mâini, căutându-i buzele.

— Boneta asta a fost făcută special pentru amândoi, *mon amour*.

Mulţumiri

Lui Iisus – îndurarea Ta este nemăsurată şi nevoia mea de milostenie din partea Ta, aşijderea. Lui Joe – îţi mulţumesc că ţi-ai petrecut aproape o zi întreagă cutreierând împreună cu mine prin cimitirul Montmartre. N-am să uit niciodată acea experienţă, şi nici ceea ce a izvorât din ea. Kelsey şi Kurt, îi mulţumesc lui Dumnezeu că ne-a dăruit aşa copii. Tatăl vostru şi cu mine abia aşteptăm să vedem ce vă rezervă viitorul.

Lui Deborah Raney – minunatele tale critici sunt mai bune ca frappe-urile cu ciocolată albă! Ador felul în care mă îmboldeşti să devin un scriitor mai bun. Să nu te înfrânezi niciodată! Lui Lauren Miller Gonikishvili, mulţumesc că ţi-ai împărtăşit cu mine cunoştinţele de limba franceză. Casă de piatră şi, dacă există greşeli în

franceză… acestea îmi aparţin. Editoarei mele, Karen Schurrer – dacă e să considerăm cărţile drept copii, acestui „copil” i-a trebuit ceva vreme să vină pe lume. Îţi mulţumesc, draga mea prietenă, pentru răbdare şi pentru că ai acceptai schimbările pe care ţi le-am propus după întoarcerea mea de la Paris. Lui Charlene Patterson, Jolene Steffer, Ann Parish şi Sharon Asmus… amprenţa voastră se regăseşte în întregul roman, iar încurajările voastre înseamnă enorm pentru mine. Părinţilor mei, Doug şi June Gattis – mulţumesc că aţi citit manuscrisul în diverse stadii de creaţie şi că v-aţi arătat de fiecare dată nerăb dători să citiţi continuarea! Minunatului meu socru, dr. Fred Alexander – mulţumiri că ţi-ai asumat încă o dată rolul de editor. Ţi se potriveşte de minune! Virginiei Rogers şi lui Suzi Buggeln comentariile voastre pe parcursul scrierii cărţii sunt întotdeauna stimulatoare şi încurajatoare! Nailei Kling, agentul meu de publicitate neoficial, talentul tău de „a da sfară în ţară” este de neegalat, draga mea! Ţi-am pus deja cecul la poştă!

Iar cele mai adânci mulţumiri vi le aduc vouă, cititorilor. Mulţi dintre voi mi-au scris că vor să afle mai multe despre Larson şi Kathryn Jennings, despre Matthew şi Annabelle Taylor şi, mai ales… despre tânăra Sadie. Căldura cu care aţi îmbrăţişat aceste personaje şi istoriile lor sunt cel mai mare compliment pe care mi-l puteaţi aduce. Până în 2008, când va fi publicată noua serie de romane, să vă dea Dumnezeu numai bine şi sper din suflet să păstrăm legătura!

TAMERA ALEXANDER este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate cu sau nominalizate la numeroase distincţii literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RIT şi Premiul Carol. După ce au locuit vreme de şaptesprezece ani în Colorado, Tamera şi soţul ei au revenit pe meleagurile lor natale, în sudul SUA,

şi acum trăiesc în Tennessee, unde adoră să petreacă timpul cu cei doi copii ai lor, ambii ajunşi la vârsta maturităţii.

Tamera vă invită să o vizitaţi pe:

Pagina de internet: www.tameraalexander.com

Blog: www.tameraalexander. blogspot.com

Twitter: www.twitter.com/tameraalexander

Facebook: www.facebook.com/tamera. alexander

Sau, dacă preferaţi poşta tradiţională, îi puteţi scrie la următoarea adresă:

Tamera Alexander

P.O. Box 871

Brentwood, ÎN 37024

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer *Fiicele Evei*, de Lynn Austin *Flacăra Rezistenţei*, de Tracy Groot *Fugi, băiete, fugi*! de Nicky Cruz *Locul femeii*, de Lynn Austin *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

O perlă în nisip, de Tessa Afshar

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată*, de John R. Carling *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe *Mândrie*

şi prejudecată, Jane Austen *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume) Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume) Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume), Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume) Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume) Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume) Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariţie
Wonderland Creek, de Lynn Austin
Return to Me, de Lynn Austin
Though None Go with Me, de Jerry B. Jenkins
DEŞI DESPĂRŢIREA ESTE DATĂ >»
DE O SINGURĂ CLIPĂ.
UNEORI DUREREA PIERDERII UNEI FIINŢE DRAGI
POATE DĂINUI O VIAŢĂ ÎNTREAGĂ.

Ameninţarea războiului şi o rugăminte făcută cu limbă de moarte o fac pe Véronique Girard să îşi părăsească Franţa natală pentru a călători într-o ţară îndepărtată şi deloc îmbietoare. Ajunsă în Teritoriul Colorado, ea îşi începe cercetările pentru a-l găsi pe tatăl său – bărbatul pe care îl poartă în inimă încă din copilărie. Pierre Girard plecase în Americi să îşi încerce norocul în negoţul cp blănuri, jurând să trimită mai apoi după soţia şi fiica lui. De atunci se scurseră 25 de ani, fără ca el să-şi fi îndeplinit jurământul. Croindu-şi cale printre cioburile

promisiunilor nerespectate, Véronique porneşte într-o călătorie periculoasă, pe urmele unui bărbat pe care aproape că nu şi-l mai aminteşte.

ISBN 9786067320138

Dumnezeu îi alinase durerea sufletească şi Jack Brennan este, în sfârşit, pregătit să lase trecutul în urmă. După ce ani de zile a călăuzit caravane spre vest, acum este căruţaş şi transportă marfă în aşezările miniere din munţii de lângă Willow Springs. Ceea ce nu pune el la socoteală la venirea în oraş este neaşteptatul tovarăş ce îl va însoţi în drumurile sale prin munţi şi felul în care căutările unei femei îi vor da peste cap planurile… şi viaţa.

O Tamera Alexander este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase Editura Casa cărţii distincţii literare, printre care se numără isbn: 978 – 606 – 732 – 013 – 8 ° Premiul Christy, Premiul RIT şi Premiul I Carol. Tamera şi soţul ei locuiesc e în Tennessee.

www.ecasacartii.ro

DEȘI DESPĂRȚIREA ESTE DATĂ
DE O SINGURĂ CLIPĂ,
UNEORI DUREREA PIERDERII UNEI FIINȚE DRAGI
POATE DĂINUI O VIAȚĂ ÎNTREAGĂ.

Amenințarea războiului și o rugăminte făcută cu limbă de moarte o fac pe Véronique Girard să își părăsească Franța natală pentru a călători într-o țară îndepărtată și deloc îmbietoare. Ajunsă în Teritoriul Colorado, ea își începe cercetările pentru a-l găsi pe tatăl său – bărbatul pe care îl poartă în inimă încă din copilărie. Pierre Girard plecase în Americi să își încerce norocul în negoțul cu blănuri, jurând să trimită mai apoi după soția și fiica lui. De atunci se scurseră 25 de ani, fără ca el să-și fi îndeplinit jurământul. Croindu-și cale printre cioburile promisiunilor nerespectate, Véronique pornește într-o călătorie periculoasă, pe urmele unui bărbat pe care aproape că nu și-l mai amintește.

Dumnezeu îi alinase durerea sufletească și Jack Brennan este, în sfârșit, pregătit să lase trecutul în urmă. După ce ani de zile a călăuzit caravane spre vest, acum este căruțaș și transportă marfă în așezările miniere din munții de lângă Willow Springs. Ceea ce nu pune el la socoteală la venirea în oraș este neașteptatul tovarăș ce îl va însoți în drumurile sale prin munți și felul în care căutările unei femei îi vor da peste cap planurile… și viața.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincții literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RITA și Premiul Carol. Tamera și soțul ei locuiesc în Tennessee.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-013-8
9 786067 320138
www.ecasacartii.ro